CĂRȚI ROMANTICE

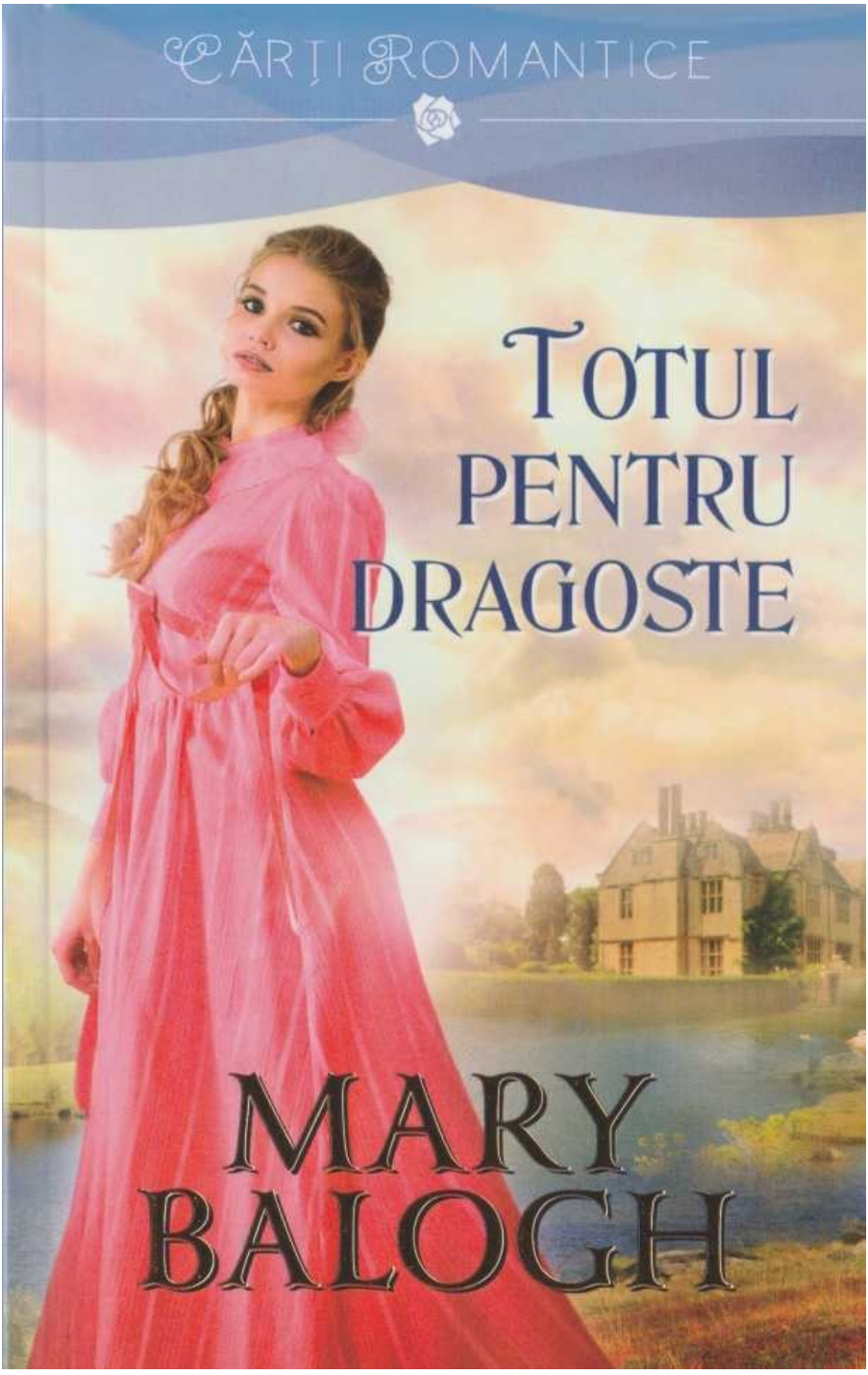

TOTUL PENTRU DRAGOSTE

MARY BALOGH

MARY BALOGH
TOTUL PENTRU DRAGOSTE

***Someone to love* by Mary Balogh**

Ediţie publicată prin înţelegere cu Maria Carvainis Agency, Inc., şi P & R Permissions & Rights Ltd.

Publicată pentru prima oară în SUA de Berkley, o filială a Penguin Random House LLC.

Lira şi Cărţi romantice sunt mărci înregistrate ale Grupului Editorial Litera

Copyright © 2017 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză: Iulia Bodnari

capitolul 1

În ciuda faptului că regretatul conte de Riverdale murise fără să lase niciun testament în urma lui, avocatul său, Josiah Brumford, avea atâtea de discutat cu fiul şi moştenitorul acestuia, încât fusese onorat cu o întâlnire particulară la Westcott House, reşedinţa contelui de pe South Audley Street din Londra. Brumford sosi la timp, presărându-şi drumul cu plecăciuni şi salutări expansive şi slugarnice, şi lansându-se într-o lungă înşirare de nimicuri plictisitoare şi sforăitoare.

Toate bune şi frumoase, dacă nu aş fi fost nevoit să îndur şi eu plictiseala asta, se gândi Avery Archer, duce de Netherby, care stătea cam iritat în faţa ferestrei de la bibliotecă şi trăgea o priză de tabac, forţându-se să nu caşte. Dacă Harry ar fi fost doar cu un an mai mare – împlinise douăzeci de ani chiar înainte de moartea tatălui său –, atunci Avery nu ar fi trebuit să fie acolo şi Brumford nu ar fi avut decât să înşire banalităţi până la sfârşitul lumii, din partea lui. Însă printr-o bizară şi enervantă întorsătură a sorţii, Excelenţa Sa se trezise tutorele noului conte alături de contesă, mama băiatului.

Era un fapt teribil de ridicol, dacă te gândeai la indolenţa notorie a lui Avery şi la eforturile sale de a evita tot ce semăna cât de puţin a muncă ce trebuie înfăptuită sau a datorie ce trebuie împlinită. Avea un secretar şi numeroşi alţi servitori care se ocupau de toate afacerile plictisitoare ale vieţii în locul lui. La asta se adăuga faptul că era doar cu unsprezece ani mai mare decât băiatul al cărui tutore devenise. Când auzeai cuvântul *tutore*, te gândeai la un bătrân grav şi plin de demnitate, cu barba căruntă. Totuşi, se părea că moştenise tutela cu care tatăl său fusese de acord – în scris – cândva în negura îndepărtată a trecutului, atunci când răposatul Riverdale crezuse în mod eronat că se afla la porţile mormântului. Până să ajungă Riverdale să moară de-a binelea, cu câteva săptămâni în urmă, bătrânul duce de Netherby îşi dormea

de mai bine de doi ani somnul de veci în pacea mormântului său, şi nu mai avea cum să fie tutorele nimănui. Probabil că Avery ar fi putut refuza obligaţia, fiindcă nu era acel Netherby menţionat în învoiala scrisă, care nici măcar nu fusese un document legal. Totuşi, nu făcuse asta. Îl plăcea pe Harry, şi i se păruse un deranj prea mare să ia poziţie şi să refuze un inconvenient atât de minor şi temporar.

În momentul acesta nu mai părea chiar minor. Dacă ar fi ştiut că Brumford era atât de al naibii de plictisitor, poate că ar fi făcut efortul de a refuza.

— De fapt, tata nici nu avea nevoie de testament, spunea acum Harry cu tonul ironic şi amuzat pe care îl foloseşti atunci când te repeţi, ca să pui capăt unei discuţii interminabile care se mişcă în cercuri nesfârşite. Nu am niciun frate. Tata a avut încredere că mă voi îngriji aşa cum se cuvine de mama şi de surorile mele, conform dorinţelor sale pe care le cunosc, şi bineînţeles că nu voi trăda această încredere. Voi avea grijă, desigur, ca majoritatea servitorilor şi lucrătorilor de pe toate proprietăţile mele să îşi păstreze slujbele, iar cei care pleacă dintr-un motiv oarecare – de exemplu valetul tatii – să fie răsplătiţi aşa cum se cuvine. Şi puteţi fi sigur că mama şi Netherby vor avea grijă să nu mă abat de la aceste obligaţii înainte de a atinge vârsta majoratului.

Stătea în faţa căminului, alături de scaunul mamei lui, într-o postură relaxată, cu un umăr sprijinit de poliţă, cu braţele încrucişate peste piept, cu un picior încălţat cu cizme pe grătar. Era un băiat înalt şi cam deşirat, deşi defectul acesta avea să fie atenuat de trecerea timpului. Avea părul blond şi ochii albaştri, şi trăsături agreabile care păreau fără îndoială irezistibile pentru tinerele domnişoare. Era aproape putred de bogat. Era prietenos şi fermecător, şi îşi cam făcuse de cap în ultimele luni, la început pentru că tatăl lui era prea bolnav ca să bage de seamă şi apoi în timpul săptămânilor de după înmormântare. Probabil că nu dusese niciodată lipsă de prieteni, dar acum avea o grămadă, şi amicii lui ar fi umplut un orăşel destul de mare,

poate chiar un mic comitat. Deşi poate că *prieteni* era un cuvânt prea amabil pentru cei mai mulţi dintre ei. *Linguşitori* şi *paraziţi* erau nişte cuvinte mai potrivite.

Avery nu încercase să intervină şi se îndoia că o va face. Băiatul părea să aibă un caracter destul de sănătos şi avea să treacă fără îndoială spre o maturitate afabilă şi ireproşabilă, dacă era lăsat în voia lui. Şi dacă între timp îşi făcea de cap cu o grămadă de femei şi cheltuia o mică avere, ei bine, lumea era plină de femei binevoitoare şi îi mai rămânea destulă avere şi pentru maturitatea afabilă. Oricum, o intervenţie ar fi cerut un efort prea mare, şi ducele de Netherby făcea rareori vreun efort pentru lucruri care nu erau esenţiale sau nu favorizau confortul său personal.

— Nu m-am îndoit nicio clipă de asta, milord. Din scaunul său, Brumford se înclină de parcă ar fi sugerat că spusese în sfârşit tot ce-şi pusese în minte să spună şi poate că era timpul să-şi ia rămas-bun. Sper că Brumford, Brumford şi fii vor continua să vă reprezinte interesele, aşa cum am făcut pentru scumpul dumneavoastră tată care a decedat şi pentru tatăl său mai înainte. Sper că Excelenţa Sa ducele şi Excelenţa Sa contesa vă vor sfătui să o faceţi.

Avery se întrebă fără grabă dacă celălalt Brumford era la fel şi câţi tineri Brumford erau incluşi în *„şi fiul”.* Îţi se bloca mintea.

Harry se îndepărtă de şemineu, plin de speranţă.

— Nu văd de ce nu, spuse el. Dar nu vă mai reţin. Cred că sunteţi un om foarte ocupat.

— Eu însă vă rog să îmi mai acordaţi câteva minute din timpul dumneavoastră, domnule Brumford, spuse pe neaşteptate contesa. Dar asta e o problemă care nu te priveşte pe tine, Harry. Poţi să te duci la surorile tale în salon. Cred că de abia aşteaptă să audă detalii despre această întâlnire. Sper că dumneata eşti amabil să rămâi, Avery.

Harry rânji scurt în direcţia lui Avery şi Excelenţa Sa, deschizându-şi tabachera şi apoi răzgândindu-se şi închizând-o din nou, aproape că îşi dori să fie concediat şi

el şi trimis să le dea raportul celor două fiice ale contesei. Era clar că se plictisea de moarte. Lady Camille Westcott, de douăzeci şi doi de ani, era o femeie voluntară şi cam prea directă, care nu suporta proştii, deşi era destul de drăguţă. Lady Abigail, de optsprezece, era dulce, zâmbitoare şi încântătoare, dar atât de tânără încât nu era încă limpede dacă avea sau nu personalitate. La drept vorbind, Avery nu petrecuse suficient timp în compania ei ca să afle asta. Era verişoara favorită a surorii lui vitrege şi prietena ei cea mai dragă din lume – după propriile ei cuvinte – şi le auzea uneori vorbind şi chicotind în spatele uşilor închise, având grijă însă să nu treacă dincolo de ele.

Nerăbdător să plece, Harry se înclină în faţa mamei sale, îl salută politicos pe Brumford, aproape că îi făcu cu ochiul lui Avery şi fugi din bibliotecă. Norocosul naibii! Avery păşi mai aproape de şemineu, spre locul în care erau încă aşezaţi contesa şi Brumford. Ce naiba putea fi atât de interesant încât să o determine să prelungească de bunăvoie întâlnirea asta plictisitoare la culme?

— Şi cu ce vă pot fi de folos, milady? întrebă avocatul.

Contesa, observă Avery, stătea foarte dreaptă, cu spatele uşor aplecat înainte. Oare toate doamnele erau învăţate să se aşeze astfel, de parcă spătarul scaunului ar fi fost doar un element decorativ? În opinia lui, trebuie să fi avut vreo patruzeci de ani. Avea o frumuseţe matură, desăvârşită şi plină de demnitate. Cu siguranţă că nu fusese fericită cu Riverdale – cine ar fi putut fi? —, însă Avery nu auzise niciodată că şi-ar fi permis un amant. Era înaltă, cu forme frumoase, şi blondă, fără niciun fir de păr alb. Era una dintre rarele femei care nu arăta neîngrijită în hainele de doliu, ci remarcabil de atrăgătoare.

— Există o fată, spuse ea, sau mai degrabă o femeie. În Bath, cred. Este… fiica răposatului meu soţ.

Avery ghici că fusese cât pe ce să spună *bastarda*, dar se răzgândise din motive de politeţe. Ridică din sprâncene şi îşi duse lornionul la ochi.

Pentru prima dată, Brumford rămase mut.

— A fost crescută într-un orfelinat de acolo, continuă

contesa. Nu ştiu unde e acum. Nu cred că mai e acolo, fiindcă trebuie să aibă vreo douăzeci şi cinci de ani. Dar Riverdale a întreţinut-o din copilărie şi a continuat s-o facă până la moarte. Nu am discutat niciodată problema între noi. Probabil că nici nu ştia că eram la curent cu existenţa ei. Nu cunosc niciun detaliu, nici nu mi-am dorit să le aflu. Şi nu vreau nici acum. Presupun că banii au ajuns la ea prin intermediul dumneavoastră.

Faţa roşie a lui Brumford ajunsese deja violacee.

— Nu, milady, o asigură el. Dar v-aş putea sugera că, de vreme ce această… persoană e acum adultă, aţi putea să…

— Nu, spuse ea, întrerupându-l. Nu am nevoie de nicio sugestie. Nici nu vreau să ştiu nimic despre această femeie, nici măcar numele ei. Nu doresc ca fiul meu să afle nimic despre ea. Totuşi, mi se pare corect ca, din moment ce a fost întreţinută toată viaţa de… tatăl ei, să fie informată de moartea lui, dacă nu a aflat deja, şi să i se ofere o ultimă despăgubire. Una substanţială, domnule Brumford. În acelaşi timp, trebuie să i se spună clar, domnule Brumford, că nu va mai primi nimic – niciodată, în nicio împrejurare. Pot să las problema în mâinile dumneavoastră?

— Milady. Brumford nu-şi mai găsea locul pe scaun, îşi umezi buzele şi aruncă o privire spre Avery, pe care – dacă Excelenţa Sa îl citea corect – îl respecta nespus.

Avery ridică lornionul până la ochi.

— Ei bine? spuse el. *Poate* Excelenţa Sa să lase problema în mâinile dumitale, Brumford? Oare dumneata sau celălalt Brumford sau unul dintre fii veţi fi dispuşi şi capabili să o găsiţi pe fiica bastardă, cu nume necunoscut, a răposatului duce, şi să faceţi din ea cea mai fericită dintre orfane, oferindu-i o mică avere?

— Excelenţa Voastră, spuse Brumford, umflându-şi pieptul. Milady. E o sarcină dificilă, dar nu imposibilă, mai ales pentru anchetatorii pricepuţi pe care îi angajăm pentru cei mai valoroşi clienţi ai noştri. Dacă… persoana a crescut într-adevăr în Bath, o vom identifica. Dacă este încă acolo,

o vom găsi. Dacă nu mai este acolo…

— Cred, zise Avery, cu o voce îndurerată, că Excelenţa Sa şi cu mine am înţeles mesajul dumitale. Îmi vei raporta mie când vei găsi femeia. E bine aşa, mătuşă?

La drept vorbind, contesa de Riverdale nu era mătuşa lui. Mama lui vitregă, ducesa, era sora răposatului conte de Riverdale, şi astfel contesa şi toţi ceilalţi deveniseră rudele lui prin alianţă.

— E în regulă. Îţi mulţumesc, Avery. Când îi vei raporta Excelenţei Sale că ai găsit-o, domnule Brumford, va discuta cu dumneata despre suma care îi va fi oferită şi despre actele pe care va trebui să le semneze ca să confirme că nu mai are pretenţii la averea răposatului meu soţ.

— Asta e totul, spuse Avery în timp ce avocatul îşi trăgea suflarea, gata să se angajeze într-un monolog inutil şi fără îndoială nedorit. Majordomul o să vă conducă.

Strănută şi îşi spuse că trebuia să-şi amintească să nu mai pună atâta aromă în tutunul său: o jumătate din nota floral ă de acum ar fi fost perfectă.

— A fost deosebit de generos din partea dumitale, îi spuse el contesei, când rămaseră singuri.

— Nu chiar, Avery, spuse ea ridicându-se în picioare. Am fost generoasă, dacă vrei să spui aşa, cu banii lui Harry. Dar el nu va afla despre problemă, nici nu va simţi lipsa acestor bani. Şi dacă acţionez acum, mă asigur că nu va descoperi niciodată existenţa bastardei tatălui său. De asemenea, mă asigur că nu vor afla nici Camille, nici Abigail. Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de femeia din Bath*. Îmi pasă* de copiii mei. Rămâi la prânz?

— Nu vreau să vă deranjez, oftă el. Am… ceva de făcut. Sunt aproape sigur că trebuie să am. Toată lumea are ceva de făcut, sau cel puţin aşa pretind toţi.

Colţurile gurii ei se ridicară imperceptibil.

— Nu te învinuiesc deloc, Avery, pentru că eşti dornic să scapi. E un om teribil de plictisitor, nu? Dar întâlnirea aceasta, pe care a cerut-o el, m-a scăpat de obligaţia de a-l chema pe el şi pe tine pentru cealaltă problemă. Eşti liber.

Poţi să fugi şi să te ocupi de acel… ceva.

El îi luă mâna – albă, cu degete prelungi, cu unghiile perfect tăiate – şi se înclină graţios deasupra ei, ducând-o la buze.

— Poţi să laşi problema în mâinile mele fără nicio grijă – sau în mâinile secretarului său, în orice caz.

— Îţi mulţumesc. Dar îmi vei da de ştire după ce se rezolvă?

— O voi face, promise el, apoi ieşi agale din cameră şi îşi luă pălăria şi bastonul din mâinile majordomului.

Revelaţia că mătuşa lui, contesa, avea o conştiinţă îl surprinsese. Câte doamne aflate în împrejurări similare ar fi căutat de bunăvoie bastarzii soţului pentru a-i umple de bogăţii, chiar dacă se convingeau că o făceau în interesul propriilor lor copii legitimi?

*

Ana Snow fusese adusă la orfelinatul din Bath când avea patru ani. Nu îşi amintea aproape nimic din viaţa de dinainte, în afară de câteva străfulgerări scurte şi disparate – cineva care tuşea mereu, de exemplu, sau o poartă acoperită[1] întunecoasă şi puţin cam înfricoşătoare, prin care trebuia să treacă singură, şi cum îngenunchea de pe pervazul unei ferestre şi privise în jos spre un cimitir, şi cum plângea neconsolată într-o trăsură, în timp ce o voce morocănoasă şi nerăbdătoare îi spunea să tacă şi să se poarte ca o fată mare.

De atunci trăise la orfelinat, deşi acum avea douăzeci şi cinci de ani. Cei mai mulţi dintre copii – de obicei erau cam patruzeci – plecau de acolo când împlineau paisprezece sau cincisprezece ani, după ce li se găseau slujbe potrivite. Dar Anna mai rămăsese, la început ca să ajute ca supraveghetoare a unui dormitor de fete şi ca un fel de secretară a domnişoarei Ford, intendenta, iar apoi ca

1 În original, *lych-gate* - poartă cu acoperiş din lemn care străjuia intrarea în cimitir, unde era aşezat de obicei mortul pe năsălie înainte de a fi dus la groapă, (n.tr.)

profesoară atunci când domnişoara Rutledge, cea care o învăţase şi pe ea, se căsătorise cu un cleric şi plecase în comitatul Devon. Primea chiar şi un salariu modest. Totuşi, costurile şederii prelungite la orfelinat, acum într-o cămăruţă doar pentru ea, erau încă asigurate de binefăcătorul necunoscut care le plătise de la început. I se spusese că aveau să fie asigurate cât timp rămânea acolo.

Anna se considera norocoasă. Crescuse într-un orfelinat, era adevărat, fără să aibă măcar o identitate, de vreme ce nu îşi cunoştea părinţii, dar acesta nu fusese o instituţie filantropică. Aproape toţi orfanii erau ajutaţi de cineva în timpul şederii – de obicei, de binefăcători anonimi, deşi unii ştiau cine erau şi de ce erau acolo. De obicei ajungeau la orfelinat pentru că părinţii lor muriseră şi nu existau alţi membri ai familiei capabili sau dispuşi să îi ia. Anna nu se gândea prea mult la singurătatea ei şi la faptul că nu îşi cunoştea povestea. Nevoile ei materiale erau satisfăcute. Domnişoara Ford şi personalul ei erau amabili în general. Cei mai mulţi dintre copii erau binevoitori, iar cei care nu erau puteau fi evitaţi. Câţiva erau prietenii ei apropiaţi sau fuseseră astfel în copilărie. Chiar dacă viaţa ei fusese lipsită de dragoste, sau de tipul acela de dragoste asociată unei familii, ea nu resimţea această lipsă, fiindcă nu cunoscuse niciodată aşa ceva.

Sau cel puţin asta îşi spunea.

Era mulţumită cu viaţa ei şi doar rareori devenea neliniştită, simţind că ar fi trebuit să fie mai mult, că poate era cazul să facă un efort mai mare ca să-şi *trăiască* propria viaţă. Fusese cerută în căsătorie de trei bărbaţi diferiţi – librarul la care mergea uneori, atunci când şi-o putea permite, ca să cumpere o carte; unul dintre administratorii orfelinatului, a cărui soţie murise recent şi îl lăsase cu patru copii mici, şi Joel Cunningham, prietenul ei cel mai bun pe care îl cunoştea de-o viaţă. Respinsese toate cele trei oferte din motive diferite şi se întreba uneori dacă nu fusese o nebunie, fiindcă nu se întrezăreau alte oferte, sau măcar una. Perspectiva unei vieţi de fată bătrână părea uneori jalnică.

Când sosi scrisoarea, Joel era cu ea.

Ea făcea curăţenie în clasă după plecarea copiilor. Monitorii din săptămâna aceea – John Davies şi Ellen Payne – adunaseră tăbliţele, creta şi numărătorile de abac. Dar în timp ce John aşezase tăbliţele ordonat pe raftul alocat lor şi strânsese toată creta în cutia de tinichea, iar acum punea capacul la loc, Ellen îngrămădise numărătorile de abac la întâmplare, peste pensulele de pictat şi paletele de culori de pe raftul de sus, în loc să le aşeze la locul lor, una lângă alta, pe raftul de dedesubt, ca să nu îndoaie vergelele şi să nu strice bilele. Motivul pentru care le aşezase în locul greşit era evident. Al doilea raft era ocupat de borcănaşele pentru apă, în care se înmuiau pensulele murdare, şi de o grămadă dezordonată de cârpe murdare de culoare.

— Joel, spuse Anna pe un ton resemnat, nu ai putea măcar să încerci să-ţi determini elevii să-şi pună lucrurile la locul lor după lecţia de artă? Şi să spele întâi borcănaşele? Uite! Unul din ele mai este încă plin cu apă. Apă foarte *murdară.*

Joel stătea pe colţul catedrei tocite, cu un picior încălţat cu cizme pe duşumea şi altul legănându-se în aer. Ţinea braţele încrucişate peste piept. Îi rânji.

— Dar întreaga raţiune de a fi a artistului este să fie un spirit liber, să scape de regulile restrictive şi să îşi tragă inspiraţia din univers. Treaba mea e să îmi învăţ elevii să fie artişti adevăraţi.

Ea îşi îndreptă spatele, lăsând dulapul şi aruncându-i o privire grăitoare.

— Ce trăsnăi şi prostii fără rost, spuse ea.

El râse în gura mare.

— Anna, Anna. Haide, lasă-mă să iau borcănaşul înainte de a exploda de indignare şi a ţi-l vărsa pe rochie. Pare să fie al lui Cyrus North. Întotdeauna e mai multă culoare în vasul de apă decât pe hârtia lui, la sfârşitul lecţiei. Picturile lui sunt extraordinar de palide, de parcă ar încerca să reproducă o ceaţă deasă. Ştie tabla înmulţirii?

— O ştie, spuse ea, depozitând recipientul ofensator pe catedră şi strâmbând din nas în timp ce aranja cârpele

încă umede într-o margine a raftului de sus, de pe care luase deja numărătorile de abac. O recită mai tare decât oricare altul şi poate chiar să o folosească la socoteli. Aproape că a învăţat şi împărţirile complicate.

— Atunci poate fi funcţionar într-un birou, sau poate un bancher bogat, când va mai creşte. Nu are nevoie de un suflet de artist. Probabil că nici nu are unul, oricum. Gata – viitorul lui a fost stabilit. Mi-au plăcut povestirile tale de azi.

— Ai tras cu urechea, spuse ea pe un ton vag acuzator. Trebuia să te concentrezi asupra lecţiei de artă pe care o predai.

— Când vor creşte, elevii tăi îşi vor da seama că au fost teribil de păcăliţi. Vor avea mintea plină de toate povestirile astea minunate şi vor descoperi că, la urma urmei, nu sunt ficţiune, ci o realitate cât se poate de seacă – *istorie.* Şi geografie. Şi chiar aritmetică. Îţi implici personajele, atât umane, cât şi animale, în cele mai alarmante situaţii din care nu le poţi scoate decât manipulând cifrele şi ajutată de elevii tăi. Nici nu-şi dau seama că învaţă. Eşti o fiinţă vicleană şi prefăcută, Anna.

— Ai observat, spuse ea, aranjând numărătorile după placul ei înainte de a închide uşile dulapului şi de a se întoarce spre el, că atunci când pastorul predică la biserică, ochii enoriaşilor devin sticloşi şi mulţi aţipesc de-a binelea? Dar dacă se hotărăşte dintr-odată să ilustreze un punct cu o istorioară, toată lumea ciuleşte urechile şi ascultă. Am fost creaţi ca să spunem şi să ascultăm poveşti, Joel. Aşa s-au transmis cunoştinţele de la o persoană la alta şi de la o generaţie la alta înainte de existenţa cuvântului scris, şi chiar şi după aceea, când cei mai mulţi dintre oameni nu aveau acces la manuscrise sau la cărţi şi nu le puteau citi chiar dacă le-ar fi avut. De ce credem acum că povestirile ar trebui să se limiteze doar la ficţiune şi fantezie? Oare nu ne putem bucura decât de ceea ce nu are o bază reală?

El îi zâmbi afectuos, în timp ce ea îl privea cu mâinile strânse în poală.

— Unul dintre multele mele vise secrete este să devin scriitor. Ţi-am spus vreodată asta? Să scriu adevărul

înveşmântat în hainele ficţiunii. Se spune că ar trebui să scrii despre ceea ce cunoşti. Eu aş putea inventa poveşti nesfârşite despre ceea ce cunosc.

Vise secrete! Era o expresie familiară, evocatoare. Jucaseră adesea jocul acesta în timp ce creşteau – Care *este visul tău secret*? De obicei, era acela că părinţii lor apăreau dintr-odată să îi recunoască şi să îi ducă la o viaţă de familie fericită până la adânci bătrâneţi. Adesea, când erau foarte mici, adăugau că aveau să descopere că erau un prinţ sau o prinţesă, iar casa lor era un castel.

— Poveşti despre un orfan care creşte într-un orfelinat? spuse Anna, întorcându-i zâmbetul. Despre faptul că nu ştii cine eşti? Despre visele referitoare la căminul care îţi lipseşte? Despre părinţii tăi necunoscuţi? Despre ceea ce ar fi trebuit să fie? Şi despre ceea ce ar fi dacă…? Ei bine, dacă.

El îşi schimbă uşor poziţia şi mută recipientul cu vopsele, ca să nu îl răstoarne din greşeală.

— Da, despre toate astea. Dar nu ar fi numai nostalgie şi tristeţe. Fiindcă, deşi nu ştim cine suntem sau cine au fost sau sunt părinţii noştri, şi deşi nu ştim exact de ce am fost plasaţi aici şi nu ne-a mai revendicat nimeni, ştim că *existăm.* Eu nu sunt părinţii mei sau moştenirea mea pierdută. Sunt eu însumi. Sunt un artist care adaugă pictarea portretelor la o viaţă decentă şi rezonabilă şi îşi oferă voluntar timpul şi experienţa predând în orfelinatul în care a crescut. Sunt o sută sau o mie de alte lucruri, în ciuda mediului din care provin sau din cauza lui. Vreau să scriu povestiri despre toate astea, Anna, despre personaje care se găsesc pe ele însele fără impedimentul descendenţei sau al aşteptărilor familiei. Fără impedimentul… iubirii.

Anna îl privi în tăcere câteva clipe, simţindu-şi gâtul dureros şi înecat de lacrimi. Joel era un bărbat bine clădit, de o înălţime peste medie, cu păr întunecat tuns scurt – fiindcă nu voia să întruchipeze imaginea stereotipă a artistului bătător la ochi, cu bucle dezordonate, explica el de fiecare dată când se tundea – şi o faţă rotundă şi

plăcută, cu o bărbie puţin despicată, o gură sensibilă atunci când era relaxat şi ochi întunecaţi care puteau să scânteieze intens şi să se întunece şi mai tare atunci când ceva îi stârnea pasiunea. Arăta bine, avea o fire plăcută şi era talentat, inteligent, iar ei îi era foarte drag, dar pentru că îl cunoştea aproape de o viaţă, îi cunoştea şi susceptibilitatea, deşi o cunoştinţă ocazională nu şi-ar fi dat seama de asta.

Era o susceptibilitate pe care o împărtăşeau toţi orfanii.

— Sunt instituţii mult mai rele decât asta, Joel, spuse Anna, şi probabil că nu există multe mai bune. Nu am crescut fără dragoste. Cei mai mulţi dintre noi ne-am iubit unul pe altul. Eu te iubesc pe tine.

Rânjetul lui reveni.

— Totuşi, într-o anumită ocazie memorabilă, ai refuzat să te căsătoreşti cu mine, spuse el. Mi-ai zdrobit inima.

Ea plescăi din limbă.

— Nu erai cu adevărat serios. Şi chiar dacă ai fi fost, ştii că nu ne iubim unul pe altul în felul *acela.* Am crescut împreună ca prieteni, aproape ca frate şi soră.

El îi zâmbi trist.

— Nu visezi niciodată să pleci de aici, Anna?

— Da şi nu. Da, visez să plec de aici în lume, să aflu ce este dincolo de zidurile astea şi de hotarele oraşului Bath. Şi nu, nu vreau să părăsesc lucrurile familiare, singurul cămin pe care l-am cunoscut din copilărie şi singura familie pe care mi-o pot aminti. Mă simt în siguranţă aici şi utilă, chiar iubită. În plus… binefăcătorul meu a fost de acord să mă susţină doar atâta timp cât rămân aici. Eu… ei bine, presupun că sunt o laşă, paralizată de groaza sărăciei şi a necunoscutului. De parcă, fiind abandonată cândva, nu aş putea suporta gândul de a abandona acum singurul lucru care mi-a rămas, orfelinatul acesta şi oamenii care trăiesc aici.

Joel se ridică şi păşi spre celălalt capăt al încăperii, în care şevaletele erau încă întinse, ca să se usuce bine tablourile din ziua aceea. Atinse marginile câtorva ca să-şi

dea seama dacă le putea strânge.

— Înseamnă că amândoi suntem laşi. Eu am plecat, dar nu cu totul. Stau şi acum cu un picior în uşă. Iar celălalt nu a ajuns prea departe, nu? Sunt încă în Bath. Crezi că ne temem să plecăm pentru că părinţii noştri ar putea să vină după noi şi să nu ştie unde să ne găsească? Ridică privirea şi râse. Spune-mi că nu-i aşa, Anna, te rog. Am *douăzeci şi şapte* de ani.

Anna se simţea de parcă el ar fi lovit-o cu pumnul în stomac. Vechiul vis secret nu murise niciodată. Dar cea mai obsedantă întrebare nu fusese niciodată *cine* îi adusese şi îi lăsase acolo, ci *de ce.*

— Cred că cei mai mulţi dintre oameni îşi trăiesc viaţa pe o rază de câteva mile distanţă de căminul copilăriei lor. Nu mulţi pleacă în căutarea aventurii. Şi chiar şi cei care pleacă trebuie să îşi ia propria persoană cu ei. Probabil că asta e o dezamăgire până la urmă.

Joel râse din nou.

— Eu sunt utilă aici, continuă Anna, şi sunt fericită. Tu eşti util – şi ai succes. Aproape că a devenit o modă să-i ceri lui Joel Cunningham să-ţi facă portretul când vii la Bath. Şi oamenii bogaţi vin întotdeauna la Bath ca să profite de ape.

El o privi cu capul uşor plecat într-o parte. Dar înainte de a putea spune ceva, uşa clasei se deschise fără nicio bătaie şi în cameră intră Bertha Reed, o fată de paisprezece ani, cu părul ca inul, care crescuse destul de mare ca să devină aghiotanta domnişoarei Ford. Fremăta de emoţie şi flutura o foaie împăturită în mâna ridicată.

— E o scrisoare pentru dumneata, domnişoară Snow, spuse ea aproape ţipând. A fost adusă de un curier special de la Londra şi domnişoara Ford ar fi adus-o ea însăşi, dar lui Tommy îi curge sânge din nas în salonaşul ei şi nimeni nu o poate găsi pe infirmiera Jones. Maddie i-a tras un pumn.

— Era şi timpul s-o facă cineva, spuse Joel, păşind mai aproape de Anna. Presupun că a tras-o din nou de cozi.

Anna aproape că nu auzea. O scrisoare? De la Londra? Adusă de un curier special? Pentru *ea?*

— Oare de la cine să fie, domnişoară Snow? strigă Bertha, căreia se părea că nu îi păsa de Tommy şi de nasul lui care sângera. Pe care cunoaşteţi în Londra? Nu, nu-mi spuneţi – ar fi trebuit să spun cine. Pe *cine* cunoaşteţi în Londra? Mă întreb despre ce v-a scris. Şi a venit printr-un *curier special,* tot drumul acesta. Probabil a costat o *avere.* Oh, vă rog s-o deschideţi!

Curiozitatea ei evidentă ar fi putut părea impertinentă, dar adevărul era că se primeau atât de rar scrisori, încât vestea se răspândea întotdeauna foarte repede şi toată lumea voia să ştie totul despre asta. Uneori, scria cineva care părăsise orfelinatul şi oraşul Bath ca să lucreze în altă parte, iar destinatarul împărtăşea întotdeauna conţinutul cu toţi ceilalţi. Asemenea misive erau păstrate ca nişte posesiuni preţioase, citite şi răscitite, până când ajungeau ferfeniţă.

Anna nu recunoscu scrisul, care era îndrăzneţ şi precis. Simţea că misiva fusese scrisă de mâna unui bărbat. Hârtia părea groasă şi scumpă. Nu arăta ca o scrisoare personală.

— Oliver e în Londra, spuse Bertha meditativă. Dar nu cred că e de la el, nu? Scrisul lui nu arăta deloc aşa, şi de ce v-ar scrie dumneavoastră, în orice caz? De când a plecat de aici a trimis patru scrisori, şi toate mi-au fost adresate mie. Şi nici n-ar trimite o scrisoare printr-un curier special, nu?

Oliver Jamieson fusese trimis la Londra ca ucenic al unui cizmar cu doi ani în urmă, la vârsta de paisprezece ani, şi promisese să trimită după Bertha şi să se căsătorească cu ea de îndată ce ajungea să trăiască pe cont propriu. De atunci, scrisese conştiincios câte două scrisori pe an, misive de patru sau cinci rânduri, aşternute cu un scris grijuliu. Bertha împărtăşise tuturor puţinele veşti pe care le primise de la el şi lăcrimase atâta peste scrisori, că era o minune că se mai puteau citi. Mai avea trei ani de ucenicie înainte de a putea spera să se stabilească pe cont propriu şi să poată întreţine o nevastă. Amândoi erau foarte tineri, dar separarea părea crudă. Anna sperase

întotdeauna că Oliver avea să-i rămână credincios iubitei lui din copilărie.

— O s-o învârţi pe toate părţile, sperând că îşi va dezvălui secretele fără să-i desfaci sigiliul? întrebă Joel.

Mâinile Annei tremurau prosteşte.

— Poate că s-a făcut o greşeală, spuse ea. Poate că nu e pentru mine.

El veni în spatele ei şi privi peste umăr.

— Domnişoara Anna Snow, citi el. Pare să fie vorba despre tine. Nu cunosc vreo altă Anna Snow. Tu cunoşti vreuna, Bertha?

— Nu, domnule Cunningham, spuse ea după o clipă de gândire. Dar despre ce poate fi?

Anna rupse sigiliul cu degetul mare. Şi da, într-adevăr, hârtia era un pergament gros şi costisitor. Nu era o scrisoare lungă. Era de la cineva care se numea Brumford nu ştiu cum – nu putu citi primul nume, deşi începea cu un J. Era avocat. Citi scrisoarea o dată, înghiţi în sec, şi apoi o citi a doua oară, mai încet.

— Poimâine, murmură ea.

— Cu o trăsură particulară, adăugă Joel. Citise scrisoarea peste umărul ei.

— *Ce* e poimâine? întrebă Bertha, cu o voce pe care suspansul o aducea aproape de agonie. Ce trăsură?

Anna o privi absentă.

— Sunt chemată la Londra ca să vorbesc despre viitorul meu, spuse ea. Auzea un ţiuit îndepărtat în urechi.

— Oh! Care v-a chemat? întrebă Bertha, cu ochii cât cepele. Cine v-a chemat, am vrut să spun?

— Domnul J. Brumford, un avocat, spuse Anna.

— Cred că e Josiah, spuse Joel. Josiah Brumford. Va trimite după tine o trăsură particulară, şi trebuie să-ţi faci bagajele pentru cel puţin două zile.

— La Londra? spuse Bertha cu o voce înecată de veneraţie.

— Ce să fac? Mintea Annei părea să nu mai funcţioneze. Sau, mai degrabă, funcţiona, dar scăpase de sub control, ca acele unui ceasornic stricat.

— Ceea ce trebuie să faci, Anna, spuse Joel, împingând un scaun în spatele ei şi apăsând-o uşor cu mâinile pe umeri ca s-o facă să se aşeze, e să-ţi faci bagajele pentru câteva zile şi apoi să te duci la Londra şi să vorbeşti despre viitorul tău.

— Dar care viitor? întrebă ea.

— Cel care trebuie discutat, o lămuri el.

Ţiuitul din urechile ei se intensifică.

capitolul 2

Anna putea număra pe degetele unei mâini ocaziile în care călătorise cu o trăsură. Poate că asta explica una dintre puţinele amintiri pe care le avea despre copilăria ei. Mijlocul de transport care trase în faţa uşilor orfelinatului dis-de-dimineaţă, la două zile de la primirea scrisorii, şi îi făcu pe toţi copiii să se repeadă la ferestrele sălii lungi de mese în care îşi luau micul dejun, nu era poate un echipaj grandios, dar unele dintre fete declarară că era exact ca trăsura Cenuşăresei. Chiar şi Annei, care se temea să se urce în ea, i se păru mult prea impresionantă ca să fie trimisă după ea.

Se părea că nu avea să călătorească singură. Când fu chemată în salonaşul domnişoarei Ford, fu prezentată domnişoarei Knox, o femeie solidă, cu părul cenuşiu, pieptul voluminos şi aer sever, care o făcu pe Anna să se gândească la amazoane. Domnişoara Knox fusese angajată de domnul Brumford ca să o însoţească pe Anna la Londra, de vreme ce se părea că nu se cădea ca o tânără lady să călătorească singură pe distanţe mari.

Era pentru prima dată că Anna era numită lady. Oricum, era foarte recunoscătoare că avea o însoţitoare.

După câteva minute, afară, pe hol, domnişoara Ford

strânse ferm mâna Annei, în timp ce Roger, portarul mai vârstnic, îi ducea valiza în trăsură. Nu era o valiză mare sau grea, dar ce ar fi putut să împacheteze, la urma urmei, în afară de unica rochie de purtat de schimb şi rochia de duminică, cei mai buni pantofi şi câteva mărunţişuri? Câteva fete, eliberate temporar de rutina obişnuită a zilei, alergară să o îmbrăţişeze şi vărsară lacrimi şi se purtară în general de parcă ar fi plecat la capătul lumii ca să îşi înfrunte propria execuţie. Anna vărsă şi ea câteva lacrimi, pentru că le împărtăşea sentimentele. Câţiva băieţi stăteau la o distanţă sigură, într-un loc în care nu se aflau în primejdie de a fi îmbrăţişaţi din întâmplare, şi o priveau radioşi. Bănuia că zâmbeau, puşlamalele, pentru că sperau că asta însemna o zi fără şcoală.

— Voi lipsi doar câteva zile, îi asigură ea pe toţi, şi mă voi întoarce cu atâtea povestiri şi aventuri, încât vă voi ţine treji toată noaptea. Între timp, să fiţi cuminţi.

— Mă voi ruga pentru dumneavoastră, domnişoară Snow, promise pioasă Winifred Hamlin printre lacrimi.

După câteva minute, în timp ce trăsura se îndepărta de bordură, copiii se înghesuiră din nou la ferestrele sălii de mese, zâmbind şi făcând din mână şi smiorcăindu-se. Anna le făcu şi ea din mână. Toate astea păreau alarmant de *irevocabile*, de parcă nu avea să se mai întoarcă niciodată. Şi poate că nu avea s-o facă. Ce era de discutat despre viitorul ei?

— De ce m-a chemat domnul Brumford? o întrebă ea pe domnişoara Knox.

Dar chipul femeii rămase lipsit de expresie.

— Nu ştiu nimic, domnişoară, spuse ea. Am fost angajată de agenţie ca să vin aici şi să vă iau cu mine şi să vă predau în siguranţă, şi asta e ceea ce fac.

— Oh, spuse Anna.

Fu o călătorie lungă, întreruptă doar de câteva opriri pentru a lua o gustare şi a schimba caii şi de o noapte petrecută într-un han incomod şi zgomotos. În tot timpul călătoriei, Anna ar fi putut la fel de bine să fie singură, pentru că domnişoara Knox nu rosti mai mult de o duzină

de cuvinte, şi majoritatea dintre ele adresate altor persoane. Se părea că fusese angajată ca să o însoţească pe Anna, nu să îi ofere vreun fel de tovărăşie.

Anna s-ar fi plictisit la culme dacă inima nu i-ar fi palpitat de o emoţie vecină cu groaza şi dacă mintea nu i s-ar fi învârtit mereu, scăpând de sub orice control. Toţi cei din orfelinat aflaseră despre scrisoare, bineînţeles, şi toată lumea o auzise citită cu glas tare. Nu avea rost să încerce să ascundă conţinutul ei, chiar dacă ar fi vrut s-o facă. Dacă ar fi făcut-o, Bertha ar fi povestit ceea ce auzise cu cine ştie ce înfrumuseţări, şi în tot căminul s-ar fi răspândit imediat nişte zvonuri care ţi-ar fi făcut părul măciucă.

Fiecare avea o părere. Fiecare avea o teorie.

Cea care părea mai aproape de adevăr era aceea că binefăcătorul Annei, oricine ar fi fost el sau ea, era pregătit să o lase să zboare cu propriile ei aripi şi să îi retragă sprijinul bănesc pe care se bizuise în ultimii douăzeci şi unu de ani. Totuşi, el – sau ea – nu ar fi trebuit să o cheme să facă tot drumul acesta până la Londra ca să o informeze asupra acestui lucru. Dar poate că îi găsise un loc de muncă acolo. Ce ar fi putut să fie? Avea să fie oare de acord să îl ocupe şi să înceapă un nou stadiu al vieţii, ruptă de toţi cei pe care îi cunoscuse şi de singurul cămin de care îşi putea aminti? Sau avea să refuze şi să se întoarcă la Bath, ca să încerce să supravieţuiască din plata ei de profesoară? Presupunea că avea să i se ofere posibilitatea de a alege. La urma urmei, scrisoarea spunea că trebuia *să discute* despre viitorul ei. O discuţie era o comunicare cu două sensuri.

Se întrebă dacă în punga ei erau destui bănuţi pentru a-şi plăti biletul de întoarcere la diligenţă. Habar nu avea cât putea să coste, dar avea ceva bani strânşi – foarte puţini – şi domnişoara Ford îi împinsese un sovereign[2] întreg în palmă cu o seară înainte, în ciuda protestelor ei. Şi dacă tot nu erau destui? Şi dacă naufragia în Londra pentru tot restul vieţii? Numai gândindu-se la asta, simţea cum i se face rău, iar starea drumului pe care călătoreau nu ajuta cu

2 Monedă de aur echivalentă cu o liră sterlină.

nimic starea stomacului ei.

De câteva ori, încercă hotărâtă să nu se mai gândească. În schimb, încercă să se minuneze de senzaţia neobişnuită de a fi într-o trăsură, de a pleca cu adevărat din Bath, de a urca dealul până nu se mai văzu oraşul în spatele lor. Încercă să se minuneze de peisajul câmpenesc prin care treceau. Încercă să se gândească la experienţa aceasta ca la o aventură care se iveşte o dată în viaţă, o aventură de care avea să-şi amintească totdeauna. Îşi imagină cum avea să le povestească tuturor copiilor de la orfelinat despre asta – despre toate barierele de pe şosea şi despre satele prin care trecuseră; despre ogoarele verzi din sate şi despre cârciumile cu nume caraghioase pictate pe plăcuţele care atârnau şi despre bisericuţele cu turle ascuţite; despre hanurile de poştă la care se opriseră, despre mâncarea pe care o mâncaseră acolo, despre paturile incomode în care încercase să doarmă, despre graba hangiilor şi a rândaşilor care forfoteau în curtea hanurilor; despre făgaşele adânci din drum care făceau să-ţi clănţăne dinţii şi reuşeau să tulbure din când în când chiar şi înfăţişarea de sfinx a domnişoarei Knox.

În curând, totuşi, mintea ei se întorcea iarăşi la uriaşul şi înfricoşătorul necunoscut care se afla în faţa ei. Şi dacă avea să întâlnească persoana care o dusese la orfelinat în urmă cu atâţia ani şi care îi plătise şederea de atunci încolo? Era oare bărbatul cu voce morocănoasă? Şi dacă era într-adevăr o prinţesă şi un prinţ o aştepta ca să se căsătorească cu ea, acum că era adultă şi scăpase de pericolul regelui rău – sau a vrăjitoarei! — de care fusese ascunsă cu grijă în toţi anii aceştia? Gândul acesta absurd o făcu pe Anna să zâmbească fără să vrea şi să izbucnească aproape în râs. Aceasta fusese teoria unei fetiţe de nouă ani, numită Olga Norton, după ce ascultase scrisoarea Annei în seara precedentă. Teoria fusese îmbrăţişată cu însufleţire de alte fetiţe şi complet ironizată de majoritatea băieţilor.

Tot ce pot face, se gândi Anna cu bun-simţ a suta oară în ultimele câteva zile, este să aştept şi să văd. Dar

era mai uşor de zis decât de făcut. De ce venise oare invitaţia prin intermediul unui avocat? Şi de ce călătorea într-o trăsură particulară, când biletele la diligenţă erau cu siguranţă mult mai ieftine? Şi de ce îi fusese plătită o însoţitoare? Ce avea să i se întâmple când ajungea în Londra?

Ceea ce se întâmplă era faptul că trăsura merse şi tot merse. Se părea că Londra era nesfârşit de mare şi nesfârşit de mohorâtă, chiar părăginită, kilometri şi kilometri la rând. Gata cu povestea despre Dick Whittington[3] şi străzile pavate cu aur din Londra, deşi era posibil să arate mai plăcut la lumina zilei, pentru că acum amurgul cădea peste toată lumea de afară.

Dar trăsura se opri în cele din urmă în faţa unei clădiri mari şi impozante de piatră care se dovedi a fi un hotel. Păşiră în holul de recepţie, şi domnişoara Knox vorbi cu un bărbat în uniformă care se afla în spatele unui birou de stejar, primi o cheie mare de alamă şi deschise drumul spre două rânduri de scări largi şi aşternute cu un covor şi de-a lungul unui coridor, apoi vârî cheia în broasca unei uşi şi o deschise larg. În spatele ei se afla o cameră spaţioasă, pătrată, cu tavanul înalt, care avea uşi pe fiecare parte, şi fiecare uşă se deschidea spre un dormitor. În fiecare dintre cele trei camere era o lampă aprinsă, fapt pe care mintea obosită a Annei îl consideră a fi o mare extravaganţă. Era o mare îmbunătăţire faţă de locul în care se opriseră cu o seară înainte.

— Voi sta aici? întrebă ea, ferindu-se repede într-o parte când văzu că alt bărbat în uniformă venise în spatele lor, ducând valiza ei şi pe cea a domnişoarei Knox. Le lăsă jos, se uită plin de speranţă la domnişoara Knox, care îl ignoră, şi se retrase încruntat.

— Camera cea mai mare din stânga e a dumneavoastră, domnişoară, spuse femeia mai vârstnică. Cealaltă e a mea. Ne vor aduce cina în curând. Eu mă duc

---

3 *Dick Whittington şi pisica sa* este o poveste din folclorul englezesc despre un băieţel sărac care a trecut prin multe peripeţii în Londra şi, cu ajutorul pisicii sale, a ajuns într-o zi bogat şi important, (n.tr.)

să mă spăl pe mâini.

Dispăru în dormitorul din dreapta, luându-şi valiza cu ea. Anna şi-o luă pe a ei în cealaltă cameră. Era de cel puţin trei ori mai mare decât camera ei de la orfelinat. Patul părea destul de mare ca să adăpostească confortabil patru sau cinci persoane. În urciorul de pe lavoar era apă. Turnă puţin într-o cană şi îşi spălă mâinile şi faţa, apoi se pieptănă. Îşi trecu mâinile peste rochie, care era jalnic de mototolită după două zile de stat în trăsură.

Când se întoarse în salon, doi servitori aşterneau masa cu o faţă de masă albă şi apretată şi aranjau farfuriile strălucitoare, paharele şi tacâmurile; apoi lăsară pe masă câteva supiere acoperite, pline cu ceva fierbinte şi aburind care împrăştia un miros delicios. Cel puţin aşa i s-ar fi părut Annei, dacă ar fi fost doar flămândă şi nu atât de epuizată.

Îşi dorea din toată inima să se poată întoarce acasă.

*

Un secretar extraordinar de eficient, se gândea Avery, duce de Netherby, poate fi o binecuvântare uneori şi o pacoste alteori. Pe de o parte, poţi să te bazezi pe el ca să rezolve toate problemele sâcâitoare şi banale ale vieţii, lăsându-te liber să trăieşti şi să te bucuri de toate. Pe de altă parte, existau ocazii ciudate în care te trezeai târât în treburi plictisitoare pe care le-ai fi putut evita dacă ai fi fost de capul tău. Recunoştea că asta nu se întâmpla des, pentru că Edwin Goddard cunoştea bine lucrurile care l-ar fi putut plictisi pe stăpânul său. Asta părea însă una din ocaziile acelea rare.

— Edwin, spuse Avery oftând îndurerat într-o după-amiază târzie, în timp ce apărea în pragul uşii secretarului. Ce este, mă rog?

Ţinea între degetul mare şi arătător o carte de vizită pe care o lăsase Goddard pe biroul din bibliotecă, alături de alte două note, una care îi amintea Excelenţei Sale de un bal la care dorea să asiste în seara aceea pentru că onorabila domnişoară Edwards avea să fie acolo, şi alta prin

care îl informa că o pereche de cizme noi, pentru care i se luaseră măsurile săptămâna trecută, îl aşteptau la magazinul lui Hoby oricând avea plăcerea să meargă şi să le încerce, ca să se asigure că îi veneau ca turnate, aşa cum se spunea că trebuie să fie ca să te simţi comod. Dacă ar fi fost într-adevăr aşa, se gândi Avery, atunci era ciudat că bărbaţii se încăpăţânau să poarte cizme făcute de cizmari, în loc să inventeze un procedeu de confecţionare a unor cizme turnate. Dar se îndepărta de subiect.

— Domnul Josiah Brumford a cerut doar o oră din timpul dumneavoastră, mâine-dimineaţă şi aici, Excelenţa Voastră, îi explică Goddard. De vreme ce este avocatul contelui de Riverdale şi Excelenţa Sa e sub tutela dumneavoastră, am presupus că îi veţi primi cererea cu plăcere. Am dat instrucţiuni să fie pregătit salonul roz, pentru ora zece.

— Cu plăcere, repetă Excelenţa Sa cu o voce slabă. Dragul meu Edwin, ce mod ciudat de a-ţi alege cuvintele! Ai menţionat într-adevăr aici că această, ah, audienţă va avea loc în salonul roz la ora pe care ai stabilit-o. Pot să citesc şi singur asta. Dar nu ai spus motivul pentru care ai ales salonul acela. Salonul roz e o cameră cam mare pentru un singur avocat şi umila mea persoană, oricât de mult am pălăvrăgi. Nu aduce cu el vreun alai numeros, nu? Celălalt Brumford, poate, sau unii dintre „şi fiii”? Sau poate chiar pe toţi? Ţin să te informez că asta ar fi mult prea mult.

— În scrisoarea sa, domnul Brumford ne-a informat, Excelenţa Voastră, spuse Goddard, că şi-a luat libertatea de a aduce cu el şi alte persoane, printre care se includ contele şi contesa, mama lui, şi alţi membri ai familiei acestuia.

— Chiar aşa? Degetele lui Avery se strânseră pe mânerul monoclului în timp ce păşea spre biroul secretarului, lăsa acolo nota şi întindea mâna. Goddard îl privi un moment şi apoi scotoci printr-un teanc ordonat de hârtii dintr-un colţ al biroului, căutând scrisoarea lui Brumford. Aceasta era la fel de pompoasă ca şi omul care o scrisese, dar solicita într-adevăr onoarea de a vorbi cu

Excelenţa Sa ducele de Netherby la Archer House, la ora zece dimineaţa, într-o chestiune de mare importanţă. Implora, de asemenea, ca Excelenţa Sa să îl ierte pentru că îşi luase libertatea de a-l invita pe pupilul dumnealui, pe Excelenţa Sa contesa, mama acestuia, şi pe surorile sale, dar şi pe ceilalţi membri apropiaţi ai familiei, printre care se aflau domnul Alexander Westcott, doamna Westcott, mama dumnealui, şi Lady Overfield, sora sa.

Avery îi înapoie scrisoarea secretarului fără niciun comentariu. Trecuseră trei săptămâni de când Brumford ieşise din Westcott House ca un cruciat care primise misiunea de a-şi trimite cei mai demni de încredere investigatori pentru a o găsi pe orfana bastardă şi a o umple de bogăţii, în schimbul promisiunii ei scrise de a nu apela niciodată la Harry. Nu conveniseră ca Brumford să îi dea raportul lui Avery în particular atunci când găsea femeia, ca să discute despre suma exactă pe care urma să i-o acorde?

Ce alt scop ar fi putut avea întâlnirea asta?

Ar fi fost bine să mai aibă şi altul, naiba să-l ia, dacă Brumford nu voia să fie spânzurat de degetele mari de la mână de cel mai apropiat copac. Dorinţa expresă a contesei fusese ca Harry, Camille şi Abigail să nu afle niciodată de existenţa bastardei tatălui lor. Şi de ce naiba fusese invitat Alex Westcott? Şi mama şi sora lui? Erau verii lui Harry – veri de-ai doilea, ca să fim mai exacţi, sau poate chiar de-al treilea. Westcott era şi moştenitorul domeniului, până se căsătorea Harry şi îşi îndeplinea datoria de a produce un moştenitor propriu şi alte câteva odrasle ca să-şi asigure moştenirea. Şi cine erau ceilalţi membri *apropiaţi ai familiei*? Despre *ce* era întâlnirea asta? Fusese dezgropat vreun secret, până la urmă?

Avery ieşi din cameră şi plecă în căutarea ducesei, mama lui vitregă. Avea să fie interesată să afle că aşteptau a doua zi sosirea cumnatei ei, a nepotului, a nepoatelor, a verilor ei şi a altor rude neidentificate. Avea o mamă şi două surori în oraş. Deşi primise poate invitaţia ei personală şi ştia deja. Cu siguranţă că dorea să asiste la

reuniune, aşa cum voia fără îndoială şi Jess – Lady Jessica Archer, sora lui vitregă, care avea şaptesprezece ani şi trei sferturi şi pusese deja piciorul pe pragul camerei de studiu, gata să fugă de acolo de cum împlinea optsprezece ani. Cu groază, se gândi că la anul pe vremea aceea avea să fie obligat să alerge în urma ei la toate petrecerile şi balurile, dejunurile şi picnicurile şi naiba ştie la ce alte distracţii incluse în marele târg al căsătoriilor din timpul sezonului.

Ar fi bine să asiste şi ea la reuniune, se gândi el, de vreme ce avea loc în propria ei casă. Se uită în salon şi văzu că era acolo cu mama ei, admirând un teanc de mătăsuri brodate şi viu colorate pe care le cumpăraseră probabil de curând. Oricum, ar fi fost greu s-o ţină departe pe Jess, dacă aflase că venea şi Abigail. Şi ar fi fost cu totul imposibil, dacă ştia că venea şi Harry. Avery spera că ea nu vedea în el un viitor soţ, fiindcă erau veri primari, dar îl adora şi îl privea cu veneraţie din pricină că tânărul cu pricina arăta atât de bine. Oricum, prezenţa sau absenţa ei rămânea la latitudinea mamei. Slavă Domnului că existau mame pe lumea asta!

„O chestiune de mare importanţă”, scrisese Brumford. Omul acela ar fi trebuit să fie actor. Chiar ar fi trebuit.

Ambele doamne ridicară privirea şi îi zâmbiră.

— Oh, Avery, spuse Jessica, alergând spre el, cu faţa strălucitoare şi mâinile la piept, ghici cine vine aici mâine-dimineaţă. Dar nu mai aşteptă ca el să participe la jocul pe care îl propusese. Abby. Şi Harry. Şi Camille.

În ordinea importanţei, se părea.

*

— Brumford are o aplecare clară spre teatru, remarcă Alexander Westcott, adresându-se mamei şi surorii sale, în timp ce luau cina împreună acasă, în aceeaşi seară. Reuniunea asta nu poate avea ca scop citirea testamentului lui Riverdale. Se pare că nu există niciun testament. În plus, avocatul nu ar fi ales Archer House pentru o asemenea lectură, chiar dacă Netherby este tutorele lui Harry.

Dumnezeu ştie de ce e necesară prezenţa noastră pentru afacerea de acolo, oricare ar fi ea. Presupun că ar fi bine să ne facem apariţia, totuşi.

— Nu le-am văzut pe Louise şi pe Viola de la înmormântare, spuse mama lui, vorbind despre ducesa de Netherby şi despre contesa de Riverdale. Mă bucur că o să pot pălăvrăgi cu ele. Şi dacă suntem invitaţi noi, poate că vor fi acolo şi verişoara Eugenia, cu Matilda şi Mildred. Verişoara Eugenia era contesa văduvă de Riverdale, mama răposatului conte, iar celelalte două doamne erau fiica ei cea mai mare şi fiica ei cea mai mică.

— Şi trebuie să recunoşti, Alex, spuse Elizabeth, Lady Overfield, cu ochi scânteietori, că misterele sunt întotdeauna interesante. Oricum, tu eşti moştenitorul lui Harry. Eu şi cu mama nu îi suntem rude apropiate.

— Tatăl tău şi tatăl lui Harry erau veri primari, îi aminti mama ei, deşi nu au fost niciodată apropiaţi. Tatăl tău îl detesta. La fel ca toată lumea, mi se pare, şi printre ei se numără probabil şi Viola, deşi a fost întotdeauna o soţie credincioasă.

— Nu mă bucur prea mult că sunt moştenitorul lui Harry, spuse Alexander. Poate că sunt ciudat, dar sunt foarte mulţumit cu situaţia şi cu averea mea. Nu cred că Harry se va căsători în curând, bineînţeles. Nu are nici măcar vârsta adecvată. Dar sper din suflet să se căsătorească tânăr şi să aibă cel puţin şase fii în şase ani, ca să nu mai aibă nicio treabă cu succesiunea. Între timp, sper să rămână perfect sănătos.

Elizabeth râse şi îl bătu uşurel pe dosul mâinii.

— Nu e deloc ciudat, spuse ea. Ai muncit din greu ca să faci Riddings Park să prospere după ce tata l-a falimentat – iartă-mi stilul prea direct, mamă – şi ai reuşit, aşa că poţi fi mândru de tine. Eşti foarte respectat acolo, chiar iubit, şi ştiu că eşti mulţumit. Ştiu şi că nu îţi place prea mult să fii târât la Londra doar pentru că e sezonul şi eşti conştient că eu şi cu mama visăm să ne bucurăm de unele din frivolităţile pe care le oferă anul acesta. Nu trebuia să vii cu noi, chiar nu trebuia, dar apreciez că ai

venit şi că ai închiriat casa asta foarte confortabilă pentru noi.

— Nu am venit numai de dragul vostru, recunoscu el după ce îşi sorbi vinul. Mama mă bate mereu la cap să-mi trăiesc viaţa cât de cât, de parcă dacă aş sta în casa mea, pe domeniul pe care îl iubesc, nu ar însemna că îmi trăiesc viaţa. Dar uneori simt chiar şi eu dorinţa de a-mi lăsa deoparte cizmele pline de bălegar şi de a-mi lua pantofii de dans.

Elizabeth râse din nou.

— Dansezi bine, spuse ea. Şi când intri în sala de bal stârneşti întotdeauna agitaţie printre doamne, pentru că eşti mereu cel mai chipeş gentleman de acolo.

— Există vreo speranţă, întrebă mama lor, privindu-şi disperată fiul, de parcă nu ar fi fost prima şi nici măcar a douăzeci şi cincea oară în care punea întrebarea, ca printre toate doamnele acestea să îţi găseşti şi tu o mireasă, Alex?

El ezită să răspundă, şi ea se simţi destul de încurajată ca să lase cuţitul şi furculiţa pe farfurie şi să se aplece uşor spre el.

— Da, de fapt, spuse el. E următorul pas pe care ar trebui să-l fac în mod logic, nu? Riddings prosperă în sfârşit, toţi cei care depind de mine sunt destul de bine îngrijiţi şi singurul lucru care lipseşte ca să asigure totul e un moştenitor. Anul acesta împlinesc treizeci de ani. Am venit cu tine şi cu Lizzie, mamă, pentru că nu îmi place să fiţi aici fără un bărbat care să vă sprijine şi să vă însoţească oriunde doriţi să mergeţi, dar am venit şi pentru mine ca să… am grijă de interesele mele, dacă vreţi. Nu mă grăbesc să fac o alegere. Poate că nici nu se va întâmpla anul acesta. Dar nu trebuie să mă căsătoresc pentru bani, şi nici nu am un rang atât de înalt încât să fiu obligat să privesc foarte sus ca să găsesc o mireasă. Sper să găsesc pe cineva care să mi se… potrivească.

— Cineva de care să te îndrăgosteşti? sugeră Elizabeth, ferindu-se uşor pentru ca lacheul să îi poată turna apă în pahar.

— Desigur că mă aştept să simt o oarecare afecţiune

faţă de doamna în cauză, spuse el, roşind uşor. Dar o dragoste romantică? Iartă-mă, Lizzie, dar asta nu e pentru femei?

Mama lui scoase o exclamaţie enervată.

— Ca mine? Elizabeth se lăsă pe spate în scaun şi îl privi cum mânca.

— Ah, spuse el, oprind furculiţa la jumătatea distanţei între farfurie şi gură. Nu am vrut să spun asta, Lizzie. Nu am vrut să te jignesc.

— Nici nu ai făcut-o, îl asigură ea. Când am pus ochii pe Desmond, m-am zăpăcit complet, ca o fată prostuţă ce eram, şi m-am gândit că mă îndrăgostisem. Dar nu a fost dragoste. Însă experienţa unei căsnicii ratate nu m-a transformat într-o cinică. Încă mai cred în dragostea romantică şi sper ca tu să o descoperi, Alex. Meriţi tot ce e mai bun în viaţă, mai ales după ce ai făcut pentru mine.

Sir Desmond Overfield, răposatul ei soţ, fusese un bărbat fermecător, dar un mare beţivan, din soiul celor care fac tot mai urât când se îmbată, şi ajunsese să o abuzeze verbal şi fizic. Într-o ocazie în care Elizabeth fugise înapoi la căminul copilăriei ei, cu faţa aproape de nerecunoscut din cauza contuziilor şi a vânătăilor, tatăl ei şovăise, dar o trimisese totuşi acasă atunci când Desmond venise după ea, amintindu-i că acum era căsătorită şi îi aparţinea soţului ei. Când fugise din nou, după doi ani, tatăl ei era mort; de data asta, vânătăile de pe faţă şi de pe tot trupul erau însoţite de un braţ rupt, iar Alex o primise şi chemase un doctor. Desmond venise din nou să îşi reclame proprietatea, treaz şi scuzându-se, aşa cum făcuse şi prima dată, dar Alex îl pocnise peste faţă, rupându-i nasul şi scoţându-i câţiva dinţi. Când soţul se întorsese cu cel mai apropiat magistrat, Alex îi învineţise amândoi ochii şi îl invitase pe magistrat să rămână la prânz. Desmond murise în mai puţin de un an de la asta, înjunghiat într-o încăierare de tavernă la care fusese, în mod ironic, doar spectator.

— Îmi voi alege o mireasă cu care să mă pot simţi comod şi chiar fericit, promise acum Alex, dar voi cere şi părerea ta, Lizzie, şi pe a mamei înainte de a face

propunerea.

Mama lui scoase un mic ţipăt îngrozit.

— Nu trebuie să te căsătoreşti doar ca să îi faci pe plac mamei tale, spuse ea. Auzi ce idee!

— Oh, nici să nu te gândeşti să faci aşa ceva, protestă în acelaşi timp Elizabeth.

El le privi rânjind.

— Dar va trebui să trăiţi amândouă în casa în care trăieşte soţia mea. Oricum, toate acestea sunt pur ipotetice, cel puţin pentru moment. Am vorbit şi am dansat cu câteva doamne în aceste două săptămâni de când a început sezonul, dar nu am fost tentat să o curtez pe niciuna din ele. Nu mă grăbesc să fac o alegere. Între timp, trebuie să luăm parte la o serată în seara asta şi ar fi mai bine să plecăm într-o jumătate de oră. Şi mâine vom afla ce descoperiri cutremurătoare are de făcut avocatul lui Harry şi de ce este necesară prezenţa noastră. Sunt sigur totuşi că niciuna dintre voi nu e obligată să mă însoţească.

— Dar am fost invitate amândouă, îi aminti Elizabeth. Nu aş pierde ocazia asta pentru nimic în lume. În plus, nu i-am văzut pe niciunul dintre veri de la înmormântare, iar izolarea asta forţată trebuie să fie foarte enervantă pentru ei, mai ales că sezonul îi ispiteşte cu atâtea distracţii. Camille trebuie să fie teribil de dezamăgită fiindcă a fost forţată să îşi amâne nunta cu vicontele Uxbury, iar biata Abigail trebuie să se simtă şi mai rău, fiindcă trebuie să aştepte până anul viitor ca să-şi facă debutul în societate, şi are deja optsprezece ani. Poate că o vom vedea şi pe tânăra Jessica, fiindcă reuniunea va avea loc la Archer House. Oh, şi trebuie să mărturisesc, Alex, că de abia aştept să-l văd pe ducele de Netherby. E atât de incredibil de… impunător.

— Lizzie! Alexander îi făcu semn lacheului să ia farfuriile, cu un aer îndurerat. E numai artificialitate plictisită, până în străfundul inimii. Dacă are o inimă.

— Dar se plictiseşte magnific, cu un talent înnăscut, spuse ea, cu ochii din nou scânteietori. Şi este atât de frumos!

— *Frumos*? El păru năucit, apoi se relaxă şi clătină din cap, chicotind. Dar trebuie să mărturisesc că epitetul i se potriveşte.

— Oh, i se potriveşte, încuviinţă mama lor. Dacă aş fi doar cu douăzeci de ani mai tânără... Oftă şi flutură din gene, şi râseră cu toţii.

— Este exact opusul tău, Alex, spuse Elizabeth, bătându-l din nou pe mână în timp ce se ridicau cu toţii. Şi asta trebuie să fie o mare uşurare pentru tine, pentru că nu îl placi deloc, nu-i aşa?

— Opusul? Înseamnă că eu nu sunt frumos, Lizzie?

— Categoric nu, spuse ea, trecându-şi braţul pe sub braţul lui, în timp ce el îi oferea celălalt braţ mamei lor. Tu eşti chipeş, Alex. Uneori cred că e nedrept că tu ai moştenit tot farmecul acesta uimitor – din partea familiei mamei, bineînţeles –, în timp ce eu sunt doar acceptabil de drăguţă. Dar nu doar înfăţişarea te face să nu fii numit frumos. Tu nu arăţi niciodată plictisit sau trufaş şi ai în mod categoric inimă. Şi conştiinţă. Eşti un cetăţean de încredere şi un gentleman foarte merituos.

— Dumnezeule mare, spuse el cu o grimasă. Chiar sunt atât de plicticos?

— Deloc, râse ea. Pentru că ai farmec.

El era, de fapt, chintesenţa bărbatului înalt, brunet şi chipeş – cu un corp perfect, atletic, şi ochi albaştri pe deasupra. Avea şi un zâmbet care ar fi topit un gheţar, ca să nu mai vorbim despre inimile femeilor. Şi da, avea un puternic simţământ al datoriei faţă de toţi cei care depindeau de el. Elizabeth, cu patru ani mai mare decât el, începea să-şi recapete bujorii pe care îi pierduse în timpul dificilei sale căsătorii, deşi nu era nici atât de brunetă, nici atât de izbitor de fermecătoare ca fratele ei. Avea totuşi un caracter liniştit, o înfăţişare plăcută şi o bună-dispoziţie care supravieţuise cumva celor şase ani de dezamăgire, nelinişte şi abuzuri.

— Lizzie! exclamă mama ei. Pentru mine ai fost întotdeauna frumoasă.

capitolul 3

— La naiba! Harry, tânărul conte de Riverdale, privi încruntat din vârful scării spre surorile sale, care îi întoarseră privirea. *Astăzi* vrea bătrânul Brumford să ne vadă în casa lui Avery? Nu mâine?

— Ştii foarte bine că astăzi, spuse Lady Camille Westcott. Ai face mai bine să te grăbeşti. Arăţi teribil.

Arăta de parcă ar fi petrecut toată noaptea chefuind, ceea ce era exact ceea ce făcuse, de fapt. Elegantele lui haine de seară erau boţite şi mototolite, manşetele de la cămaşă, murdare, gulerul îşi pierduse scrobeala şi era strâmb, părul lui blond şi ondulat era zburlit, ochii îi erau injectaţi şi răspândea în jurul lui un miros pe care nu ar fi vrut să-l respire nimeni. Avea nevoie să se bărbierească urgent.

— Nici măcar nu ai venit acasă aseară, Harry, remarcă Lady Abigail fără să fie nevoie, măsurându-l din cap până-n picioare cu dezaprobare făţişă.

— Sper din suflet că nu am venit, răspunse el. Mi-ar fi greu să mă întorc de la plimbarea de dimineaţă îmbrăcat aşa, nu? De ce naiba a trebuit Brumford să aleagă ziua de astăzi? Şi încă şi dimineaţa, dintre toate orele imposibile? Şi de ce la Archer House şi nu aici? Oricum, ce naiba are de spus atât de important, încât nu o poate face printr-o scrisoare adresată mamei sau lui Avery?

În opinia mea, debitează o grămadă de platitudini şi inepţii, mai multe decât orice altă persoană pe care am cunoscut-o. Sunt aproape hotărât să scap de el de îndată ce împlinesc douăzeci şi unu de ani şi să aleg pe cineva care să înţeleagă că absenţa unui avocat e mult mai apreciată decât prezenţa lui, iar tăcerea, mai apreciată decât elocvenţa lui.

— Trebuie să protestez împotriva limbajului tău, Harry, spuse Camille. Poate că e foarte bun pentru prietenii

tăi, dar nu e potrivit pentru urechile surorilor tale. Ne datorezi o scuză mie şi lui Abby.

— Chiar aşa? rânji, tresări, apoi îşi prinse tâmplele între degetele mari şi arătător. Trebuie să spun că arătaţi amândouă ca nişte îngeri ai răzbunării – exact lucrul de care ai nevoie când te întorci acasă pentru un somn bine meritat.

Măcar nu spusese că erau ca două ciori, aşa cum spusese când se îmbrăcaseră întâi cu hainele de doliu. Camille avea părul mai întunecat decât fratele ei şi era înaltă, cu spatele foarte drept, cu o înfăţişare mai degrabă severă, cu trăsăturile prea pronunţate ca să fie considerată drăguţă. Abigail avea bujorii şi farmecul fratelui său şi o siluetă zveltă, dar mărunţică.

— Domnul Brumford se aşteaptă să ajungem în curând la Archer House, îi aminti Abigail. La fel şi vărul Avery.

— Dar ce a mai rămas oare de discutat? întrebă el, luându-şi mâinile de la tâmple. A bâzâit ore întregi ca un cimpoi acum câteva săptămâni când a venit aici, deşi nu avea absolut nimic nou de spus. Şi de ce trebuie să mergeţi şi voi două de data asta, ca să vă plictisească de moarte? Puteţi fi sigure că o să am câteva întrebări pentru el când o să-l văd.

— Şi asta probabil că va *fi într-o* oră, spuse Camille, dacă te duci să te schimbi, Harry, în loc să stai aici ţinându-te de tâmple şi arătând ca un erou de tragedie. Nu cred că vrei ca vărul Avery să te vadă în starea asta.

— Netherby? rânji Harry. Nu i-ar păsa. E băiat bun.

— S-ar uita la tine prin monoclu, Harry, spuse Abigail, şi apoi i-ar lăsa în jos cu o expresie plictisită. Nu mi-ar plăcea absolut deloc să se uite la mine în felul acesta. Du-te!

Mama lor apăru în spatele lui în capul scărilor, exact în momentul acela. El îi zâmbi ruşinat şi o şterse. Ea îl urmări cu privirea.

— E încă pe jumătate beat, Abby, îi spuse Camille surorii ei. Aş vrea ca vărul Avery să pună piciorul în prag,

dar se ştie că n-o va face. Uxbury i-a spus câteva lui Harry săptămâna trecută, dar fratele nostru i-a spus să-şi vadă de treabă. Uxbury a sugerat că a folosit un limbaj mai violent, dar nu l-a citat exact.

— Trebuie să recunoşti, Cam, că lordul Uxbury are un mod nefericit de a rosti lucruri care îl scot din fire pe Harry, spuse blând Abigail.

— Dar are dreptate de fiecare dată, protestă Camille. Totuşi, vărul Avery e cel care e *băiat bun.* Harry reuşeşte să scape de prea multe lucruri. Poartă doar o banderolă neagră – o banderolă neagră *mototolită* – în timp ce noi suntem înveşmântate în negru din cap până-n picioare. Pe tine negrul nu te avantajează – şi mie îmi stă în mod categoric rău. Tu trebuia să îţi faci debutul primăvara asta, şi eu trebuia să mă mărit cu Uxbury. Niciunul din aceste evenimente nu se va întâmpla, însă Harry îşi face de cap zi şi noapte. Şi nici mama, nici Avery nu îndrăznesc să îi spună vreun cuvânt mustrător.

— Uneori viaţa nu pare dreaptă, nu-i aşa? spuse Abigail.

Camille se întoarse în salonul de dimineaţă, unde îşi luau cafeaua atunci când îl auziseră pe fratele lor împleticindu-se prin casă. Mama lor intră în cameră în urma lor.

— Ce e cu această convocare la Archer House, mamă? întrebă Abigail.

— Dacă aş şti, spuse contesa, nu ar trebui să mai mergem. Dar voi, fetelor, muriţi de dorul distracţiilor, şi ieşirea asta o să vă facă bine. Mătuşa voastră Louisa şi Jessica se vor bucura să vă vadă. E păcat că doliul vă împiedică să luaţi parte la orice distracţie, în afară de cele mai sobre şi mai plictisitoare evenimente din timpul sezonului. Dar dacă vrei să mi te plângi, Cam, şi să-mi spui că viaţa socială a fratelui tău nu e restricţionată aşa cum e viaţa ta şi a lui Abby, atunci nu mai are rost să te oboseşti. El e bărbat, şi tu nu eşti. Eşti destul de mare ca să înţelegi că domnii trăiesc după un set de reguli complet diferite de cele care conduc vieţile noastre. E drept? Nu, bineînţeles că

nu. Putem să facem ceva în privinţa asta? Nu, nu putem. Plângerile nu-şi au rostul.

Abigail îi duse o ceaşcă de cafea.

— Eşti îngrijorată de ceva, mamă? întrebă ea atunci încruntându-se.

— Nu, răspunse repede mama ei. De ce aş fi? Vreau doar să se termine dimineaţa asta. Dumnezeu ştie despre ce poate fi vorba. Trebuie să-l sfătuiesc pe Harry să-şi schimbe avocatul. Avery nu va obiecta. Domnul Brumford i se pare peste măsură de plictisitor. Dacă are ceva de discutat, trebuia să vină aici şi să discute în particular.

Surorile îşi sorbiră cafeaua, schimbând priviri, şi se uitară la mama lor într-o tăcere gânditoare. *Ceva* o îngrijora.

*

Edwin Goddard, secretarul Excelenţei Sale ducele de Netherby, avusese grijă ca salonul roz să fie pregătit. Scaunele fusese aranjate în trei şiruri ordonate în faţa unui birou mare de stejar din spatele căreia Brumford intenţiona probabil să-şi ţină conferinţa la ora stabilită. Avery privise camera mai devreme, dezgustat – atât de multe scaune? Dar acum stătea în holul pavat cu mozaic, aşteptând sosirea ultimilor musafiri. În orice caz, presupunea că îi putea numi pe toţi aceşti oameni musafiri, deşi nu îi invitase el. Oricum, era preferabil să stea în hol, şi nu în salon, unde mama lui vitregă îşi juca cu graţie rolul de amfitrioană în faţa unui număr alarmant şi misterios de mare de rude, iar Jessica era extrem de încântată văzându-l pe Harry şi pe surorile lui şi vorbind cu ei cu mare spor şi pe un ton atât de înalt, încât guvernanta ei s-ar fi încruntat – bineînţeles, dacă stimabila persoană ar fi fost prezentă. Dar nu era, iar Jess scăpase de lecţii cu ocazia asta.

Brumford era şi el în hol, deşi rămăsese la o distanţă destul de mare faţă de duce şi era nefiresc de tăcut – poate că îşi repeta discursul în minte? — şi uşor de ignorat. Când sosise, Avery îl întrebase dacă această reuniune de familie

avea ceva de-a face cu misiunea delicată şi foarte particulară pe care o încredinţase contesa talentului şi discreţiei sale cu câteva săptămâni în urmă. Dar Brumford se mulţumise să se încline şi să îl asigure pe Excelenţa Sa că venise cu o problemă gravă care privea întreaga familie Westcott. Avery îl privise în tăcere prin monoclu un timp mai îndelungat decât ar fi fost necesar, dar în afară de asta nu încercase să facă nicio presiune asupra lui. La urma urmei, Brumford era un om al legii şi de aceea nu te puteai aştepta să-ţi ofere un răspuns direct la o întrebare.

Avery încerca să nu se gândească la zecile de moduri mai plăcute în care şi-ar fi putut petrece dimineaţa. Ridică din sprâncene când auzi hohotele vesele de râs din salonul roz.

Se auzi o bătaie în uşa de afară, şi majordomul o deschise, făcându-i loc lui Alexander Westcott şi celor două doamne: doamna Westcott şi Lady Overfield. Westcott arăta la fel de imaculat şi demn ca de obicei. Avery îl cunoştea din copilărie, de când fuseseră la şcoală împreună, şi nu observase niciodată ca Westcott să aibă vreun fir de păr deranjat, chiar şi după cea mai severă încăierare pe terenul de joc, nici nu-l văzuse abătându-se fie şi cu un milimetru de la conduita sa ireproşabilă. Alexander Westcott era sinonim cu rezerva şi respectabilitatea demnă de un gentleman. Cei doi nu fuseseră niciodată prieteni.

Westcott îl salută energic, iar doamna Westcott şi fiica ei îi zâmbiră.

— Netherby? spuse el.

— Vere Avery, spuseră în acelaşi timp ambele doamne.

— Verişoară Althea. El făcu un pas, întinse o mână apatică şi plină de inele spre mâna femeii mai vârstnice şi o duse la buze. E o adevărată plăcere, verişoară Elizabeth. Îi sărută şi ei mâna. Arătaţi la fel de încântător ca întotdeauna.

— La fel ca şi tine. Zâmbetul femeii mai tinere devenise mai scânteietor.

El ridică din sprâncene.

— Cu toţii facem tot ce putem, oftă el şi îi dădu drumul la mână. Îi plăcuse întotdeauna mai mult de ea decât de fratele ei. Avea simţul umorului. Avea şi o siluetă frumoasă. Le moştenise pe amândouă de la mama ei, deşi nu moştenise şi frumuseţea brună a acesteia. Frumuseţea trecuse la fiu.

— Westcott, spuse Avery în chip de salut.

Brumford, care se înclina plin de respect frângându-şi şalele, fu ignorat.

Majordomul îi conduse pe noii sosiţi în salon, şi de acolo se auzi un val de salutări şi chiar unul sau două ţipete. E timpul să mă alătur şi eu, se gândi Avery oftând în sinea lui, apoi scoase tabachera din buzunar şi deschise capacul cu un deget experimentat. Se prezentaseră toţi cei luaţi în considerare. Dar înainte de a se putea mişca, ciocănelul de la uşa de afară se auzi din nou şi majordomul se grăbi să deschidă.

Fără să aştepte să fie invitată, o femeie păşi înăuntru. O guvernantă – Avery ar fi pariat jumătate din averea lui că asta era. Era tânără, subţire şi stătea dreaptă, dar nu în mod ostentativ, îmbrăcată din cap până-n picioare în albastru închis, cu excepţia mănuşilor, a poşetei şi a pantofilor, care erau negri. Niciuna din hainele ei nu erau scumpe sau elegante, şi asta dacă le priveai cu indulgenţă. Părul ei se vedea foarte puţin de sub borul îngust al bonetei, deşi la spate avea un coc mare, care i se lăsa pe gât.

Păşi înăuntru, îşi strânse mâinile în dreptul mijlocului şi privi în jurul ei de parcă ar fi aşteptat ca un elev sau trei să se materializeze din umbre, cu cărţile şi tăbliţele de scris pregătite.

— Cred, spuse Avery, închizând tabachera cu un pocnet, că aţi confundat uşa din faţă cu intrarea servitori lor, şi casa mea cu o casă în care copiii aşteaptă să fie instruiţi. Horrocks vă va îndruma în direcţia potrivită. Ridică o sprânceană în direcţia valetului.

Ea întoarse ochii spre el – nişte ochi mari, de un

cenuşiu liniştit, care nu clipiră atunci când îi întâlniră privirea. Rămase unde era şi nu păru nici ruşinată, nici îngrozită, nici înspăimântată, nici încremenită şi nici în vreun alt fel în care te-ai fi aşteptat să se simtă o persoană care intrase pe uşa greşită.

— Am fost adusă de la Bath ieri, spuse ea, cu o voce blândă şi clară, şi astăzi am fost lăsată în faţa uşii acestei case.

— Vă rog, domnişoară. Horrocks îi ţinea uşa deschisă.

Dar Avery rămase interzis, dându-şi seama dintrodată. Dumnezeule, nu era o guvernantă, sau nu *doar* o guvernantă, oricum. Era o bastardă.

Mai exact, era *acea* bastardă.

— Domnişoară Snow? Brumford făcuse un pas şi acum… făcea din nou o plecăciune.

Ea îşi întoarse atenţia asupra lui.

— Da. Domnul Brumford?

— Sunteţi aşteptată, spuse Brumford, în timp ce Avery îşi punea tabachera la loc în buzunar şi îşi ducea monoclul la ochi, iar Horrocks închidea uşa. Majordomul vă va oferi un loc în salonul roz.

— Mulţumesc.

Cu spatele ţeapăn de dezaprobare şi indignare, Horrocks conduse femeia. Dar Avery aproape că nu observă. Monoclul său era îndreptat doar asupra avocatului, a cărui faţă strălucea de transpiraţie, şi era şi cazul să fie aşa, naiba să-l ia. Acesta îşi feri privirea.

— Ce naiba ai făcut? întrebă Avery cu voce liniştită.

— Totul se va lămuri în curând, Excelenţa Voastră, îl asigură Brumford în timp ce picături de transpiraţie i se scurgeau pe frunte, îi treceau printre sprâncene şi i se prelingeau pe obraji.

— Ai grijă, spuse Avery. Nu o să-ţi placă modul meu de a-mi arăta neplăcerea.

Lăsă monoclul şi păşi spre salonul roz, unde părea să se fi aşternut o tăcere nefirească. Toţi erau aşezaţi, membrii familiei pe cele trei rânduri de scaune din faţa mesei, femeia… *aceea* în spate şi departe de ei, lângă uşă,

într-o parte. Dar faptul că se aşezase într-o cameră plină de aristocraţi, numai doi dintre ei lipsiţi de titlu – şi chiar şi unul din ei moştenitorul unui titlu de conte – era destul de uimitor ca să cufunde încăperea într-o tăcere incomodă şi jignită. Nimeni nu se întorcea ca să se uite la ea, şi Avery nu credea că vreunul din ei îi vorbise, dar era evident că toţi erau conştienţi de prezenţa ei şi că asta depăşea orice alt simţământ.

Cine ar fi putut fi, dacă nu bastarda?

Când intră în încăpere, toate capetele se întoarseră spre el. Probabil că toţi se întrebau cum de intrase în casă o asemenea persoană, şi încă în salon, şi de ce nu făcea nimic pentru a remedia situaţia. Contesa de Riverdale părea nefiresc de palidă, de parcă ajunsese la aceeaşi concluzie ca şi Avery. El trecu pe lângă scaunul rămas neocupat şi se îndreptă spre partea opusă a încăperii sprijinindu-se cu umărul de peretele îmbrăcat în brocart roz şi scoţându-şi din nou tabachera din buzunar pentru a lua între degete o parte din conţinutul ei. Era un amestec nou şi foarte aproape de perfecţiune.

Oricât de mult i-ar fi displăcut să se obosească fără rost, după ce se termina dimineaţa asta era posibil să i se pară necesar să îi sucească gâtul lui Brumford.

Tăcerea devenise asurzitoare. Avery privi fără grabă în jur. Harry părea nervos. După cum arăta, avusese probabil altă noapte nedormită, înconjurat fără îndoială de paraziţii obişnuiţi, care râdeau la fiecare încercare a lui de a fi spiritual şi beau cu sete pe socoteala lui. Camille, care stătea alături de el, înveşmântată într-un doliu profund şi hidos, părea o prună acră. Probabil că avea să arate şi mai acră după ce se căsătorea cu Uxbury, care fusese aşezat probabil într-un pătuţ cu prune verzi la naştere şi le absorbise acreala prin toţi porii. Abigail, aşezată lângă Harry în partea cealaltă, arăta încă şi mai rău în negru, biata fată! O văduvea în mod evident de orice urmă de însufleţire şi drăgălăşenie tinerească. Spre deosebire de mama şi de surorile lui, Harry îşi omagia părintele defunct printr-o simplă brasardă neagră. Un băiat cu judecată.

Ducesa, mama vitregă a lui Avery, stătea în spatele lor. Arăta distinsă în negru, deşi nu mai trebuia să-l poarte mult, fiindcă Riverdale fusese doar fratele ei, nu soţul sau tatăl ei. Ce invenţie oribilă erau hainele de doliu. Jessica stătea alături de mama lui vitregă într-o rochie de un alb odihnitor. Bunica ei, contesa văduvă, era lângă ea, învăluită de atâta negru, încât chipul ei părea cel al unei fantome. Lady Matilda Westcott, fiica ei cea mai mare, cea care îşi făcuse datoria rămânând acasă şi nu se căsătorise ca să îşi sprijine părinţii la bătrâneţe, nu arăta mai bine. Alături de ea era cea mai mică dintre odrasle, Mildred, Lady Molenor, cu Thomas, baronul Molenor, soţul ei. Alexander Westcott stătea pe al treilea rând, între mama lui şi Elizabeth, sora lui.

Ce naiba punea la cale Brumford? De ce nu rezolvase treaba asta în particular, urmând ordinele precise ale contesei? Chiar şi acum, Avery simţea îndemnul de a traversa încăperea şi de a-l arunca pe uşă afară pe avocat, de preferinţă fără să deschidă întâi uşa. Dar femeia aceea ar fi rămas în urmă, pe scaunul ei de lângă uşă, şi s-ar fi iscat prea multe întrebări pentru ca problema să poată fi muşamalizată. Se părea că trebuia să lase soarta să îşi urmeze cursul.

Ar fi trebuit să mă străduiesc mai mult ieri, se gândi Avery, după ce am citit scrisoarea lui Brumford.

Ea continua să stea singură lângă uşă, arătând o perfectă stăpânire de sine. Îşi dezbrăcase mantaua. Era împăturită pe spătarul scaunului. Îşi scosese boneta şi mănuşile – erau sub scaun. Rochia ei albastră ieftină, cu talie înaltă, o acoperea de la gât până la încheieturi şi glezne. Avea o siluetă subţire, frumoasă, observă Avery în timp ce zăbovea cu privirea asupra ei, şi nu era atât de slabă cum i se păruse la început. Totuşi, era o siluetă care nu ar fi fost luată niciodată în seamă de un cunoscător al siluetelor feminine. Pe când era în picioare, observase că nu era prea înaltă. Părul ei era de un castaniu-deschis, şi părea să nu fie deloc ondulat. Era tras în spate şi răsucit într-un coc greu la spate. Mâinile îi erau strânse în poală.

Picioarele erau aşezate unul lângă altul, cuminţi, în pantofii comozi şi neatrăgători. Părea o femeie lipsită de orice farmec.

Era remarcabil de calmă. În stăpânirea ei de sine nu era nimic îndrăzneţ, dar nici servil. Nu îşi ţinea privirile plecate, aşa cum te-ai fi aşteptat. Privea în jurul ei cu un interes care părea potolit, odihnindu-şi privirile câteva momente asupra fiecărei persoane, pe rând.

În cele din urmă, se uită la el. Nu îşi feri repede ochii când îi întâlni privirea şi îşi dădu seama că şi el o observa. Nici nu îi susţinu privirea. Ochii ei se mişcară peste el, şi el se trezi întrebându-se ce văzuse.

Ceea ce văzu *el* îl surprinse puţin. Pentru că atunci când pierdu din vedere tot ce nu era atrăgător în înfăţişarea ei – şi aşa era aproape totul – şi se concentră în schimb asupra feţei ei, înţelese că era aproape uimitor de frumoasă, ca o Madonă dintr-un tablou medieval pe care nu-l putea identifica în momentul acela. Nu era o faţă zâmbitoare, nici animată. Nu era încadrată de bucle fermecătoare sau de fluturarea languroasă a unui evantai, nu avea gropiţe care apăreau dintr-odată sau ochi cu vino-ncoace. Era o faţă care vorbea pur şi simplu pentru ea însăşi. Era o faţă ovală cu trăsături regulate, şi ochii aceia, mari, liniştiţi şi cenuşii. Asta era totul. Nu era nimic care să justifice impresia de frumuseţe pe care o oferea.

Ea terminase cu inspectarea lui şi acum îl privea din nou în ochi. El îşi puse tabachera în buzunar şi ridică monoclul şi sprâncenele, dar până s-o facă, ea îşi îndepărtase deja fără grabă privirea ca să se uite la Brumford, care îşi făcea intrarea plin de importanţă. Una din cizmele lui scârţâia.

Între rândurile familiei adunate acolo se auzi un freamăt de interes. Contesa, totuşi, părea dăltuită în marmură, şi Avery o văzu.

*

Toată viaţa ei, Anna cultivase o trăsătură de caracter

mai presus de toate celelalte, şi aceasta era demnitatea, încerca întotdeauna să le insufle şi copiilor de la orfelinat aflaţi în grija ei importanţa acestei trăsături.

Ca orfan ai atât de puţine lucruri. De fapt, nu ai aproape nimic, cu excepţia vieţii în sine. Adesea nu ai nici măcar identitate. Unii cunoşteau numele cu care fuseseră botezaţi – dacă fuseseră botezaţi –, dar alţii nu. Pentru toate celelalte, cu excepţia vieţii în sine, depinzi de mila altora. Se poate spune, bineînţeles, că lucrul acesta este adevărat în privinţa tuturor copiilor, dar cei mai mulţi au familii cărora le pasă de ei şi care îi iubesc necondiţionat. Au o identitate definită în cadrul acestor familii.

E foarte uşor ca un orfan să devină netrebnic şi servil, un nimic şi un nimeni, sau îndrăzneţ, obraznic şi furios, pretinzând drepturi care nu există. Anna văzuse orfani de ambele tipuri, şi putea să îi înţeleagă şi să simpatizeze cu toţi. Dar ea alesese o cărare diferită. Alesese să creadă că nu era mai bună decât alţii – şi *existau* orfani care se dădeau mari uneori pentru că primeau daruri sau erau luaţi la plimbare într-o zi, de exemplu. De asemenea, alesese să creadă că nu era mai rea decât alţii, că nu era inferioară, că îşi avea locul ei pe pământ, aşa cum şi-l aveau cu siguranţă toţi ceilalţi.

Era o atitudine şi o calitate care nu o ajutaseră niciodată mai mult decât astăzi. Pentru că se simţise îngrozită din momentul în care trăsura se oprise în faţa acestei case uriaşe aflate într-un impozant scuar din Londra – nu ştia cum se chema –, şi domnişoara Knox, păşind ferm pe trotuar, îi spusese să urce singură scările spre uşa din faţă şi să bată cu ciocănelul. De îndată ce se deschisese uşa, Anna văzuse trăsura îndepărtându-se, cu domnişoara Knox în ea.

Anna pricepuse în curând că bărbatul care îi deschisese uşa era un servitor, dar pe moment nu-şi dăduse seama. Probabil că nu se aşteptase ca ea să intre direct şi să treacă pe lângă el fără niciun cuvânt. Probabil că în cercurile înalte nu se proceda astfel – şi se părea că păşise cu siguranţă în cercurile înalte. Şi apoi îi văzuse pe

ceilalţi doi bărbaţi care se aflau în holul mare în care se trezise intrând. Unul era îndesat şi părea pompos şi nu o impresionă mai tare decât unii dintre administratorii orfelinatului, care făceau uneori o vizită oficială, netezeau pe cap câţiva orfani şi râdeau cu prea multă poftă. Celălalt…

Ei bine, Anna nu era încă în stare să-l categorisească pe celălalt bărbat în mod satisfăcător. Ghici, totuşi, că era cineva foarte sus-pus într-adevăr, poate chiar un lord. Era o posibilitate, mai ales dacă această casă – acest conac – era a lui. Îi tremuraseră genunchii de groază când i se adresase pe un ton suav, plictisit şi cultivat şi îi sugerase că greşise uşa, şi chiar casa. Ar fi fost cel mai uşor lucru din lume să se întoarcă şi să o şteargă pe uşa încă deschisă.

Se bucura foarte mult că no făcuse. Unde s-ar fi dus? Ce ar fi făcut? Se bucura că rămăsese fermă, amintindu-şi că era egala tuturor şi că fusese chemată acolo şi adusă într-o trăsură.

Acum stătea în camera în care o condusese majordomul şi îşi dorea să poată intra prin scaun şi prin duşumea şi să iasă din nou în sala ei de clasă din Bath. Treisprezece capete se întorseseră la intrarea ei – le numărase de atunci – şi toate cele treisprezece persoane păruseră la fel de uluite, mai ales atunci când majordomul îi arătase un scaun chiar lângă uşă şi o sfătuise să se aşeze. Numai unul dintre ei vorbise, totuşi – o lady durdulie aşezată în capătul celui de-al doilea rând de scaune.

— Horrocks, spusese ea cu o voce poruncitoare şi trufaşă, te rog să-mi faci plăcerea de a conduce această… persoană în altă parte imediat.

Majordomul se înclină în faţa ei.

— Domnul Brumford mi-a spus, în faţa Excelenţei Sale, să o conduc aici, Excelenţa Voastră.

Excelenţa Sa, Excelenţa *Voastră.*

Nimeni nu mai spuse nimic, nici Annei şi nici altei persoane. Rămaseră într-o tăcere înţepenită, dezaprobatoare, care părea mai asurzitoare decât conversaţia care răsuna acolo atunci când intrase Anna.

Ea îşi exersase în mod conştient *demnitatea* şi rămăsese aparent calmă şi relaxată, în ciuda faptului că îşi simţea stomacul strâns ca un ghem şi pregătindu-se să dea afară puţina hrană pe care o mâncase la micul dejun, înainte de a pleca de la hotel. Se dezbrăcase chiar şi de manta şi o aranjase frumos pe spătarul scaunului ei, fără să se ridice în picioare. Boneta, mănuşile şi poşeta erau pe duşumea, la picioarele ei.

Se strădui din toate puterile să nu se uite la mâinile ei, aşa cum şi-ar fi dorit cu disperare, ci în jurul ei, la încăperea în care se afla şi la oamenii din ea. Dacă se uita în jos, nu avea să mai reuşească să-şi ridice privirea niciodată. Dar după câteva minute, bărbatul din hol – Excelenţa Sa? — care încercase să o facă să plece, păşi în cameră, şi toată lumea se întoarse să-l privească într-un apel mut, sperând probabil că el avea să scape de ea. El nu spuse nimic. Nici nu se aşeză. Ci se îndreptă spre celălalt colţ al camerei şi se sprijini cu umărul de perete. Dacă ar fi fost la orfelinat, ar fi fost dojenit pentru asta. Pereţii nu erau făcuţi ca să te sprijini de ei.

Era o cameră mare, pătrată, cu tavanul casetat. Pereţii erau acoperiţi cu brocart de un roz-închis. Pe ei erau agăţate peisaje înrămate în rame poleite şi grele. Tavanul era văruit şi încadrat de o friză poleită. Direct pe tavan era pictată o scenă. Era ceva din Biblie sau din mitologie, ghici Anna, deşi nu se uită în sus destul de mult ca să o identifice cu exactitate. Sub picioarele ei se afla un covor cu model, iar culorile lui erau predominant trandafirii. Mobilele erau solide şi elegante.

Dar atenţia ei se îndrepta mai ales spre oameni. Pe rândul cel mai apropiat de masă se aflau trei tineri şi o lady mai matură. Doamnele erau îmbrăcate în doliu profund. Tânărul – era de fapt mai mult un băiat decât un bărbat – purta o haină verde-închis peste o cămaşă albă de in dar avea o banderolă de doliu pe braţ. Un frate, surorile lui şi mama lor? Intre ei era ceva care sugera o legătură familială.

Cei şase oameni de pe rândul din spatele lor erau de

asemenea în negru, cu excepţia unei fete tinere îmbrăcate în alb. Doamna care îi spusese majordomului să o scoată pe Anna stătea pe scaun cu o demnitate regească, iar spatele ei nu atingea spătarul drept. Ce fel de lady era, de i se adresau cu *Excelenţa Voastră*? Anna nu ştia. Singura care întorsese capul ca să se uite la Anna după prima privire şocată a tuturor era cea mai tânără dintre cele două doamne care stăteau pe rândul din spate. Nu purta doliu. Avea un chip care trăda o fire veselă, deşi nu zâmbea. Bărbatul de lângă ea era lat în umeri şi părea înalt, bine clădit şi foarte chipeş, deşi Anna nu îl văzuse în picioare şi nu îi vedea nici faţa prea bine, după acea primă şi scurtă privire pe care i-o adresase el.

Şi mai era şi bărbatul din hol – cel care stătea sprijinit de perete. Anna aproape că nu se uită direct la el, deşi era foarte conştientă de el din momentul în care intrase în cameră. În cele din urmă, se uită la el doar pentru că nu voia să se lase cuprinsă de laşitate. După cum simţise, el o privea direct, ţinând într-o mână o tabacheră bătută cu pietre preţioase şi în cealaltă o batistă fină de in. Fu cât pe ce – oh, cât pe ce să se uite în altă parte. Dar nu o făcu. *Demnitate*, îşi aminti ea. Nu *e mai bun decât tine.*

Era de înălţime medie, cu oase fine. Fu surprinsă de asta. Păruse mult mai înalt atunci când îl privise pentru prima dată. Era la fel de elegant ca şi domnul chipeş de pe rândul din spate, dar în timp ce bărbatul celălalt era imaculat şi discret, el… nu era deloc discret. Era ceva extraordinar de fin în pliseurile lavalierei lui foarte albe, în croiala strâmtă a hainei lui de un albastru întunecat şi în tăietura şi mai strâmtă a pantalonilor lui cenuşii. Avea ciucuri argintii la cizmele suple şi strălucitoare, inele grele pe cel puţin patru degete, şi o manichiură care se vedea că era perfectă, chiar şi de la distanţa aceea. Vesta lui avea lănţişoare şi buzunăraşe pentru ceasornic, şi purta un ac de argint la cravată. Se sprijinea de perete într-o poziţie… graţioasă. Părul lui era blond – nu, de fapt era auriu – şi fusese tuns în aşa fel încât să urmeze îndeaproape forma capului şi totuşi să se onduleze uşor în jurul lui, ca un halo.

Chipul lui ar fi părut cel al unui înger, dacă nu i-ai fi văzut ochii. Aceştia erau foarte albaştri, bineînţeles, dar pleoapele erau coborâte şi îi dădeau un aer uşor somnoros. Cu excepţia faptului că nu părea deloc somnoros, ci foarte alert, şi în timp ce Anna îl măsura cu privirea pentru că nu voia să se uite în altă parte, sigură că el aştepta să o facă, o măsură şi el din ochi. Fără îndoială că ea îi trezea o impresie foarte diferită de aceea pe care i-o trezea el ei.

Arăta… frumos. Şi plin de graţie. Şi de o mare fineţe. Şi languros. Toate erau calităţi feminine, dar el nu producea nicio clipă impresia că ar fi fost efeminat. Chiar dimpotrivă, de fapt. Părea un animal sălbatic şi exotic, aşteptând să sară asupra prăzii cu graţie perfect controlată şi încordare mortală.

Părea periculos.

Totul din cauză că o privise de parcă ar fi fost un vierme sub cizma lui şi încercase să o scoată din casă?

Nu, nu credea că era numai asta.

Dar nu mai avu timp să se gândească la problema aceasta. Pe uşă intră cineva, trecând pe lângă scaunul ei – domnul Brumford, avocatul. Era pe cale de a descoperi de ce se afla acolo.

Şi bănuia că la fel erau şi oamenii aceia.

capitolul 4

Josiah Brumford îşi întinse hârtiile înaintea lui, puse mâinile peste ele şi îşi drese glasul. Avery se gândi că, dacă cineva ar fi scăpat un ac, toată lumea ar fi sărit în picioare, chiar dacă stăteau pe un covor.

— Excelenţele Voastre, începu avocatul, înclinând fruntea spre Avery şi spre ducesă. Din fericire, nu continuă să înşire titlurile tuturor celor prezenţi. Vă mulţumesc pentru ospitalitatea dumneavoastră şi pentru că mi-aţi oferit şansa de a mă adresa celor adunaţi aici într-o problemă de mare însemnătate pentru toţi. Acum câteva

săptămâni, am fost angajat pentru a căuta o anumită tânără lady şi a-i oferi o sumă de bani din averea răposatului conte de Riverdale.

— Domnule Brumford, protestă contesa pe un ton îngheţat.

Avery ridică monoclul şi observă transpiraţia care şiroia pe fruntea avocatului.

— Îngăduiţi-mi câteva minute, dacă vreţi, doamnă, spuse Brumford. Aţi cerut ca problema să rămână confidenţială, şi chiar dacă aş fi fost supus la cazne, nu aş fi divulgat informaţia aceasta nimănui, n-ar fi ştiut nimeni în afară de dumneavoastră şi Excelenţa Sa, dar împrejurări neaşteptate m-au forţat să organizez această reuniune.

Abigail întoarse capul şi se uită curioasă la mama ei, care stătea lângă ea. Toţi ceilalţi continuară să privească înainte. Avery lăsă monoclul.

Brumford îşi drese din nou glasul.

— Am trimis cel mai experimentat şi mai apreciat investigator în Bath, ca să găsească o tânără care fusese lăsată la un orfelinat de acolo cu mai mult de douăzeci de ani în urmă şi care a fost întreţinută de atunci de răposatul conte de Riverdale. Vreau să zic, până la moartea lui.

Femeia aceasta stătea chiar acum în spatele tuturor, lângă uşă, dacă Avery nu se înşela foarte tare. Întoarse capul şi se uită la ea, dar ochii ei erau aţintiţi asupra lui Brumford.

— Nu a fost imposibil de găsit, continuă avocatul, chiar dacă nu ştiam sub ce nume fusese admisă în instituţie sau despre ce orfelinat era vorba. Nu a fost dificil nici să găsim avocatul care s-a ocupat de întreţinerea ei. Domnul John Beresford este un avocat destul de distins din Bath şi biroul său se află aproape de biserică. Nu a fost dispus să discute cu omul meu, lucru pentru care nu pot decât să-l laud, dar aflând că lordul decedase şi că Brumford, Brumford şi Fiii îl reprezentau în toate celelalte afaceri, ca şi pe tatăl şi pe bunicul său înainte de el, a fost de acord să discute cu mine dacă mă prezentam în persoană la Bath şi îi dovedeam în mod adecvat identitatea mea. Am plecat

fără şovăire şi fără întârziere şi am putut să îl asigur pe Beresford că eram interesat de bunăstarea tinerei doamne implicate şi că văduva defunctului lord, cu ajutorul neprecupeţit al ducelui de Netherby, tutorele lui Riverdale în momentul de faţă, mă însărcinase să o găsesc şi să îi fac o donaţie generoasă.

Avery se gândi că, dacă exista o versiune mai lungă a unei poveşti, Brumford o alegea întotdeauna. Camille auzise destul. Cu spatele ţeapăn, începu să vorbească.

— Dacă sunteţi pe cale de a dezvălui că această… *femeie* pe care aţi căutat-o a fost… Dar nu reuşi să spună cuvântul şi trase aer, aspru. Chiar ar fi trebuit să vă urmaţi instrucţiunile şi să raportaţi în particular mamei mele şi Excelenţei Sale, domnule Brumford. Asemenea detalii sordide nu sunt pentru urechile mele, ale surorii mele sau pentru Lady Jessica Archer, care nici măcar nu a terminat şcoala. Mă mir de îndrăzneala şi de vulgaritatea dumneavoastră. Mă mir că Excelenţa Sa…

— Mai îngăduiţi-mă puţin, doamnă, vă rog, spuse Brumford, întinzând mâna cu palma în sus. Într-un moment va fi limpede de ce trebuia să spun toate aceste lucruri tuturor celor adunaţi, oricât de dureros ar fi. Beresford m-a informat, cu toate documentele care pun adevărul spuselor sale mai presus de orice îndoială, că acum douăzeci şi şase de ani, contele de Riverdale, care a murit de curând şi care purta pe atunci titlul de viconte de Yardley, fiind moştenitorul tatălui său, dar îşi spunea doar domnul Humphrey Westcott, s-a căsătorit cu domnişoara Alice Snow în Bath, cu aprobare specială, şi i-a închiriat o locuinţă acolo. După un an, aproape în aceeaşi zi, Lady Yardley, care pare să fi fost cunoscută doar ca doamna Westcott, a născut o fiică. Când copila a împlinit un an, ea s-a întors însă la părinţii ei, reverendul Isaiah Snow şi soţia sa, într-un vicariat de ţară, aflat la câteva mile de Bristol, pentru că era bolnavă. A murit acolo de tuberculoză, după doi ani. Din motive necunoscute, reverendul Snow şi soţia sa nu au fost în stare să crească şi să educe copilul, iar tatăl fetiţei, pe atunci conte de Riverdale, a luat-o de la

vicariat şi a dus-o la orfelinatul din Bath, unde a crescut şi unde trăia încă, în calitate de profesoară la şcoala orfelinatului, până acum câteva zile.

— Dumnezeule mare! Harry sări în picioare şi se întoarse să se zgâiască la femeia aşezată aproape de uşă. *Dumneata*? Dumneata eşti…? Nu, nu eşti bastarda lui, nu-i aşa? Eşti fiica lui legitimă. Dumnezeule mare! Eşti sora mea vitregă. Dumnezeule mare!

Şi contesa văduvă întorsese capul şi duse un lornion la ochi.

Femeia îi întoarse privirea lui Harry, aparent neimpresionată de ceea ce tocmai auzise. Dar Avery, care o vedea mai bine prin monoclu, observă că încheieturile degetelor ei erau mai albe decât ar fi trebuit să fie.

De fapt, se gândi el, ea *era* Lady Anna Westcott, fiica legitimă a defunctului conte de Riverdale. Interesant. Într-adevăr foarte interesant. Dar Brumford nu terminase.

— Mai este încă ceva, sir, spuse el, adresându-se lui Harry şi dregându-şi din nou vocea, şi v-aş ruga să vă aşezaţi.

Harry se aşeză, întorcând încet capul de la nou-găsită lui soră. Părea mai degrabă plăcut impresionat decât jignit.

— Am verificat anumite fapte cruciale şi am făcut o descoperire deranjantă, continuă Brumford. L-am pus şi pe Beresford să le verifice, dar nu mă înşelasem. Datele de pe documentele oficiale relevante au arătat privirilor noastre şocate – şi vă rog să mă credeţi că am fost profund şocaţi – că Humphrey Westcott, viconte de Yardley, s-a căsătorit cu domnişoara Viola Kingsley la biserica St. George de aici din Hanover Square cu patru luni şi unsprezece zile înainte de moartea primei lui soţii.

Ah. Totul se lămurea dintr-odată.

Avery lăsă monoclul să atârne de şnur. O tăcere uluită căzu peste încăpere. Brumford îşi tamponă fruntea cu o batistă mare înainte de a continua.

— Căsătoria lordului Yardley cu domnişoara Kingsley a fost bigamă şi prin urmare invalidă, spuse el. A rămas invalidă şi după moartea primei lui soţii. Copiii născuţi din

această uniune ilicită au fost – şi sunt – ilegitimi. Defunctul conte de Riverdale a avut un singur copil legitim, pe Lady Anastasia Westcott.

Timp de un moment nesfârşit, tăcerea continuă şi domni. Apoi cineva scoase un vaiet oribil – Jess – şi Avery se îndepărtă de perete. Contesa văduvă stătea în picioare, cu lornionul aţintit asupra femeii de la uşă, în timp ce Lady Matilda Westcott scotea un flacon cu săruri din poşetă şi încerca să o facă pe mama ei să-l folosească, scoţând sunete bovine care voiau să fie probabil liniştitoare. Elizabeth, Lady Overfield, îşi acoperise faţa cu ambele mâini şi îşi plecase fruntea până ajunse să-i atingă aproape genunchii. Baronul Molenor cuprinsese umerii lui Mildred cu braţul, într-o demonstraţie aproape fără precedent de afecţiune publică faţă de soţia sa. Contesa era în picioare şi se întorsese să se uite, cu faţa golită de culoare. Ducesa se ridicase şi ea de pe scaun, cu Jess agăţată de pieptul ei, făgăduind să coboare trăsnetele şi focul peste capul lui Brumford şi să facă să fie exclus din barou pentru incompetenţă şi alte crime asociate şi aruncat într-o temniţă adâncă şi întunecoasă. Abigail îşi îngropase faţa pe umărul fratelui ei şi se ridică în picioare odată cu el. Camille declara tare că o asemenea vulgaritate nu era pentru urechile doamnelor cu educaţie delicată şi că nu voia să mai audă nimic. Alexander Westcott stătea rigid şi atent şi privea chipul cenuşiu al lui Harry. Mama lui Alexander se ţinea de braţul lui.

Lady Anastasia Westcott, alias Anna Snow, stătea cu spatele drept pe scaunul ei, cu mâinile încrucişate în poală – fără monoclu, Avery nu putea să vadă dacă încheieturile degetelor erau încă albe – şi le întorcea calmă privirea. Poate că e şocată, se gândi Avery.

Păşi înainte şi puse mâna pe umărul mamei lui vitrege. O strânse uşor, în timp ce cu cealaltă mână o netezea pe Jessica pe cap.

— Un avocat, spuse el, nu poate fi exclus din barou sau închis sau aruncat în iad doar pentru că a spus adevărul.

Din nefericire.

Nu ridicase glasul. Totuşi, se părea că toţi îl auziseră, inclusiv mama lui vitregă, care se opri şi închise gura scrâşnind din dinţi. Toată lumea se uita la el – văduva prin lornion, în timp ce dădea la o parte mâna fiicei ei şi flaconul cu săruri. Aproape toate feţele erau în expectativă, aşa cum fuseseră mai devreme, atunci când intrase în cameră, de parcă ar fi aşteptat ca el să fluture o baghetă magică – monoclul, poate? — şi să le aşeze lumea din nou în ordine. Dar puterile ducale erau, vai, limitate.

— Cred, spuse el, că Brumford mai are ceva de spus.

În mod miraculos, toată lumea se aşeză din nou, Molenor îşi luă braţul de pe umerii soţiei, şi se făcu iar tăcere. Avocatul arăta de parcă şi-ar fi dorit să fie exclus din barou cu ani în urmă, sau să nu fi fost inclus niciodată în barou, dacă acesta era opusul lui *exclus.* Trebuie să-l întreb pe Edwin Goddard, se gândi Avery. El trebuie să ştie.

— Cea mai apropiată rudă legitimă de sex masculin a defunctului conte de Riverdale, şi prin urmare moştenitorul de drept al titlului şi proprietăţilor pe care le implică acesta, este domnul Alexander Westcott, spuse Brumford. Felicitări, milord! Toate proprietăţile care nu sunt legate de titlu şi tot restul averii, conform testamentului făcut în biroul lui Beresford din Bath acum aproape douăzeci şi cinci de ani, îi aparţin singurei sale fiice, Lady Anastasia Westcott, care e prezentă aici, pentru că a fost adusă de la Bath.

Contesa se ridică din nou şi se întoarse, cu o expresie ciudată de uluire amestecată cu resentimente.

— Şi totul e opera mea, spuse ea, adresându-se femeii care era Lady Anastasia Westcott, singura fiică legitimă a defunctului duce. Am crezut că îţi datoram un gest de bunătate. În schimb, mi-am dezmoştenit propriul fiu şi mi-am făcut de ruşine fiicele, sărăcindu-le. Râse, dar sunetul nu trăda niciun amuzament.

— Harry nu mai e conte? întrebă Abigail fără să se adreseze nimănui în particular, ducându-şi mâinile la gură, cu ochii mari din cauza şocului.

— Dar eu nu vreau să fiu conte de Riverdale, protestă

Alexander Westcott, ridicându-se în picioare şi privindu-l încruntat şi feroce pe Brumford. Nu am râvnit niciodată titlul. Şi sigur nu doresc să beneficiez de nefericirea lui Harry.

— Alex. Mama lui îi puse din nou mâna pe braţ.

— Tu, spuse Camille, ridicându-se şi îndreptând un deget acuzator spre Lady Anastasia. Tu ai fost complice… *creatură* uneltitoare. Cum îndrăzneşti să stai în camera asta, alături de persoane mai bune decât tine? Cum ai îndrăznit să vii? Ducele de Netherby trebuia să te arunce pe scări. Nu eşti nimic, doar o *ba… bastardă* vulgară, neruşinată, lacomă de avere.

— Camille. Lady Molenor se ridică şi dădu la o parte scaunul din faţa ei, încercând să îşi cuprindă nepoata în braţe. Dar Camille o împinse şi făcu un pas înapoi.

— Dar noi suntem bastarzii, Cam, spuse Abigail, cu faţa la fel de cenuşie ca a mamei ei.

Urmă un moment de tăcere şocată, apoi sora lui Avery, Jessica, se jelui din nou din cauza loviturii oribile care se abătuse asupra verilor ei preferaţi şi se aruncă din nou la pieptul mamei ei.

Harry râse.

— Pe Jupiter, chiar aşa şi suntem, Abby. Am fost dezmoşteniţi. Chiar aşa. Pocni din degetul mare şi cel arătător. Ce glumă!

— Humphrey ne-a făcut întotdeauna necazuri, spuse contesa văduvă. Nu, Matilda, nu am nevoie de săruri. Am susţinut întotdeauna că i-a făcut atâtea griji tatălui său, încât la împins în mormânt mai devreme.

Se auzi o altă voce, blândă şi joasă, şi îi reduse la tăcere pe toţi, chiar şi pe Jess. Era vocea unei învăţătoare obişnuite să atragă toată atenţia.

— Eu sunt Anna Snow, spuse vocea. Nu recunosc cealaltă persoană care spuneţi că sunt, sir. Dacă sunt într-adevăr fiica legitimă a unui tată şi a unei mame ale căror nume le aflu pentru prima dată, atunci vă mulţumesc pentru că aţi dezvăluit aceste fapte. Şi dacă am moştenit într-adevăr ceva de la tatăl meu, sunt mulţumită. Dar nu

doresc să primesc mai mult decât partea care mi se cuvine, oricât de mult sau de puţin ar fi. Dacă v-am înţeles corect, tânărul din faţa dumneavoastră şi tinerele doamne de lângă el sunt şi ei copiii tatălui meu. Sunt fratele şi surorile mele.

— Cum îndrăzneşti! Oh, cum îndrăzneşti! Camille arăta de parcă ar fi fost gata să explodeze din cauza jignirii.

Harry râse din nou, puţin cam rătăcit, şi Abigail îl prinse de braţ.

— Domnişoară Westcott, spuse Brumford. Poate că…

Dar Camille, înţelegând dintr-odată că i se adresa ei, se răsuci şi îşi îndreptă jignirea asupra lui.

— Sunt Lady Camille Westcott pentru dumneata, spuse ea. Cum îndrăzneşti?

— Dar nu eşti, Cam, nu-i aşa? zise Harry. Râdea încă. Nici măcar nu sunt sigur că avem dreptul să ne numim Westcott. Mama sigur nu-l are, nu? Ce farsă sinistră!

— Harold! spuse mătuşa lui, Matilda. Aminteşte-ţi că eşti în prezenţa bunicii tale.

— Ce mai frate! Oh, aş putea să-l omor pe Humphrey, interveni ducesa. Îmi pare rău că e deja mort.

— Ar trebui să stai la coadă după mine, Louise, zise Lady Molenor. A fost întotdeauna un nemernic. Nu am ţinut niciodată la el, chiar dacă era propriul meu frate. Nu aş fi spus asta în prezenţa ta, Viola, înaintea zilei de astăzi, sau în prezenţa ta, mamă, dar acum nu o să mă mai abţin.

— Iubirea mea. Molenor o bătu uşurel pe mână.

Avery oftă.

— Să ne retragem în salon şi să ne îmbuibăm cu ceai sau cu orice altă băutură doriţi, spuse el. Am văzut suficient roz trandafiriu în dimineaţa asta, şi cred că nu sunt singurul. Seamănă prea mult cu roşul. Brumford are fără îndoială un birou şi alţi clienţi care îl aşteaptă şi poate fi scuzat pentru moment. Excelenţa Sa va deschide drumul. Eu o voi urma cu Lady Anastasia.

Dar Lady Anastasia Westcott se ridicase în sfârşit în picioare şi îşi încheia mantaua la gât. Boneta, mănuşile şi săculeţul de mână erau pe scaun.

— Eu mă întorc la Bath, sir, zise în timp ce Brumford

ajunse lângă ea, pregătindu-se de plecare. Am obligaţii care mă aşteaptă acolo. Poate că mă veţi îndruma spre o staţie de diligenţă şi îmi veţi împrumuta bani pentru bilet, dacă ceea ce am la mine nu ajunge. Sau poate că moştenirea rămasă de la tata face împrumutul inutil.

Îşi luă boneta şi îşi legă panglicile sub bărbie, adresându-se restului camerei.

— Nimeni nu trebuie să-şi facă griji gândindu-se că îmi voi impune prezenţa într-o familie care e limpede că nu mă doreşte. Tatăl meu ne-a jucat o festă, dar nu mă pot scuza pentru efectele devastatoare pe care le-au avut dezvăluirile din această dimineaţă asupra celeilalte familii ale sale, aşa cum nici dumneavoastră nu vă puteţi scuza faţă de mine pentru o viaţă aproape întreagă petrecută într-un orfelinat, fără a şti măcar că Snow nu era numele meu legal, şi Anna nu era prenumele complet.

Cu toţi o priviră, de parcă ar fi văzut o performanţă teatrală care capta atenţia. E doar o femeiuşcă, se gândi Avery, şi nu are aproape niciun farmec în hainele ieftine, mohorâte şi cu pieptănătura ei severă, care dispăruse aproape cu totul sub bonetă. Însă are ceva destul de magnific în ea, pe Jupiter. Nu părea supărată sau tulburată, deşi îi descrisese pe toţi ca pe o familie care evident nu o voia. Era ca o fiinţă străină pentru lumea în care se trezise de dimineaţă, şi pentru lumea căreia îi aparţinea de drept. Se întreba dacă averea pe care o moştenise îi ajungea să plătească diligenţa spre Bath. Era limpede că nu avea habar că ar fi putut cumpăra probabil toate diligenţele din ţară şi toţi caii care le trăgeau fără ca moştenirea ei să se resimtă prea mult.

Îl urmă pe Brumford afară din încăpere, şi nimeni nu făcu nicio mişcare pentru a o opri. Toată lumea stătea în picioare, într-o tăcere nefirească. Când ieşi în cele din urmă din cameră, Avery îi găsi pe avocat şi pe moştenitoare încă în hol.

— Avem multe afaceri de discutat, milady, spunea Brumford, frecându-şi mâinile. Ar fi mult mai convenabil dacă aţi rămâne în Londra. Mi-am luat libertatea de a vă

rezerva o suită de camere la Pulteney pentru o perioadă nelimitată, şi am plătit serviciile domnişoarei Knox ca însoţitoare. Trăsura e la uşă. Voi fi fericit să vă trimit înapoi acolo, dacă nu vreţi să urcaţi în salon cu ducele de Netherby.

Ea îl privi pe Avery, măsurându-l.

— Nu. Am nevoie să fiu singură, şi cred că şi ceilalţi oameni care au fost aici în dimineaţa asta au nevoie să vorbească liber, fără să fie stânjeniţi de prezenţa mea. Pot totuşi să mă întorc pe jos la hotel, sir. Sunt mult mai obişnuită cu mersul pe jos decât cu trăsura.

O fiinţă stranie, într-adevăr.

Brumford oferi răspunsul îngrozit care era de aşteptat, şi Avery trecu pe lângă ei şi ieşi afară, unde aştepta într-adevăr o trăsură, completată de prezenţa unei femei înalte şi cu o faţă ca tăişul unei securi, care arăta mai mult ca un gardian de închisoare decât ca o însoţitoare. Brumford se dădu înapoi, cu multe plecăciuni şi vorbe fără rost, în timp ce Avery întindea mâna ca s-o ajute pe Lady Anastasia să urce. Ea îi ignoră mâna şi urcă neajutată. Poate că nu văzuse mâna – sau pe el. Se aşeză lângă însoţitoare şi privi înainte.

Avery intră din nou în casă şi începu să urce spre salon şi spre familia Westcott, minus membrul ei nou-găsit – membrul cel mai bogat.

Nici măcar el nu se putea plânge că avusese o dimineaţă plictisitoare.

capitolul 5

Dragă Joel,

Îţi aminteşti de repertoriul răsuflat de zicători înţelepte al domnişoarei Rutledge, care ne făceau să oftăm şi să dăm ochii peste cap? Una pe care o uram în mod deosebit era: „Ai grijă ce-ţi doreşti, pentru că s-ar putea să

se îndeplinească". Părea atât de crudă, nu-i aşa, când visurile noastre ne erau atât de dragi? Dar avea dreptate!

Toată viaţa mi-am dorit iar şi iar, la fel ca tine şi ca aproape toţi copiii cu care am crescut şi pe care îi învăţăm acum, să aflu cine sunt, să descopăr că m-am născut din părinţi distinşi, să fiu luată în cele din urmă în sânul familiei mele adevărate şi copleşită de bogăţii, nu neapărat materiale. Oh, Joel, visul meu s-a împlinit astăzi, numai că în momentul de faţă mi se pare mai degrabă un coşmar.

Îţi scriu din camera mea particulară de la hotelul Pulteney – cred că e unul din cele mai mari pe care le poate oferi Londra. Mie mi se pare un palat.

Ţi s-a spus despre domnişoara Knox, însoţitoarea pe care mi-au trimis-o pentru călătorie? Cred că da, şi de către mai multe persoane. E cu mine şi acum. S-a retras în dormitorul ei, deşi a lăsat uşa întredeschisă între cele două camere, probabil ca să poată simţi că mă păzeşte bine şi că se achită de slujba pentru care a fost angajată. E o persoană foarte tăcută. Însă astăzi sunt recunoscătoare pentru acest fapt.

În dimineaţa asta am fost dusă într-un conac mare situat într-un scuar regesc, cu un parc în centru, sunt sigură că în partea cea mai exclusivistă a Londrei. De cum am pus piciorul în casă, cel mai înspăimântător bărbat pe care l-am văzut vreodată mi-a poruncit să plec din nou – s-a dovedit a fi proprietarul casei şi UN DUCE!

Dar după ce s-a văzut că eram într-adevăr în locul corect, am fost condusă într-o cameră în care aşteptau alţi treisprezece oameni. Una dintre ei – s-a dovedit a fi O DUCESĂ – l-a instruit pe majordomul cel îngâmfat să mă scoată, dar s-a confirmat din nou că trebuia să fiu acolo.

Nimeni nu mi-a vorbit, oricât ar părea de ciudat, şi nici nu au vorbit unul cu altul după ce am sosit, deşi era destul de clar că toţi se simţeau jigniţi. Şi imaginează-ţi că mă îmbrăcasem cu rochia cea mai bună de duminică şi aveam cei mai buni pantofi! Pe lângă duce (care a intrat în cameră după mine) şi ducesă, care pare să fie mama, şi nu soţia lui, cred, tânărul conte de Riverdell sau Riverdale – nu sunt

sigură care din ele – era acolo cu mama lui şi cu cele două surori. Mai era şi o foarte tânără lady în alb şi cinci alte doamne şi doi domni, a căror identitate nu o cunosc sigur.

Joel, oh, Joel, aici trebuie să îmi continui povestirea. Tânărul conte şi surorile lui sunt FRATELE ŞI SURORILE MELE. Oh, ştiu, domnişoara Rutledge s-ar fi încruntat dezaprobator văzând cuvintele acestea cu literă mare şi cele pe care le-am folosit mai devreme. Ar fi spus că sunt echivalentul scris al unei voci ridicate în mod necioplit. Dar, Joel, sunt fraţii mei vitregi! (Domnişoara R nu aproba prea mult nici semnele de exclamare, nu-i aşa?) Tatăl lor, contele de River-nuştiu-cum, a fost şi tatăl MEU. Înţelegi? Nu pot să mă abţin şi ridic din nou vocea, într-un mod cât se poate de grosolan. Mai mult – oh, mai mult, Joel – tatăl meu a fost căsătorit cu mama mea, care se numea Alice Snow înainte de a se căsători cu el. Numele meu adevărat, deşi nu sunt deloc sigură dacă îl voi putea folosi vreodată fiindcă nu mi se pare deloc al meu, este Anastasia Westcott, sau mai corect LADY Anastasia Westcott. Mama mea, care l-a părăsit pe tata şi m-a luat să trăiesc cu ea la un vicariat, undeva pe lângă Bristol – vicarul era tatăl ei, bunicul meu – a murit pe când eram mică, şi tata a murit de curând. Dacă lucrurile acestea s-ar fi întâmplat mai devreme, l-aş fi cunoscut, deşi presupun că asta a fost alegerea lui. După moartea mamei mele, m-a dus la un orfelinat din Bath şi m-a lăsat acolo.

De ce, te poţi întreba, când eram fiica lui legitimă şi o lady? Ei bine, în parte, poate, fiindcă se înstrăinase de mama mea în ultimii ani, când aceasta s-a îmbolnăvit. Şi în parte – nu, ÎN PRINCIPAL, Joel – pentru că înainte de moartea ei cu câteva luni, s-a căsătorit cu doamna care era astăzi în cameră în calitate de văduvă a lui, contesa – cred că soţia unui conte e contesă, nu-i aşa, deşi nu sunt absolut sigură. Şi apoi a avut trei copii cu ea – fiul şi cele două fiice despre care ţi-am vorbit mai sus.

Poţi să ghiceşti ce urmează? Aş spune că poţi, fiindcă nu-ţi lipseşte isteţimea, desigur, şi nici nu-ţi trebuie prea mare inteligenţă ca să înţelegi. A doua căsătorie a fost

bigamă. Nu a fost o căsătorie legală, validă, şi toţi copiii născuţi din această uniune sunt astfel nelegitimi. Contesa care a pierdut recent bărbatul despre care credea că era soţul ei – tatăl meu! — nu e contesă până la urmă şi nici nu a fost vreodată. Şi bărbatul foarte tânăr, fiul ei, nu e conte. Fiicele ei nu sunt lady Cutare şi Cutare. Probabil că le-am auzit numele, dar în mod prostesc nu mi le pot aminti – propriile mele surori! Cred că numele tânărului este Harry. Eu sunt, de fapt, singurul copil legitim al tatălui meu.

Astăzi am găsit familia după care am tânjit întotdeauna – fratele meu vitreg şi surorile mele vitrege – şi astăzi i-am pierdut din nou în cel mai crud mod. Poţi să-ţi imaginezi tulburarea şi neliniştea din camera aceea, Joel, când adevărul a fost scos la iveală? Şi fiindcă orice om care suferă are nevoie de un ţap ispăşitor, de cineva pe care să dea vina, şi tatăl meu, adevăratul vinovat, nu mai era disponibil, atunci bineînţeles că toată ostilitatea lor s-a întors împotriva mea. Bărbatul care a devenit acum conte, pentru că fratele meu vitreg e descalificat, ar fi putut fi ales ca ţap ispăşitor, dar a fost destul de inteligent ca să se declare împotriva acestei schimbări de statut, deşi ca să fiu dreaptă faţă de el cred că a spus-o din inimă.

Mie nu mi-a trecut prin cap să declar că aş fi preferat să nu fiu singurul copil legitim al tatălui meu, deşi am protestat pentru că m-am ales cu toată averea lui, în timp ce fratele şi surorile mele au fost total dezmoşteniţi. Oh da, mai e şi asta. Unele părţi din proprietatea tatălui meu ţin de titlu şi trebuie să meargă la noul conte. Alte părţi nu ţin de titlu şi îmi revin mie, pentru că singurul testament al tatălui meu a fost făcut chiar după naşterea mea şi îmi lasă totul mie – şi probabil mamei mele, dacă ar mai fi trăit.

Cum a putut tatăl meu să se poarte astfel, Joel? Nu cred că voi afla vreodată răspunsul, deşi o lady care era astăzi acolo a declarat că a fost întotdeauna un nemernic. Cred că era sora lui şi prin urmare mătuşa mea. Oh, ce năucitor e totul! Nu am înţeles încă pe deplin. Îţi dai seama? Şi poţi să mă învinuieşti?

Scrisoarea asta se dovedeşte una foarte lungă, dar

trebuia să scriu cuiva ca să nu explodez. Şi tu ai fost alegerea evidentă. Pentru ce sunt prietenii cei mai buni, la urma urmei, dacă nu pentru a-i împovăra cu toate jelaniile tale? Unii nu le-ar numi jelanii, nu-i aşa? Habar nu am cât valorez acum, dar trebuie să fie ceva, nu crezi, altfel nu ar fi fost folosit cuvântul avere. Sper că va fi destul, totuşi, ca să-mi permit să trimit această scrisoare foarte lungă. O să coste o grămadă.

Sper că nu te-ai plictisit teribil şi nu ai adormit la mijlocul ei. Şi cu siguranţă că va fi destul ca să mă pot întoarce la Bath cu un mijloc de transport puţin mai confortabil decât diligenţa. Poate că va fi destul ca să pot închiria câteva camere modeste în afara orfelinatului şi să dobândesc astfel mai multă independenţă. Ce frumos ar fi!

Dar vai, mă simt lovită şi îndurerată. Pentru că mi-am găsit părinţii şi sunt morţi, şi am aflat că am o familie a mea – cred că majoritatea persoanelor din cameră, dacă nu chiar toate, trebuie să fi fost înrudite cu mine într-un fel oarecare –, dar familia aceasta mă urăşte de moarte. În special sora cea mare – sora mea vitregă – a ţipat şi mi-a spus nişte lucruri oribile. Băiatul – fratele meu vitreg – nu făcea altceva decât să râdă şi părea uluit şi vorbea despre toate ca despre o glumă, bietul de el! Oh, bietul de el, Joel, şi este FRATELE meu! Sora mai mică părea şi ea uluită şi năucită. Şi soţia deposedată s-a învăluit în demnitate şi părea un monument de piatră gata să se dărâme. Mă tem că se va dărâma într-adevăr atunci când realitatea o va lovi cu toată puterea.

Mă dor degetele, mă înţeapă la încheietura mâinii şi simt că mă lasă tot braţul. Domnul Brumford m-a trimis înapoi aici, chiar dacă aş fi vrut să mă întorc la Bath fără întârziere. M-a convins să rămân până va putea veni ca să vorbim despre afaceri. Îl aştept în orice moment.

Totuşi, mă voi întoarce curând acasă. Oh, cât de mult tânjesc după sala de clasă şi copiii mei, chiar şi după cei obraznici. Cât de mult tânjesc după tine şi după domnişoara Ford şi după Roger şi – oh, după cămăruţa mea în care nu aş putea învârti o pisică de coadă, dacă aş avea una – alta

dintre zicătorile domnişoarei Rutledge. Poate că voi veni mâine. Sunt aproape sigură că nu voi întârzia mai mult de poimâine.

Între timp, ai permisiunea mea de a împărtăşi conţinutul acestei scrisori dacă vrei – toţi vor dori să ştie de ce am fost chemată acolo şi se vor distra foarte mult cu povestea mea. Vei fi cel mai popular bărbat din Bath.

Îţi mulţumesc că ai citit-o cu atâta răbdare, scumpul meu prieten – am încredere că ai citit până aici! Ce m-aş face fără tine?

Prietena ta veşnic recunoscătoare şi afectuoasă
Anna Snow (pentru că acesta e numele meu!)

Anna uscă ultima pagină a scrisorii, o împături atent – era într-adevăr groasă – şi se lăsă pe spate în scaun, epuizată. Luase prânzul cu domnişoara Knox imediat după ce se întorseseră de la conacul acela, deşi nu-şi amintea ce fusese servit şi cât mâncase. Tot ce dorea acum era să se târască în patul uriaş din dormitorul ei, să-şi tragă cuverturile peste cap, să se ghemuiască şi să doarmă o săptămână.

Dar se auzi o bătaie în uşă, iar ea oftă şi se ridică în picioare, în timp ce domnişoara Knox trecea pe lângă ea pregătindu-se să deschidă.

*

Când intră în salon, Avery îl găsi aşa cum se aştepta. Plin de feluriţi membri înnebuniţi ai familiei Westcott – cu excepţia contesei de Riverdale, care după cum se părea nu mai era contesă şi nici nu fusese vreodată de fapt, şi a fiicelor ei, Camille şi Abigail, care stăteau una lângă alta pe sofa, tăcute şi nemişcate.

Contesa văduvă era aşezată pe un fotoliu de două persoane de alături, iar lângă ea se afla fiica ei cea mai mare.

— Nu te *agita,* Matilda, spunea ea, cu evidentă exasperare. Nu am de gând să leşin.

— Dar mamă, protestă Lady Matilda cu un sughiţ lipsit de eleganţă, suspinând. Ai avut un şoc sever. Toţi am avut. Şi ştii ce a spus doctorul despre inima dumitale.

— Omul acela e un şarlatan, spuse mama ei. Nu am palpitaţii la inimă; am o *bătaie* a inimii, care mi s-a părut întotdeauna un lucru bun, deşi astăzi nu mai sunt atât de sigură.

— Înghite asta, mamă soacră, spuse Molenor apropiindu-se dinspre dulap cu un pahar de coniac.

Mildred, Lady Molenor, părea să aibă mai mare nevoie de el. Era aşezată lângă sora ei, ducesa, cu capul dat pe spate, cu batista întinsă peste faţă şi ţinută cu ambele mâini, în timp ce îi informa pe toţi cei care voiau să audă că defunctul Humphrey fusese cea mai oribilă orătanie şi insectă pe care o produsese vreodată lumea, şi că era de fapt o insultă la adresa regatului animalelor şi un sectelor. Ducesa o bătea pe genunchi, dar nu arăta nicio dorinţă de a o contrazice. Părea gata să izbucnească.

Doamna Westcott – verişoara Althea – stătea în spatele canapelei, privind în jos cu evidentă grijă spre capetele celor trei persoane aşezate acolo şi asigurându-le că totul avea să fie bine, că tot răul e spre bine până la urmă. Pentru o femeie raţională – şi Avery o considerase întotdeauna raţională – debita o grămadă de prostii. Dar ce altceva ar fi putut spune?

Alexander Westcott – noul conte de Riverdale – stătea cu spatele la şemineu, cu mâinile la spate, elegant şi impresionant, deşi era puţin cam palid. Sora lui, care se afla la câţiva paşi depărtare, îi spunea că era imposibil, că nu putea refuza titlul, şi chiar dacă ar fi putut, tot nu i-ar fi revenit lui Harry.

Harry însuşi dispăruse fără urmă.

— Harry nu a rămas, anunţă Jessica cu o voce tragică, chiar în timp ce Avery îi observa absenţa. Stătea în faţa canapelei, frângându-şi literal mâinile şi batista subţire pe care o strângea şi arătând ca o tânără Lady Macbeth. A râs şi apoi a fugit pe scara servitorilor. De ce o fi râs? Avery, nu poate fi adevărat. Spune-le tuturor că nu e. Harry nu poate

fi jefuit de titlul său.

— Jessica, spuse mama ferm, dar cu bunătate, vino şi stai cuminte aici lângă mine. Altfel va trebui să te întorci la lecţii.

Jessica se aşează, dar îşi frânse în continuare mâinile, trăgând de batistă.

— Sigur că eu mi-aş dori să nu fie adevărat, Jessica, spuse noul conte. Aş da orice ca să aflu că nu e. Dar este. I-aş înapoia titlul lui Harry într-o clipă dacă ar fi posibil, dar nu e.

Şi treaba cea mai a dracului, se gândi Avery în timp ce păşea în cameră, era că vorbea serios. Era sincer supărat pentru Harry şi la fel de sincer lipsit de ambiţie pentru el însuşi. De fapt, era greu să găseşti un motiv bun pentru a nu-l plăcea şi a-l dispreţui – iritantă concluzie. Poate că perfecţiunea era inevitabil iritantă pentru cei care erau imperfecţi.

Cele trei persoane aşezate pe sofa arătau de parcă şi fost lovite puternic în moalele capului, dar nu destul de puternic ca să-şi piardă cunoştinţa. Verişoara Althea se oprise din vorbă ca să-şi asculte fiul.

— Femeia aceea oribilă s-a întors la Bath, acolo unde îi este locul? îl întrebă Camille pe Avery. Mă mir că nu a urcat aici cu tine ca să se bucure de nefericirea noastră.

— Cam. Mama ei întinse mâna peste mâinile ei.

— Oh, cum îşi mai freacă mâinile de bucurie, spuse Camille cu amărăciune.

— Cred că e cea mai vulgară dintre fiinţe, spuse Lady Matilda. Mă mir că Avery i-a permis să intre în casă.

— E nepoata mea, spuse văduva, întinzându-i paharul gol lui Molenor. Dacă e o fiinţă vulgară, e numai vina lui Humphrey.

— Ce o să ne facem, mamă? întrebă Abigail. Totul se va schimba, nu? Pentru noi la fel ca pentru Harry.

Acesta era probabil cel mai mare eufemism din ultimul deceniu.

— Da, spuse mama ei, aşezându-şi mâna liberă peste mâna lui Abigail. Totul se va schimba, Abby. Dar iartă-mă,

mintea mea e cam amorţită în momentul acesta.

— Veţi veni să locuiţi cu Matilda şi cu mine, Viola, anunţă văduva. Singurul lucru bun pe care l-a făcut Humphrey în viaţa lui a fost să se însoare cu tine, şi nici măcar pe asta n-a putut s-o facă bine. Tu eşti fiica mea, în măsură mai mare decât a fost el fiul meu.

— Puteţi veni să locuiţi aici, dacă preferaţi, spuse ducesa. Avery nu se supără.

— Abby vine să locuiască *aici*? Jessica se lumină vizibil. Şi Harry? Şi Camille şi mătuşa Viola?

Avery se întrebă dacă nu *cumva* s-ar fi supărat.

— Uxbury va veni la Westcott House după-amiază, spuse Camille. Trebuie să ne întoarcem acasă fără întârziere, mamă. O să renunţ la hainele de doliu înainte de a-l primi, şi o să-l informez că nu mai trebuie să aşteptăm cu nunta până anul viitor. Va fi încântat să audă asta. Îi voi sugera o nuntă liniştită, poate cu aprobare specială, ca să nu trebuiască să aşteptăm o lună întreagă ca să se facă strigările. Odată căsătorită, nu va mai conta că nu sunt Lady Camille Westcott. Voi fi Lady Uxbury în schimb, iar Abby şi cu mama pot veni să locuiască la noi. Abby poate să-şi facă debutul la anul sau poate chiar anul acesta, patronată de mine. Va fi sora vicontesei de Uxbury. Aproape că ai dreptate, verişoară Althea. Toate lucrurile sunt spre bine, până la urmă.

— Dar ce va fi cu Harry? întrebă Abigail.

Dispoziţia deschisă, aproape veselă, afişată de Camille se deterioră vizibil şi îşi muşcă buza de sus într-un efort evident de a-şi stăpâni lacrimile. Mama ei strânse mai tare mâinile fiicelor.

— Aş putea să-l omor pe fratele meu, spuse ducesa. Oh, cum a îndrăznit să moară aşa cum a făcut-o şi să scape de pedeapsă. Cum a îndrăznit să nu fie viu chiar în momentul acesta şi să-mi înfrunte mânia. La ce s-o fi gândit? Nu am auzit niciodată de Alice Snow până astăzi. Voi aţi auzit? Mildred? Mamă? Matilda?

Niciuna din ele nu mărturisi că auzise de răposata primă soţie a lui Humphrey – de singura lui soţie, de fapt.

Lady Molenor, verişoara Mildred, se văită scurt în batistă.

— Dar a fost *căsătorit* cu ea şi a avut o *fiică* cu ea, *continuă* ducesa, fluturând în aer mâna cu care nu lovea genunchiul surorii ei şi scoţându-i aproape ochii lui Jess cu cotul. Şi apoi a abandonat-o şi s-a căsătorit cu Viola de parcă această primă căsătorie ar fi putut fi ignorată atunci când nu i-a mai convenit. Bineînţeles, s-a ştiut dintotdeauna că nu avea un chior cât a trăit tata, dar era peste măsură de sălbatic şi de risipitor. Cu toţii ştim că, la ultima ocazie în care i-a plătit grămada de datorii, tata i-a spus lui Humphrey să nu mai aştepte un bănuţ de la el în afară de alocaţia trimestrială, care era mult mai mare decât banii de buzunar cu care trebuia să ne mulţumim noi, fetele, dacă îmi permiteţi s-o spun. Presupun că era disperat de strâmtorat atunci când mama şi tata i-au ales o mireasă, şi s-a căsătorit cu ea pentru ca fondurile să înceapă să curgă din nou. Cred că s-a gândit că nimeni nu avea să afle vreodată despre soţia lui muribundă şi despre fiica lor – şi nimeni nu a aflat în timpul vieţii lui. Aş putea să-i omor.

— Fiica aceea e nepoata mea, spuse văduva ca pentru sine, răsfirându-şi mâinile în poală şi examinându-şi inelele de pe degete.

Lady Matilda rămăsese în acelaşi loc, ţinând în mână sărurile.

Jess suspina în pânza subţire a unei batiste pe care o răsucise până ajunsese aproape de nerecunoscut, iar Avery se gândi să o trimită la guvernantă ca să se ocupe de ea. Dar astăzi se scria un capitol din istoria familiei ei – fără îndoială că avea să fie un capitol însemnat cu un asterisc – şi presupunea că era mai înţelept să o lase să-i simtă în toată violenta lui emoţie. În plus, rareori îşi exercita autoritatea asupra ei, în parte pentru că evita asiduu orice efort inutil, dar în principal pentru că avea o mamă care era raţională şi judeca bine în cea mai mare parte a timpului. Şi cine o putea învinui astăzi pentru că voia să asasineze un om mort? Nici el nu se gândea cu prea mare drag la defunctul conte de Riverdale şi se bucura cu egoism că nu

împărtăşea nicio legătură de sânge cu el.

La urma urmei, bigamia nu era o fărădelege minoră, care să poată fi pusă pe seama nebuniilor tinereţii.

— Nici eu nu am auzit de femeia asta până astăzi, Louise, spuse fosta contesă, deşi ştiam despre fata pe care Riverdale o ţinea într-un orfelinat din Bath. Am presupus, în mod greşit, că era fiica lui naturală, odrasla unei foste amante. Simţeam chiar un fel de respect plin de ranchiună faţă de el pentru că îşi asumase responsabilitatea de a o sprijini financiar. Mă întreb dacă adevărul ar fi ieşit vreodată la iveală, dacă nu l-aş fi însărcinat pe domnul Brumford să o găsească şi să îi facă o donaţie. Trebuie să adaug că nu am făcut-o pentru că am o inimă bună, ci pentru că nu voiam să ceară ceva de la Harry în viitor. Speram ca el, Cam şi Abby să nu afle niciodată despre aventura tatălui lor.

Râse fără umor şi bătu uşurel mâinile fiicelor ei înainte de a continua.

— Ai avut o idee bună, Cam, spuse ea. Vom arunca toţi hainele de doliu astăzi. Ce uşurare enormă va fi! Vom aştepta şi vom vedea ce aranjezi cu lordul Uxbury după-amiază şi ne vom muta la un hotel dacă nunta va fi zilele următoare. Vă mulţumesc tuturor pentru ofertele ospitaliere, dar chiar nu ar fi potrivit să stăm la unul dintre voi. Dacă va trebui să aşteptăm mai mult până la nuntă – s-ar putea foarte bine ca Uxbury să insiste să fie citite strigările –, atunci ne vom muta la ţară şi vom supraveghea împachetarea tuturor bunurilor noastre cât timp aşteptăm. Oricum, ne aşteaptă o perioadă aglomerată şi nu trebuie să mai pierdem timp aici.

— Să ne împachetăm lucrurile? Abigail părea năucită.

— Dar bineînţeles, spuse mama ei. Nici Westcott House de aici din oraş, nici Hinsford Manor din Harapshire nu îi mai aparţin lui Harry. Îi aparţin… ei.

— Dar unde vom merge noi două după nuntă? întrebă Abigail. Nu cred că lordului Uxbury i-ar plăcea să ne impunem prezenţa permanent, orice ar spune Cam.

— Nu *ştiu* unde vom merge, Abby, spuse mama ei

iritată, arătând prima fisură din stăpânirea ei de sine. Te voi duce la bunica ta – mama mea – la Bath, presupun. Sigur va fi fericită să îţi ofere un cămin în ciuda acestei nenorociri, de care nu eşti deloc vinovată. Vă adoră pe tine şi pe Cam.

— Şi tu, Viola? întrebă aspru ducesa.

— Nu ştiu, Louise. Contesa îi adresă un zâmbet stins. Vezi tu, sunt din nou domnişoara Kingsley. Nu se cuvine ca eu, o doamnă singură, să rămân la Bath cu *fiica mea.* Nu ar fi corect pentru mama mea şi ar fi dezastruos pentru orice speranţă a lui Abby de a încheia o căsătorie cât de cât potrivită. Probabil că voi merge la fratele meu. Michael e un cleric în adevăratul sens al cuvântului, şi cred că se simte singur de la moartea cumnatei mele, care a avut loc anul trecut. Am ţinut întotdeauna unul la celălalt. Voi locui cu el, măcar un timp, până voi hotărî ceva potrivit, cu caracter permanent.

Nu, hotărî Avery, aceasta nu fusese sigur o dimineaţă plictisitoare. Observă că mama lui vitregă nu-şi amintise nici măcar să sune după ceai.

— Dar Harry? întrebă din nou Abigail.

— Nu ştiu, Abby, spuse mama ei. Trebuie să îşi găsească o slujbă convenabilă, presupun. Poate că Avery îl va ajuta, deşi nu mai este legat de tutela pe care i-a încredinţat-o tatăl lui.

Toţi ochii se întoarseră spre Avery, de parcă ar fi avut pe vârful limbii răspunsul la toate întrebările. El ridică din sprâncene. Nu obişnuia să ajute tinerii aflaţi în dificultăţi financiare să-şi caute slujbe, mai ales tinerii sălbatici care fuseseră în posesia unui cufăr de bani fără fund până acum o oră şi îi cheltuiseră în mod extravagant. Luă monoclul, îl abandonă şi oftă.

— Trebuie să-i acordăm lui Harry o zi sau două ca să se oprească din râs şi să nu mai spună tuturor celor care-l ascultă ce farsă e asta, spuse el.

— Oh, *Avery!* izbucni Jessica. Cum *poţi* să iei în râs o asemenea tragedie?

Ei îi adresă o privire care îi închise gura şi o făcu să se ghemuiască lângă mama ei, deşi continuă să îl privească

feroce.

— Îi acord o zi sau două, repetă el încet. Pentru că râsul lui nu vine din amuzament, şi când descrie dezvăluirea din dimineaţa asta ca pe o *farsă*, nu se referă la ceva caraghios.

— Avery va avea grijă de el, Jess, spuse Abigail, cu privirea aţintită asupra lui.

— Lady Anastasia părea perfect dispusă să îşi împartă averea, le aminti tuturor verişoara Elizabeth. Poate că Harry nu va fi nevoit să îşi ia o slujbă. Poate că el…

— Nu voi atinge niciun bănuţ pe care ni-l oferă femeia aceea din caritate condescendentă, Elizabeth, spuse Camille întrerupând-o. Şi cred că nici Abby nu o va face. Sau Harry. Cum a îndrăznit să sugereze măcar – de parcă ne-ar fi făcut o mare favoare.

Ceea ce era exact ce ar fi făcut, în opinia lui Avery, dacă nu avea să se gândească mai bine şi să-şi retragă oferta.

— E nepoata mea, spuse văduva.

— Se *va întoarce* la Bath, Avery? întrebă Abigail.

— Brumford a convins-o să rămână cel puţin pentru moment la Pulteney, unde se pare că a stat şi aseară, spuse el. Va petrece după-amiaza acolo cu ea şi însoţitoarea ei, şi o va omorî fără îndoială de plictiseală.

— Săraca lady, spuse verişoara Elizabeth. Şi viaţa ei s-a schimbat atât de drastic.

— Nu aş descrie-o în niciun caz ca *săracă*, Elizabeth, spuse sec Thomas, Lord Molenor.

— Educaţia ei ca Lady Anastasia Westcott trebuie să înceapă fără întârziere, spuse văduva, şi toată lumea se uită la ea.

— După ziua de astăzi, spuse Camille, cu un ton nespus de amar ridicându-se în picioare, va putea să se mute de la Pulteney la Westcott House, bunico. Va fi foarte emoţionată.

— Cam, spuse mama ei după ce oftă din greu, nimic din toate acestea nu s-a întâmplat din vina ei. Trebuie să ne amintim asta. Gândeşte-te doar la faptul că şi-a petrecut

aproape toată viaţa într-un orfelinat, în afară de primii ani.

— Nu mă pot gândi la altceva în afară de asta, spuse văduva. Nu va fi uşor să…

— Nu-mi *pasă* unde a trăit sau cât de dificil va fi să o educaţi aşa cum trebuie, strigă Camille, întrerupând-o în mod grosolan. O urăsc. Cu patimă. Nici să nu vă gândiţi să-mi cereţi să-mi fie milă de ea.

— Îmi pare rău, bunico, spuse Abigail, ridicându-se alături de sora ei. Cam e supărată. Se va simţi mai bine după ce va discuta cu lordul Uxbury.

— Până la urmă, Abby şi Cam nu vor locui aici cu noi? întrebă Jessica, cu ochii în lacrimi.

— Cred că Harry va sta aici, spuse ducesa, după ce îl va găsi Avery. Nu trebuie să-ţi faci griji din cauza lui, Viola.

— Mintea mea e prea amorţită ca să mă îngrijorez, spuse fosta contesă. Presupun că a ieşit să se îmbete. Aş vrea să fiu cu el şi să fac acelaşi lucru.

— Mamă, izbucni Jessica, promite-mi că femeia aceea nu va mai fi primită niciodată în casa asta. Promite-mi că nu o vom mai vedea niciodată. S-ar putea să-i scot ochii dacă o mai văd. E *urâtă* şi *proastă,* şi arată mai rău decât o *servitoare*, şi o *urăsc.* Vreau ca totul să fie aşa cum a fost. Vreau ca H… Harry să fie din nou conte şi să râdă pentru că e fe… fericit, nu pentru că e trist şi nu va mai putea fi niciodată fe… fericit. Vreau ca Abby să fie din nou verişoara mea dreaptă şi să locuiască în apropiere. Vreau… urăsc asta. O *urăsc.* Şi de ce nu îl caută Avery pe Harry şi nu îl aduce acasă?

Avery lăsă monoclul să atârne de şnur, oftă în sinea lui şi îşi deschise braţele. Ea se uită urât la el o clipă, apoi se ridică împleticindu-se şi se aruncă în braţele lui, îngropându-şi faţa la pieptul lui. Dacă ar putea, s-ar vârî cu totul în mine, se gândi el. Plângea zgomotos şi lipsit de eleganţă pe umărul lui, şi el o cuprinse cu un braţ şi îi puse cealaltă mână pe spate.

— Fă ce… ce… ceva, strigă ea. *Fă* ceva!

— Şşşt, murmură el la urechea ei. Şşşşt, iubirea mea! Viaţa e plină de nori. Dar norii sunt tiviţi cu aur. Trebuie

doar să aştepţi să răsară soarele din nou. Va răsări, întotdeauna o face.

Stupide cuvinte! Sunau mai rău decât cele rostite de verişoara Althea cu câteva minute înainte. De unde naiba veneau prostiile astea?

— Promiţi? spuse ea. Pro… promiţi?

— Da, promit, spuse el, îndepărtându-şi mâna de capul ei ca să scoată o batistă mare din buzunar. Fiindcă femeile erau întotdeauna cele care vărsau şuvoaie de lacrimi părea ilogic că tot ele erau cele care purtau batiste atât de mici şi de subţiri, care se udau leoarcă în timpul ruperilor de nori. Un pahar de limonadă rece în sala de clasă este exact lucrul de care ai nevoie, Jess. Nu, nu protesta. Nu a fost o întrebare.

Mama ei îi mulţumi din ochi în timp ce el îşi conducea sora vitregă afară din încăpere, ţinând-o cu un braţ de mijloc.

Se întrebă ce făcea Lady Anastasia Westcott exact în momentul acesta şi dacă avea idee de ce o aştepta – în afară de viaţa uşoară a unei femei foarte bogate, adică.

Şi se întrebă unde era Harry. Totuşi, nu avea să fie dificil să îl găsească mai târziu şi să stea cu ochii pe el.

Desigur că era în una din vizuinile lui obişnuite. Şi trebuia să fie lăsat să stea în una din vizuinile acelea până se oprea din râs.

Bietul de el!

capitolul 6

A doua zi, domnul Brumford îi întinse mâna Annei, ajutând-o să coboare din trăsura care se oprise în faţă la Westcott House la începutul după-amiezii, iar domnişoara Knox se dădu jos în spatele ei, neasistată. Privind în sus şi în jos pe South Audley Street şi la casa din faţa ei, Anna văzu că nu era chiar atât de impunătoare precum cea în care fusese dusă cu o zi înainte. Chiar şi aşa, totul fusese

construit la scară excesivă, şi ea se simţi pipernicită.

Era proprietatea ei.

Mai avea şi un conac, şi un parc, şi terenuri agricole cu ferme în Hampshire şi o avere atât de mare, încât mintea ei nu o putea cuprinde. Tatăl ei moştenise o parte din avere de la tatăl lui, dar în ultimii ani devenise neaşteptat de perspicace, dublând-o şi apoi triplând-o prin investiţii în comerţ şi industrie. Investiţiile funcţionau încă în avantajul ei.

După ce află despre această bogăţie, Anna se posomorî şi deveni şi mai dornică de a se întoarce acasă la Bath şi de a pretinde că nimic din toate acestea nu se întâmplase. Dar se întâmplase, şi acceptă şovăind să rămână cel puţin câteva zile, ca să se consulte mai pe larg cu avocatul ei, pentru că aşa îşi spunea domnul Brumford – nu doar avocatul tatălui ei, ci avocatul ei. Mintea ei era cu totul buimăcită. Trebuia să stea măcar până când i se limpezeau toate gândurile şi înţelegea mai bine ce avea să însemne asta pentru ea. Bănuia că viaţa ei avea să se schimbe, fie că voia, fie că nu.

În dimineaţa asta, domnul Brumford îi trimisese un mesaj prin care îi spunea că o va însoţi la Westcott House şi la o nouă întâlnire cu familia. Dacă avea să-i întâlnească acasă, însemna oare că fratele şi surorile ei vitrege îşi mai reveniseră din şoc şi erau pregătiţi să-i ureze bun venit, sau măcar să converseze cu ea într-un mod mai amical? Dar ce se întâmpla cu mama lor, biata lady? Oh, nu avea să fie uşor.

Uşa se deschise chiar în timp ce păşea pe ultima treaptă, şi un servitor îmbrăcat complet în negru se înclină şi se dădu la o parte, ca să-i permită să intre. Holul era lambrisat cu lemn şi avea tavanul casetat şi o duşumea de marmură cu o scară largă şi elegantă din lemn – era oare stejar? — care pornea din spate şi se desfăcea ca un evantai în ambele părţi ale holului, coborând apoi din nou.

O lady cobora pe scări – cea care se afla la capătul celui de-al doilea şir de scaune cu o zi înainte, ducesa. Anna îşi aminti că declarase că şi-ar fi omorât fratele, dacă ar

mai fi fost încă în viaţă. *Fratele ei* – tatăl Annei. Însemna deci că această lady era mătuşa ei? În spatele ei, coborând cu paşi mai lenţi, venea bărbatul care stătuse în picioare în tot timpul discuţiilor din ziua precedentă, cel care i se păruse frumos şi periculos.

Arăta la fel şi astăzi.

Ducesa păşi spre ea, cu o înfăţişare regească şi intimidantă.

— Anastasia, spuse ea, măsurând-o pe Anna din cap până-n picioare în timp ce se apropia. Bine ai venit în căminul tău! Eu sunt mătuşa ta Louise, sora mijlocie a răposatului tău tată şi ducesă de Netherby. Netherby, fiul meu vitreg, nu e rudă directă cu tine. Arătă spre bărbatul din spatele ei. Îi ignoră complet pe domnul Brumford şi pe domnişoara Knox.

— Bună ziua, doamnă, spuse Anna. Bună ziua, sir.

Ducele de Netherby era îmbrăcat astăzi într-o combinaţie de cafeniu şi bej. Ţinea un monoclu cu mâner de aur într-o mână, pe degetele căreia avea două inele, unul din aur simplu, celălalt din aur pe care era încrustat un topaz mare. O privea, aşa cum făcuse şi cu o zi înainte, de sub pleoapele uşor lăsate, cu ochi care păreau să fie într-adevăr atât de albaştri cum şi-i amintea. Avea o siluetă mlădioasă şi nu o depăşea decât cu câţiva centimetri.

— Ar trebui să fie *Excelenţa Voastră* şi *Excelenţa Voastră,* spuse el. Vorbi cu o voce graţioasă, pe fondul unui oftat. Noi, aristocraţii, putem fi foarte sensibili atunci când este vorba despre formulele de adresare. Totuşi, pentru că suntem rude prin alianţă, poţi să-mi spui Avery. Îşi întoarse privirea apatică spre domnul Brumford şi spre domnişoara Knox. Puteţi să plecaţi amândoi. Vom trimite după dumneavoastră dacă va fi nevoie.

Anna se întoarse.

— Vă mulţumesc, domnule Brumford, spuse ea. Vă mulţumesc, domnişoară Knox.

Când se întoarse, zări o umbră de amuzament batjocoritor în ochii albaştri indolenţi.

— Vom urca în salon, unde familia aşteaptă să te

întâlnească, spuse ducesa, mătuşa ei. Sunt atât de multe de discutat, că nu ştim cu ce să începem, dar trebuie să începem. Lifford, ia mantaua şi boneta de la Lady Anastasia.

După câteva momente, Anna păşea alături de ea pe scară, în timp ce ducele venea în spatele lor. Când ajunseră la bifurcaţia de la mijloc o luară la stânga şi intrară într-o cameră mare care dădea probabil spre stradă şi strălucea în soarele după-amiezii. Faptul că toate erau ale ei i-ar fi luat poate răsuflarea Annei, dacă lucrul acesta nu s-ar fi întâmplat din cauza oamenilor adunaţi în cameră. Toţi fuseseră prezenţi şi cu o zi înainte, şi toţi erau acum tăcuţi – din nou – şi se întorseseră să o privească.

Ducesa luă asupra ei sarcina prezentărilor.

— Anastasia, spuse ea, arătând la început spre doamna în vârstă aşezată lângă şemineu, aceasta este contesa văduvă de Riverdale, bunica ta. E mama tatălui tău, iar eu sunt sora tatălui tău. Lângă ea este Lady Matilda Westcott, sora mea mai mare, mătuşa ta. Arătă spre alt cuplu care se afla în spatele camerei, femeia aşezată, bărbatul în spatele scaunului ei. Lordul şi Lady Molenor – unchiul tău Thomas şi mătuşa ta Mildred, sora mea cea mai mică. Au trei băieţi, verii tăi, dar toţi trei sunt la şcoală. Şi lângă fereastră se află contele de Riverdale, Alexander, vărul tău de-al doilea, cu mama lui, doamna Westcott, verişoara Althea, şi sora lui, Lady Overfield, verişoara Elizabeth.

Totul era prea ameţitor şi prea complicat ca să poată fi înţeles. Toţi oamenii aceştia, toţi aristocraţii aceştia, erau rudele ei. Dar singurul lucru pe care îl putu înţelege clar era acela că oamenii pe care dorea cel mai mult să-i vadă nu erau acolo.

— Dar unde sunt surorile şi fratele meu, întrebă ea, şi mama lor?

Toţi cei cuprinşi în câmpul ei vizual părură la fel de şocaţi.

— Oh, nu vei fi stânjenită de prezenţa lor, Anastasia, o asigură ducesa. Viola a plecat la ţară în dimineaţa aceasta

cu Abigail şi Camille – vreau să spun la Hinsford Manor, casa ta din Hampshire. Oricum, nu vor rămâne acolo decât câteva zile. Viola îşi va duce fiicele la Bath, ca să locuiască la mama ei, bunica lor, iar ea va locui la fratele ei din Dorset. E cleric şi văduv. El şi cu Viola au ţinut întotdeauna foarte mult unul la celălalt.

— Au *plecat*? Anna simţi dintr-odată că i se făcea frig, în ciuda luminii soarelui. Dar speram să-i întâlnesc aici. Speram să îi cunosc. Speram că aveau să ajungă să mă cunoască. Speram… că aveau… să vrea…

În scurtul răstimp de tăcere care urmă, se simţi foarte stupidă. Cum putuse aştepta un asemenea lucru? Simpla ei existenţă pusese capăt lumii pe care o cunoşteau, cu o zi înainte.

— Şi tânărul, fratele meu vitreg? întrebă ea.

— Harry a dispărut, îi spuse ducesa, şi Avery nu vrea să-l caute până mâine, dacă nu se întoarce din proprie iniţiativă înainte. Oricum, nu trebuie să-ţi faci griji din cauza lui. Avery va avea grijă de viitorul său. A fost numit tutorele lui Harry, pe când mai era conte de Riverdale.

— În opinia mea, spuse ducele, am moştenit tutela lui Harry de la răposatul şi stimatul meu tată, nu doar de la contele de Riverdale. Nu mi-ar plăcea deloc să mă trezesc tutorele vărului Alexander. Îndrăznesc să spun că lui i-ar plăcea şi mai puţin.

— Oh, da, chiar aşa, Avery, spuse mama noului conte. Anna văzu că ducele de Netherby era acum întins cu eleganţă neglijentă pe un fotoliu, în capătul îndepărtat al camerei, cu coatele pe braţele fotoliului, cu degetele unite şi ridicate. Domnişoara Rutledge i-ar fi spus să stea drept, cu picioarele unul lângă altul pe duşumea.

— Vino şi stai aici, Anastasia, spuse contesa văduvă, bunica ei, arătând duşumeaua din faţa scaunului ei, şi lasă-mă să mă uit bine la tine.

Anna se îndreptă spre ea şi rămase nemişcată în timp ce toată lumea se uita bine la ea, după cum se părea. Tăcerea păru să dureze câteva minute, deşi probabil nu dură decât cel mult jumătate de minut.

— Măcar ai o ţinută bună, spuse în cele din urmă văduva, şi vorbeşti fără niciun accent regional. Arăţi însă ca o guvernantă de condiţie foarte umilă.

— Sunt şi mai umilă de atât, doamnă, spuse Anna. Sau mai sus, depinde de perspectivă. Am marele privilegiu de a fi profesoară într-o şcoală de orfani, ale căror minţi sunt la fel de bune ca ale oricui.

Mătuşa care stătea lângă scaunul văduvei icni de uimire şi se dădu înapoi de-a binelea.

— Oh, poţi să-ţi ascunzi ghearele, spuse văduva. Constatam pur şi simplu faptele. Nu e vina *ta* că eşti aşa cum eşti. E doar vina fiului meu. Poţi să-mi spui bunico, pentru că asta sunt pentru tine. Dar dacă nu îmi spui aşa, *doamnă* ar fi incorect. Cum ar trebui să fie?

Aşteptă un răspuns.

— Mă tem, bunico, spuse Anna, că răspunsul pe care l-aş da ar fi unul ghicit. Nu ştiu. *Milady,* poate?

— Care sunt rangurile care se află mai sus şi mai jos de cel de conte? întrebă mătuşa – mătuşa Matilda? Şi care e diferenţa dintre un cavaler şi un baronet, care se numesc amândoi sir Cutare şi Cutare? Nu ştii, nu-i aşa, Anastasia? Ar trebui să ştii. *Trebuie* să ştii.

— Cred, verişoară Matilda, spuse tânăra lady de la fereastră – sora contelui, Elizabeth? — că o ameţeşti pe biata Anastasia.

— Şi sunt lucruri mult mai importante despre care să vorbim acum, încuviinţă contesa văduvă. Stai jos, Matilda, şi nu te mai fâţâi! Nu o să cad de pe scaun. Anastasia, hainele de pe tine sunt bune doar pentru lada de gunoi. Nici măcar servitoarele nu le-ar purta.

Anna se gândi că nu-şi putea imagina o situaţie mai umilitoare. Rochia ei cea mai bună de duminică!

— Şi părul tău, Anastasia, spuse sora cea mai mică a ducelui – mătuşa Mildred. Cred că e foarte lung, nu?

— Îmi trece de mijloc, doamnă… mătuşă, spuse Anna.

— Pare des şi greu, şi nu te avantajează, îi spuse mătuşa Mildred. Trebuie tuns şi aranjat fără întârziere.

— Voi chema mâine o modistă şi asistentele ei să vină

aici, spuse ducesa. Vor rămâne aici până vor produce strictul necesar pentru o nouă garderobă. Anastasia nu trebuie să iasă deloc din casă până nu e pregătită pentru a fi văzută. Cred că vestea s-a răspândit deja printre cei din ton. Ar fi ciudat dacă nu ar fi aşa.

— Se vorbea despre asta în cluburi de dimineaţă, Louise, spuse bărbatul mai vârstnic – soţul mătuşii Mildred. Atât despre lovitura pe care a primit-o Harry şi mama, şi surorile lui, cât şi despre descoperirea neaşteptată a fiicei legitime a lui Riverdale. Şi despre norocul lui Alexander, bineînţeles.

— Eu încă nu ştiu dacă e un noroc, Thomas, spuse noul conte.

Uitându-se la el, Anna conchise că prima impresie pe care şi-o făcuse despre el cu o zi înainte fusese destul de corectă. Era cel mai chipeş bărbat pe care îl văzuse vreodată. Arăta ca un prinţ din poveşti. Se imagină descriindu-l copiilor din Bath, în timp ce toate fetiţele se cufundau într-o visare fericită, imaginându-şi că erau prinţesele lui.

— Ştii ce înseamnă ton, Anastasia? întrebă aspru mătuşa Matilda. Acum era aşezată pe un scăunel, lângă scaunul mamei ei.

— Cred că e termenul franţuzesc pentru clasele superioare, mătuşă, spuse Anna.

— Este elita claselor superioare, îi spuse Lady Matilda. Noi, toţi din camera asta, facem parte din lumea bună, şi la fel şi tu, Dumnezeu să ne ajute! Cum o să poţi fi adusă în rândul lumii când ai deja douăzeci şi cinci de ani?

Îi fu greu să nu răspundă la fel de aspru că nu avea intenţia de a fi adusă în nicio lume pe care nu o alegea ea. Era greu să nu întoarcă spatele şi să nu păşească ţanţoş afară din cameră şi din clădirea aceea şi să găsească drumul spre casă. Cu excepţia faptului că avea simţământul că pentru moment nu avea o casă adevărată. Se afla între două lumi, pentru că nu mai aparţinea lumii vechi şi nici nu intrase în lumea nouă. Tot ce putea face era să exploreze puţin mai atent lumea asta nouă şi apoi să

hotărască ce avea să facă cu informaţiile. Apelă la toate resursele de calm interior şi îşi ţinu gura.

— Matilda, spuse mustrător mama contelui, fii dreaptă! Anastasia nu are cum să îşi schimbe vârsta sau educaţia. Probabil că se simte înconjurată de duşmani din toate părţile, iar noi suntem de fapt familia ei. Ai avut vreodată altă familie, Anastasia? Din partea mamei, poate?

— Nu, doamnă, spuse Anna. Îmi pare rău, sunteţi verişoara…?

— Althea, spuse ea zâmbind.

— Nu, verişoară Althea, spuse Anna. Nu am ştiut nimic despre identitatea mea până ieri. Am fost întotdeauna Anna Snow.

— Atunci cred că te simţi copleşită, spuse doamna. Poate că ai vrea să te întorci acasă cu Alex, cu Lizzie şi cu mine pentru câteva zile, fiindcă asta e o casă mare şi nu poţi rămâne singură aici.

— Ai fi foarte binevenită, verişoară Anastasia, îi spuse contele.

— Nu, spuse ducesa. Trebuie categoric să rămână aici, Althea. Voi aranja ca o modistă şi o coafeză să vină aici mâine-dimineaţă. Şi lucrurile ei, câte sunt, vor fi aduse aici de la Pulteney. Ai dreptate, totuşi, nu poate sta aici singură fără o prietenă sau o însoţitoare. Poate că Matilda…

— Oh, eu aş fi încântată să rămân aici câteva zile cu verişoara Anastasia, dacă ea îmi permite, spuse sora contelui, cu un zâmbet la fel de cald ca şi cel al mamei ei. Pot, Anastasia? Promit să nu te copleşesc cu o litanie despre tot ce trebuie schimbat la tine înainte de a deveni exact la fel ca noi toţi. Mai degrabă aş vrea să aflu câte ceva despre viaţa ta dinainte. Mi-ar plăcea să aflu lucruri despre tine. Ce spui?

Anna închise ochii un moment.

— Oh da, te rog, spuse ea, dacă vrei, verişoară Elizabeth. Dacă nu te deranjează prea mult. Dar fratele meu vitreg nu se va întoarce aici?

— Dacă o face, spuse ducesa, va fi redirecţionat spre Archer House.

— Sunt surprins, spuse contele, că nu ai trimis să-l caute, Netherby. Aş face-o eu, dar în circumstanţele actuale mă aştept să fiu ultima persoană pe care vrea s-o vadă. Poate că obligaţia pe care o simţi faţă de el e mai supărătoare acum, că nu mai e Riverdale.

Elizabeth întoarse capul şi îşi privi mustrător fratele. Anna văzu că ducele de Netherby rămase imperturbabil, dar nu se miră când îşi duse lornionul la ochi. Câtă afectare! Ar fi fost foarte surprinsă să afle că nu vedea bine. Însă lornionul îl făcea să pară cumva de două ori mai periculos.

— Dacă ai fi fost mai atent, Riverdale, deşi, de fapt, de ce ar fi trebuit s-o faci? spuse el încet, ai fi observat că eu nu alerg niciodată după căţeii pierduţi când e mai probabil să ajung să mă învârt după propria mea coadă şi să mă fac de râs. Nici nu intervin în viaţa tinerilor care îşi fac de cap. Nu sunt mătuşa necăsătorită a nimănui. Cât despre faptul că ar trebui să caut un tânăr care crede că este o glumă grozav de bună să piardă tot ce a crezut vreodată că îi aparţine, inclusiv legitimitatea naşterii, nu, nu se va întâmpla. Voi avea destul timp să-l găsesc atunci când se va opri din râs, şi o va face.

Anna simţi cum îngheaţă auzind trufia plictisită a vocii şi cuvintele lui. Contele de Riverdale nu răspunse, dar Anna văzu, chiar din acest scurt dialog, că cei doi bărbaţi nu se iubeau prea mult.

— Te rog să nu te laşi afectată, verişoară, spuse contele, privind-o hotărât pe Anna. Trebuie să ţi-l scoţi din minte pe tânărul Harry, la fel ca pe Camille şi Abigail, cel puţin pentru moment. Sunt foarte supăraţi cu toţii, şi nu sunt înclinaţi să te privească cu ochi buni, chiar dacă sunt conştienţi că nu ai nicio vină şi că eşti mai degrabă partea vătămată, nu cea care a vătămat. Va trece un timp până să poată fi convinşi să accepte o relaţie cu tine. Oferă-le timpul acesta, dacă vrei!

Atât cuvintele, cât şi expresia feţei lui erau amabile, dar ea se simţi totuşi rănită.

— Alexander are dreptate, spuse văduva. Întoarce-te

puţin, Anastasia! Anna se întoarse. Nu prea ai siluetă, dar măcar eşti subţire. Şi corsetul va face minuni cu pieptul tău. Presupun că nu ai purtat niciodată corset?

Anna simţi cum îi luau foc obrajii. Dumnezeule, erau şi bărbaţi de faţă.

— Nu, bunico, spuse ea.

— Vom avea grijă de toate, începând de mâine, spuse cu vioiciune ducesa. Trebuie să hotărâm şi ce fel de profesori sunt necesari – un profesor de dans, sigur, şi un profesor de etichetă, şi poate că şi alţii. Între timp, nici nu trebuie să te gândeşti să ieşi din casă, Anastasia. Acum, stai jos – ai stat destul în picioare. Matilda, trage de clopoţel ca să aducă ceaiul, dacă vrei.

Anna se aşează aproape în acelaşi moment în care ducele de Netherby se ridică în picioare şi străbătu încăperea, oprindu-se în faţa ei. Toţi rămaseră tăcuţi, aşa cum păreau să facă atunci când el ridica un deget sau o sprânceană. O privi în tăcere câteva momente, cu ochii aceia pătrunzători, somnoroşi.

— Anna, spuse el, iar ea tresări pentru că rostise numele sub care se cunoştea şi ea, soarele străluceşte, iar aerul proaspăt şi Hyde Park ne cheamă. Dacă mă însoţeşti acolo, s-ar putea ca lumea bună să creadă că vede o guvernantă alături de mine şi să tragă propriile concluzii în privinţa identităţii tale. Atunci, se poate ca lumea bună să cadă într-un leşin colectiv din cauza şocului, sau să alerge să transmită vestea celor mai puţin norocoşi, sau pur şi simplu să-şi vadă de drum şi de propriile treburi. Ştiind toate acestea, ai vrea să vii cu mine?

Anna îşi muşcă buzele ca să nu izbucnească într-un râs nervos, atât de neaşteptate erau cuvintele lui.

— E înţelept, Netherby? întrebă unchiul Thomas. Louise tocmai a spus…

Ducele de Netherby nu întoarse capul, nici nu răspunse.

— Anna? spuse el încet.

Era ca o fiinţă străină. Ea nu se temea de el. Nici vorbă. De fapt, se simţise amuzată. Dar… Ei bine, mult mai

mult decât celelalte persoane din încăpere, el părea întruchiparea unui univers atât de diferit de al ei, încât nu exista posibilitatea unei comunicări raţionale. De ce dorea să se plimbe cu ea, riscând să fie văzut cu ea – care părea o guvernantă?

Dar… aer proaspăt? Şi să scape un timp de camera asta şi de toţi oamenii din ea?

— Mulţumesc, spuse ea. Ar fi plăcut.

— Mamă, spuse mătuşa Matilda. Anastasia nu trebuie lăsată să facă asta. Louise are dreptate. Oh, nu e frumos din partea ta, Avery!

— Dacă trebuie să mergi, cineva trebuie să meargă cu tine ca însoţitoare, sugeră contele. Lizzie, poate că ai fi dispusă?

— Ah, dar vezi, verişoară Elizabeth, spuse încet ducele, privind-o încă pe Anna, tu nu eşti invitată.

Doamna cu pricina zâmbi privindu-i ceafa, şi Anna observă că ochii ei erau amuzaţi.

— Nepoata mea nu are nevoie de o însoţitoare când iese cu ducele de Netherby, spuse contesa văduvă. Tatăl lui s-a căsătorit cu fiica mea, nu? Şi Avery are dreptate. Nu o putem ţine pe Anastasia închisă până e pregătită. S-ar putea să nu fie pregătită niciodată.

capitolul 7

După cinci minute, echipată cu mantaua, boneta şi mănuşile – aceleaşi ca şi cu o zi înainte – Lady Anastasia Westcott stătea pe trotuarul din faţa reşedinţei Westcott. Fără îndoială că erau cele mai bune haine ale ei, se gândi Avery, singurele haine bune. Ar fi fost interesant să-i vadă hainele de purtat – sau poate că nu.

Păruse să aibă nevoie de un salvator. Asta nu însemna că el s-ar fi repezit să o salveze, dacă ea nu ar fi

avut ceva care să-i trezească interesul. Poate pentru că nu se speriase cu o zi înainte, când păşise pentru prima dată în Archer House şi dăduse peste... el. Ştia că intimida majoritatea oamenilor. Sau poate din cauza discursului scurt, liniştit şi demn pe care îl rostise în salonul roz, după ce Brumford terminase cu toate dezvăluirile. Sau poate din cauza răspunsului pe care îl oferise cu puţin timp înainte, când bătrâna contesă văduvă spusese că arăta ca o guvernantă de condiţie umilă.

Îi oferi braţul şi rămase cu el întins în aer pentru că ea nu îl acceptă. Ridică din sprâncene.

— Nu am nevoie de ajutor, mulţumesc, spuse ea.

Ca să vezi!

— Presupun, spuse el, lăsând braţul în jos, că băieţii orfani nu sunt învăţaţi să ofere braţul fetelor orfane atunci când se plimbă împreună pe stradă, şi fetele orfane nu sunt învăţate să accepte galanteriile bărbaţilor atunci când sunt oferite. Nu face parte din programa voastră şcolară?

— Bineînţeles că nu, spuse ea cu toată seriozitatea. Ce absurd!

— Bănuiesc că vei da peste o lume întreagă de absurdităţi, spuse el, dacă nu îţi pierzi curajul sau răbdarea după prima sau a doua ocazie şi nu fugi înapoi la sala ta de clasă.

— Dacă mă voi întoarce la Bath, spuse ea, o voi face pentru că am ales să fac aşa după ce m-am gândit atent şi raţional.

— Între timp, spuse el, bunica ta, mătuşile şi unchii – unchiul, la singular – şi verişorii vor lucra fără încetare, zi şi noapte, ca să şteargă plăcuţa de ardezie pe care a fost scrisă viaţa ta din ultimii douăzeci şi cinci de ani şi să te transforme în ceea ce îşi imaginează ei că ar trebui să fie Lady Anastasia Westcott. O vor face, bineînţeles, fiindcă pentru tine e mai de dorit să fii o lady, nu o orfană, bogată, nu nevoiaşă, elegantă, nu neglijentă – şi pentru că eşti o Westcott şi una dintre ei.

— Nu eram nevoiaşă, spuse ea.

— Eu nu voi participa prea mult la educaţia pe care o

va primi Lady Anastasia Westcott, îi spuse el, în parte pentru că legătura mea cu familia Westcott e pur onorifică şi în principal pentru că ar fi o mare plictiseală, şi eu evit plictiseala de parcă ar fi ciumă.

— Sunt surprinsă, atunci, spuse ea, că ai venit astăzi la Westcott House. Sunt încă şi mai surprinsă că m-ai invitat să mă plimb cu dumneata, în loc să fugi singur.

— Ah, spuse el încet, dar bănuiesc că tu nu eşti plictisitoare, Anna. Şi da, te-am invitat la plimbare, nu? Nu te-am invitat ca să stai aşa cu mine pe trotuarul din faţa casei, strigându-mi că sunt absurd şi fiind foarte probabil privită de o mare parte dintre rudele tale. Permite-mi să îmi aduc modesta contribuţie la educaţia ta, atunci, chiar împotriva tuturor instinctelor mele mai bune. Când un gentleman se plimbă cu o lady, Anna, îi oferă braţul pentru a o sprijini şi pentru că se aşteaptă ca ea să-l accepte. Dacă nu îl acceptă, se simte la început nespus de umilit – s-ar putea chiar să se gândească să se întoarcă acasă şi să se împuşte – şi apoi şocat la gândul că poate ea nu e o lady până la urmă. Oricum ar fi, de fapt, s-ar putea să se împuşte până la urmă.

— Întotdeauna eşti atât de absurd? întrebă ea.

El o privi în tăcere câteva momente, în timp ce degetele lui strângeau montura monoclului. Dacă îl ridica, avea să râdă probabil cu dispreţ neîncrezător. Aşa că îşi îndoi din nou braţul.

— De fapt, e o lecţie destul de uşoară, spuse el. Nu o să-ţi solicite peste măsură de mult inteligenţa. Dă-mi mâna! Nu, dreapta.

Îi luă mâna cu mâna lui dreaptă, o trecu pe sub braţul lui şi o aşeză cu palma pe manşeta hainei sale. Era sigur că ea ar fi rămas pe loc, la o distanţă sigură, dacă şi-ar fi putut întinde braţul suficient de mult. Dar nu putea, aşa că fu obligată să facă câţiva paşi mai aproape. Toţi muşchii din braţul şi din mâna ei înţepeniră.

Ceva era absurd, dar îşi păstră observaţia pentru el însuşi.

— Acum vom începe plimbarea, spuse el. E treaba

domnului să îşi acorde pasul cu al doamnei. Vezi, bărbaţii nu deţin controlul absolut al lumii, chiar dacă femeile cred adesea asta.

Un timp, muşchii ei rămaseră înţepeniţi şi înfăţişarea ei păru şi mai mult cea a unei guvernante sau a unei slujnice îmbrăcate cu cea mai bună rochie de duminică. Cu toate acestea, ştia că astăzi nimeni nu avea să creadă asta. Nu în cazul în care o vedeau la braţul lui. În Londra, veştile călătoreau mai repede decât focul sau vântul. Se transmiteau pe canalul servitorilor la subsol şi prin circuitul bârfelor de deasupra, iar povestea Westcott era una cu adevărat senzaţională.

Avery admira femeile şi ştia totul despre ele. Admira frumuseţea, eleganţa şi farmecul doamnelor, flirta cu ele şi ajungea chiar să se culce cu unele din ele, atunci când i se părea convenabil. Admira frumuseţea şi curbele voluptuoase, senzualitatea şi talentele sexuale ale femeilor, oricare ar fi fost clasa din care proveneau, flirta cu ele, le distra şi se culca cu ele atunci când dorea – deşi făcea unele discriminări. Îi plăceau femeile teribil. Îi plăcea să le cunoască, să le conducă la evenimente, să le flateze şi să se culce cu ele, considerând că acestea erau unele dintre cele mai plăcute experienţe ale vieţii, însă nu îşi amintea să fi admirat multe femei pentru caracterul lor. Era amuzat, descoperind că Lady Anastasia Westcott avea această calitate.

„Sunt şi mai umilă decât atât, doamnă”, spusese ea răspunzând la o observaţie a bunicii ei referitoare la asemănarea cu o umilă guvernantă. „Sau mai sus, depinde de perspectivă. Am marele privilegiu de a fi profesoară într-o şcoală pentru orfani, ale căror minţi sunt la fel de bune ca ale oricui”.

Trebuise să se întoarcă spre geam ca să-şi ascundă amuzamentul, pentru că nu vorbise mânată de furie sau de sfidare. Rostise un adevăr care era simplu pentru ea. Ea şi colegii ei orfani erau la fel de buni ca şi lumea bună, spusese ea – ca toţi la un loc, inclusiv el. Admirase seninătatea şi convingerea aceasta. Ar fi fost păcat dacă

rudele ar fi reuşit în ceea ce-şi propuneau şi ar fi transformat-o atât de mult, încât să devină de nerecunoscut. Se îndoia, totuşi, că ea avea să permită asta, dacă nu se respectau condiţiile impuse de ea. Avea să fie interesant de văzut ce fel de persoană urma să se nască din educaţia pe care o va primi Lady Anastasia Westcott. Spera că avea să rămână interesantă.

Trecură pe lângă doi oameni pe strada South Audley: o slujnică ce purta o geantă grea şi un gentleman pe care Avery îl recunoscu vag. Slujnica rămase cu ochii plecaţi şi se îndepărtă în grabă. Domnul păru uluit, îşi reveni, îşi atinse borul pălăriei şi nici nu aşteptă să treacă de ei că întoarse capul şi se uită lung în urma lor, cu atenţie. Ce poveste avea să spună în locul în care mergea!

— Sunt îngrijorată din pricina fratelui meu vitreg, spuse Anna în timp ce se îndreptau spre Hyde Park Corner, vorbind pentru prima dată de la începutul plimbării. Dumneata nu eşti îngrijorat? Ar putea fi oriunde acum. Ar putea fi în mare primejdie sau doar foarte, foarte nefericit. Ştiu că nu e rudă de sânge cu dumneata, dar e sub tutela dumitale. Nu e iresponsabil să spui că îl laşi până se opreşte din râs?

— Ştiu întotdeauna unde poate fi găsit Harry, îi spuse el. Ocazia aceasta nu face excepţie. Cu o seară înainte, nu îi luase mult timp să-l descopere, îngropat printre pahare şi răşchirat într-un fotoliu scund din salonul stacojiu pentru vizitatori al unui bordel destul de jerpelit, înconjurat de târfe prietenoase şi la fel de bete ca şi el, cu feţele sulemenite şi părul vopsit în culori nefireşti. Avery nu se arătase. O privire îl asigurase că Harry nu era în stare să se bucure de serviciile principale pe care le ofereau târfele şi se afla astfel la adăpost de sifilis.

— Înseamnă că vezi totul, atunci? întrebă ea. Şi eşti atât de puternic, încât să-l salvezi de oriunde, oricât de adânc s-ar fi scufundat?

Avery se gândi la asta.

— Da, sunt, spuse el.

El singur dobândise această atotputernicie. Nu fusese

uşor. Începuse viaţa cu un mare handicap, fiindcă se născuse semănându-i mamei lui, şi nu tatălui. Tatăl fusese o figură robustă, impunătoare, bărbătească, care trecuse prin viaţă cu paşi impunători, încruntându-se şi zbierând, răspândind groaza în rândurile celor inferiori şi respectul printre cei de acelaşi rang. Mama lui fusese o frumuseţe mărunţică, graţioasă, cu ochi albaştri, păr auriu şi o fire dulce. Avery nu-şi amintea ca ea să se fi temut de tatăl lui, sau ca tatăl lui să fi zbierat vreodată la ea sau să fi fost nemulţumit de ea. De fapt, se părea că se căsătoriseră din dragoste. Ea murise pe când Avery avea nouă ani, de o boală femeiască despre care nu primise niciodată lămuriri, deşi nu fusese vorba despre o sarcină. Pe atunci era evident că moştenise majoritatea trăsăturilor mamei şi niciuna, de fapt, din partea tatălui. Tatăl lui îl tratase întotdeauna cu nepăsătoare afecţiune, dar Avery îl auzise odată spunând că ar fi fost mult mai bine dacă s-ar fi născut fată, şi că nu avea niciuna din însuşirile pe care şi le-ar fi dorit un bărbat viguros de la moştenitorul său.

Avery fusese trimis la şcoală de la vârsta de unsprezece ani şi se simţise de parcă ar fi fost trimis de-a dreptul în purgatoriu. Fusese tiranizat într-un mod groaznic. Era mic, firav, cu păr auriu, cu ochi albaştri, blând, drăguţ, laş şi îngrozit. Şi ştiuse că nimic nu avea să se schimbe, pentru că doica lui îi prorocise soarta în funcţie de labele picioarelor – labele cu care se terminau picioarele cuiva şi care aveau câte cinci degete. Mărimea picioarelor unui băiat, spusese ea, prezicea în mod sigur înălţimea lui ca adult. Avery avea picioarele mici, elegante şi înguste.

Fusese bătut destul de rău de un băiat mai mic decât el pe terenul de sport, într-o zi în care încercase să prindă mingea, dar îşi lovise în schimb palmele una de alta, în timp ce mingea se trântea într-unul din picioarele lui mici şi îl făcea să sară în sus de durere. Scăpase de asalturile sexuale ale monitorului în a cărui grupă fusese alocat doar pentru că izbucnise în plâns, iar băiatul mai mare îl privise dezgustat şi îl acuzase că era urât când plângea, pe lângă faptul că era nerecunoscător, laş şi muieratic. Ambele

incidente avuseseră loc în timpul primei săptămâni de şcoală.

La sfârşitul celei de-a doua săptămâni, învăţase foarte puţin din cărţi şi de la profesori şi preparatori, dar aflase o mulţime de alte lucruri, cel mai important dintre ele fiind acela că, deşi nu-şi putea schimba greutatea, structura osoasă, părul şi culoarea ochilor, putea să-şi schimbe toate celelalte, inclusiv atitudinea. Se înscrisese în clubul de box, în clubul de scrimă, în clubul arcaşilor, în clubul canotorilor, în clubul atleţilor şi în orice alt club care oferea şansa de a-şi întări trupul şi de a-l face mai puţin patetic.

Bineînţeles că lucrurile nu merseseră prea bine la început. Cu prima ocazie în care urcase pe ringul de box, ţopăind pe picioarele lui mici, cu pumnii mici pregătiţi, fusese doborât de prima lovitură a adversarului. Bineînţeles că adversarul fusese ales anume ca să ofere maximă distracţie spectatorilor care se adunaseră într-un număr mai mare decât de obicei. După prima lecţie, instructorul de box îi spusese că dacă oponentul lui era prea greu pentru el şi nu putea rezista mai mult de un minut într-o rundă, îi făcea pe toţi să-şi piardă timpul dacă se încăpăţâna să continue – poate că ar fi trebuit să se alăture unui club de tricotat în schimb. Instructorul de canotaj îi spusese că avea să fie campion doar dacă concura la un concurs de mers în cerc, pentru că avea nevoie de ambele mâini ca să ţină o singură vâslă. La prima cursă de alergare, toţi ceilalţi alergători, inclusiv unul poreclit Frank Grăsanul, trecuseră linia de sosire aproape înainte ca el să plece de la linia de start.

Însă el perseverase, cu o hotărâre încăpăţânată şi cu nesfârşite antrenamente adiţionale, până când depăşise o barieră invizibilă în cel de-al doilea an, ieşind învingător într-una din partidele de box pe care le poreclise *rundele distractive* – doborâse un adversar cu doi ani mai mare, cu treizeci de centimetri mai înalt şi cu multe kilograme în plus, în cea de-a doua rundă. Recunoştea că asta se întâmplase atunci când băiatul se dădea mare în faţa prietenilor săi şi rânjea ca un idiot, dar se întâmplase totuşi.

Băiatul trebuise chiar să fie dus la infirmerie, iar ochii lui năuciţi văzuseră stele verzi în următoarele ore.

Marea schimbare, totuşi, venise atunci când Avery se afla în anul premergător ultimului an de şcoală. În timp ce se întorcea la şcoală de la o hoinăreală al cărei ţel nu şi-l mai amintea, alesese un drum necunoscut pentru a face o schimbare. Se trezise trecând peste un teren viran întins, aflat între două clădiri vechi şi dărăpănate, şi rămase uimit când văzu imaginea stranie a unui bătrân în pantaloni albi largi şi tunică, umblând desculţ în mijlocul terenului cu paşi exageraţi şi gesturi ale braţelor, toate ciudat de graţioase şi lente, de parcă timpul nu ar mai fi înaintat cu viteza lui obişnuită. Bărbatul avea aceeaşi înălţime ca şi Avery şi era la fel de subţire. Pe deasupra, era chinez, o privelişte relativ neobişnuită.

După multe minute, mişcările se terminaseră şi bătrânul se opri şi îl privi pe Avery, conştient se pare de faptul că era acolo de ceva timp, dar fără să se simtă stânjenit pentru că fusese observat purtându-se într-un mod atât de ciudat. Avery îi întoarse privirea. El fu cel care întrerupse tăcerea. Nu credea că bătrânul ar fi făcut-o vreodată.

— Ce făceaţi? îl întrebă el.

— De ce vrei să ştii, tinere? îl întrebase în schimb acel gentleman chinez – şi aşteptase un răspuns.

„Din simplă curiozitate”, fu cât pe ce să spună Avery, ridicând din umeri. Dar ceva din nemişcarea omului, din ochii lui, din însuşi aerul care îl înconjura, îl îndemnă pe Avery să caute în minte adevăratul răspuns. Trecură două, poate chiar trei minute, şi în timpul acesta niciunul dintre ei nu se mişcă, nici nu părăsi privirea celuilalt.

Când sosi, răspunsul fu unul simplu – şi care îi schimbă viaţa.

— Pentru că vreau s-o fac şi eu, spusese Avery.

— Atunci o vei face, spuse bărbatul.

După doi ani, când termină şcoala, Avery învăţase multe despre înţelepciunea Orientului de la maestrul său, atât probleme filosofice, cât şi spirituale. Învăţase şi artele

marţiale, dar nu doar despre ele, ci şi cum să le pună în practică. O minunată descoperire fusese faptul că statura lui măruntă şi trupul lui subţire şi mlădios erau de fapt instrumente perfecte pentru asemenea arte. Le practică cu răbdare şi la nesfârşit, chiar şi atunci când maestrul său neînduplecat, sever şi poruncitor fu aproape mulţumit de el. Se transformase într-o armă umană mortală. Mâinile lui puteau despica teancuri de cărămizi; picioarele lui puteau doborî un arbore destul de mărişor, chiar dacă îşi dovedise acest lucru o singură dată, înainte de a fi cuprins de remuşcări, pentru că ucisese inutil ceva viu.

Nu practicase niciodată artele cele mai periculoase asupra oamenilor, dar ştia cum s-o facă, dacă ar fi fost vreodată nevoie să-şi folosească talentele. Spera că timpul acela nu avea să vină niciodată, pentru că învăţase şi arta corespondentă a autocontrolului. Rareori folosea altă armă în afară de propriul său trup şi niciodată la potenţialul deplin, dar faptul că *era* o armă, că era realmente invincibil, îi dăruise toată încrederea de care avea nevoie ca să-şi trăiască viaţa într-o lume care admira înălţimea, lăţimea pieptului şi a umerilor, o înfăţişare masculină şi o prezenţă impunătoare. Nu spusese nimănui despre întâlnirea cu acel gentleman chinez şi despre consecinţele ei, nici chiar familiei şi prietenilor apropiaţi. Nu simţise niciodată nevoia.

Maestrul său avusese o singură critică şi nu o abandonase niciodată.

— Într-o zi vei descoperi dragostea, îi spusese el lui Avery. Când o s-o faci, ea îţi va explica totul şi va fi totul. Nu autoapărare, ci dragoste.

Nu îi explicase totuşi la ce se referea cu acest cuvânt, care avea poate mai multe înţelesuri în limba engleză decât în oricare altă limbă.

— Când o S-O găseşti, spusese el, o să ştii.

Ceea ce ştia Avery era faptul că bărbaţii se temeau de el, chiar dacă îşi imaginau că îl dispreţuiesc. Ştia că nu îşi înţelegeau teama şi că nu o recunoşteau pe faţă. Ştia că femeile îl găseau atrăgător. Învăţase să se înconjoare cu arma care era el însuşi, ca o aură invizibilă, în timp ce din

interior observa lumea cu o anume detaşare rece, care nu era chiar cinică şi nici chiar melancolică.

Lady Anastasia Westcott, bănuia el, nu îl găsea nici înfricoşător, nici irezistibil de atrăgător, şi o admira şi pentru asta. Îi spusese chiar că era absurd. Nimeni nu îi spusese vreodată ducelui de Netherby că era absurd, chiar dacă era adesea aşa.

— Când un gentleman se plimbă cu o lady, spuse el în timp ce se apropiau de parc, fac conversaţie. Să facem şi noi?

— Despre orice? întrebă ea. Chiar dacă nu au nimic să-şi spună?

— Întotdeauna e ceva de spus, spuse el, după cum te va învăţa în curând educaţia ta, Anna. Întotdeauna este vremea, de exemplu. Ai observat că întotdeauna e vremea? Nu ne lasă niciodată la greu. Ai văzut vreodată o zi fără vreme?

Ea nu răspunse, dar sub borul hidos al hidoasei ei bonete el văzu că aproape zâmbea.

Trăsuri şi călăreţi intrau şi ieşeau pe porţi. Ocupanţii lor aruncau o privire în direcţia lui Avery şi se întorceau să se uite mai bine. El se îndepărtă de drumul principal pe care treceau trăsurile şi traversă o pajişte Largă şi verde, îndreptându-se spre o lizieră de copaci care ascundeau vederii străzile din spate. Nu avea de gând să o expună astăzi curiozităţii societăţii mondene. Printre copaci era o cărare care ar fi trebuit să le ofere o oarecare singurătate.

Ea nu alese vremea, chiar dacă vremea *se desfăşura* într-adevăr în jurul lor, sub forma soarelui, a căldurii şi a unui vânt uşor. Aceste trei subiecte implicite i-ar fi putut face să pălăvrăgească cel puţin cinci minute.

— Trebuie să-l fi cunoscut pe tatăl meu, spuse ea.

— A fost fratele ducesei, mama mea vitregă, spuse el. Şi da, l-am cunoscut. Cât de puţin putuse.

— Cum era? întrebă ea.

— Vrei răspunsul politicos? o întrebă el la rândul lui.

Ea întoarse dintr-odată capul spre el.

— Aş prefera răspunsul adevărat, spuse ea.

— Presupun că nu poţi concepe altul în lumea ta, nu-i aşa, Anna? o întrebă el.

Era mică şi avea foarte puţine curbe. Avea sânii mici. Părul ei, chiar şi fără bonetă, era aranjat într-un stil sever şi greoi. Totuşi, în ochii ei se ivi pentru o clipă ceva, o anumită conştienţă care nu i se păru teamă, şi care fulgeră din ochii ei în trupul lui, iar pentru un scurt moment nu păru să conteze că singurul farmec fizic al ei era faţa de Madonă. Fu un moment extraordinar. Aproape sexual.

— De ce să pui o întrebare, spuse ea, dacă nu vrei un răspuns adevărat?

Ah. Acum înţelegea. Ea îi *plăcea.* Era un lucru extraordinar, dar era mai uşor de înţeles decât conştienţă sexuală.

— Anna, spuse el drept răspuns la întrebarea ei, nu ai întrebat niciodată un bărbat dacă eşti frumoasă? Nu, ce întrebare prostească. Presupun că nu ai făcut-o. Nici nu ţi-ar trece prin cap să vânezi complimente, nu-i aşa? Femeile care pun întrebarea aceasta nu vor cu siguranţă adevărul.

Ea îl privea încă drept în ochi.

— Cât de absurd, spuse ea.

El bănui că acesta avea să devină unul din cuvintele ei favorite în zilele şi săptămânile care urmau.

— Chiar aşa, spuse el. Cred că răposatul Riverdale a fost cel mai egoist om dintre toţi cunoscuţii mei, chiar dacă recunosc că nu l-am cunoscut bine. Fusese, sau cel puţin aşa am auzit, sălbatic şi cheltuitor în tinereţe. S-a căsătorit cu o lady pe care i-o aleseseră părinţii lui atunci când datoriile ajunseseră atât de mari, încât a fost silit să facă orice ca să primească din nou fondurile care îi fuseseră tăiate. Se pare că asta includea bigamia şi ascunderea fiicei sale legitime. Când tatăl lui a murit, la puţin timp de la căsătorie, şi el a devenit contele, a continuat un timp să risipească, şi apoi a văzut dintr-odată lumina, ca să spunem aşa, şi s-a schimbat complet. Nu a fost totuşi asaltat de o epifanie religioasă. Nu l-a lovit o lumină divină, făcându-l să se căiască. În opinia tatălui meu, care îl cunoştea bine, însă nu din toată inima, ci doar pentru că erau cumnaţi, a avut

un noroc extraordinar la masa de joc, a investit câştigurile într-un plan nebunesc şi, desigur, a făcut o avere din asta şi s-a transformat dintr-odată şi pentru totdeauna într-un înţelept. Şi-a dat seama că era un consilier financiar strălucitor şi a devenit obsedat de procurarea şi adunarea banilor. Când am devenit tutorele lui Harry, am descoperit că a avut foarte mult succes cu ambele, aşa cum trebuie să fi descoperit şi tu din consultările cu Brumford.

— Presupun, atunci, spuse Anna, că nevoia aceasta stringentă de fonduri l-a făcut să se căsătorească cu altcineva, atunci când mama mai trăia. Mă întreb de ce a permis ea asta. Deşi se pare că locuia cu părinţii ei şi era separată de el pe vremea aceea. Şi era pe moarte.

— Dacă o persoană pe care ai fi întâlnit-o în Bath ar fi dispărut din viaţa ta şi ar fi venit la Londra, s-ar fi căsătorit şi ar fi avut copii, spuse el, ai fi aflat despre asta vreodată?

— Probabil că nu, spuse ea, după ce se gândi un timp la această problemă.

— Mama ta şi părinţii ei trăiau într-un vicariat de ţară, spuse el. E foarte improbabil să fi aflat despre bigamie, dacă nu au cunoscut pe cineva care să fi locuit la Londra şi să fi avut contact cu aristocraţia şi să fi ştiut despre legătura dintre mama ta şi bărbatul care a devenit în curând conte de Riverdale. E posibil chiar ca el să nu-şi fi folosit titlul în Bath.

— Nu, spuse ea. Probabil că nici nu au ştiut, nu-i aşa?

— Aş spune, zise el, că tatăl tău s-a simţit destul de sigur atunci când a încheiat o căsătorie ilegală.

— De ce nu a revocat niciodată vechiul testament? întrebă ea. De ce nu a făcut niciodată altul? Este ceva neobişnuit?

— Este, spuse el, ca să răspund mai întâi la ultima ta întrebare. Tatăl meu a lăsat un testament care trebuie să fi avut vreo douăsprezece pagini, toate scrise într-un limbaj judecătoresc atât de încâlcit, încât cred că nici avocatul său nu-l înţelegea pe deplin. Testamentul nu era necesar, bineînţeles, pentru că eu sunt singurul fiu iar mama mea vitregă şi sora mea vitregă erau asigurate prin contractul

de căsătorie. Aşa că există posibilitatea interesantă ca existenţa vechiului testament şi absenţa unuia nou să fi fost deliberate în cazul tatălui tău.

Ea se gândi la asta.

— Gluma lui pentru posteritate atunci când nu avea să mai poată fi tras la răspundere? spuse ea. Dacă e aşa, a fost extraordinar de crud faţă de contesă şi de copiii ei.

— Sau de bun faţă de tine, spuse el.

— Nu există nicio bunătate în bani, spuse ea.

Ajunseseră la liziera de copaci şi se întorseseră să se plimbe pe cărarea accidentată din spatele lor. Erau înconjuraţi de un simţământ plăcut de izolare. Sunetele aspre scoase de copitele cailor, de roţile vehiculelor, de ţipetele copiilor, de strigătele vânzătorilor ambulanţi, de sporovăială şi râsetele adulţilor din parcul dintr-o parte şi de pe strada din cealaltă parte păreau să fi amuţit, deşi se putea să fie doar o închipuire. Aici puteai auzi păsările cântând şi frunzele foşnind deasupra capului. Puteai să simţi mirosul lemnului şi al sevei, miresmele pământului şi ale diferiţilor copaci. Puteai să ignori artificialitatea vieţii din oraş.

O privi în timp ce cuvintele ei îi răsunau în minte, însemna că nu era încântată de incredibila ei avere, nu? se întrebă dacă visase la ea toată viaţa şi acum realitatea i se părea puţin cam goală, pentru că împreună cu averea venise conştientizarea faptului că tatăl ei fusese un mizerabil de prima clasă, iar surorile ei vitrege preferaseră să fugă cu mama lor, în loc să o întâlnească din nou sau să accepte oferta ei de a împărţi averea. Faptul că Harry era undeva îmbătându-se până se făcea praf şi era necesar să fie salvat într-un fel. Faptul că familia ei o considera imposibilă. „S-ar putea să nu fie niciodată pregătită” fuseseră ultimele vorbe ale bunicii ei înainte de a ieşi din casă. Se întrebă dacă avea prieteni în Bath. Un pretendent, poate? Un bărbat pe care familia nu l-ar fi considerat eligibil.

— Mi se par nişte cuvinte memorabile, spuse el. Ar trebui să fie un citat dintr-un înţelept faimos – *nu există*

nicio bunătate în bani. Bănuiesc, totuşi, că e original şi îi aparţine Annei Snow. Pentru cei mai mulţi oameni, motivul nu ar conta. Ar fi destul că tatăl tău a dorit să fii bogată în sfârşit.

— Sper că nu a fost deliberat, spuse ea. Sper că a uitat pur şi simplu de testamentul acela şi că a fost prea leneş ca să facă altul. Sper că nu a fost răutăcios cu noi toţi în mod intenţionat – cu soţia şi copiii săi, şi cu mine. Ieri mi-am găsit familia. Înţelegi, Avery, ce înseamnă asta pentru o fată care a crescut într-un orfelinat, fără să ştie măcar dacă numele cu care era strigată era numele ei adevărat? Înseamnă mai mult decât tot aurul şi toate bijuteriile din lume. Şi tot ieri mi-am pierdut familia, sau partea aceea a ei care înseamnă cel mai mult pentru mine, în orice caz. Astăzi au plecat. Au preferat să fugă decât să mă vadă din nou. Oh, sunt recunoscătoare pentru ceea ce mi-a rămas. Am o bunică, mătuşi şi un unchi, verişori care sunt la şcoală – şi sora ta vitregă e verişoara mea, nu? — şi veri de gradul al doilea. Toţi sunt o comoară care îmi depăşea visurile acum câteva zile, dar, în mod pervers, inima mea e prea îndurerată ca să-i aprecieze pe deplin. Ieri am aflat că mama e moartă de mult şi că tatăl meu, un om egoist şi crud, a murit de curând. Ieri i-am văzut a doua soţie şi ceilalţi copii – fraţii mei vitregi – zdrobiţi şi privindu-şi lumea distrusă. Sunt bogată, poate mai presus de cuvinte, dar într-un fel sunt mai sărăcită decât înainte – pentru că acum ştiu ce am avut şi ce am pierdut.

Cuvântul pe care îl înregistrase în primul rând mintea lui Avery fusese propriul său nume – Avery. Aproape nimeni din afara familiei nu îi spusese aşa. Chiar şi amantele îi spuneau Netherby.

Dar înregistrase şi restul spuselor ei, şi se oprise din mers, conducând-o afară de pe cărare şi făcând-o să se sprijine cu spatele de trunchiul unui copac, ca să-şi poată reveni înainte de a-şi continua plimbarea. Era foarte supărată. Descoperise recent că era una dintre cele mai bogate femei din Anglia, şi era supărată – pentru că familia însemna mai mult decât bogăţiile pentru ea. Nu le avusese

pe niciuna – nici familie, nici bogăţii – şi familia însemna mai mult. Nu te poţi gândi cu adevărat la problema asta până nu le ai pe amândouă. Care *era* mai importantă?

Puse o mână pe trunchi, lângă capul ei, şi o privi drept în faţă.

— Nu, spuse ea, nu e nicio bunătate în bani, Avery, şi nu a fost absolut nicio bunătate în defunctul conte de Riverdale, tatăl meu.

Numele lui din nou – Avery. Fusese altceva care se ridicase împotriva lui de la început – numele său, care sugera flori şi păsările drăguţe şi feminitate. Nu ar fi putut să fie Edward sau Charles, sau Richard, nu? Dar, cumva, femeia aceasta, această Anna, transforma numele lui într-o mângâiere, deşi nu se îndoia că era cu totul fără intenţie.

— Ieri i-am scris celui mai drag prieten din Bath, spuse ea. I-am amintit un lucru pe care ni-l repeta mereu fosta noastră învăţătoare – că trebuie să ai grijă ce-ţi doreşti, pentru că s-ar putea să se îndeplinească. Toţi orfanii au măreţul vis de a descoperi exact ce am descoperit eu ieri. I-am spus şi lui că domnişoara Rutledge a cam avut dreptate.

Lui. Avery se opri la timp şi nu întrebă numele bărbatului.

Erau şi alţi oameni care veneau pe cărare spre ei. El îi trase mai aproape braţul şi se întoarse spre ei. Erau două perechi. Bărbaţii înclinară capetele şi îşi atinseră borul pălăriilor. Doamnele schiţară o reverenţă.

— Netherby, spuse lordul Safford. Ce zi frumoasă pentru luna mai!

— Excelenţa Voastră, murmurară ambele doamne.

Dar Avery observă că toate privirile erau aţintite avide şi curioase asupra tovarăşei lui.

— Este, nu-i aşa? încuviinţă Avery oftând, cu monoclul în mâna liberă.

— E caldă, dar nu fierbinte, spuse una dintre doamne. E perfectă pentru câţiva paşi în parc.

— Şi nu e nici vânt, adăugă cealaltă doamnă, ceea ce e foarte neobişnuit şi foarte bine-venit.

— Chiar aşa, încuviinţă Avery. Verişoară, pot să ţi-i prezint pe lordul şi pe Lady Safford, împreună cu domnul Marley şi domnişoara James? Lady Anastasia Westcott e fiica răposatului conte de Riverdale.

— Îmi pare bine! spuse Anna, privindu-i direct pe toţi pe rând.

Domnii se înclinară, iar doamnele făcură o reverenţă – în faţa ei, şi nu a lui Avery, de data asta.

— Este o mare plăcere, Lady Anastasia, spuse domnul Marley, în timp ce domnişoara James o privea din cap până-n picioare. Sper că vă vom vedea mai mult în timpul sezonului.

— Vă mulţumesc mult, spuse ea. Nu am încă planuri exacte.

Avery duse monoclul până aproape de ochi, iar cele două perechi înţeleseră aluzia şi se îndepărtară, după ce murmurară câteva cuvinte de rămas-bun.

— Sper că îţi dai seama, Anna, spuse Avery în timp ce îşi reluau plimbarea pe cărare în direcţie opusă, că i-ai făcut fericiţi pentru toată ziua.

— Chiar aşa? spuse ea. Pentru că sunt atât de prost îmbrăcată? Pentru că sunt imposibilă?

— Exact din motivele astea, spuse el, întorcând capul şi privind-o leneş. Poţi să continui să fii prost îmbrăcată dacă vrei sau poţi să-ţi permiţi să te împodobeşti la ultima modă şi cu tot rafinamentul. Şi poţi să rămâi imposibilă sau poţi să dovedeşti că pentru o lady care are caracter toate lucrurile sunt posibile. Poţi chiar să recunoşti omagiul cu o înclinare graţioasă a capului şi cu o privire rece de-a lungul nasului, atunci când vei primi din nou reverenţe şi vei fi periată.

— Ce absurd, spuse ea.

— Chiar aşa, încuviinţă el. Dar dacă te porţi aşa, ţii deoparte prefăcătoriile şi impertinenţa.

— Înseamnă că de asta o faci tu? întrebă ea.

Ah!

— O fac, spuse el, pentru că sunt Netherby şi toţi se aşteaptă să fiu cu nasul pe sus. Rudele tale, Anna, te vor

sili să devii Lady Anastasia Westcott şi să excluzi orice altceva. Lumea bună va avea anumite aşteptări de la tine. Cele patru persoane care tocmai au trecut pe lângă noi au luat-o probabil la galop în graba lor de a răspândi vestea despre prima întâlnire cu tine. Tu trebuie să alegi dacă te schimbi şi cât de mult să te schimbi.

— Şi tu ce m-ai sfătui, Avery? întrebă ea, iar el fu încurajat auzind uşoara notă tăioasă din vocea ei.

El se cutremură, intenţionat teatral.

— Draga mea Anna, spuse el, un lucru pe care nu îl fac niciodată, dar *niciodată,* e să ofer sfaturi. Ce plictiseală! De ce să îmi pese dacă te transformi într-un diamant de prima mână – ce clişeu oribil – sau dacă rămâi o fericită şi prost îmbrăcată profesoară pentru orfani?

— Poate, îi sugeră ea, că o prost îmbrăcată profesoară pentru orfani ţi-ar insulta sentimentul importanţei, de vreme ce eşti înrudit cu mine prin mama ta vitregă. Întoarse capul să-l privească şi da, era furioasă. Maxilarul ei denota şi puţină încăpăţânare.

— Ah, spuse el slab, dar eu nu am permis niciodată nici unui om şi nici unui lucru să îmi reducă sentimentul importanţei.

— La fel ca şi mine, spuse ea.

Ochii lor se întâlniră.

— M-ai făcut praf, spuse el. Complimentele mele, Anna!

— Mă voi schimba, îi spuse ea. Se opriseră din nou într-un loc în care copacii erau mai rari şi le permiteau să vadă întinderea înverzită şi lacul Serpentine în depărtare. Nu poţi trăi de pe o zi pe alta fără să te schimbi. Este natura vieţii. Alegerile mărunte sunt întotdeauna necesare, chiar atunci când nu se ivesc altele mari. Voi schimba ceea ce aleg să schimb şi voi păstra ceea ce aleg să păstrez. Voi asculta chiar şi sfaturile, pentru că e o prostie să nu asculţi, în cazul în care sfătuitorul are ceva valoros de spus. Dar nu voi alege între Anna şi Lady Anastasia, pentru că sunt amândouă. Trebuie să hotărăsc doar, pas cu pas, cum le voi împăca pe amândouă fără să o resping pe niciuna.

El îi zâmbi lent, şi ea îşi muşcă buza de jos.

— Cred, Anna, spuse el, că s-ar putea să mă îndrăgostesc de tine. Ar fi o experienţă inedită, dar tu eşti o experienţă inedită. Atât de sinceră şi atât de… principială. Ce alegi, de exemplu, pentru următorul moment? Să ne continuăm plimbarea? Sau să te sărut?

O spusese ca să o şocheze, dar se simţi şi el la fel de şocat. Existau femei cu care flirta, şi existau şi femei cu care nu trebuia să flirteze în niciun caz. Anna intra categoric în cea de-a doua categorie.

Văzu cum era cuprinsă de şoc şi fu atent la mâna ei dreaptă, în cazul în care se slujea de ea. Nările ei fremătară.

— Vom continua plimbarea, spuse ea. Dacă aşa îi vorbeşte un gentleman şi un aristocrat unei lady, Avery, atunci nu am o părere prea bună despre educaţia domnilor.

— Nu sunt multe doamne, spuse el, cu expresia feţei şi vocea plictisite din nou, ca de obicei, care să se simtă jignite de propunerea de a fi sărutate de ducele de Netherby. Ce umilitoare ar fi respingerea ta, Anna, dacă eu aş fi capabil de umilinţă. Ne vom continua atunci plimbarea, aşa cum ai spus. Trebuie să ne întoarcem la Westcott House în curând, dacă nu vrem ca Lady Matilda Westcott şi noul conte de Riverdale să pornească în căutarea ta.

Privind-o pe sub borul bonetei, nu putu hotărî dacă era amuzată sau se simţea încă furioasă şi şocată. De obicei putea citi femeile ca pe o carte. Ea era un volum închis şi încuiat, şi poate că de asta îi plăcea atât de mult şi o găsea atât de interesantă. Cum să rezişti tentaţiei unei încuietori, când ştii că undeva e ascunsă cheia?

Îşi continuară plimbarea.

capitolul 8

Dragă domnişoară Ford,

Cred că aţi aflat înainte de a primi această scrisoare de ce am fost chemată la Londra. Sunt sigură că Joel Cunningham a împărtăşit scrisoarea mea cu dumneavoastră şi cu toţi ceilalţi. Totuşi, ceva s-a schimbat chiar în ziua în care am scris scrisoarea aceea, şi trebuie să vă informez că până la urmă nu voi putea să mă întorc la Bath într-o zi sau două.

Aş vrea să fi putut. Adevărul este că doresc să merg acasă. În mod pervers, acum că am descoperit că sunt o lady bogată, vreau să fiu din nou aşa cum eram. Îmi vreau înapoi viaţa obişnuită. Vreau să fiu acolo cu dumneavoastră şi cu toţi prietenii mei. Vreau să fac lecţii cu dragii mei copii.

Totuşi, am fost convinsă – de alţii şi de bunul meu simţ – că e mai înţelept să rămân aici, cel puţin un timp. Ar fi o nebunie dacă aş fugi tocmai când am descoperit ceea ce am tânjit să aflu toată viaţa. Am hotărât că trebuie să rămân şi să aflu cu exactitate cine este Lady Anastasia Westcott şi cum ar fi fost viaţa ei dacă nu s-ar fi transformat în Anna Snow la vârsta de patru ani şi nu ar fi fost lăsată la orfelinat. Trebuie să hotărăsc în ce măsură pot deveni ea fără să o pierd pe Anna Snow în timpul acestui proces. Poate că sunt vanitoasă, dar ţin destul de mult la Anna Snow.

Înainte de a mă aventura în acest ciudat voiaj de descoperire, trebuie totuşi să renunţ la slujba de profesoară. O fac cu cel mai profund regret şi cu un soi de panică în străfundul inimii, dar nu pot să vă produc neplăceri dumneavoastră şi copiilor, făcându-vă să aşteptaţi să hotărăsc când mă voi întoarce şi dacă mă voi întoarce.

Vă voi scrie altă scrisoare după aceasta, dar mi se pare corect să vă înştiinţez din timp că voi încerca să ademenesc pe una dintre fete, şi anume pe cea care a devenit asistenta dumneavoastră. Se pare că Lady Anastasia Westcott, fiinţă răzgâiată şi neajutorată, nu se poate îmbrăca singură, nu îşi poate aranja părul, nu-şi poate aduce apă caldă în cameră şi nu-şi poate călca şi

spăla singură hainele. Trebuie să aibă o cameristă personală care să facă lucrurile acestea în locul ei.

Verişoara mea de gradul al doilea, care stă cu mine la Westcott House – aceasta este acum casa mea – mi-a oferit temporar serviciile cameristei ei, dar am fost avertizată că bunica şi mătuşile mele îmi vor alege o cameristă dotată şi experimentată. Tremur numai la gândul acesta – şi nu glumesc de-a binelea. Îmi imaginez o persoană ţeapănă şi lipsită de simţul umorului, care să se uite dispreţuitor de-a lungul nasului la jalnica mea făptură îmbrăcată cu cea mai bună rochie de duminică şi tremurând de groază în papucii cei mai buni şi comozi. Prefer să îmi aleg singură camerista şi să am alături o persoană cunoscută, o persoană cu care să pot vorbi şi râde, chiar dacă va avea la fel de mult de învăţat ca şi mine despre noua ei viaţă.

Îi voi oferi această slujbă Berthei Reed, pentru că sunt de părere că i s-ar potrivi şi – mai la obiect – ar aduce-o aproape de Oliver. Oh, vai de mine, asta mă face peţitoare? Dar perechea era formată dinainte, nu? Cei doi şi-au fost credincioşi unul altuia din copilărie.

Poate că o să vă lipsesc şi de alţii dintre băieţii şi fetele mai mari. Casa mea e vastă. De fapt, mie îmi vine să o numesc conac. Nu am fost supusă încă spaimei de a-mi întâlni menajera – întâlnirea e programată pentru mâine –, dar am aflat că avem puţin personal, pentru că unii dintre servitori au plecat cu surorile mele vitrege şi cu mama lor la ţară în dimineaţa aceasta, înainte ca eu să ajung aici. Cred că nu se vor mai întoarce – sau vor rămâne acolo foarte mult timp. Nu le place noua ordine a lucrurilor, şi nu pot spune că îi condamn. Voi afla de la menajeră de ce servitori avem nevoie şi o voi informa că voi ocupa orice slujbă convenabilă cu nişte candidaţi aleşi de mine. Mă gândesc mai ales la John Davies, care e un băiat înalt şi voinic, chiar dacă nu are nici cincisprezece ani, şi e întotdeauna foarte curat şi ordonat, atât la înfăţişare, cât şi ca obiceiuri. Ştiu că aţi încercat să-i găsiţi un loc de ucenic, dar ştiu şi că visul lui este să devină lacheu sau portar la unul dintre hotelurile mai mici din Bath, o persoană care să

poarte o uniformă şi să arate teribil de chipeş (John nu a spus niciodată ultimul lucru, bineînţeles – e mult prea modest). Voi vedea ce poate face Lady Anastasia Westcott pentru el. Sigur că are o oarecare putere.

Aceasta trebuia să fie o scrisoare foarte scurtă, dar văd că m-am întins la vorbă. Vă rog să mă iertaţi!

Şi vă rog să transmiteţi toată dragostea mea tuturor copiilor şi să îi asiguraţi că mă voi gândi întotdeauna, întotdeauna la ei. Rugaţi-vă să mă bucur de noua mea identitate, care nu e nouă, bineînţeles, de vreme ce am fost întotdeauna Lady Anastasia Westcott fără se ştiu. Intenţionez, totuşi, să rămân întotdeauna

Recunoscătoarea dumneavoastră prietenă.

Anna Snow

Puţin mai târziu, Anna şi Elizabeth îşi terminară scrisorile aproape în acelaşi moment şi îşi zâmbiră una alteia.

— Îmi cer scuze, spuse Anna, pentru că am scris scrisori în prima seară în care ai venit aici ca să-mi ţii companie, dar voiam să-i scriu fără întârziere intendentei orfelinatului şi am scris şi două scrisori pentru unii dintre prietenii mei. Îi scrisese o scrisoare lui Joel şi un scurt bilet Berthei.

— Nu e nevoie să te scuzi, o asigură Elizabeth. Şi eu am avut ceva de scris. Cred că ţi-e dor de prietenii tăi.

Când se întorsese de la plimbare împreună cu ducele de Netherby, Anna aflase că nu avea să se întoarcă la hotelul Pulteney. Toţi ceilalţi plecaseră, cu excepţia ducesei, mătuşii Louise, şi a verişoarei Elizabeth, Lady Overfield. Lucrurile ei fuseseră aduse deja de la hotel, iar lucrurile lui Elizabeth erau pe drum. Mâine, Anna avea s-o întâlnească pe doamna Eddy, menajera ei, înainte de sosirea coaforului şi a modistei. Mătuşa ei urma să aibă grijă de aceste întâlniri.

— Nu trebuie să te temi că va fi imposibil să atingi standardele acceptabile, Anastasia, o asigurase aceasta pe Anna. Ai o faţă şi o siluetă care pot deveni destul de

prezentabile cu puţin efort. În timp ce erai plecată, s-a hotărât că e cel mai bine să nu porţi doliu după tatăl tău. Nu ar fi în avantajul tău să te îmbraci în negru când îţi faci debutul în lumea bună. Cu ajutorul unor profesori vei învăţa regulile esenţiale de politeţe, suficient cât să nu te faci de râs pe tine sau familia ta. Şi toată lumea, cu excepţia celor mai scrupuloşi, va trece cu vederea greşelile minore. Adevărul este că unele persoane vor fi fermecate de ele.

În momentul acesta, Anna aruncase o privire spre duce, care rămăsese ca să-şi însoţească mama vitregă acasă, dar el se mulţumea să arate plictisit. De parcă nu ar fi încercat s-o şocheze mai devreme, spunându-i că s-ar putea să se îndrăgostească de ea. De parcă nu ar fi continuat, oferindu-i să aleagă – „Ne plimbăm în continuare? Sau vrei să te sărut?”

Bărbatul acela o făcea să se cutremure. Nu, la drept vorbind ar fi fost mai corect să spună că o făcea să *tremure,* fiindcă în ciuda manierelor lui afectate, a tuturor lucrurilor stranii pe care le spunea, a splendorii strălucitoare care îi învăluia întreaga persoană, în tot timpul plimbării în parc fusese sufocată de aura de putere şi de pură masculinitate pe care părea s-o iradieze. Faptul că trebuise să-l ia de braţ – nu luase pe nimeni de braţ înainte, nici măcar pe Joel – şi să păşească atât de aproape de el fusese una dintre cele mai grele încercări din viaţa ei.

Şi cel mai rău – oh, cel mai rău – moment al plimbării fusese acela în care îi oferise şansa de a alege dacă voia să fie sărutată sau voia să-şi continue plimbarea, iar trupul ei reacţionase destul de independent de mintea ei. Nu fusese niciodată atât de aproape de a pierde controlul nevoilor feminine de care era conştientă de când împlinise paisprezece sau cincisprezece ani, dar pe care le reprimase cu fermitate. Când se întorseseră în casă îl privise şi se întrebase ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi ales sărutul. Probabil că el ar fi fost cel şocat! Era aproape sigură totuşi că ar fi sărutat-o – şi genunchii i se înmuiară numai gândindu-se la asta.

— Ne vom întoarce mâine aici, continua să spună

mătuşa ei. Între timp, o vei avea pe Elizabeth pentru companie şi conversaţie. Ascult-o, Anastasia! Poţi învăţa multe de la ea.

Dar în loc să petreacă seara conversând, Anna se scuzase spunând că avea de scris nişte scrisori, iar Elizabeth scrisese şi ea câteva.

„Cred că ţi-e dor de prietenii tăi”, tocmai spusese Elizabeth.

— Sper, spuse Anna, că voi găsi o prietenă în tine. Elizabeth îi explicase că era văduvă şi locuia cu mama şi fratele ei, vărul Alexander, noul conte de Riverdale.

— Oh, da, vei găsi, o asigură Elizabeth. Biata Anastasia! Ce năucitoare trebuie să fie toate astea pentru tine! Chiar şi numele ţi s-a schimbat! Ai prefera să-ţi spun Anna?

— Dacă vrei, spuse Anna. Ştiu că sunt Anastasia, dar nu mă simt ca ea. Înţelegi? Chiar mă gândesc şi vorbesc despre ea la persoana a treia.

Râseră amândouă. Anna se gândi că asta era prima ocazie în care râdea de când plecase din Bath.

— Atunci, spuse Elizabeth, poate că o să-mi spui şi tu Lizzie, aşa cum îmi spun membrii mai apropiaţi ai familiei şi prietenii.

— O voi face, spuse Anna zâmbindu-i.

— Verişoarele mele – bunica ta şi mătuşile tale – pot fi puţin cam poruncitoare, spuse Elizabeth. Nu cred că tu vei permite să ţi se poruncească – simt că ai un caracter ferm –, dar vor încerca din greu să schimbe totul la tine până te vor transforma în persoana care cred ele că ar trebui să fie Lady Anastasia Westcott. Rabdă-le dacă poţi, Anna. Îţi vor binele, şi trebuie să-ţi aminteşti că şi tu eşti nouă pentru ele, aşa cum sunt şi ele pentru tine. Până ieri nici nu bănuiau că existai. Cred că bunica ta, mai ales, e hotărâtă să te iubească.

Anna o privi pe Elizabeth traversând salonul.

— Oh, Lizzie, spuse ea, nu ai idee cum te simţi ştiind că ai o bunică şi alte rude.

— Iartă-mă că îmi iau libertăţi în casa ta, spuse

Elizabeth, trăgând de sfoara clopoţelului, dar cred că amândouă suntem pregătite pentru o ceaşcă de ceai şi o cină uşoară.

— E şi casa ta, spuse Anna. Ţi-ai părăsit mama şi fratele ca să vii să stai aici cu mine un timp. Îţi sunt foarte recunoscătoare. Nu mi-ar fi plăcut deloc să fiu singură.

— Alex te simpatizează cu adevărat, îi spuse Elizabeth. Şi el a fost împins spre un rol care nu îi este familiar, la care nu se aştepta şi pe care nu l-a dorit. Dar el a avut mereu un puternic sentiment al datoriei. Va lua pe umeri toate responsabilităţile domeniului, împreună cu titlul. Bietul Alex! Povara va fi una grea.

Anna se întrebă în ce mod avea să fie grea.

— Vrei să spui că ar trebui să preiau şi eu povara datoriei mele? întrebă ea.

Dar Elizabeth se mulţumi să râdă.

— Oh, vai de mine, nu, spuse ea. Am venit aici ca să-ţi ofer companie şi chiar afecţiunea unei verişoare, Anna. Te voi ajuta cu tot ce pot ca să te fac să te simţi mai confortabil cu noua ta identitate. Îţi voi oferi chiar şi opinii atunci când mi le vei cere. Dar nu-ţi voi ţine predici. Prietenii nu fac aşa ceva.

— Îţi mulţumesc, spuse Anna.

Însă tava cu ceai sosi chiar în momentul acela, împreună cu platouri cu felii subţiri de pâine cu unt şi brânză şi prăjituri cu coacăze negre.

— Mă întreb, spuse Anna în timp ce mâncau, dacă ducele de Netherby l-a găsit deja pe fratele meu.

— Dacă nu l-a găsit încă, spuse Elizabeth, îl va găsi cu siguranţă, şi va avea grijă de el. Ştiu că lui Avery îi place să lase impresia că e apoteoza filfizonului afectat şi indolent. Alex ia aparenţele exterioare drept realitate, îl consideră iresponsabil şi îl dezaprobă din toată inima. Dar Avery are ceva – cred că în ochi – care m-ar face să apelez la el cu cea mai mare încredere dacă aş fi vreodată la ananghie şi Alex nu ar fi la îndemână. Am auzit că i-a dat frâu cât se poate de liber lui Harry, dar totuşi frâul a fost acolo.

— Sper că ai dreptate, spuse Anna. Nu pot uita că,

atunci când tânărul acesta a aflat pentru prima dată că eram sora lui, a părut mulţumit şi dornic să mă cunoască.

— Ţi s-a spus ce s-a întâmplat ieri după-amiază între Camille şi logodnicul ei? întrebă Elizabeth.

— Nu, spuse Anna lăsând ceaşca pe farfurioară.

— Erau logodiţi de la Crăciun, îi spuse Elizabeth, dar moartea bătrânului conte i-a forţat să îşi amâne nunta din primăvara asta până la anul. El trebuia să o viziteze ieri după-amiază, şi ea se aştepta foarte mult ca el să fie fericit de hotărârea ei de a părăsi doliul şi să stabilească data nunţii pentru anul acesta, până la urmă. Dar când a venit şi a aflat ce s-a întâmplat la Archer House în dimineaţa asta, a plecat cu o grabă care trebuie să fi părut indecentă, înainte de a putea face vreun plan. După o oră, biata Camille a primit o scrisoare de la el, prin care îi sugera că ar trebui să trimită chiar ea o notă ziarelor şi să anunţe anularea logodnei lor, de vreme ce el nu ar fi considerat un domn dacă ar face-o.

— Oh, Lizzie! Anna lăsă jos ceaşca şi farfurioara şi o privi îngrozită pe Elizabeth.

— Camille a trimis nota, spuse Elizabeth. Cred că va apărea în ziarele de mâine-dimineaţă.

— Dar de ce? spuse Anna cu ochii mari.

— Poate fiindcă i se pare mai puţin umilitor dacă lumea bună crede că ea a pus capăt legăturii, spuse Elizabeth.

— Şi *aşa* se poartă domnii? spuse Anna. Asta e lumea în care trebuie să învăţ să trăiesc?

— Trebuie să recunoaştem măcar că omul a avut bun-simţ şi nu şi-a ruşinat logodnica în public, spuse Elizabeth, dar înainte ca Anna să-şi poată exprima jignirea, ea ridică mâna. Dar tot mă gândesc că ar trebui cel puţin opărit în ulei.

Anna se lăsă pe spate în scaun.

— Biata, biata Camille, spuse ea. E sora mea, Lizzie. M-am oferit să împart totul, dar fratele meu a fugit şi surorile mele au plecat la ţară cu mama lor.

— Oferă-le timp, spuse Elizabeth. Şi oferă-ţi şi ţie

timp, Anna. Aş fi putut să aleg un moment mai bun în care să-ţi spun, nu înainte de culcare, nu? Îmi pare rău. Dar acum e prea târziu ca să hotărăsc dacă nu era mai bine să las asta pentru conversaţia de la micul dejun.

Anna oftă în timp ce se ridicau în picioare. După cinci minute, era singură în vastul ei dormitor, fiindcă refuzase serviciile cameristei pe care i-o oferise Elizabeth. Ea şi valijoara ei aveau camera aceasta, un budoar mai mare decât camera ei din Bath şi un salonaş particular prin care să se plimbe. Şi, spre deosebire de camerele de la hotel, acestea îi aparţineau ei, ca şi întreaga casă de altfel.

Dar înăuntrul ei era un gol şi mai vast. Tânji dintr-odată după silueta dragă şi solidă a lui Joel. Dacă ar fi fost acum acolo şi ar fi cerut-o din nou în căsătorie, ar fi acceptat înainte să termine de rostit cererea. Poate că era mai bine că nu era acolo. Bietul Joel! Merita ceva mai bun.

„Cred, Anna, că s-ar putea să mă îndrăgostesc de tine.”

Cum era să te îndrăgosteşti? Cum era să fii sărutată? Şi, vai, cum era să fii Lady Anastasia Westcott?

Era prea târziu ca să dea înapoi, să uite pur şi simplu evenimentele din ultimele zile? Scrisorile ei nu fuseseră încă trimise. Dar da, era prea târziu. Dacă pleca acum, nu rezolva nimic pentru fratele, surorile ei şi mama lor. *Ei* nu ar fi putut să uite la fel de simplu ultimele zile şi să se întoarcă să-şi trăiască viaţa aşa cum trăiseră întotdeauna.

Mult mai târziu, adormi întrebându-se ce se întâmplase cu reverendul Snow şi soţia lui, bunicii ei din partea mamei.

*

Avery văzu că se cam înşelase în calculele lui. Nu i se întâmpla des. Dar nu avea de-a face adesea cu tineri conţi care tocmai îşi pierduseră titlul şi averea şi descoperiseră că erau bastarzi fără niciun sfanţ.

Nu îl descoperi pe Harry în niciunul din locurile în care se aştepta să-l găsească în timpul serii sau al nopţii, deşi

petrecu ore obositoare umblând de colo până colo, uitându-se şi punând numeroase întrebări foştilor prieteni şi paraziţilor care îl însoţeau odinioară pe băiat. Se părea că foştii conţi deposedaţi de avere îşi pierdeau repede farmecul. Era suficient ca să te facă să-ţi pierzi încrederea în omenire – dacă ai fi avut-o vreodată.

Îl întâlni însă pe Uxbury – vicontele Uxbury, stimabilul fost logodnic al Camillei – când făcu o pauză şi intră în clubul White. Uxbury îl acostă în timp ce trecea prin sala de lectură, care era complet părăsită la ora aceea a serii.

Vicontele era o persoană pe care ar fi evitat-o şi în vremurile cele mai bune. Avery crezuse întotdeauna că, dacă l-ar fi prins şi scuturat bine, ar fi fost înghiţit de praf, orbit şi înecat de el. Nu înţelesese niciodată ce găsise Camille la el, deşi şi ea era cam scorţoasă şi cam cu nasul pe sus, însă pentru că nu era de datoria lui să înţeleagă se mulţumise să-l ignore. În seara aceasta însă se enervă şi mai tare văzându-se oprit din drum tocmai de acest gentleman. Aflase de la mama lui vitregă că logodna fusese ruptă, iar Camille plecase din Londra împreună cu Abigail şi mama lor. Avery nu ştia exact cine anulase logodna sau de ce. Însă nici nu avea nevoie să afle numaidecât.

— Ah, Netherby, bătrâne prieten, spuse Uxbury. Ai venit să-ţi sărbătoreşti eliberarea de o responsabilitate supărătoare, nu-i aşa?

„Bătrâne prieten?” Avery ridică din sprâncene.

— Responsabilitate?

— Tânărul Harold, explică Uxbury. Bastardul. Rosti cuvântul ca pe o descriere, nu ca pe o insultă.

— O avertizare, spuse Avery, punând mâna pe monoclu. Băiatului aflat sub tutela mea nu îi place să i se spună aşa şi ţi-o va zice fără scrupule. Pretinde că îl face să se simtă ca un rege saxon chel, care aşteaptă o săgeată care să-l lovească în ochi. Preferă să i se spună Harry.

— De fapt, spuse Uxbury, e un bastard. Am scăpat ca prin urechile acului, Netherby. Cred că vei dori să mă feliciţi. Dacă răposatul Riverdale ar fi murit cu şase luni în urmă, m-aş fi trezit legat de bastarda lui înainte de a

descoperi adevărul. Te cutremuri numai când te gândeşti. Deşi şi tu ai scăpat de tutela unui tânăr sălbatic şi pervers.

— Chiar aşa, spuse Avery, lăsând monoclul să atârne de şnur. Era sătul de conversaţia aceea.

Îl lovi rapid pe Uxbury în spatele genunchilor cu un picior şi împunse cu degetele ţepene într-un punct aflat exact sub coaste, lăsându-l fără suflare pentru un minut sau zece şi făcându-l să se albăstrească la faţă pe loc. Îl privi pe Uxbury răsturnându-se, luând cu el o masă şi o sticlă grea de cristal şi producând un zgomot suficient de puternic încât să aducă domni şi chelneri şi alte diverse personaje masculine ce alergau sau cel puţin veneau grăbiţi din toate direcţiile. Îl privi pe Uxbury încercând să strige şi negăsindu-şi vocea sau respiraţia.

— Vai de mine, spuse el, fără să se adreseze cuiva în particular. Cred că a băut prea mult. Să-i dezlege cineva lavaliera.

După câteva momente, când văzu că erau destule ajutoare cât să trezească din leşin un regiment, Avery se îndepărtă. În timp ce ieşea din club, reluându-şi căutările, hotărî că aceea care scăpase ca prin urechile acului era Camille, nu fostul ei logodnic.

Chiar şi tinerii care mai puteau fi socotiţi încă prietenii lui Harry nu fură în stare să-l îndrepte pe Avery în direcţia corectă. I se spuse că Harry plecase spre o casă de joc, un bordel, o tavernă, o petrecere de după o reprezentaţie de teatru, locuinţa unui alt prieten şi spre casă. Trebuia să fie descoperit într-unul dintre aceste locuri. Băiatul era destul de previzibil de obicei. În general, era uşor de găsit, pentru că lăsa urme. Dar de data asta părea să fi ieşit din peisaj, iar Avery începea să se întrebe dacă nu cumva plecase pe furiş spre Hampshire în urma familiei lui.

Până la urmă, Edwin Goddard, secretarul său, fu cel care îl descoperi pe băiat în dimineaţa următoare, după ce trecuse o singură oră din momentul în care Avery îi ceruse ajutorul. Dumnezeu să-l binecuvânteze, merita să îi plăteşti greutatea în aur.

Harry – beat şi cu ochii înceţoşaţi, nepieptănat, cu

hainele pătate şi chiar rupte, duhnind după două zile în care nu se întâlnise cu apa şi săpunul, cu briciul, cu pasta de dinţi sau cu rufăria curată – găsise, sau fusese găsit, de un sergent care făcea recrutări şi primise şilingul regelui în schimbul semnăturii lui mâzgălite şi un loc într-un regiment lipsit de prestigiu, ca soldat de rând. Când dădu peste grup – care consta din alţi câţiva recruţi zdrenţăroşi, Harry şi sergentul –, Avery văzu că pupilul său arăta palid, mohorât şi încăpăţânat ca un catâr şi că era evident chinuit de o intensă durere de cap.

Ducele de Netherby, care făcuse baie şi îşi schimbase hainele după ultima noapte, privi prin monoclu dezgustătoarea adunătură de eroi care aveau să devină militari – alesese în mod intenţionat un monoclu bătut în diamante, ca să sclipească în soare – în timp ce dezgustătoarea adunătură se uita la el cu gura căscată, iar Harry arăta verde şi sfidător.

— Harry, spuse Excelenţa Sa oftând. E timpul să te întorci acasă, băiete.

— Hm, hm. Sergentul păşi înainte, apropiindu-se de Excelenţa Sa. Băiatu' a fost recrutat, frumosule, şi aparţine regelui, şi nu pot să faci nimic nici de-a dracului în privinţa asta.

„Frumosule?" Se simţi din nou ca în primul an de şcoală.

Bărbatul era cu cel puţin douăzeci de centimetri mai înalt decât Avery şi cel puţin de două ori mai greu – cel mai probabil de trei ori mai greu. Capul îi fusese ras, şi fiecare centimetru vizibil de piele era tăiat şi brăzdat ca să arate ce soldat falnic era şi câte răni le făcuse el altora.

Avery îl privi prin monoclu. Nu era o privelişte atrăgătoare, mai ales mărit, dar era impresionant, şi ar fi putut pune pe fugă un batalion întreg de soldaţi francezi, ca să nu mai vorbim despre un singur băiat frumos. Sergentul păru stânjenit de cercetarea atentă, dar trebuie să spunem, spre lauda lui, că nu se retrase nici măcar un centimetru.

— Chiar aşa, spuse Avery cu un oftat răbdător. Vreau să văd semnătura pupilului meu, omule.

— Nu-s omu’ tău, şi nu-s obligat să… începu sergentul.

— Ah, dar o s-o faci, îl informă ducele de Netherby pe un ton plictisit.

Fu scoasă foaia de recrutare.

— Exact cum credeam, spuse Avery după ce o studie fără să se grăbească prin monoclu. E într-adevăr semnătura pupilului meu, dar e tremurată, de parcă ar fi fost forţat să semneze.

— Hmm, spuse sergentul, încruntându-se feroce. Nu-mi place tonu’ tău, şefule, şi nu-mi place ce vrei să zici.

— Presupun, spuse Avery, că unul dintre şilingii regelui se află în momentul de faţă în buzunarul pupilului meu?

— Dac’ nu l-a mâncat, spuse sergentul.

Adunătura dezgustătoare necheză.

— Harry. Excelenţa Sa ducele de Netherby păşi spre băiat, cu mâna întinsă. Recruţii ceilalţi se uitau din nou cu gura căscată. O mică mulţime care devenea din ce în ce mai mare se aduna în cerc în jurul lor. Te rog!

— Dă-i-l, Harry, strigă cineva din mulţime, şi lasă-l pă sergent să-l ia pă el în locu’ tău. Broscoii l-ar mânca la micu’ dejun, chiar aşa.

Fiecare mulţime are un agitator al ei.

Harry scoase şilingul ponosit şi i-l întinse.

— Am semnat, Avery, spuse el. Voi fi soldat. E singurul lucru la care mă pricep. E ceea ce vreau să fac.

Avery îi întinse şilingul sergentului.

— Poţi să-l iei înapoi, spuse el, şi poţi să rupi hârtia aceea. Nu e bună de nimic. Nu ar rezista într-un tribunal.

Un element din mulţime ovaţionă, iar altul huidui.

— El nu vrea s-o rup, sublinie sergentul. Ai auzit ce-a spus. Pleac’ d-aici, şefule. El aparţine regelui acum, şi eu sunt hagentu’ regelui. I-aţi tălpăşiţa înainte să-ţ’ trag una bună şi să te fac să plângi şi să-ţ’ uzi costumul.

Urale entuziaste din mulţimea tot mai numeroasă. Era o provocare care aproape că ar fi meritat să fie acceptată, dar nu trebuie să cedezi ispitei de a te da în spectacol.

Avery oftă şi lăsă jos monoclul.

— Dar vezi dumneata, spuse el, băiatul e sub tutela mea. Semnătura lui, şi ceea ce crede că vrea, nu înseamnă nimic fără permisiunea mea. Iar eu nu îi acord permisiunea.

— Ş' cui am onoarea de a mă hadresa? întrebă sergentul.

— E ducele de Netherby, spuse Harry ursuz.

În loc să se gudure pe loc, sergentul se încruntă, şi Avery îl privi aprobator.

— Şi bănuiesc că-i poţ' vorbi regelui oricând vrei, spuse cu amărăciune omul, şi tuturor grangurilor, şi nu trebui' să trăieşti după legile ţării, ca noi toţ' ăştia care suntem sarea pământului.

— Pare destul de nedrept, încuviinţă Avery.

— Oricum n-ar fi fost bun de nimic, spuse sergentul, întorcându-şi capul ca să scuipe în noroi şi nimerind aproape cizma stângă a celui mai apropiat dintre spectatori. Uită-te numa' la el! Cei mai buni soldaţi îs nişte lepădături, ca toţ' cei de aici. Eu iau biciul şi-i fac oameni cât ai clipi din ochi, Dumnezeu să-i aibă în pază!

Lepădăturile se uitară cu gura căscată la el. Unul dintre ei îl privi pofticios pe Avery, favorizându-l cu priveliştea unei guri pline de dinţi stricaţi.

— Ia-l, spuse sergentul, rupând în două hârtia de recrutare şi încă o dată în patru, înainte de a arunca bucăţile şi de a aşeza o cizmă uriaşă peste ele. Ş' cale bătută. Lasă-l să bea până crapă. Oricum, a-nceput-o cu dreptul.

— Nu vreau să plec, spuse Harry cu încăpăţânare.

— Bineînţeles că nu vrei, spuse Avery pe un ton plăcut, privindu-l pe băiat prin monoclu şi întorcându-se. Dar aici nu mai este nimic pentru tine, Harry. Cu excepţia unui mare număr de păduchi şi purici şi alte insecte provenind de la compania în care se afla.

Avery se îndepărtă fără să se uite înapoi, şi după un minut sau două Harry îl ajunse şi păşi alături de el.

— Naiba să te ia, Avery, spuse el, eu *vreau* să fiu soldat.

— Atunci soldat vei fi, spuse Avery. Dacă mai eşti de aceeaşi părere după o baie bună, un somn bun, şi un mic dejun bun. Dar poate că ai vrea să fii ofiţer, Harry? Eşti fiul unui conte, la urma urmei, chiar dacă te-ai născut ilegitim, fără ca tu sau mama ta să fiţi vinovaţi.

— Nu-mi pot permite să plătesc împuternicirea, mormăi Harry.

— Probabil că nu, spuse Avery – nu era timpul să-i amintească băiatului că sora lui vitregă nou-găsită se oferise să împartă averea cu fraţii ei. Dar vezi tu, eu pot. Şi o voi face, pentru că eşti nepotul mamei mele vitrege şi văr cu Jessica şi te afli sub tutela mea. Dacă încă o să mai vrei asta atunci când o să te trezeşti, bineînţeles.

Viaţa a devenit deosebit de obositoare, se gândi el încercând să nu îl miroasă pe Harry. Şi categoric ciudată. Îi spusese cu adevărat unei lady, mai exact Anastasiei Westcott, alias Anna Snow, că s-ar putea să se îndrăgostească de ea ieri după-amiază? Dacă ar fi făcut o listă cu primele o sută de femei care i se păreau atrăgătoare, în ordine descrescătoare, ea ar fi fost numărul o sută unu.

Şi îi oferise şansa de a alege dacă voia să se plimbe sau să fie sărutată?

Nu avea obiceiul de a săruta fecioarele necăsătorite, şi era absolut sigur că ea era şi fecioară, nu doar necăsătorită.

capitolul 9

A doua zi dimineaţă, Anna se trezi epuizată. Ultimele zile fuseseră atât de diferite de experienţele ei din trecut, încât nu găsise niciun loc în care să-şi odihnească sufletul. Chiar şi patul ei – larg şi confortabil, cu perne groase, pufoase şi cuverturi moi şi călduroase – părea prea mare şi prea luxos.

Trase deoparte cuverturile, îşi trecu picioarele peste

marginea patului, se ridică în picioare şi se întinse. Şi sfârşitul tuturor ciudăţeniilor încă nu se întrevedea. Cu o zi înainte, hotărâse să rămână, cel puţin un timp. Îi scrisese domnişoarei Ford ca să demisioneze din slujba de profesoară şi Berthei Reed, invitând-o să vină şi să devină camerista ei – pusese în scrisoare chiar şi bani pentru diligenţă, din cei pe care îi dăduse domnul Brumford până se încheiau nişte aranjamente mai precise.

Păşi în budoarul ei şi alese una din cele două rochii de zi cu zi – nu putea purta rochia cea bună de duminică pentru a treia zi consecutiv. Cineva fusese recent în budoarul ei. Pe lavoar se afla un urcior cu apă, iar apa era călduţă încă. Turnă nişte apă într-un lighean, îşi dădu jos cămaşa de noapte şi se spălă peste tot înainte de a se îmbrăca şi a se pieptăna, răsucindu-şi părul în cocul obişnuit, prins în spate. Respiră de câteva ori adânc şi ieşi din cameră. Avea să se întoarcă mai târziu să-şi facă patul.

Un servitor care stătea în hol păru puţin uimit s-o vadă, dar se înclină şi o conduse în camera pe care o numi salon pentru micul dejun, care era mai mică decât salonul în care cinase împreună cu Elizabeth cu o seară în urmă. Trase un scaun de sub masă şi aşteptă ca ea să se aşeze, după care îl împinse înapoi. Apoi îi spuse că avea să se ducă şi să-l informeze pe domnul Lifford că milady era gata să ia micul dejun.

Micul ei dejun sosi după zece minute, însoţit de scuzele majordomului pentru că o făcuse pe milady să aştepte. Anna termină de mâncat şi bău două ceşti de cafea – un lux rar – înainte ca Elizabeth să i se alăture.

— Camerista mea a venit să mă informeze că te-ai trezit şi îţi iei deja micul dejun, spuse ea, aşezând o mână uşoară pe umărul Annei şi aplecându-se să o sărute pe obraz. Şi vai de mine, avea dreptate. De obicei, eu sunt cea acuzată că mă trezesc prea devreme.

— Dar m-am alarmat când am văzut ce târziu era, spuse Anna, simţind că se încălzea din cap până-n picioare din cauza acelui gest afectuos obişnuit.

— Ce amuzant! spuse Elizabeth, şi râseră amândouă.

Dar timpul de relaxare se sfârşi în curând. După micul dejun trebuia să înfrunte înspăimântătoarea întâlnire cu menajera, deşi aceasta nu se dovedi atât de intimidantă cum se temuse Anna, poate pentru că Elizabeth rămase cu ea. Doamna Eddy le conduse într-un tur al casei, şi Anna rămase uimită şi aproape fără grai când văzu cât de vast şi de splendid era totul. Vorbi, totuşi, când văzu portretul mare care se afla deasupra căminului din bibliotecă, iar menajera spuse ca din întâmplare că subiectul lui era răposatul conte de Riverdale.

Tatăl ei? Anna păşi mai aproape.

— Seamănă bine? întrebă ea. Îşi simţea inima bătând ca un ciocan.

— Seamănă, milady, spuse doamna Eddy.

Anna îl privi mult timp. Un guler înalt, scrobit, şi o lavalieră elaborat înnodată încadra o faţă cărnoasă, frumoasă şi arogantă, încununată de părul scurt, întunecat şi răvăşit cu artă. Fusese pictat numai de la mijloc în sus, dar arăta falnic. Anna nu văzu nimic din ea însăşi în el, şi nici nu simţi nimic. Un străin îi întorcea privirea de pe pânză, şi se trezi cutremurându-se şi dorindu-şi să fi adus şalul cu ea.

Turul se sfârşi în bucătăriile de sub scară, unde bucătăreasa chemă la raport două servitoare şi un servitor, în timp ce ea făcea prezentările. Anna le zâmbi şi le spuse câteva cuvinte tuturor. Apoi îşi aminti că unii dintre administratorii orfelinatului obişnuiau să facă o vizită şi să salute cu binevoitoare condescendenţă orfanii şi personalul aliniat, fără să spună nicio vorbă nimănui, adresându-se mereu domnişoarei Ford. Poate că am făcut deja o greşeală dureroasă, se gândi ea. Dar… poate că o voi face în continuare. Nu se putea imagina pe sine însăşi ignorând servitorii ca şi cum n-ar fi existat, chiar dacă acum era Lady Anastasia Westcott.

În timp ce urcau scările dinspre bucătării, doamna Eddy sugeră că dulapurile cu albituri, argintăria, porţelanurile şi paharele puteau să-i fie prezentate lui milady cu altă ocazie – împreună cu registrele de cheltuieli,

bineînţeles. Milady trebuie să fi observat o uşoară lipsă de personal, dar asta nu avea să afecteze mersul casei până când servitorii care plecaseră aveau să fie înlocuiţi de către agenţia la care apelau întotdeauna atunci când aveau nevoie de personal nou.

— Dacă îmi daţi o listă cu personalul necesar, doamnă Eddy, îi spuse Anna, o să văd dacă nu îi pot înlocui chiar eu pe unii dintre ei. Am prieteni care se apropie cu repeziciune de vârsta adultă şi ar fi încântaţi să primească instruire şi o slujbă într-o casă mare din Londra.

— Prieteni, milady? întrebă doamna Eddy aproape leşinată.

Vai de mine, altă greşeală!

— Da, spuse Anna zâmbindu-i. Prieteni.

Şi apoi ziua deveni cu adevărat aglomerată. Sosi ducesa, mătuşa Louise, şi pe urmele ei veni monsieur Henri, un coafor care dădea din mâini şi avea un accent franţuzesc la fel de fals ca şi numele lui, în opinia Annei. Dar mătuşa ei îl descrise ca pe cel mai la modă stilist din Londra, şi Anna trebui să aibă încredere în judecata ei. În curând se trezi aşezată în mijlocul unei camere care fusese numită camera de cusut în timpul turului casei, o cameră pătrată din spate, pe acelaşi nivel cu salonul, dând spre grădina lungă din spatele casei. O pânză mare şi grea fusese drapată în jurul ei, şi părul ei fu eliberat de agrafe şi pieptănat. Elizabeth stătea la geam. Mătuşa Louise stătea în faţa Annei, deşi destul de departe ca să nu îl deranjeze pe monsieur Henri, care plutea în jurul ei, cu un pieptene în mână, în timp ce cu cealaltă mână făcea figuri artistice în aer, plecându-şi capul într-o parte şi apoi în cealaltă.

— O tunsoare scurtă s-ar potrivi cu trăsăturile foarte fine ale lui milady, *nest-ce pas*[4]*?* spuse el. Cu bucle şi zulufi ca să dea grreutate şi frrumuseţe.

— Părul scurt e toată rezolvarea, încuviinţă mătuşa Louise. Şi părul acesta e greu şi aproape fără viaţă aşa cum e.

— Părul meu e drept, sublinie Anna. Ar trebui o

4 Nu-i aşa? (în limba franceză, în original)

grămadă de timp şi multe eforturi ca să reuşeşti să obţii o buclă.

— Şi tocmai pentru asta există fiarele de frizat şi cameristele, spuse mătuşa ei. Şi o lady are întotdeauna timp pentru înfăţişarea ei.

Berthei îi plăcea să se agite printre fetele mai tinere de la orfelinat, împletindu-le părul şi aranjându-le codiţele în diferite feluri, ca să ofere o individualitate fiecărei fete. Dar… să facă bucle dintr-un păr scurt şi drept? Dimineaţa, după-amiaza şi seara? Cu siguranţă că buclele nu aveau să ţină toată ziua. Şi cât de mult timp avea să-i ia de fiecare dată? Anna avea să-şi petreacă jumătate din viaţă pe scaunul din budoar.

— Nu, spuse ea. Nu scurt. Aş vrea totuşi să mai tăiaţi din el, monsieur, vă rog, şi să îl faceţi mai suplu, dacă se poate. Dar trebuie să rămână destul de lung ca să-l pot purta aşa cum sunt obişnuită să-l port.

— Anastasia, spuse mătuşa ei, chiar trebuie să te laşi sfătuită. Cred că monsieur Henri şi cu mine ştim mult mai bine decât tine ce e la modă şi ce te-ar avantaja atunci când apari în faţa lumii bune.

— Sunt absolut sigură că ai dreptate, mătuşă, spuse Anna. Desigur că apreciez sfaturile şi le voi trata întotdeauna cu respect. Dar aş prefera să am părul lung. Lizzie are părul lung. Cu siguranţă că ea e o doamnă elegantă.

— Elizabeth e o văduvă destul de matură, spuse mătuşa ei. Tu, Anastasia, îţi vei face debutul în societate foarte târziu. Trebuie să subliniem cât se poate de mult tinereţea ta.

— Am douăzeci şi cinci de ani, spuse Anna cu un zâmbet. Nu sunt nici prea bătrână, nici prea tânără. Sunt aşa cum sunt, şi asta e.

Ducesa o privi exasperată, iar stilistul cu tristă resemnare, dar se hotărî să taie câţiva centimetri din părul ei şi să îl subţieze până când îl simţea mai suplu şi îi încadra faţa într-un fel care îi dăruia viaţă şi chiar strălucire în plus. Când fu răsucit din nou la spate, puţin mai sus

decât de obicei, deasupra gâtului, arăta mult mai drăguţ decât îşi amintea vreodată Anna că arătase.

— Oh, Anna, spuse Elizabeth, oferind o opinie pentru prima dată, e perfect. Arată şic şi elegant pentru zi, dar poate fi stilat şi aranjat şi pentru ocaziile mai formale de seară.

— Vă mulţumesc, monsieur, spuse Anna. Sunteţi foarte talentat.

— O să meargă, spuse mătuşa ei.

Chinurile Annei nu se sfârşiră însă. Bunica şi celelalte mătuşi sosiră în curând după prânz, chiar înainte ca madame Lavalle şi cele două asistente să ocupe camera de cusut cu atâtea bucăţi de materiale şi accesorii, încât ar fi putut deschide un magazin, şi cu teancuri de modele pentru orice tip de haină de sub soare. Modista fusese chemată ca să o îmbrace pe Lady Anastasia Westcott într-un mod potrivit cu rangul ei şi care să îi permită să se amestece cu lumea bună ca egală a tuturor a şi superioară a celor mai mulţi.

La sfârşitul acestei şedinţe, Anna era epuizată. Nu doar că fusese măsurată şi înţepată, împunsă şi împinsă, dar fusese forţată şi să se uite pe teancuri nesfârşite de schiţe cu rochii de dimineaţă şi rochii de după-amiază, rochii de plimbare şi rochii de mers cu trăsura, rochii pentru teatru şi rochii pentru dineuri, rochii de bal şi numeroase alte haine – toate la plural, pentru că una sau chiar două din fiecare tip nu ar fi fost de ajuns. Anna ajunse la concluzia că avea să sfârşească cu mai multe haine decât avusese toată viaţa ei, la un loc.

Chiar mai copleşitor, poate, fu faptul că se părea că şi le putea permite pe toate fără ca averea ei să se resimtă câtuşi de puţin. Toate mătuşile ei o priviseră cu identică uimire neîncrezătoare atunci când puse întrebarea.

Purtase şi câteva bătălii înainte de a se retrage în salon pentru a lua ceaiul. Pe unele le pierduse – numărul şi tipul rochiilor care reprezentau strictul necesar, de exemplu. Pe altele le câştigase fiind pur şi simplu încăpăţânată, conform mătuşii Mildred, şi îndărătnică

precum un catâr, conform mătuşii Matilda. Pliseurile, volanele, trenele, dantelele şi fundele fură respinse cu fermitate, în ciuda opoziţiei viguroase a mătuşilor. La fel şi decolteurile joase şi mânecuţele bufante. Anna hotărâse că avea să fie Lady Anastasia, dar trebuia să rămână şi Anna Snow. Nu avea să se piardă pe ea însăşi, oricât de tare s-ar fi încruntat lumea bună. Şi avea să se încrunte, o avertiză mătuşa Matilda.

Oh, şi mai era şi rochia pentru prezentarea la curte, asupra căreia aproape că nu avea niciun control, de vreme ce regina însăşi dictase cum trebuia să se îmbrace o lady atunci când se prezenta în faţa ei – şi se părea că Lady Anastasia Westcott trebuia să fie prezentată. Maiestatea Sa dorea ca doamnele să se îmbrace după moda din secolul trecut. Mintea Annei nici nu începuse măcar să se lupte cu acest eveniment viitor.

Contele de Riverdale sosi cu mama lui curând după ce se instalaseră în salon. Contele – vărul Alexander – comentă chiar cât de drăguţ arăta părul Annei şi, după ce se înclină în faţa tuturor doamnelor şi se aşeză lângă sora lui, aplecându-şi fruntea ca să vorbească cu ea, Anna se trezi întrebându-se dacă roşise şi sperând să n-o fi făcut. Nu era obişnuită să primească un compliment referitor la înfăţişarea ei – mai ales de la un gentleman chipeş şi elegant. El se uita la Elizabeth cu o expresie îmblânzită, aproape zâmbind, şi Anna simţi o undă de invidie văzând evidenta apropiere dintre frate şi soră. Unde era propriul ei frate?

Mama lor, verişoara Althea, se aşeză alături de Anna, o bătu uşurel pe mână, fu de acord că părul ei arăta acum mai drăguţ decât înainte, şi întrebă cum reuşise. Dar nu prea erau şanse de a face conversaţie.

Mătuşa Matilda cunoştea o lady de neam mare cu mijloace de trai restrânse, care ar fi fost foarte fericită să fie angajată o săptămână sau două şi să o mediteze pe Anastasia în privinţa titlurilor, priorităţilor şi a manierelor de la curte şi a punctelor specifice de etichetă în care educaţia ei părea să fie din păcate puţin cam deficitară, dacă nu

lipsea cu totul.

Bunica Annei se îndoia că Elizabeth era de ajuns ca însoţitoare pentru Anastasia într-o casă atât de mare şi îi sugeră din nou ca mătuşa Matilda să se mute cu ele.

Dar înainte ca Anna să intre prea tare în panică, verişoara Althea luă cuvântul.

— Mă voi muta chiar eu aici, Eugenia, spuse ea adresându-se văduvei în timp ce bătea uşurel mâna Annei, dacă voi simţi că prezenţa fiicei mele nu este suficient de respectabilă pentru Anastasia. Totuşi, sunt destul de convinsă că este.

— Lizzie e văduva respectată a unui baronet şi sora unui conte, spuse vărul Alexander.

Nu se mai spuse nimic în privinţa acestui subiect. Anna bănuia că bunica ei ar fi fost fericită să scape ea însăşi de atenţiile prea insistente ale mătuşii Matilda, măcar un timp.

Mătuşa Mildred cunoştea un maestru de dans angajat de nişte prieteni dragi ca să o ajute pe fiica lor mai mare să îşi îmbunătăţească tehnica de dans înainte de balul de debut.

— Valsezi, Anastasia? întrebă ea.

— Nu, mătuşă, îi spuse Anna. Bănuia că era vorba despre un dans. Nu auzise niciodată despre aşa ceva.

Mătuşa Louise ţâţâi din limbă.

— Angajează-l, Mildred, spuse ea. Oh, sunt o grămadă de lucruri de făcut.

Fu aproape o uşurare când ducele de Netherby păşi în salon, după ce fusese anunţat de majordom.

*

Existau cel puţin douăsprezece moduri mai atrăgătoare de a petrece o după-amiază, se gândi Avery. Să te plimbi prin casă aşteptând ca un pupil beat să se trezească nu era printre ele, deşi exact asta făcea acum. Şi nici să meargă la trap în South Audley Street ca să-şi aducă acasă mama vitregă nu era unul dintre ele. Oricât de mult

ar fi ţinut la ducesă, nu se implica prea mult în viaţa ei. Nici ea în viaţa lui. Foarte rar o însoţea undeva. Şi nici ea nu se aştepta la asta, la drept vorbind. Şi dacă mergea acum acolo ca s-o aducă acasă, avea să se trezească fără îndoială cufundat până la gât între membri ai familiei Westcott, croitorese franceze şi coafori francezi – nu erau toţi francezi? — şi Dumnezeu ştie ce altceva. Probabil că foarte corectul Riverdale, de o eleganţă atât de corectă, pe care nu-l putea suferi fără a avea vreun motiv întemeiat, avea să fie acolo, pentru că era categoric tipul de bărbat care îşi însoţeşte mama. Avery avea toate motivele posibile de a alege una dintre cele douăsprezece activităţi atrăgătoare, ocolind de departe South Audley Street.

Însă picioarele îl conduseră din nou acolo, şi el nu făcu nimic ca să le corecteze. Voia să vadă cât de bine rezistase la influenţa combinată a unei bunici formidabile şi a celor trei mătuşi, ca să nu mai vorbim despre un conte foarte corect, mama şi sora lui şi câţiva falşi francezi. Şi probabil că şi ea ar fi vrut să ştie că îl găsise şi îl salvase pe Harry. Dintr-un motiv neştiut, se părea că îi păsa de el.

Când fu condus în salon, descoperi fără să se mire că erau prezenţi cu toţii, cu excepţia lui Molenor, care era probabil instalat confortabil în sala de lectură de la clubul White sau în alt loc la fel de civilizat, ca un înţelept ce era. Avery se înclină.

Ceva fusese făcut cu părul ei, ceva care probabil că nu le satisfăcea pe deplin pe mătuşi, pentru că nu era ceva drăguţ şi înzorzonat. Din acelaşi motiv, poate, ar fi trebuit să-l dezguste şi pe el. Dar cocul prins la spate îi schimba înfăţişarea şi părea mai elegant.

— Ei bine, Avery? întrebă mama lui vitregă.

Toată camera se cufundase în tăcere de parcă de răspunsul lui ar fi depins soarta întregii lumi. Anna nu purta astăzi rochia de duminică. Purta ceva mai uşor, mai ieftin şi mai vechi. Era de culoare crem şi materialul trebuie să fi avut cândva un model. Dar spălările frecvente şi scrobeala din hârdaiele orfelinatului îl făcuseră aproape invizibil. Chiar şi aşa, rochia reprezenta o mare îmbunătăţire faţă de

albastrul mohorât de duminică.

— Harry a fost găsit, spuse el, cu ochii aţintiţi încă asupra ei.

Faţa ei se lumină de ceva care semăna foarte mult cu bucuria. Mătuşile aveau să lucreze fără îndoială asupra acestui capitol, până când învăţa să nu mai arate niciodată o emoţie mai puternică decât plictiseala la modă.

— L-am îndesat într-un pat din Archer House la sfârşitul dimineţii, spuse el, după ce fiecare centimetru al persoanei lui fusese frecat şi spălat, iar valetul meu l-a hrănit cu forţa, turnându-i pe gât şi o fiertură care să contracareze efectele unui consum prelungit de băuturi alcoolice. Fără îndoială că îşi va veni în fire în curând, dar va fi morocănos ca un urs şi imposibil de suportat. Îl voi lăsa în grija valetului până mai târziu.

— Oh. Ea închise ochii. E în siguranţă.

Toate rudele lui Harry scoaseră un murmur general de uşurare.

— Unde l-ai găsit, Avery? întrebă Elizabeth.

— În compania unei interesante colecţii de coate-goale, spuse el, şi a unui sergent chel şi fioros care făcea recrutări.

— S-a înrolat? întrebă Riverdale încruntându-se. Ca soldat de rând?

— Se înrolase, spuse Avery. Eu l-am „dezînrolat”.

— După ce faptul a avut loc? spuse Riverdale. Imposibil.

— Ah, spuse Avery oftând, dar s-a întâmplat să am la mine monoclul, vezi, şi m-am uitat la sergent prin el.

— Bietul meu băiat, spuse contesa văduvă. De ce nu a venit pur şi simplu la mine?

— Dacă francezii ar şti asta, spuse Elizabeth, s-ar înarma cu monocluri în loc de tunuri şi muschete şi i-ar scoate pe britanici din Spania şi Portugalia cât ai clipi de ochi, fără vărsare de sânge.

— Ah, spuse Avery, privind-o apreciativ, dar nu m-ar avea pe mine în spatele tuturor monoclurilor, nu?

Ea râse. La fel făcu şi mama ei şi Lady Molenor.

— Avery, spuse Anna, atrăgându-i din nou atenţia asupra ei, du-mă la el!

— La Harry? El ridică din sprâncene. Nu era în cea mai bună dispoziţie înainte de a se culca şi va fi şi mai rău după ce se va trezi.

— Nici nu mă aştept să fie, spuse ea. Du-mă la el! Te rog!

— Ah, dar nu îl voi forţa să te vadă, îi spuse el.

— E corect aşa, spuse ea.

Nimeni nu protestă. Cum ar fi putut? Dorea să-şi vadă fratele, şi oamenii care se aflau în cameră aveau acelaşi grad de rudenie cu amândoi.

Deşi venise cu scopul formulat de a-şi conduce mama vitregă acasă, Avery o lăsă să-şi rezolve treburile şi ieşi pentru a doua oară la plimbare cu Anna de braţ. Astăzi, se gândi el leneş, arăta mai mult ca o lăptăreasă, decât ca o învăţătoare. Aproape că te aşteptai să vezi un scăunel cu trei picioare pentru muls vacile în mâna ei liberă.

— Ce ai fi făcut, întrebă ea, dacă sergentul ar fi refuzat să se lase intimidat de monoclul tău şi de trufia ducală?

— Vai de mine! El se gândi la această problemă. Aş fi fost silit să îl las inconştient – cu foarte mare reţinere. Nu sunt un om violent. În plus, sentimentele lui ar fi fost rănite dacă ar fi fost doborât de un englez pe jumătate cât el.

Ea chicoti, şi sunetul acesta ca de clopoţel produse lucruri ciudate şi neaşteptate cu o parte a anatomiei lui care se afla mai jos de stomac.

Şi asta fu toată conversaţia lor. Când ajunseră la Archer House, el o lăsă în salon şi urcă să vadă dacă Harry mai era încă în comă. Acesta, proaspăt bărbierit, se îmbrăca în camera de oaspeţi care îi fusese repartizată. Nu părea totuşi deloc mai fericit.

— Ar fi trebuit să mă laşi unde eram, Avery, spuse el. Poate că m-ar fi trimis în Peninsulă şi aş fi ajuns pe linia frontului în vreo bătălie şi aş fi fost cosit de o ghiulea în timpul primei mele acţiuni. Nu ar fi trebuit să intervii. Nu te aştepta să-ţi mulţumesc pentru asta.

— Foarte bine, spuse Avery cu un oftat. Nu mă voi aştepta. Sora ta vitregă e în salon. Doreşte să te vadă.

— Oh, chiar aşa? spuse Harry cu amărăciune. Ei bine, eu nu doresc s-o văd. Presupun că o să încerci să mă târăşti jos?

— Presupui greşit, îl informă Avery. Dacă aş fi intenţionat să te târăsc jos, Harry, nu aş fi încercat. Aş fi făcut-o. Dar nu am asemenea intenţii. De ce, mă rog, ar conta pentru mine dacă mergi sau nu mergi jos ca să vorbeşti cu sora ta?

— Am ştiut dintotdeauna că nu îţi pasă, spuse Harry, copleşit de o intensă milă faţă de propria-i persoană. Ei bine, o să merg. Nu mă poţi opri.

— Cred că nu, răspunse Avery pe un ton agreabil.

Ea stătea în faţa căminului, încălzindu-şi mâinile la foc – numai că focul nu era aprins. Poate că îşi examina pur şi simplu dosul palmelor. Se întoarse când auzi uşa deschizându-se şi îl privi pe Harry cu ochii mari şi faţa albă ca varul.

— Oh, îţi mulţumesc, zise ea, făcând câţiva paşi spre el. Nu mă aşteptam să vii să mă vezi. Sunt atât de bucuroasă că eşti în siguranţă. Şi îmi pare atât de rău, *foarte* rău, pentru… Ei bine, îmi pare teribil de rău.

— Nu ştiu pentru ce, răspunse Harry ursuz. Nu e deloc vina ta. Totul e numai din vina tatălui meu. Din vina tatălui *tău.* Din vina tatălui *nostru.*

— În întregime, spuse ea. Nu cred că am pierdut mare lucru pentru că nu l-am cunoscut.

— Nu ai pierdut.

— Deşi am o amintire despre o călătorie cu o trăsură străină în care plângeam, şi despre cineva care mi-a spus cu voce morocănoasă să tac din gură şi să mă port ca o fată mare. Cred că vocea îi aparţinea lui. Cred că mă ducea la orfelinatul din Bath după moartea mamei mele.

— Cred că îl treceau toate sudorile, spuse Harry cu un râs amar şi scurt. Se căsătorise deja cu mama mea pe atunci.

— Da. Harry – pot să-ţi spun aşa? — mama şi surorile

tale au plecat la ţară, deşi nu intenţionează să rămână acolo, ci să-şi strângă toate lucrurile personale şi să plece. Nu vor să ştie nimic despre mine. Sper că măcar tu vrei, sau cel puţin că eşti dispus să mă recunoşti şi să mă laşi să împart cu tine ceea ce ar trebui să fie al nostru – şi nu doar al meu.

— Se pare că eşti sora mea vitregă, fie că vreau eu, fie că nu, spuse Harry fără chef. Nu te urăsc, dacă asta e ceea ce te deranjează. Nu am nimic împotriva ta. Dar nu pot… să *simt* că eşti sora mea. Îmi pare rău. Şi nu voi mai accepta nicio juma de bănuţ de la bărbatul care a pretins că era soţul mamei mele şi tatăl meu legitim. Aş prefera să mor de foame. Nu refuz să iau ceva de la tine. Ci de la *el.*

Avery ridică din sprâncene şi păşi spre fereastră. Rămase acolo, uitându-se afară.

— Ah. Această simplă silabă, rostită încet, părea să cuprindă o infinită tristeţe. Înţeleg. Acum înţeleg. Poate că în viitor vei gândi altfel şi vei înţelege cât de mult mă doare să fiu silită să păstrez totul. Ce vei face?

— Avery îmi va cumpăra o împuternicire, spuse el. Eu nu vreau, dar el a făcut să-mi fie imposibil să mă înrolez ca simplu soldat. Totuşi, va fi într-un regiment de infanterie. Nu am de gând să-i permit să-mi cumpere tot echipamentul necesar unui ofiţer de cavalerie. În plus, probabil că ofiţerilor de la infanterie nu le va păsa că au un bastard nobil printre ei, în orice caz nu la fel de mult ca ofiţerilor dintr-un regiment de cavalerie. Nici nu îi voi permite lui Avery să-mi plătească înaintările în grad. Voi înainta în funcţie de propriile mele merite, sau nu voi înainta deloc.

— Oh, spuse ea, şi Avery ar fi pariat că zâmbea. *Sunt* atât de mândră de tine, Harry! Sper să ajungi general.

— Hmm, zise el.

— Atunci mă voi putea lăuda cu fratele meu vitreg, generalul Harry Westcott, spuse ea, şi Avery *ştiu* că zâmbea.

— Vă rog să mă scuzaţi acum, spuse Harry. Mă doare capul al naibii de tare. Ah! Iartă-mi limbajul dacă vrei, Lady Anastasia!

Avery auzi uşa de la salon deschizându-se şi închizându-se. Când se întoarse de la fereastră, Anna stătea din nou în faţa căminului, încălzindu-şi mâinile deasupra flăcării inexistente. Şi el îşi dădu seama – dracu' s-o ia de treabă! — că ea plângea în tăcere. Ezită câteva momente, până o văzu ridicând mâna şi ştergându-şi obrazul cu dosul palmei. Întoarse uşor fruntea, aşa că el nu-i mai putea vedea profilul complet.

— Va arăta splendid cu vestonul verde al Regimentului 95 de Infanterie uşoară, spuse el. Puşcaşii. Probabil că spaniolele vor da buzna peste el cu grămada.

— Da.

Dar la naiba cu toate! Drăcia dracului! Străbătu distanţa dintre ei, o luă în braţe şi îi trase faţa spre umărul lui, de parcă ar fi fost Jess. Numai că nu era. Ea rămase ca de lemn, apoi se lăsă pe el. Totuşi, spre deosebire de majoritatea femeilor în circumstanţe asemănătoare, nu începu să verse şuvoaie de lacrimi. Se luptă cu lacrimile şi înghiţi de câteva ori. Când îşi trase capul înapoi, ochii ei erau aproape uscaţi.

— Da, încuviinţă ea, cu un zâmbet uşor înlăcrimat, va arăta splendid.

El îşi scotoci mintea în căutarea unui răspuns şi nu găsi… nimic.

Aşa că o sărută.

Naiba s-o ia de treabă şi să fie de zece ori blestemată, dar o sărută. Nu ştiu care dintre ei rămase mai uimit. Nu fu nici măcar un sărut uşor pe buze, părintesc sau frăţesc sau venit din partea unui văr. Fu un sărut complet, cu buzele desfăcute, capul uşor aplecat, braţele cuprinzând femeia ca să o tragă mai aproape. Fu un sărut între un bărbat şi o femeie. Şi ce naiba făcea încercând să-l analizeze, în loc să ridice capul şi să pretindă că fusese doar îmbrăţişarea amabilă a unui văr care voia să o mângâie?

Să pretindă? Ce altceva era atunci? Era exact asta, nu-i aşa?

În timp ce se gândea la această problemă, buzele lui continuară să se mişte peste buzele ei, simţindu-le

catifelarea, moliciunea. Era cu siguranţă cel mai cast sărut pe care şi-l permitea de când avea cam cincisprezece ani. Totuşi, cumva, părea cel mai lasciv.

Asta, se gândi el, formulând mental cel mai mare eufemism din existenţa lui de treizeci şi unu de ani, era o greşeală.

— Te voi duce înapoi în sânul familiei tale dacă eşti gata să pleci, îi sugeră el în timp ce înălţa capul şi îi dădea drumul din braţe. Fu fericit să audă că vocea lui suna perfect plictisită.

— Oh da, îţi mulţumesc, spuse ea – cu tonul vioi al unei învăţătoare raţionale. Sunt gata.

capitolul 10

Anna sporovăi tot timpul cinei, spunându-i lui Elizabeth tot ce era de spus despre cum crescuse la Bath. Nu îndrăznea să se oprească.

— Joel e amorezul tău? întrebă Elizabeth în timp ce îşi mâncau desertul.

— Oh, nu chiar, spuse Anna, cufundându-se în nostalgie şi regrete. Am crescut împreună precum cei mai apropiaţi prieteni. Puteam să vorbim oricând despre orice subiect de sub soare sau puteam să nu spunem nimic. Mi-a fost mult prea apropiat ca să devină amorez. Are sens asta? A fost mai mult un frate. Şi de ce folosesc timpul trecut? Simţi că îi venea să plângă.

— A vrut vreodată să devină amorezul tău?

— Acum câţiva ani şi-a închipuit că era îndrăgostit de mine, admise Anna. Mi-a cerut chiar să mă căsătoresc cu el. Dar se simţea pur şi simplu singur. Se întâmplă, atunci când oamenii părăsesc orfelinatul şi nu au o familie sau măcar prieteni dincolo de zidurile lui. Acum sunt sigură că e recunoscător pentru că am spus nu.

— E foarte chipeş?

Anna rămase cu linguriţa deasupra farfuriei şi medită.

— Arată bine, spuse ea, şi e foarte atrăgător, cred. Totuşi, atunci când ai cunoscut toată viaţa un bărbat, e greu să îl observi la rece. Dar vai de mine, Lizzie, am vorbit tot timpul, şi masa e aproape terminată, şi chiar şi eu ştiu că asta înseamnă lipsă de maniere. Ce îmi spui tu? Ai un amorez? Speri sau chiar plănuieşti să te recăsătoreşti?

— Nu, probabil că nu, şi nu, îi spuse verişoara ei şi râse. Deşi însuşi faptul că am venit anul acesta la Londra pentru sezon poate însemna că acest „probabil că nu” ar putea însemna *poate că nu.* Se pare că te-am încurcat de-a binelea. Nu am avut o căsătorie fericită, Anna. De fapt, a fost mai rău decât nefericită şi m-a făcut sperioasă. S-ar putea spune, bineînţeles, că la vârsta de treizeci şi trei de ani aş face o alegere mai înţeleaptă decât la şaptesprezece, când m-am îndrăgostit până peste cap de un trup bine făcut şi de un chip fermecător. Dar ca să fiu sinceră, am văzut mai mult în Desmond. Era proprietar şi avea avere. Era amabil, manierat şi bun. Îşi iubea familia şi prietenii. Poate că cea mai mare apărare a mea este faptul că mama şi tata l-au plăcut şi au aprobat curtea pe care mi-o făcea. Nu aveam de unde să ştiu cum va fi să fiu căsătorită cu el, şi faptul acesta mă înspăimântă ori de câte ori întâlnesc un gentleman arătos şi eligibil şi sunt tentată să îl încurajez să mă curteze.

— Bea? ghici Anna.

— Bea, spuse Elizabeth cu un oftat. Toată lumea bea, bineînţeles, şi aproape toată lumea bea câteodată prea mult. Asta presupune rareori o problemă mai mare decât comportamentul stânjenitor pe care ţi-l induce băutura în exces. Nici măcar nu bea foarte des. Treceau săptămâni fără să bea nimic. Şi, atunci când bea, adesea devenea doar vesel şi amuzant şi era sufletul petrecerii, dacă era o petrecere. Dar uneori exista un moment – întotdeauna atunci când eram noi doi singuri – când ştiam că trecuse hotarul şi devenise ceva sau cineva mult mai urât. Era ceva în ochii lui – nu pot nici măcar să o descriu, dar aş recunoaşte-o într-o clipă. De parcă ar fi fost aspirat într-o gaură neagră şi ar fi devenit vicios şi abuziv. Nu puteam să

scap întotdeauna la timp înainte ca el să devină violent.

— Îmi pare atât de rău, spuse Anna.

— Când era treaz, era cel mai încântător bărbat, spuse verişoara ei. Toată lumea îl iubea. Aproape nimeni nu îi vedea partea întunecată. În afară de mine. Închise ochii câteva momente, respiră sonor şi îşi apăsă pe buze mâinile împreunate ca pentru rugăciune. Dar să nu ne întristăm. Nu aş putea suporta ca amintirile acestea sau imaginea lor să îţi facă rău. Mergem în salon?

— E o cameră atât de mare şi de incomodă pentru doar două persoane. Mai bine vino sus în salonaşul meu. E foarte drăguţ, iar scaunele şi sofaua arată confortabil, deşi încă nu am avut timp să stau acolo.

Câteva minute mai târziu, se aşezară acolo, fiecare pe un scaun moale şi tapiţat. O slujnică veni şi aprinse focul.

— M-aş putea obişnui cu luxul, spuse Anna după ce slujnica se retrase. Oh, presupun că toată lumea se aşteaptă s-o fac.

Râseră amândouă.

— De ce ai spus, întrebă Anna, îndoindu-şi picioarele într-o parte a scaunului şi luând o pernă la piept, înainte de a-şi da seama că o lady nu trebuia probabil să se aşeze astfel, că responsabilitatea de a fi contele de Riverdale va fi o povară pentru fratele tău? Trebuie să fie ceva măreţ să fii conte.

— Îl iubesc foarte mult pe Alex, spuse Elizabeth, luându-şi broderia din săculeţul pe care îl adusese cu ea. Merită toate lucrurile bune care i s-ar putea întâmpla, şi am avut speranţe mari pentru el doar cu câteva zile în urmă. Dar acum s-au întâmplat toate astea şi nu sunt sigură că va fi fericit până la urmă – şi nu doar din cauză că îi pare teribil de rău de Harry.

Anna o privi trecând un fir lung de mătase prin urechile acului şi aplecându-şi fruntea peste cadrul broderiei.

— În calitate de conte de Riverdale, de exemplu, continuă ea, Alex va trebui să îşi ocupe locul în Camera Lorzilor, şi pentru că nu poate trata în mod uşuratic nicio

responsabilitate, se va simţi obligat să vină aici în fiecare primăvară, când îşi deschide parlamentul sesiunile. Lui nu îi place la Londra. A venit anul acesta doar ca să îi facă o plăcere mamei şi mie, deşi a recunoscut acum câteva zile că intenţionează să profite de şansa de a fi aici pentru a-şi căuta în sfârşit o mireasă, cineva care să-i completeze viaţa.

— Şi nu mai poate să facă asta? întrebă Anna. Nu e acum mai eligibil decât era? Cu siguranţă că există multe doamne care ar fi foarte fericite să se căsătorească cu un conte.

— Dar ar fi la fel de fericite să se căsătorească cu Alex? Vreau pe cineva care să se căsătorească cu omul, nu cu titlul. Cineva care să îl iubească pe el. O femeie pe care să o iubească şi el.

Ce minunat trebuie să fie, se gândi Anna, să creşti cu un frate real şi să împărtăşeşti o afecţiune atât de evidentă. Dar ea îl avea pe Joel. Şi chiar îşi dorea pentru el acelaşi lucru pe care îl dorea Elizabeth pentru vărul Alexander.

— Alex a trăit mai mult pentru alţii decât pentru el, spuse Elizabeth. A avut întotdeauna ceea ce mama numeşte un simţ al datoriei supradezvoltat. Şi acum, chiar când părea să fi scos capul deasupra apei, a venit din nou potopul acesta.

Anna se lăsă pe spate în scaun, pregătită să asculte, fiindcă era limpede că Elizabeth voia să vorbească.

Vorbi despre tatăl ei, un bărbat vesel, entuziast şi iresponsabil care fusese împătimit de vânătoare şi îşi risipise aproape toată averea pe cai, câini, puşti şi alte echipamente de vânătoare, participând la vânători în toată ţara şi găzduind generos partide de vânătoare pe proprietatea lui. Când murise, fermele şi toate clădirile de pe domeniu fuseseră neglijate mult timp şi rămăseseră foarte puţini bani cu care să aducă totul înapoi de pe marginea colapsului financiar. Dar vărul Alexander o făcuse prin muncă asiduă, hotărâre şi sacrificarea propriului confort. În acelaşi timp se îngrijise de mama lor, care se cufundase într-o durere profundă şi devastatoare timp de

un an şi ceva, după moartea soţului ei. Şi luase asupra lui şi grija surorii sale, nu mult timp după moartea tatălui său, când aceasta fugise din cauza uneia dintre beţiile furioase ale soţului ei. O apărase chiar, într-un mod nu tocmai legal, atunci când soţul venise să o ia înapoi. Fratele ei refuzase să o abandoneze.

— Oh, Anna, spuse Elizabeth, până atunci nu îl văzusem niciodată pe Alex recurgând la violenţă, şi nici de atunci nu l-am mai văzut. A fost cu totul… splendid.

Văzând proprietatea din Kent din nou prosperă, vărul Alexander ar fi vrut să îşi asigure o oarecare satisfacţie personală, căsătorindu-se şi stabilindu-se ca să-şi crească copiii. Chiar nu voise titlul de conte. Nu era un om ambiţios.

— Şi cel mai rău, adăugă Elizabeth, e faptul că vărului Humphrey – tatălui tău – nu îi plăcea Brambledean Court, sediul lui principal din Wiltshire, şi rareori petrecea timp acolo. Eu însămi nu am fost niciodată acolo, dar am avut întotdeauna impresia că a neglijat-o ruşinos. Alex se teme foarte tare că se află într-o stare la fel de proastă ca Riddings Park la moartea tatălui nostru, dar la scară mai mare, bineînţeles. Ar putea să neglijeze proprietatea în continuare, dar mă tem că nu e stilul lui Alex. Va fi foarte conştient de nevoile tuturor oamenilor care trăiesc şi muncesc pe domeniu sau depind de el în alt mod pentru a-şi câştiga traiul, şi va considera că e de datoria lui să îndrepte lucrurile acolo. Nu ştiu însă cum o va face. Înainte să se întâmple asta, venitul lui ajunsese în sfârşit suficient de mare pentru a-i acoperi nevoile, dar acum va fi jalnic de neîndestulător. Şi îşi va abandona fără îndoială planurile de căsătorie până va simţi că îi poate oferi miresei o oarecare avere şi siguranţă. Până atunci, s-ar putea să împlinească patruzeci de ani sau chiar mai mult. S-ar putea să nu se mai întâmple niciodată.

În tăcerea care urmă, Annei îi trecu prin minte că, dacă ea nu ar fi existat, totul i-ar fi revenit vărului Alexander, şi el ar fi avut destui bani ca să restaureze Brambledean Court şi să îşi caute şi o mireasă, care să îi completeze fericirea. Dar ea exista, şi banii îi aparţineau ei

toţi.

— Dacă trag de şnurul clopoţelului, spuse ea, va veni oare cineva?

Elizabeth râse.

— Fără îndoială, şi va aduce tava cu ceaiul.

Anna se ridică şi trase de şnur cu precauţie.

— Doamna Eddy vrea să îţi arate registrele de cheltuieli şi comorile din casă mâine-dimineaţă, spuse Elizabeth. Domnul Brumford vrea să treacă mâine pe aici, la ora care îţi convine, de preferinţă tot dimineaţa. Madame Lavalle vrea opinia şi aprobarea ta pentru o sută şi unu de mici detalii, în camera de cusut. Amabila cunoştinţă a verişoarei Matilda s-ar putea să sosească şi să dorească să înceapă să îţi explice care sunt persoanele în faţa cărora trebuie să faci o reverenţă, care sunt cele pe care le onorezi cu o simplă înclinare a capului şi la cine trebuie să te uiţi cu graţioasă condescendenţă, în timp ce se înclină sau face o reverenţă în faţa ta. Şi cred că profesorul de dans al verişoarei Mildred se va grăbi să te numere printre elevii lui. Unele dintre mătuşile tale, sau poate chiar toate, vor veni aici înainte de prânz, cu alte planuri pentru educaţia ta.

— Vai de mine, spuse Anna în timp ce tava era adusă şi aşezată pe o măsuţă joasă în faţa ei, iar Elizabeth îşi puse lucrul de mână în săculeţ. Oare dimineaţa va avea destule ore?

— Categoric nu, spuse Elizabeth, luându-şi ceaşca şi farfurioara din mâna Annei. Să mergem la cumpărături.

Anna se uită la ea, cu linguriţa suspendată deasupra ceştii.

— Am promis să nu-ţi ofer instrucţiuni nedorite, nici sfaturi nesolicitate, spuse Elizabeth, cu un zâmbet răutăcios. Dar o să-mi încalc regula numai de data asta. Atunci când o lady e copleşită de obligaţii, Anna, se duce la cumpărături.

— Nu am voie să scot nasul din casă în următorii zece ani, cel puţin, spuse Anna, întorcându-i zâmbetul. Să mergem la cumpărături.

După o oră, Anna era ghemuită într-un colţ al patului uriaş şi confortabil, fără a mai zâmbi. Ce ar trebui să fac, se gândi ea, şi ce aş vrea cel mai mult pe lume să fac ar fi să mă trezesc dimineaţa foarte devreme, sau chiar şi acum, şi să fug acasă la Bath înainte ca domnişoara Ford şi consiliul director să poată numi altă învăţătoare în locul meu. Aş renunţa la averea mea – să fie oare posibil? — şi aş fi din nou Anna Snow.

Dar Bertha ar fi fost teribil de dezamăgită. În plus, nimeni nu se mai putea întoarce în trecut, nu-i aşa? Dacă s-ar fi întors la Bath, ar fi luat cu ea şi adevărul despre cine era şi ce ar fi trebuit să facă, dacă ar fi avut curajul de a înfrunta necunoscutul. Pentru că doar laşitatea o făcea să fugă.

El o sărutase.

Gata – nu mai putea bloca amintirea.

O ţinuse lângă el în timp ce ea se lupta cu lacrimi le după întâlnirea aceea teribil de tristă cu Harry, şi în loc să accepte gestul ca o simplă ofertă de mângâiere, aşa cum fusese, ea simţise şocul contactului cu fiecare colţişor al trupului, al minţii şi al sufletului ei – mai ales al trupului. Şi apoi îşi dăduse capul pe spate fără să se îndepărteze cu fermitate de el totodată şi spusese ceva – nici dacă bar fi fost viaţa în joc, nu şi-ar fi amintit ce anume. Iar el o sărutase.

Îl simţi din nou. Trupul lui, buzele lui – nu, nu fuseseră doar buzele. Buzele lui fuseseră despărţite. De fapt, îi simţise gura, catifelată, fierbinte, umedă. Amintirea aceasta îi produse o durere necunoscută care pulsă între coapsele ei şi în interior, şi îşi ascunse faţa în pernă şi gemu nefericită. Fusese oribil, oribil. Sau nu? Nu avea nimic cu care s-o compare.

Avea să facă tot ce-i stătea în puteri ca să uite. Era limpede că el nu avusese intenţia ca incidentul acesta să aibă vreo însemnătate. După un timp, ridicase capul şi îi sugerase s-o ducă acasă dacă era pregătită. Arătase şi sunase la fel de plictisit ca de obicei. Privirea şi tonul vocii lui sugerau că îi oferise mângâiere, dar era destul, şi slavă

Cerului pentru obişnuitul ei simţ al demnităţii.

Nu scosese nicio vorbă pe drumul de întoarcere la Westcott House. Odată ajunşi în hol, îşi luase rămas-bun de la ea cu o reverenţă nepăsătoare şi se întorsese în stradă fără să-i mai arunce nicio privire.

Nici măcar nu îşi putea explica ce era atât de irezistibil de atrăgător – sau respingător – la el. De fapt, nu ştia dacă ceea ce simţea era atracţie sau respingere. Erau ambele. Nu avea masculinitatea solidă a lui Joel – sau prezenţa elegantă a contelui de Riverdale. Era numai afectare şi plictiseală. Dar mai era ceva… aura aceea.

Oh, ar fi dat totul pe lume să-l fi văzut confruntându-se cu sergentul care îl recrutase pe Harry!

Dar gândul acesta o făcu să scoată capul de sub perna pe care şi-o ţinea peste urechi ca să aducă la tăcere sunetul gândurilor.

*

Avery rămase departe de Westcott House în următoarele câteva zile. Petrecu ore lungi în spaţiul său foarte privat din mansarda reşedinţei Archer, meditând, croindu-şi drum prin lungi serii de mişcări abia schiţate, menţinând minute întregi poziţii aparent imposibile, cu ochii închişi sau cu privirea înceţoşată, golindu-şi mintea, golindu-şi şinele. Exersă mai multe mişcări viguroase, până când transpiraţia începu să îi curgă şiroaie pe faţă şi pe trup. Îşi ocupă timpul cumpărând o împuternicire de stegar în Regimentul 95 de puşcaşi pentru Harry în timp ce băiatul plecase în Hampshire ca să îşi ia rămas-bun de la mama şi surorile lui. O duse pe Jessica la câteva galerii şi muzee ca să se cultive şi la Turnul Londrei, pentru că în timpul vizitei precedente, guvernanta nu o lăsase să vadă exponatele mai înspăimântătoare. Şi bineînţeles că sfârşise ducând-o la Gunter’s pentru o îngheţată, pentru că şi asta îi fusese interzisă în timpul precedentei vizite. Avery ajunse la concluzia că respectiva guvernantă era nepreţuită din multe motive. O învăţase pe sora lui o grămadă de lucruri

în domeniul academic şi social. Însă era o fiinţă teribil de mohorâtă.

Petrecu două nopţi familiarizându-se din nou cu o femeie care ar fi ocupat locul cinci pe lista celor o sută unu de tipuri favorite, dacă ar fi existat o asemenea listă – se amuză imaginându-şi-l pe Edwin Goddard întocmind un asemenea document. În ambele ocazii se trezi fără nicio dorinţă de a repeta performanţa. Se poate să te saturi de frumuseţe, senzualitate şi sex? Ce posibilitate alarmantă! Dumnezeule mare, avea doar treizeci şi unu de ani. Era mult prea devreme pentru senilitate, gută şi excentricitate.

Rămase departe de Westcott House, dar nu putu să nu audă despre tot ce se întâmpla acolo, de la mama lui, care cu o săptămână înainte se plângea că are atâtea obligaţii sociale, încât ar fi avut nevoie de cel puţin patruzeci şi opt de ore în fiecare zi, iar acum uitase voioasă de aproape toate, în cruciada ei de a-şi face acceptabilă nepoata nou-găsită. În fiecare seară, când se întorcea acasă pentru cină, proclama bineînţeles că era o sarcină imposibilă, dar trebuia pur şi simplu îndeplinită, ca să nu fie făcută de ruşine toată familia. Dar oare ce avea să creadă regina?

Se părea că madame Lavalle şi asistentele ei munceau zi şi noapte în camera de cusut de la Westcott House, dar mâinile ei erau sever legate, biata femeie, pentru că Anastasia refuza ferm să adauge la noile ei haine ceva care să le facă drăguţe, feminine şi elegante. Când Madame strecurase un volan foarte modest la tivul unei rochii de bal de o simplitate radicală, fusese obligată să-l scoată. Noua cameristă a Anastasiei sosise – una din orfanele de la Bath pe care aceasta o trata mai mult ca pe o prietenă decât ca pe o umilă servitoare. Fata nu arăta nicio înclinaţie de a se purta într-un mod ferm cu noua ei stăpână. Doamna Gray, rafinata lady sugerată de sora ducesei, sosise şi ea ca să o înveţe pe Anastasia despre lumea bună şi regulile stricte de conduită şi etichetă şi cum să nu încremenească îngrozită în faţa reginei şi alte subiecte de acest tip. Dar de multe ori fusese găsită

înghesuindu-se într-un colţ cu Anastasia şi verişoara Elizabeth şi râzând de vreun lucru care li se părea amuzant la toate trei.

— Dar Anna învaţă sau doar se amuză? întrebase Avery.

— Cred că învaţă, spuse mama lui vitregă cu evidentă şovăială, după o pauză de gândire. Dar nu asta contează, nu, Avery? Te-ai fi gândit că o să-şi ia educaţia în serios. Îmi vine să plâng când mă gândesc la fratele meu, care a ţinut-o închisă în instituţia aceea atâţia ani, când ea era fiica soţiei lui legitime. Şi nu poţi să nu te îndoieşti de înţelepciunea hotărârii de a o lăsa pe verişoara Elizabeth să fie însoţitoarea ei. În dimineaţa următoare zilei în care am instruit-o cu precizie pe Anastasia să rămână acasă până arăta prezentabil şi se purta ca o doamnă, Elizabeth a dus-o la cumpărături pe Bond Street şi pe Oxford Street. Au atras teribil atenţia ieşind din numeroase magazine, încărcate cu pachete şi arătând de parcă s-ar fi distrat de minune.

— Cred că se distrau cu adevărat, spuse Avery, întrebându-se leneş dacă Anna plecase în expediţia de cumpărături îmbrăcată ca o guvernantă sau ca o lăptăreasă. Poate că ar fi făcut şi el o plimbare pe Bond Street dacă ar fi ştiut… Nu, nu ar fi făcut. Exista un anume sărut care trebuia uitat. Cu siguranţă că nu era potrivit să întâlnească atât de curând partenera cu care împărtăşise sărutul.

Într-o seară, mama vitregă îi raportă lui Avery că profesorul de dans sosise şi el la Westcott House, cu propria sa pianistă. Anastasia cunoştea paşii câtorva dansuri de ţară, dar, vai de mine, domnul Robertson descoperise că le dansa cu vigoare şi fără nicio idee referitoare la cum trebuia să-şi ţină mâinile şi capul în timp ce dansa. Nu ştia să valseze şi se părea că auzise despre un asemenea dans cu doar câteva zile în urmă.

— Cu siguranţă că nu va lua parte la niciun bal un timp, adăugă ducesa. Poate nici măcar anul acesta. Dar la anul va avea douăzeci şi şase de ani. Mă întreb ce fel de soţ vom putea găsi pentru o persoană atât de avansată în

vârstă.

— Probabil unul care visează să obţină o mare avere odată cu mireasa, spuse Avery.

— Cred că ai dreptate, încuviinţă ea, însufleţindu-se.

— Şi când vor începe lecţiile de vals? întrebă el.

— Mâine după-amiază, spuse ea. Avery, ar trebui să vezi boneta de paie pe care a cumpărat-o tocmai de pe Bond Street. E destul ca să mă facă pe mine să plâng, şi modista ar trebui să se simtă ruşinată pentru că o avea în stoc. E cel mai simplu lucru pe care ţi l-ai putea imagina. Elizabeth a cumpărat o pălărie foarte drăguţă şi elegantă de la aceeaşi prăvălie. Mă întreb dacă a încercat măcar să îşi exercite influenţa…

Dar Avery nu mai asculta. Trebuie într-adevăr să încep să cinez mai des la clubul meu, se gândi el. Nu mai suporta să mai audă conversaţii despre bonetele doamnelor. Edwin Goddard îi amintise că în seara aceea avea să fie un bal la care voia să ia parte. Onorabila şi delectabila domnişoară Edwards adunase o curte întreagă de admiratori. Totuşi, printr-un mare mister, se putea găsi întotdeauna un loc gol în foarte aglomeratul ei carneţel de bal, atunci când ducele de Netherby îşi făcea apariţia şi se plimba prin sala de bal, cerându-i în cele din urmă un dans, de obicei un vals.

Avery se îmbrăcă cu meticuloasă grijă – dar când nu o făcea? — şi îşi făcu apariţia la bal. Conversă prieteneşte cu gazda câteva minute, se îndreptă agale spre mulţimea adunată în jurul domnişoarei Edwards, conversă prieteneşte cu ea un minut sau două în timp ce ea flirta folosindu-şi ochii şi evantaiul, iar ceilalţi admiratori se trăgeau înapoi cu un resentiment aproape vizibil, apoi salută prieteneşte şi ieşi din sala de bal şi din casă după mai puţin de o jumătate de oră de la intrare.

Nimic în afară de o curtenitoare amabilitate.

În seara aceea, domnişoara Edwards arăta şi mai fermecătoare decât de obicei. Dar uneori omul nu are chef de bal sau chiar de o frumuseţe vestită. Se opri în stradă, prizând tutun şi gândindu-se la opţiunile pe care le avea,

apoi se întoarse acasă în toată splendoarea hainelor de seară. Nu era nici măcar miezul nopţii.

În următoarea după-amiază, rătăci până ajunse la Westcott House, unde dădu peste o lecţie de dans ce avea loc în sala de muzică. O femeie tânără cu înfăţişare severă, cu spatele drept şi un nas roşu şi ascuţit, pe care erau încălecaţi o pereche de ochelari încercuiţi cu sârmă, stătea la pian, în timp ce un bărbat subţire şi înalt, evident tatăl ei şi probabil profesorul de dans, stătea în faţa pianului. Bătrâna contesă văduvă era aşezată într-un colţ al camerei, cu inevitabila Lady Matilda alături de ea. Doamna Westcott, verişoara Althea, stătea alături de ele, zâmbind cu plăcere la scena din faţa ei. Riverdale stătea în mijlocul camerei, ţinând-o pe verişoara Elizabeth în poziţie de vals.

Şi lângă pian stătea Anna, cu părul strâns puţin mai sever decât după ce se tunsese, fără niciun fir care să nu fi fost la locul lui, purtând o rochie de muselină albă, atât de simplă pe cât putea fi o rochie care fusese creată în mod evident de un expert şi făcută din material scump. Mâinile, gâtul şi faţa erau singurele părţi vizibile din trupul ei. Rochia avea un guler înalt, rotund şi mâneci asortate, la fel de lungi. Fusta cădea în falduri moi de la talia înaltă până la glezne. Era limpede că moda cea mai nouă, aceea de a-ţi arăta gleznele, nu era pentru ea. Purta corset, care îi sublinia talia subţire şi îi făcea pieptul puţin mai mare, deşi nu era cine ştie ce pentru ochii unui cunoscător. În picioare avea pantofi albi de dans, care păreau cu cel puţin două numere mai mici decât papucii ei negri şi cu o tonă mai uşori.

Avery o examină prin monoclu în timp ce toată lumea se întorcea spre el. Lăsă jos monoclul şi făcu o reverenţă.

— Vă rog să continuaţi, spuse el, îndreptând spre profesorul de dans mâna în care ţinea monoclul.

— Alexander şi Elizabeth arată care este poziţia corectă pentru vals, îi explică Lady Matilda lui Avery, fără să fie nevoie. Eu tot susţin că e un dans nepotrivit, mai ales pentru o lady necăsătorită sau pentru o lady care nu dansează cu soţul sau fratele ei, dar protestele mele nu

sunt luate niciodată în seamă. A ajuns la modă, şi cei care vorbesc în favoarea bunei cuviinţe sunt numiţi de modă veche.

— Eu aş fi dansat fiecare şir de valsuri de la fiecare bal la care am luat parte, dacă cineva ar fi inventat dansul acesta pe când eram fată, spuse bătrâna văduvă. E incredibil de romantic.

— Oh, este, Eugenia, încuviinţă verişoara Althea, iar Alex şi Lizzie îl dansează atât de bine. Domnul Robenson e norocos că îi are pe ei ca să îi facă Anastasiei o demonstraţie.

Avery rămase unde era, chiar în uşă, în timp ce maestrul de dans îi arăta Annei unde şi cum erau poziţionate mâinile lui Elizabeth, unghiul exact al spatelui şi al capului şi expresia de pe chipul ei – pe care Elizabeth o strică imediat, rânjindu-i Annei şi mişcând din sprâncene. Profesorul de dans se înclină în faţa Annei şi o invită să se aşeze în faţa lui de parcă ar fi fost gata să valseze. Ea îi permise să îi prindă mâna dreaptă în mâna lui stângă, îl atinse precaută pe umăr cu degetele mâinii drepte şi rămase cât de departe putu de el, cu spatele arcuit în exterior şi nu în interior, cu o expresie de hotărâre înverşunată.

— Trebuie să fiţi puţin mai atentă la ţinută, milady, spuse Robertson, şi ea ridică bărbia şi rămase ţeapănă ca un băţ. Şi trebuie să vă aşezaţi palma pe umărul meu şi să vă răsfiraţi degetele elegant, exact ca Lady Overfield. Şi să vă permiteţi o expresie relaxată, dar să nu zâmbiţi de-a binelea.

Ea se strâmbă şi îi apucă umărul, iar Avery înţelese la ce se referea mama lui vitregă. În ritmul acesta, avea să fie pregătită pentru primul ei bal peste cinci ani, iar în timpul acesta avea să înţepenească atât de tare pe raftul pe care se afla, că avea să se prăfuiască. Nu învăţase încă paşii? Cine naiba era profesorul acesta de dans?

Oftă şi se îndreptă spre spaţiul deschis.

— Cu permisiunea dumneavoastră, spuse el, îndepărtându-l pe profesor şi luându-i locul. Prinse mâna

stângă a Annei în mâna lui dreaptă. Era rece şi înţepenită, aşa cum se aşteptase. Cu vârful degetului mare, îi mângâie palma şi apoi îi aşează mâna pe umărul lui, exact acolo unde trebuia să fie. Trecându-şi degetul peste degetele ei, îşi retrase mâna şi o aşează pe mijlocul ei, luându-i cealaltă mână în mâna lui. Ea îl privi în ochi, clar înspăimântată, în timp ce el se apropia de ea, şi el îi susţinu un moment privirea în timp ce, fără a-şi mişca mâna într-un fel vizibil pentru privitori, reuşea să o facă să se arcuiască uşor din talie spre interior.

— Dacă Robertson are panglica de măsurat cu el, spuse el, fără a-şi îndepărta privirea, te va informa că ai permis spaţiului dintre noi să cuprindă exact atâţia *centimetri* câţi trebuie. Nu trebuie să te înşeli nici măcar cu un centimetru, dacă nu vrei ca valsul să fie interzis în toate sălile de bal din regat pentru eternitate. Ţi se permite să zâmbeşti, dar să nu începi să te cutremuri de râs şi să nu mai poţi dansa.

Un moment, păru amuzată şi buzele i se ridicară la colţuri.

— Perfect, milady, spuse profesorul de dans, examinând spaţiul dintre ei cu ochiul liber, nu cu panglica de măsurat.

— Acum, spuse Elizabeth cu o notă aproape nepotrivit de frivolă în glas, nu-ţi mai rămâne decât să înveţi să valsezi, Anna.

— Lady Overfield, spuse Robertson pe un ton uşor mustrător, înclinându-se graţios în direcţia ei, mai întâi trebuie ca ţinuta să fie perfectă, pentru ca primii paşi să fie graţioşi de la început. Paşii sunt simpli, dar ceea ce face un dansator experimentat cu paşii nu e la fel de simplu. Permiteţi-mi să vă explic!

Avery se întrebă dacă fata care îl acompania ajunsese să cânte la pian până atunci. Probabil că Riverdale se gândise la acelaşi lucru, ceea ce era o posibilitate destul de alarmantă.

— Eu şi cu Lizzie îţi vom arăta cu plăcere paşii de bază, Anastasia, spuse el, în timp ce tu vei privi, şi

Robertson îţi va explica.

— Ne vom feri cât de mult vom putea de piruetele fanteziste, adăugă Elizabeth, deşi sunt partea cea mai amuzantă, nu-i aşa, Alex?

Avery o eliberă pe Anna, care începu să urmărească cu cea mai mare atenţie demonstraţia care urmă, iar profesorul de dans vorbi fără întrerupere, în ciuda faptului că lui Avery i se păruse întotdeauna că orice copil care putea număra până la trei putea învăţa să valseze într-un minut sau chiar mai repede. Riverdale valsa ireproşabil, bineînţeles – oare făcea vreodată ceva care să nu fie ireproşabil? — la fel ca şi sora lui, deşi ea comise păcatul mortal de a-i zâmbi partenerului şi chiar de a izbucni în râs într-un moment în care se distra mai bine. Un păcat cu adevărat îngrozitor.

— Poate că aţi dori să încercaţi paşii cu mine, milady, spuse Robertson după câteva minute, ridicând mâna ca să oprească muzica. Vom face paşii încet, fără muzică, iar eu voi număra cu glas tare.

— Sau poţi valsa cu mine, Anna, oftă Avery, în ritmul normal, cu muzică. Eu nu voi număra cu voce tare, oricum, pentru că am descoperit că pot s-o fac în tăcere, în minte.

Pentru o clipă, ea ezită, şi el se gândi că avea să aleagă profesorul de dans.

— Mulţumesc, spuse ea, şi păşi spre el, aşezându-şi mâna pe umărul lui fără niciun ajutor.

E incredibil de subţire şi incredibil de graţioasă, se gândi el, obişnuit să ţină femei de un tip cu totul diferit. Nările lui fură invadate de un miros plăcut de… săpun?

Încercarea lui de a valsa cu ea avu prea puţin succes în primul minut şi fu conştient de murmurele din preajma lor. Poate că sub faldurile simple ale rochiei ei se află două picioare de lemn, se gândi el. Asta ar fi explicat lungimea fustei. Sau poate că nu putea număra în minte, până la urmă. Sau poate că era doar îngrozită. Îi susţinu privirea, îşi răsfiră degetele puţin mai bine pe mijlocul ei, îşi trecu uşor degetul mare peste palma ei dreaptă şi o duse cu sine într-o piruetă. Ea îi urmă fiecare pas, şi el îi văzu colţurile gurii

ridicându-se uşor, din nou. Ochii ei îi întoarseră privirea, mai puţin disperaţi.

Şi valsă. După un minut sau două, văzu că Riverdale şi sora lui valsau şi ei, iar mama lor bătea din palme din public. Dar el îşi ţinu privirea aţintită asupra Annei, care se născuse cu siguranţă ca să danseze – ce gând ciudat! Şi mai ciudat fu gândul că, până în momentul acela, el nu-şi dăduse seama că valsul putea fi atât de – care era cuvântul pe care îl folosise bătrâna văduvă? Nu-şi dăduse seama cât de *imposibil de romantic* putea fi valsul. Până atunci, observase doar intimitatea şi sexualitatea sugerată.

— Foarte bine, milady, spuse Robertson atunci când muzica se sfârşi şi bătrâna contesă văduvă bătu din palme. Vom finisa paşii şi vom cizela poziţia trupului la următoarea lecţie. Vă mulţumesc pentru amabilul ajutor, Excelenţa Voastră.

Avery îl ignoră.

— Fără pliseuri şi volănaşe, Anna? zise el. Fără bucle sau zulufi?

— Fără, răspunse ea. Şi nu-mi pasă că nu eşti de acord. O să mă îmbrac aşa cum o să mi se pară potrivit.

— Vai de mine, murmură el, ce te-a făcut să crezi că nu sunt de acord?

Şi se îndepărtă ca să schimbe câteva vorbe cu doamnele mai în vârstă, apoi se retrase.

capitolul 11

Dragă Joel,

Dacă m-ai vedea acum, nu m-ai recunoaşte. Părul meu a fost tăiat. Nu e scurt, dar e categoric mai scurt, şi Bertha Reed învaţă de la camerista verişoarei mele Elizabeth cum să îl aranjeze mai frumos. Voi avea chiar bucle şi zulufi când mă voi aventura să ies într-o seară – lucru care se va întâmpla în curând, când voi merge la

teatru ca invitată a ducesei de Netherby (mătuşa mea). Crede că e timpul ca lumea bună să aibă şansa de a mă vedea, acum că am fost măcar parţial transformată. De parcă aş fi un taur premiat – deşi asta nu pare o analogie prea corectă, nu? Dar mă voi simţi precum ceva premiat. O idioată premiată, poate?

Şi hainele mele! Am refuzat să mă plec în faţa idolului societăţii, MODA – care este, la urma urmei, un joc care ţine oamenii ocupaţi şi îi face să cumpere mereu ca să nu rămână ÎN URMA modei? Dar chiar şi eu am fost făcută să înţeleg că trebuie, pur şi simplu, să îmi schimb rochia de cel puţin trei ori pe zi, şi adesea chiar de mai multe ori. Ceea ce porţi dimineaţa nu e potrivit pentru după-amiază, şi ceea ce porţi după-amiază nu merge în niciun caz seara. Ceea ce porţi acasă nu poate fi luat la plimbare pe jos sau cu trăsura sau într-o vizită. Şi nu poţi fi văzut purtând acelaşi lucru vechi – chiar dacă vechimea lui e de numai două săptămâni – sau aceeaşi costumaţie învechită oriunde mergi. Se pare că scopul unei doamne este acela de a lăsa impresia că nu poartă niciodată aceeaşi haină de două ori. Eu am rezistat cât am putut, dar nu poţi să-ţi imaginezi gradul de încordare la care am ajuns luptând cu toată voinţa împotriva unei ducese (mătuşa), a unei contese văduve (bunica), a altor doamne cu titluri (mătuşi) şi a unei modiste franceze, care e toată numai exclamaţii în franţuzeşte şi fluturări de mâini, deşi mai strecoară uneori ceea ce cred că e un accent de periferie londoneză. Am atâtea haine, că Bertha a declarat că ar putea deschide o prăvălie din care să facă avere. Am fost la cumpărături cu Lady Overfield (verişoara Elizabeth) într-o dimineaţă, pe modernele – nu pot scăpa de cuvântul acesta – Bond Street şi Oxford Street, şi ne-am întors acasă cu atâtea pachete, în cea mai mare parte ale mele, încât a fost o minune că am mai încăput şi noi în trăsură sau că au mai rămas mărfuri în magazine.

Dar, după ce am scris atâta, mi-am dat seama că probabil nu te interesează deloc detaliile despre schimbările pe care le-a suferit înfăţişarea mea, nu-i aşa?

Acum ştiu tot ce e de ştiut despre clasele engleze superioare. Ei – cred că ar trebui să spun noi – nu pot fi îngrămădiţi unul peste altul ca o adunătură bogată şi privilegiată, fără nimic care să îi deosebească, în afară poate de mărimea averii. Ştiai, de exemplu, că, dacă există patru duci într-o cameră – şi să ferească Cerul să se întâmple vreodată aşa –, şi toţi aşteaptă să se aşeze la cină, nu pot fi aşezaţi în ordine întâmplătoare. Oh, nu, vai de mine! Pentru că niciun duce – sau alt titlu sau rang – nu este egal cu altul. Unul va fi întotdeauna mai important decât toţi ceilalţi trei, şi apoi unul dintre cei rămaşi va fi mai important decât ceilalţi doi, şi aşa mai departe. E năucitor şi ridicol, dar aşa este. Trebuie să învăţ nu doar toate diferitele titluri şi ranguri, dar şi care este locul exact al fiecăruia şi cine are întâietate. Toţi cei care fac o greşeală se sinucid social şi sunt condamnaţi la un purgatoriu aristocratic, cu o slabă speranţă de a fi trimişi înapoi pentru o a doua şansă.

Învăţ să dansez. Oh, poţi să protestezi că ştiam deja fiindcă ai dansat cu mine în numeroase ocazii. Nu e aşa, Joel. Educaţia noastră într-ale dansului a fost jalnic de necorespunzătoare, pentru că ne-a învăţat doar ce să facem cu picioarele şi nu ce să facem cu mâinile şi degetele, şi capetele, şi expresia feţei. Îţi dau doar o indicaţie, ca să o foloseşti pe viitor. Niciodată să nu zâmbeşti în timp ce dansezi, cel puţin nu la nivelul la care să-ţi arăţi dinţii. Pur şi simplu nu se face.

Dar valsul, Joel – oh, valsul, valsul, valsul. Ai auzit vreodată de asta? Eu nu. Este... ei bine, este cerul pe pământ. Cel puţin, cred că trebuie să fie, chiar dacă l-am încercat numai o dată. Mătuşa Matilda, cea mai mare dintre surorile tatălui meu, crede că e indecent, pentru că dansezi tot şirul de dansuri cu un singur partener, faţă în faţă şi atingându-vă tot timpul, dar bunica spune că e imposibil de romantic – exact cuvintele ei – şi a trebuit să fiu de acord cu ea. Cred că îmi place bunica, deşi acesta este un alt subiect.

Mai există un alt lucru despre care îţi voi putea vorbi

doar retrospectiv, pentru că nici nu îndrăznesc să mă gândesc la asta înainte. Voi fi prezentată REGINEI, Joel! (Domnişoara Rutledge ar face apoplexie.) Va trebui să merg până la scaunul (tronul?) ei şi să-mi fac reverenţa. Sunt instruită intensiv, pentru că există un mod anume de a înainta şi un mod de a te retrage şi un mod de a-ţi face reverenţa rezervat reginei – şi regelui, presupun, dar se spune că el e nebun, bietul gentleman! Îţi voi povesti după ce se termină chinul – dacă supravieţuiesc, adică.

Trebuie să ajung la subiectul acestei scrisori, care e deja foarte lungă şi te va plictisi probabil până la lacrimi. Deşi nu ne-am plictisit niciodată unul pe altul, nu-i aşa? Oricum... Am aflat în dimineaţa asta de la vărul Alexander, contele de Riverdale, că surorile mele vitrege au plecat într-adevăr la Bath ca să locuiască la bunica lor, doamna Kingsley. Mama lor a plecat cu ele, deşi nu cred că intenţionează să rămână. Scrisoarea pe care am trimis-o la Hinsford Manor, în Hampshire, prin care le invitam şi chiar le rugam să rămână acolo şi să îl considere căminul lor pentru tot restul vieţii dacă doreau, nu a primit niciun răspuns. Tânărul Harry, fratele meu vitreg, a fost să le vadă, dar s-a întors foarte repede. Are o permisiune pentru un regiment de pedestraşi şi i se va alătura în curând. A refuzat oferta de a împărţi averea cu mine, dar mi-a explicat că refuză banii tatălui meu, nu pe ai mei. Pot să înţeleg asta, deşi mi se rupe inima pentru că toate încercările mele de a împărţi totul au fost refuzate cu dispreţ.

Oricum, ca să ajung în cele din urmă la subiectul acestei scrisori (cred că mormăi printre dinţi: oare femeia asta nu o să ajungă niciodată la subiect?). Poţi să descoperi unde locuieşte doamna Kingsley şi să le supraveghezi cumva pe surorile mele? Nu ştiu de fapt ce îţi cer, dar vezi tu, ele nu mai sunt Lady Camille şi Lady Abigail Westcott. Sunt doar domnişoarele Westcott, fiicele naturale ale răposatului conte de Riverdale. Nu ştiu cum le va primi societatea din Bath. Le va respinge? Cred că multe depind de influenţa pe care o are bunica lor – sau de propria lor

atitudine. Îmi simt inima grea când mă gândesc la ele. Camille, cea mai mare dintre ele, s-a purtat foarte neplăcut în timpul îngrozitoarei prime întâlniri cu domnul Brumford. A fost trufaşă, grosolană şi poruncitoare. Dar nici eu nu am văzut-o în împrejurările cele mai favorabile, nu-i aşa? Şi vai de mine, chiar în ziua următoare logodnicul ei a părăsit-o pentru că era ilegitimă. Mi-aş dori să-l bată cineva. E şocant, ştiu, dar chiar asta vreau. Cum a îndrăznit să-i zdrobească inima surorii mele?!

Încă îmi mai doresc să pot veni acasă. Cred că aş veni dacă nu aş fi renunţat la ispita asta în momentul în care am adus-o pe Bertha aici. E fericită peste măsură. M-a întrebat ieri dacă nu ar putea avea jumătatea ei de zi liberă sâmbăta, în loc de marţi, cum a ordonat menajera, pentru că jumătatea de zi liberă a lui Oliver e sâmbăta. Am spus da, bineînţeles, şi este peste măsură de bucuroasă pentru că poate spune că ies la plimbare împreună în mod oficial.

Şi uite – am schimbat subiectul şi nu am ajuns să spun exact ceea ce îţi cer. Nu ştiu! Dar oh, dragul meu Joel, nu ai putea oare să le supraveghezi puţin pe surorile mele? Nu le cunosc şi probabil că nu le voi cunoaşte niciodată, dar le iubesc. Cât de ridicol e? Măcar ţine-mă informată, dacă poţi. Sunt excluse din societate sau îşi croiesc un fel de viaţă nouă? Cea de-a doua pagină se termină repede, şi nu trebuie să încep alta.

Să ştii că rămâi

Cel mai drag prieten din lume pentru

Anna Snow

P.S. Am uitat să-ţi mulţumesc pentru încântătoarea ta scrisoare plină de veşti. Consideră că ţi-am mulţumit pe larg. Nu mai am spaţiu, A.S.

Marile puteri, adică mătuşile şi bunica Annei, hotărâseră într-adevăr că prima ei ieşire oficială în societate să fie la teatru, în loja particulară a ducelui, unde avea să fie văzută de un mare număr de oameni care erau acum foarte dornici să o întâlnească, fără a avea însă vreun contact cu ei. Se părea că mai avea multe de învăţat

despre purtarea politicoasă şi despre titlurile şi rangurile din lumea bună.

*

Anna nu văzuse niciodată o reprezentaţie teatrală, deşi în Bath existau teatre. Acum o aştepta cu nerăbdare, mai ales că citise piesa cu pricina şi îi plăcuse – *Şcoala bârfelilor,* de Sheridan[5]. Nici nu i-ar fi trecut prin minte să fie nervoasă dacă nu i-ar fi spus toată lumea că nu trebuia să fie – chiar şi Elizabeth.

— Probabil că o să ţi se pară un chin, Anna, îi spuse ea în timpul cinei, pe care o luau devreme în seara spectacolului. Ştii, spectacolul care are loc pe scenă e cel mai puţin important dintre motivele pentru care mergem la teatru.

Anna se uită la ea şi râse.

— Nu, nu ştiu, spuse ea. Ce altceva mai este acolo?

— Sunt şiruri de loji, explică Elizabeth cu ochii strălucind de veselie, ocupate de cei mai aleşi membri ai societăţii, şi mai este şi parterul sau fosa, ocupată mai ales de domni. Şi toată lumea vine la teatru ca să-şi facă ochi dulci, ca să observe şi să comenteze rochiile, lavalierele, bijuteriile, coafurile şi cele mai noi cupluri şi flirturi, dar şi cine şi cui îi face curte. Domnii din fosă privesc doamnele, iar doamnele, foarte ofensate, se uită la domni din spatele evantaielor care fâlfâie. Probabil că jumătate dintre căsătoriile din înalta societate au fost puse la cale la teatru.

— Oh, vai de mine, zise Anna. Şi cealaltă jumătate?

— În sala de bal, bineînţeles. Se spune că Londra e un mare târg de căsătorii în timpul sezonului.

— Oh, vai de mine, spuse Anna din nou.

Bertha o ajutase pe Anna să se îmbrace cu rochia de seară turcoaz, care li se păru o minunăţie amândurora, strălucind în lumină şi favorizând silueta Annei cu fusta în falduri moi şi corsetul ajustat de mâini experte, în ciuda

5 Richard Brinsley Sheridan (1751-1816), dramaturg şi poet satiric de origine irlandeză, proprietarul Teatrului Regal din Londra (n.tr.)

faptului că avea o croială simplă şi era lipsită de orice podoabă. Bertha muncise o grămadă la părul ei, periindu-l până începuse să strălucească şi apoi răsucindu-l într-un coc sus, la spate, înainte de a ondula şuviţele lungi pe care le lăsase libere pe gât, pe urechi şi pe tâmple. Învăţase cu sârguinţă de la camerista lui Elizabeth.

— Oh, nu aţi arătat niciodată atât de drăguţ, domnişoară Snow, spuse ea fără nicio modestie, făcând un pas înapoi ca să-şi admire munca. Tot ce vă mai trebuie e un prinţ.

Bertha chicoti, iar Anna râse.

— Dar adevărul este că nu aş şti ce să fac cu el, Bertha. Mi s-ar lega limba în gură.

Pentru că un duce nu era cu mult mai prejos decât un prinţ, nu-i aşa? Nu îl văzuse pe ducele de Netherby din după-amiaza în care o învăţase să valseze – deşi profesorul de dans îşi asumase toate meritele. Nu se hotărâse încă dacă ceea ce simţea faţă de duce era atracţie sau respingere, şi asta era ciudat. Erau sentimente total opuse, bineînţeles. Însă era sigură că valsul era cel mai divin dans care fusese creat vreodată.

— Cred că sunteţi teribil de speriată, domnişoară Snow, îi spuse Bertha în timp ce strângea peria, pieptenele şi fierul pentru ondulat. Veţi fi văzută de toţi grangurii. Dar acum sunteţi una dintre ei, nu-i aşa? Ei bine, ţineţi-vă capul sus şi amintiţi-vă cum ne spuneaţi la şcoală – sunteţi la fel de bună ca oricare dintre ei.

— Mă bucur că măcar unul dintre elevii mei asculta, spuse Anna.

Curând după cină sosi vărul Alexander împreună cu mama lui, ca să le ducă la teatru în trăsura sa. Ar putea fi prinţul din orice poveste, se gândi Anna, mai ales în hainele de gală cu alb şi negru. Şi era şi un gentleman perfect. Lăudă înfăţişarea ei şi a surorii lui şi le ajută să urce în trăsură cu atenţie binevoitoare, înainte de a se aşeza lângă Elizabeth, cu spatele la cai.

— Cred că eşti agitată, îi spuse el Annei, zâmbindu-i amabil. Dar nu trebuie să fii. Arăţi elegant, şi vei fi

înconjurată de membrii familiei.

— Bineînţeles că eşti agitată, Anastasia, spuse verişoara Althea, bătând-o uşurel pe mână. Ar fi ciudat dacă nu ai fi. Cred că unii oameni vor veni în seara aceasta la teatru doar pentru că au auzit că vei fi acolo. Povestea ta a stârnit mare vâlvă.

— Şi dacă nu ar fi fost agitată înainte de a se urca în trăsură, mamă, spuse Elizabeth, ar fi apucat-o oricum tremuriciul până acum. Ignoră-ne, Anna. Mă bucur că piesa va fi o comedie. E destulă tragedie şi violenţă în viaţa reală.

Anna se întrebă dacă era agitată. Era foarte bine să-şi spună că era la fel de bună ca orice om de acolo. Şi cu totul altceva să păşească într-un teatru plin de oameni care se pare că aşteptau la fel de mult s-o vadă pe ea, ca şi piesa în sine. Ce prostie, într-adevăr!

În jurul teatrului era o mare înghesuială de oameni şi trăsuri, dar dreptul de întâietate era important în Londra, şi Anna îşi aminti acest lucru în timp ce în mulţime se deschidea o alee pentru trăsura contelui de Riverdale, iar în faţa uşilor teatrului se elibera ca prin minune un spaţiu pentru a fi trasă la scară. Ducele de Netherby aştepta acolo cu mătuşa Louise, însă Anna fu ajutată să coboare de vărul Alexander, care îi oferi cu fermitate braţul, bătând-o liniştitor pe mână. De braţul celălalt se ţinea mama lui. Ducele o ajută pe Elizabeth să coboare şi, împreună cu mătuşa Louise, o conduse prin foaierul aglomerat spre loja lui de sus.

Era îmbrăcat într-un frac verde-închis, cu pantaloni cenuşii până la genunchi şi vestă argintie brodată, cu o cămaşă şi şosete foarte albe şi o lavalieră de mătase elaborat înnodată. Bijuteriile lui erau toate din argint şi diamante, iar părul auriu se unduia. Era doar graţie, eleganţă şi trufie, şi o cărare se deschise în faţa lui, aşa cum se deschisese şi afară pentru trăsura contelui.

O sărutase o dată. Nu, nu o sărutase. O alinase. Şi valsase odată cu ea, iar ea se simţise de parcă ar fi dansat în paradis.

Când păşi în loja lui particulară, i se tăie răsuflarea.

Era ca un spaţiu închis şi intim, căruia îi lipsea un perete. Sau poate că era ca şi cum ai fi păşit pe scenă, pentru că era aproape de scenă şi aproximativ la acelaşi nivel cu ea, după cum văzu Anna imediat, şi putea fi văzută din orice parte a teatrului, de la lojile aranjate în potcoavă la etajul la care se aflau ei până la rândul de scaune aşezate pe podeaua de la parter.

Mulţimi de oameni aşteptau deja. Zgomotul conversaţiei era aproape asurzitor, dar fu sigură că nu îşi imaginase intensificarea zumzetului, urmată de o scădere pronunţată a sunetelor de orice fel şi de un reînnoit val de conversaţii. Şi toate capetele păreau să se fi întors în direcţia lor. Anna ştiu pentru că se uita. Ar fi putut să privească în jos şi să pretindă că nu exista nimic în afară de siguranţa lojei lor, dar dacă nu se uita de la început, s-ar fi putut să nu mai aibă curajul de a o face, şi ar fi fost un lucru foarte absurd, pentru că venise acolo ca să urmărească o piesă de teatru. Dar bineînţeles că în loja aceasta exista un duce şi o ducesă, un conte, un baron şi o baroneasă – lordul şi Lady Molenor, unchiul Thomas şi mătuşa Mildred, toţi îi aşteptau acolo. Asta însemna că nu toţi oamenii aceia se uitau neapărat la ea.

În lojă mai erau şi doi domni. Mătuşa Louise îi prezentă Annei: colonelul Morgan, un prieten deosebit al defunctului ei soţ, şi domnul Abelard, un vecin şi prieten al vărului Alexander. Amândoi făcură o reverenţă când ea înclină capul şi le spuse că era încântată să îi cunoască.

— Se pare că toată lumea se uită la dumneavoastră, Lady Anastasia, îi spuse colonelul, cu ochii scânteindu-i de sub sprâncenele stufoase, cenuşii. Îmi permiteţi să vă spun cât de elegant arătaţi?

— Vă mulţumesc, spuse ea.

Vărul Alexander o aşează aproape de celălalt capăt al lojii, lângă balustrada îmbrăcată în catifea a balconului, şi se aşează alături de ea. Apoi se angajă într-o conversaţie cu ea, în timp ce toţi ceilalţi îşi ocupau locurile. Era evident că făcea tot ce-i stătea în puteri ca să se simtă în largul ei. Dar el? Trebuie să fi fost un chin pentru el, pentru că de abia

înaintase într-un rang aristocratic, şi nu petrecea mult timp în Londra. Anna îi întoarse zâmbetul şi răspunse avansurilor sale conversaţionale.

Ducele o amuza pe Elizabeth. Îi spusese ceva, şi ea râdea. Domnul Abelard, aşezat alături de verişoara Althea, îşi plecase fruntea spre ea şi o asculta vorbind.

Şi apoi, în sfârşit, începu piesa, şi zgomotul conversaţiei se stinse, iar râsetele încetară. Anna îşi îndreptă toată atenţia spre scenă şi în câteva minute fu captivată şi vrăjită. Râse, bătu din palme şi uită cu totul unde era. Se afla pe scenă cu personajele, trăind comedia cu ele.

— Oh, tresări ea când pauza o făcu să-şi amintească de sine, totul e absolut minunat. Ai mai văzut vreodată ceva atât de interesant? Se întoarse şi îi zâmbi vărului Alexander, care îi întoarse zâmbetul.

— Probabil că nu, spuse el. E deosebit de bine realizat. Putem aştepta aici până începe actul al doilea. Nu e nevoie să ieşim din lojă.

Anna văzu că în tot teatrul oamenii se ridicau în picioare şi dispăreau pe coridorul din spatele lojilor. Zgomotul deveni din nou asurzitor. Elizabeth ieşi cu mama ei şi cu domnul Abelard.

— Vom rămâne aici, Anastasia, spuse mătuşa Louise, ridicând vocea. Apariţia ta aici e o expunere suficientă pentru început. Dacă cineva vine aici ca să-şi prezinte omagiile, nu trebuie decât să murmuri câteva cuvinte simple de politeţe.

— Chiar nu trebuie să te simţi intimidată, Anastasia, adăugă unchiul Thomas. Numai cei mai insistenţi se vor aventura să bată la uşa lojii lui Avery, şi vom întreţine noi conversaţia. Tu nu trebuie decât să zâmbeşti.

Ducele se ridicase şi el în picioare, deşi nu o urmase pe Elizabeth pe coridor. Priza tutun dintr-o tabacheră de argint încrustată cu diamante şi privea spre celelalte loji cu o expresie plictisită. După ce nu mai avu nevoie de tabacheră, o puse în buzunar şi păşi spre Anna.

— Anna, spuse el, după ce am stat atâta timp, simt

nevoia să îmi dezmorţesc picioarele. Mă poţi însoţi, dacă vrei.

— Avery, spuse mustrător ducesa, am hotărât deja că ar fi mai înţelept ca la prima ieşire…

— Anna? ridică el din sprâncene.

— Oh, mulţumesc, zise ea, realizând dintr-odată că stătea de mult pe scaun. Se ridică în picioare şi el o conduse pe coridor, unde mulţimile circulau, chemându-se, conversând, sorbind băuturi – şi întorcându-se să se uite la Anna şi la ducele de Netherby. Acesta salută apatic câteva persoane, ridicându-şi monoclul împodobit cu diamante aproape până la ochi, dar fără a-şi duce gestul până la capăt, şi cărarea aceea magică se deschise din nou în faţa lor, ca să poată păşi nestingheriţi.

— Cred că ţi-a trebuit o viaţă ca să-ţi desăvârşeşti arta de a fi duce.

— Anna, spuse el aproape îndurerat. Dacă există vreo artă pe care am desăvârşit-o, aceea e arta de a fi eu însumi.

Ea râse, şi el întoarse capul ca să se uite la ea.

— Presupun că îţi dai seama că şi tu înveţi o artă asemănătoare? Până mâine, jumătate din populaţia feminină a lumii bune va vorbi şocată despre simplitatea înfăţişării tale, iar cealaltă jumătate va fi dintr-odată nemulţumită de înzorzonarea excesivă a propriei lor înfăţişări şi vor începe să arunce volanele, volănaşele, panglicile, fundele şi zulufii, până când Londra se va îneca în ele până la genunchi.

— Ce…

— … absurd, într-adevăr. Şi comportamentul tău, Anna. Să râzi şi să aplauzi la mijlocul unei scene? Şi să nu vorbeşti nimic cu cei care se aflau în loja ta, atunci când acţiunea a devenit plictisitoare? Şi să râzi din nou acum, aici afară?

— Piesa nu a devenit plictisitoare, protestă ea. În plus, ar fi fost nepoliticos faţă de actori şi de restul spectatorilor să vorbesc tare în timpul reprezentaţiei.

— Ai multe de învăţat, oftă el.

Dar ea ştia că nu vorbise serios. *El* nu vorbise în timpul reprezentaţiei. L-ar fi auzit.

— Cred că sunt un caz fără speranţă.

— Ah, spuse el, ridicând un deget care aduse imediat un chelner cu o tavă cu pahare. Eu aş spune contrariul.

— Sunt un caz *plin de speranţă*? râse ea.

El luă două pahare de vin şi îi înmână unul, în timp ce un gentleman înalt, chipeş, cu un guler atât de ţeapăn şi înalt că nici nu-şi putea întoarce capul păşi spre ei.

— Ah, Netherby, spuse el. Mă bucur că ne întâlnim, bătrâne. Nu am mai dat ochii cu tine din seara aceea de la White, când am avut un fel de atac de apoplexie. Trebuie să îţi mulţumesc că m-ai ajutat cu atâta promptitudine. Doctorul meu m-a informat că probabil mi-ai salvat viaţa. M-a ţinut în pat o săptămână, din precauţie, dar cred că vei fi bucuros să afli că mi-am revenit complet.

Monoclul ducelui era în mâna liberă şi în clipa aceea îl duse la ochi.

— Sunt în extaz, spuse el cu o voce atât de rece, încât părea îngheţată.

Anna îl privi surprinsă.

— Poate, spuse domnul întorcându-se spre Anna, că îmi faci onoarea de a mi-o prezenta pe însoţitoarea ta, Netherby?

— Şi poate că nu, răspunse ducele de Netherby.

Domnul păru la fel de uluit ca şi Anna. Totuşi, îşi reveni rapid.

— Ah, înţeleg, bătrâne, spuse el. Doamna nu este chiar pregătită pentru o dezvăluire publică, nu-i aşa? Poate altă dată. Făcu o reverenţă adâncă în faţa Annei şi se îndepărtă.

— Dar ce… nepoliticos, spuse Anna.

— Da, încuviinţă ducele. Aşa a fost.

— *Tu!* strigă ea. Uneori, manierele lui afectate erau insuportabile. Tu ai fost foarte nepoliticos.

El se gândi la asta în timp ce sorbea din pahar.

— Dar adevărul este că am zis poate, Anna. Asta implică o alegere, nu? Am ales să nu i te prezint.

— De ce? spuse ea încruntată.

— Pentru că mi s-a părut plictisitor.

— Şi mie mi se pare plictisitoare compania ta, ripostă ea, dându-i paharul –, iar el lăsă monoclul să atârne de şnur ca să-l poată lua – şi întorcându-se în lojă.

Prea târziu, îşi dădu seama că atrăsese atenţia. În faţa ei se deschise o cărare, dar bănui că motivele erau diferite acum. Intră singură în lojă, dar ducele o urma destul de îndeaproape, încât nimeni nu remarcă nimic. Vărul Alexander stătea de vorbă cu unchiul Thomas şi colonelul, în timp ce mătuşa Louise şi mătuşa Mildred conversau una cu cealaltă, cu capetele aproape atingându-li-se.

— Eşti roşie, Anastasia, remarcă mătuşa Mildred. Cred că e mai cald pe coridor decât aici.

— Sunt roşie pentru că mă distrez, mătuşă, spuse Anna aşezându-se din nou. Ochii ei întâlniră ochii ducelui, şi nu se uită în altă parte pentru că nici *el* nu se uita. El ridică din sprâncene şi avu neobrăzarea de a părea aproape amuzat.

I se păruse plictisitor să i-l prezinte pe domnul acela. Ce umilitor pentru bărbatul respectiv şi ce… nepoliticos faţă de ea, lăsând impresia că nu era încă pregătită pentru a fi prezentată societăţii distinse. La ce se aştepta? Că avea să deschidă gura şi să rostească un şuvoi de obscenităţi şi blasfemii învăţate la orfelinat?

Şi apoi, înainte de a se uita în altă parte şi de a-şi relua locul, el îi zâmbi. Un zâmbet larg şi orbitor, care îl făcu să arate ca un înger auriu, iar ea simţi că îi creştea temperatura cu câteva grade.

Nu îmi place de el, hotărî ea. Şi ceea ce simt e categoric repulsie, nu atracţie.

Îi zâmbi vărului Alexander, care se aşezase din nou alături de ea şi începuse o conversaţie inteligentă despre piesă.

capitolul 12

— Ştii, Avery, spuse Harry vesel, examinându-se în oglinda înaltă de perete din budoarul său, cred că acesta a fost cel mai bun lucru care mi s-ar fi putut întâmpla. Cât timp eram unicul fiu şi moştenitorul tatălui meu, nici nu mă puteam gândi să intru în armată. Iar după moartea lui, nu mai exista nicio posibilitate. Dar i-am invidiat întotdeauna pe tipii care puteau s-o facă, şi acum pot fi unul dintre ei, fără mustrări de conştiinţă. Totul va fi o glumă colosală. Şi o să-mi placă să port haina asta verde, mai mult decât dacă ar fi fost roşie. Toţi poartă roşu, până şi câinii ofiţerilor. Hainele astea vor suci capetele. Capetele feminine, vreau să zic. Nu crezi?

Se întoarse şi îi rânji tutorelui său.

Băiatul arăta într-adevăr elegant cu uniforma Regimentului 95 de puşcaşi. Şi Avery văzu că entuziasmul lui era sincer, deşi era limpede că avea şi o mică doză de isterie. Harry avea să se descurce – dacă supravieţuia. Şi poate că ceea ce i se întâmplase fusese într-adevăr spre binele lui. Acum vorbea cu o bravură forţată, dar în curând bravura avea să devină realitate. Până la urmă, Harry avea trăsături de caracter care meritau admirate.

— Cred că vei suci întotdeauna capetele femeilor, spuse Avery, privindu-şi pupilul fără ajutorul monoclului, indiferent de culoarea hainelor. Eşti gata?

Harry pleca în ziua aceea ca să se alăture regimentului său, sau acelei părţi din el care se afla în Anglia, îngroşându-şi rândurile după pierderile din bătălie. Într-o zi sau două aveau să urce la bordul unei nave care să-i ducă în Peninsulă, la războiul cu Napoleon Bonaparte. Nu mai era timp ca băiatul să se obişnuiască în tihnă cu noul rol. De cum ajungea, se putea trezi oricând într-o luptă înverşunată.

— Mătuşa Louise nu va vărsa râuri de lacrimi din pricina mea, nu? întrebă Harry stânjenit. Cred că unul dintre cele mai grele lucruri pe care a trebuit să le fac în viaţă a fost să-mi părăsesc mama şi surorile, cu o săptămână în urmă. A fost mai rău decât să-l văd pe tata

murind.

— Excelenţa Sa îşi va păstra cumpătul cu vitejie, îl asigură Avery. Jessica însă va fi altă mâncare de peşte.

Harry clipi.

— Mama ei a lăsat-o să iasă din camera de studiu, îi spuse Avery. Dacă nu îi permiteam să-şi ia rămas-bun de la tine, probabil că ar fi fugit pe mare ca mus sau cine ştie ce altceva şi ar fi trebuit să mă obosesc să o aduc acasă.

— Aşa cum te-ai obosit cu mine atunci când m-am înrolat cu sergentul acela, spuse Harry. Ţi-am spus că m-ai făcut să mă gândesc la David înfruntându-l pe Goliat, dar cu un monoclu în loc de praştie? Naiba s-o ia de treabă, Avery, aş vrea să fi putut pocni din degete şi să mă trezesc în regimentul meu. Asta nu înseamnă că nu îmi iubesc rudele. Chiar dimpotrivă, de fapt. Iubirea este un lucru al naibii de neplăcut.

Aşa să fi fost? Dar era într-adevăr greu să îl trimiţi pe Harry departe, poate chiar la moarte.

— O să încerc din răsputeri să îmi înghit lacrimile, spuse el.

Harry râse răguşit.

Ducesa şi Jessica îi aşteptau în salon. Şi la fel şi Anna.

Avery o privi nemulţumit. Cu două seri înainte, se certase de-a binelea cu el. Compania lui i se păruse plictisitoare şi se îndepărtase de el, fără să se gândească la curiozitatea celor din jur. Ar fi pariat pe jumătate din averea lui că saloanele la modă bâzâiseră ieri din pricina acestei poveşti şi probabil că aveau să continue şi astăzi, dacă nu se ivea un binevoitor care să poarte o vestă galbenă cu o haină purpurie, sau o binevoitoare care să fugă în lume cu un lacheu chipeş şi măsliniu, stârnind astfel un nou scandal. Şi acum ea venise să scâncească pe umărul lui Harry, când el nu avea deloc nevoie de aşa ceva.

— Arăţi foarte bine, Harry, spuse ducesa cu un entuziasm plin de voioşie, ridicându-se în picioare ca să-l vadă mai bine. La revedere, băiete. Nu o să-ţi cer să ne faci mândri de tine. Ştiu că o vei face.

— Îţi mulţumesc, mătuşă Louise, spuse el,

strângându-i mâna. O voi face. Promit!

Cum era de aşteptat, Jessica se aruncă în braţele lui, jelindu-se teribil.

— O să strici noua uniformă a lui Harry, Jessica, spuse mama ei după câteva clipe, iar Jess se dădu înapoi şi începu să frece pata umedă şi întunecată de pe umărul lui.

— Nu voi accepta ni… *niciodată* că nu mai eşti contele de Riverdale, îi spuse ea, şi nu îl voi ierta ni… niciodată pe unchiul Humphrey, deşi nu trebuie să vo… vorbeşti morţii de rău. Nici nu voi ierta fa… familia pe care a ascuns-o în timpul vieţii lui. Nu au fost ni… niciodată familia lui *adevărată.* Tu şi A… Abby, şi Camille, şi mătuşa Viola aţi fost. Dar i-am promis mamei că nu voi fa… face o scenă şi nu o voi face, chiar dacă *ea* e aici şi mama nu a scos-o afară. Harry, mă doare inima să te văd ple… plecând şi să ştiu că ple… pleci spre un asemenea pe… pericol.

— O să mă întorc sănătos, promise el, rânjindu-i. Nu scapi aşa uşor de mine, Jess. Şi tu vei fi mare când mă voi întoarce. Aproape că eşti şi acum. Vei avea atâţia pretendenţi, că nu-mi voi putea croi drum printre ei, şi îţi vei pierde oricum interesul faţă de un simplu văr.

— Nu îmi voi pierde niciodată interesul faţă de tine, Harry, declară ea cu pasiune. Aş vrea doar să nu fim rude. Dar presupun că atunci nu te-aş fi cunoscut niciodată, nu? Ce încurcată e viaţa! Oh, mi-aş de… *dori* să nu p… pleci. Mi-aş *dori...*

Clătină din cap şi îşi acoperi faţa cu mâinile, iar Harry se întoarse spre Anna, care stătea liniştită, la mică distanţă.

— Anastasia.

— Harry. Ea îi zâmbi. Trebuia să vin. Eşti fratele meu. Dar nu am venit ca să te împovărez cu mai multă emoţie, pentru că sunt sigură că eşti deja împovărat de asta. Am venit doar ca să îţi spun că te respect şi te admir şi că aştept cu drag ziua în care ţi-o voi putea spune din nou.

— Mulţumesc. Nu spuse nimic mai mult, deşi nu părea nici furios, nici înciudat de venirea ei – dar nici fericit.

Şi apoi se întoarse şi ieşi din cameră. Avery ieşi cu el până la uşa de afară, dar Harry spusese deja limpede că

voia să plece singur din casă. Îşi strânseră mâinile, şi plecă. Avery ridică din sprâncene când îşi dădu seama că simţea un fel de nod suspicios în gât.

Ar fi trecut pe lângă salon şi s-ar fi întors sus, la treburile lui, dacă nu ar fi auzit voci ridicate dinăuntru – o voce ridicată, de fapt. Ezită, oftă şi deschise uşa.

— ... te voi urî întotdeauna, ţipa Jessica. Şi nu-mi *pasă* că sunt nedreaptă. Nu-mi *pasă!* Mă auzi? Îmi pasă de Abby şi de Camille. Îmi pasă de Harry. Vreau ca totul să fie ca înainte...

— *Jessica*. Ducesa, care nu ridica aproape niciodată vocea, o ridică uşor acum. Te vei întoarce în camera de studiu imediat. Eu o să vin acolo mai târziu. Când avem un oaspete în casă, ne arătăm *întotdeauna* bunele maniere.

— Nu-mi *pasă...*

— Eu o să plec, mătuşă, spuse Anna, cu vocea aceea blândă care se auzea totuşi foarte limpede. Te rog să nu te superi pe Jessica! Vina e a mea, pentru că am venit aici în dimineaţa aceasta.

— Şi nu o să iei asupra ta vina mea, strigă Jessica, întorcându-se spre ea, cu ochii plini de furie.

— Jess. Avery vorbi şi mai încet decât Anna, dar sora lui se întoarse spre el şi tăcu. La camera de studiu. Cred că ai pierdut o lecţie de geografie sau de matematică, sau ceva la fel de fascinant.

Ea ieşi fără să mai scoată nicio vorbă.

— Îmi cer scuze, Anna, spuse ducesa.

— Te rog să nu îţi ceri, răspunse Anna ridicând mâna. Şi te rog să nu o certi prea aspru pe Jessica. Toate... lucrurile acestea au fost un şoc teribil pentru ea. Înţeleg că verii ei îi sunt foarte dragi.

— Îi adoră, admise ducesa. Pierzi şi tu o lecţie de dans, sau de etichetă, sau o probă?

— Doar întâlnirea săptămânală cu menajera. Poate aştepta. Dar nu vreau să mai pierzi timpul cu mine, mătuşă Louise. O s-o iau pe Bertha de la bucătărie şi voi pleca.

— Şi Elizabeth? întrebă ducesa.

— A plecat cu mama ei la bibliotecă, îi explică Anna.

Voiau să merg şi eu, dar am ales să vin, ca să-l văd pe Harry pentru ultima dată – însă sper, oh, *chiar* sper, că nu a fost cu adevărat ultima dată. Dar mă tem că a fost o îngăduinţă faţă de propria mea persoană, la care ar fi trebuit să renunţ. Bună ziua, mătuşă, şi ţie, Avery.

Anna se îndreptă hotărâtă spre uşă, şi Avery se gândi că l-ar fi trântit jos dacă nu s-ar fi dat la o parte.

— Anastasia! spuse mama lui vitregă cu un glas chinuit. Nu cumva ai de gând să cobori la bucătărie în persoană ca să îţi chemi slujnica?

— Cred că fata e înecată în ceai şi pâine, şi unt, şi bârfe, spuse Avery. Las-o să termine şi să plece singură acasă, când o să afle că a fost abandonată. Te voi însoţi eu, Anna.

Se părea că ea îl considera încă plictisitor. Ridică din sprâncene.

— Asta a fost o întrebare?

El se gândi la ceea ce spusese exact.

— Nu. Dacă memoria mă slujeşte corect, cred că a fost o declaraţie.

— Aşa am crezut şi eu. Dar nu mai continuă discuţia, şi după două minute erau afară, şi ea îi primea braţul, fără să mai spună nimic.

— Încă eşti… plictisită de mine? o întrebă el după ce ieşiră în tăcere din Hanover Square.

Ea evită întrebarea.

— Chiar ai salvat viaţa acelui om? îl întrebă ea.

Ah, se referea la Uxbury.

— E într-adevăr extraordinar că îşi aminteşte incidentul în felul acesta. Din câte îmi aduc aminte, aproape că i-am *luat* viaţa.

Ea îşi dădu capul pe spate, ca să-l poată privi în faţă. Avea o rochie de zi de un verde palid, lipsită total de podoabe, deşi era clar că fusese croită de un expert. Îi sublinia curbele neînsemnate, şi el fu surprins realizând că era la fel de atrăgătoare din punct de vedere sexual ca oricare din femeile mai înzestrate de natură, care îi plăcuseră întotdeauna. Boneta ei de paie, legată sub bărbie

cu o panglică de aceeaşi culoare, era cu siguranţă cea mai simplă bonetă pe care o văzuse vreodată, dar avea o formă care o făcea neaşteptat de drăguţă. Buclele şi zulufii care îi împodobeau capul cu două seri înainte, la teatru, dispăruseră astăzi, şi fiecare fir de păr fusese strâns fără milă în cocul prins la spate. Deşi nu vorbise serios atunci când sugerase că jumătate din doamnele din lumea bună aveau să imite în curând simplitatea stilului ei, îşi dădu seama că nu ar fi fost deloc surprins dacă s-ar fi întâmplat aşa. Bineînţeles, ar fi avut nevoie de silueta ei şi de frumuseţea feţei ei ca să se poată descurca.

— Presupun că nu îmi vei explica nimic dacă nu te întreb.

— Eşti sigură că vrei să auzi despre modul violent în care m-am comportat cu alt gentleman?

Ea scoase o mică exclamaţie enervată.

— Da. Oricum, am senzaţia că eşti pe cale de a spune ceva absurd.

— L-am croit sub genunchi cu un picior şi l-am împuns cu trei degete într-un loc care se afla exact sub coaste, îi zise el, şi l-am pus la pământ, când gâfâia după aer. De fapt, nu gâfâia. Atunci când gâfâi, ai ceva aer în plămâni, nu? El s-a făcut stacojiu, şi aşa se şi cuvenea, fiindcă a tras după el o sticlă preţioasă de cristal şi probabil şi o masă. Dar înainte ca eu să plec, era înconjurat de persoane dornice să-l ajute.

— Oh, spuse ea exasperată, te-ai întrecut pe tine însuţi cu absurdităţile. *Trei degete*, ce să zic! E de două ori mai înalt decât tine.

— Ah, răspunse el după ce salută un cuplu care trecea pe lângă ei pe stradă, dar toată lumea e de două ori mai înaltă decât mine, Anna. Deşi degetele mele sunt probabil la fel de lungi ca ale majorităţii bărbaţilor.

— Trei degete, spuse ea cu dispreţ suprem. Se încruntă, neştiind dacă el o tachina sau îi spunea adevărul.

— Degetele pot fi o armă puternică, Anna, dacă ştii cum şi unde să le foloseşti.

— Oh, vai de mine, cred că eşti serios. Dar de ce ai

făcut-o – dacă ai făcut-o într-adevăr? De ce ai fost cât pe ce să-l omori?

— Eram sătul de conversaţia lui, spuse el, şi îi zâmbi.

Ea înţepeni şi se depărtă puţin de el, apoi întoarse capul şi îl privi din nou.

— Era plictisitor?

— Teribil.

Atunci el auzi un tropăit de paşi în urma lor, apropiindu-se cu mare viteză, şi se opri; când se întoarse, văzu o fată tânără. Avea o rochie nouă şi ţeapănă, pe care o ridicase mai sus de glezne, o bonetă nouă şi pantofi noi, şi nu trebuia să fii un geniu ca să ghiceşti cine era.

— Bertha, presupun? o întrebă el când se opri dintr-odată, fără aer, în mijlocul trotuarului, la scurtă distanţă de ei.

— Da, sir, înălţimea mea, închinarea Voastră, spuse ea. Oh, care e, domnişoară Snow? Am uitat, dacă am ştiut vreodată.

— Excelenţa Voastră, spuse Anna. Nu era nevoie să alergi după mine, Bertha. Trebuia să mai rămâi puţin şi să te distrezi.

— Am mâncat deja doi biscuiţi de orz şi nu aveam nevoie şi de al treilea, spuse fata. O să mă îngraş. Ar fi trebuit să fi venit să mă chemaţi, domnişoară Snow. Nu trebuia să vă las să ieşiţi fără mine, nu? Nu când sunteţi singură, oricum.

— Dar nu sunt singură, sublinie Anna. Ducele de Netherby mă conduce acasă, şi e văr cu mine prin alianţă.

— Totuşi, spuse Avery oftând, se ştie că ducii devorează doamnele pe străzile Londrei, atunci când cameristele nu sunt cu ele ca să le apere. Ai făcut bine că ne-ai urmărit, Bertha.

Ea îl lăsă fără cuvinte, râzând cu veselie nestăpânită.

— Oh, dumneata! exclamă ea. E un caraghios, domnişoară Snow.

— Poţi să ne urmezi de la distanţa asta, îi spuse Avery. Destul de aproape ca să mă ataci dacă îmi trece prin minte să sar la stăpâna ta, dar destul de departe ca să nu

auzi sau – Doamne fereşte! — să nu participi la conversaţia noastră.

— Da, Excelenţa Voastră. Îi rânji veselă, de parcă ar fi fost implicaţi într-o conspiraţie împărtăşită.

— Mulţumesc, Bertha, zise Anna.

— Bănuiesc că aţi venit la braţ spre Archer House, pălăvrăgind fără oprire şi râzând.

— Nu chiar la braţ. Prima dată am fost cu tine la braţ în Hyde Park. La orfelinat nu există prea multe atingeri fizice. Poate pentru că suntem toţi atât de înghesuiţi acolo, respectăm spaţiul care ne desparte.

Dar nu spusese că nu pălăvrăgise şi nu râsese cu slujnica ei. Ce fiinţă ciudată era! Şi el trebuia să admită că era fascinat de ea.

— Surorile mele sunt în Bath, şi locuiesc într-o casă în Crescent cu bunica lor, doamna Kingsley. Trebuie să fie bogată – Crescent e cea mai prestigioasă adresă din Bath. Ştii ceva despre ea?

— Soţul ei s-a născut bogat şi nu a risipit nimic, din câte ştiu. Cred că şi ea e dintr-o familie bogată. De asta s-a căsătorit tatăl tău cu fiica lor. Fiul lor a ales o carieră ecleziastică şi a rămas cu enoriaşii lui, deşi nu cred că mai avea nevoie de asta, după moartea tatălui lor. Camille şi Abigail vor avea o viaţă bună, Anna. Nu vor muri de foame. Şi nici mama lor nu va muri de foame.

— Dacă ar fi vorba numai de bani, aş fi liniştită, spuse ea. Abigail a fost în Salonul cu ape minerale[6] la plimbarea de dimineaţă, cu bunica ei, dar Camille nu a fost văzută.

— Şi cine e spionul tău, mă rog?

— Ce cuvânt oribil! L-am rugat pe prietenul meu Joel să le supravegheze pe cât posibil, ca să afle dacă şi-au putut croi o nouă viaţă. Cred că i-am transmis ideea că trăiau în mari lipsuri. A descoperit cine e bunica lor şi unde locuieşte, şi a văzut-o pe Abigail intrând în Salonul cu ape

---

6 *Grand Pump Room,* clădire istorică din Bath în care se întâlnea înalta societate; ea cuprindea o galerie de muzică, o statuie a regelui şi o fântână arteziană cu apă minerală, din care puteau bea toţi vizitatorii veniţi acolo în scopuri medicale, (n.tr.)

minerale într-o dimineaţă, deşi el nu a intrat. A aflat că era ea.

— Un prieten admirabil.

— A fost şi la domnul Beresford în locul meu, deşi a trebuit să-i scriu chiar eu. Nu a vrut să-i dezvăluie nimic lui Joel.

— Beresford? spuse el ridicând din sprâncene.

— Avocatul prin care m-a întreţinut tata la orfelinat, îi aminti ea. Nu mi-a răspuns încă. Sper să-mi poată spune cine au fost sau sunt părinţii mamei mele, şi unde locuiesc sau locuiau – reverendul şi doamna Snow, vreau să zic.

— Anna, oare nu ţi-au întors ei spatele după moartea mamei tale, lăsându-te în grija dubioasă a tatălui tău?

— Aşa i s-a spus domnului Brumford. Dar trebuie să descopăr eu însămi.

Ajunseseră acum pe South Audley Street, îndreptându-se spre Westcott House.

— Îţi place să te chinui singură? o întrebă el. Nu trebuie să eviţi asta cu orice preţ?

Ea întoarse capul şi îl privi în faţă, rărind pasul.

— Dar viaţa şi chinul merg mână în mână. Nu poţi trăi pe deplin până nu înfrunţi chinul, cel puţin uneori. Sunt sigură că eşti de acord.

El ridică din sprâncene.

— Nu există bucurie fără chin?

De fapt, era de acord. Învăţase că viaţa era o pendulare continuă între doi poli opuşi, pe care trebuia să-i aduci la un echilibru dacă voiai să trăieşti o viaţă sănătoasă şi plină de sens. Ştia asta cu mintea, cu inima şi cu sufletul. Exista oare o parte din el care să nu o ştie, sau care să nu vrea să o pună în practică? Înălţase oare o barieră împotriva durerii, interzicându-şi astfel bucuria? Dar nu evita toată lumea durerea cu orice preţ?

La ce se referise maestrul său când vorbise despre dragoste? Nu voise să-i explice, şi Avery era sâcâit de întrebarea asta de mai bine de un deceniu.

— Oh, spuse ea, nu sunt sigură că viaţa poate fi definită de expresii atât de simpliste.

Îl cuprinse o poftă nebună de râs, imaginându-şi că purta o asemenea conversaţie cu o altă lady dintre cunoştinţele sale – sau cu una dintre amantele sale. Sau cu oricare dintre cunoscuţii lui, dacă tot venise vorba. Îşi luă rămas-bun de la ea după ce o văzu intrând în casă şi refuză invitaţia ei de a intra în salon pentru o gustare. Se trezi că îşi lua rămas-bun şi de la camerista ei.

— La revedere, Excelenţa Voastră, îi spuse, rânjindu-i fără ruşine. Până la urmă, nu aţi sărit pe domnişoara Snow şi nu aţi devorat-o, nu? Dar s-a întâmplat aşa pentru că eram acolo, gata să sar în apărarea ei, sau pentru că nu aţi fi făcut-o până la urmă? Nu voi şti niciodată, nu? Şi râse veselă la propria ei glumă.

La fel făcu şi foarte tânărul lacheu, care era evident nou. Un alt orfan de la Bath?

Avery fu prea uluit ca să-şi mai folosească monoclul. Dar clătină din cap când ieşi din casă şi chicoti cu voce tare, uimind două doamne care se aflau pe cealaltă parte a străzii.

capitolul 13

Avery rămase departe de South Audley Street toată săptămâna următoare. Cină în fiecare seară la unul din cluburile lui, cu nişte cunoscuţi care nu scoaseră o singură vorbă despre bonete sau educaţia pe care o primea Lady Anastasia Westcott. Fu foarte reconfortant. Totuşi, în după-amiaza celei de-a opta zile, după ce o duse pe Jessica la Gunter’s ca să mănânce o îngheţată şi să îi mai ridice moralul încă la pământ, intră în salon ca să o salute pe mama ei.

— Anastasia e pregătită să întâlnească lumea bună, îi spuse aceasta fără niciun preambul, sau cel puţin atât de pregătită pe cât poate fi. Aproape că ne-am certat în privinţa modalităţii de ieşire în lume, dar nu te voi plictisi cu detalii.

— Mulţumesc, murmură Avery.

— Ne-am hotărât asupra unui bal complet, spuse ea. Nu ajunge ceva la scară mai redusă, deşi nu prea îţi vine să spui că e un bal de debut la vârsta ei. Îşi va face reverenţa în faţa reginei la următorul salon, şi balul va avea loc în seara zilei următoare. Am avut o discuţie foarte aprinsă referitoare la locul în care se va ţine.

Şi după ce promisese să nu îl plictisească cu detalii, făcu exact asta în timp ce îi turna o ceaşcă de ceai, pe care el nu o voia, aşa cum nu voia nici detaliile. Se părea că bătrâna contesă văduvă nu putea găzdui balul pentru că era prea vârstnică, iar verişoara Matilda era un caz fără speranţă. Familia Molenor locuia atât de departe, în nordul Angliei, încât dacă ieşeau la plimbare şi făceau un pas greşit, ajungeau în Scoţia. Veneau în oraş foarte rar şi nu cunoşteau aproape pe nimeni. Astfel că ei nu erau potriviţi să fie gazdele unui asemenea eveniment. Casa pe care o închiriase pentru sezon noul conte de Riverdale nici măcar nu avea o sală de bal, iar faptul acesta îl excludea din cursă şi pe el, şi pe verişoara Althea, şi ar fi fost foarte nepotrivit să folosească Westcott House pentru o asemenea ocazie.

Avery îşi dăduse seama de mult încotro bătea ea.

— Aşa că înţelegi, Avery…

Trebuia? O întrerupse.

— Balul va avea loc aici, bineînţeles, spuse el oftând şi sorbindu-şi ceaiul – care era călduţ şi sălciu. S-a îndoit cineva de asta?

— Ei bine, da. Toată lumea ştie că treaba asta cu Anastasia ţi se pare plictisitoare, Avery. Nu ţi-ai arătat faţa la Westcott House o săptămână şi mai bine şi nu ai exprimat niciun dram de interes pentru progresul pe care îl facem cu ea. Nu e rudă cu tine, bineînţeles, şi nu ne putem aştepta să-ţi pese. Sunt încântată că eşti de acord că balul trebuie să aibă loc aici. Ţi-l voi împrumuta pe domnul Goddard, dacă îmi dai voie, şi vom începe planificările.

— Ah, dar eu nu închiriez serviciile lui Edwin, spuse Avery, aşezând ceaşca şi farfurioara înapoi pe tavă şi pregătindu-se să scape de acolo înainte de a fi cadorisit cu

descrierea rochiilor pentru bal. S-ar putea simţi jignit. O să vorbesc eu cu el, şi dumneata poţi să îi dai o listă cu posibilii oaspeţi, pentru eventualitatea improbabilă că ar uita pe vreunul, şi cu orice cerere specială la care te-ai putea gândi.

— La asta mă refeream când am spus că vreau să-l împrumut, Avery.

— Chiar aşa, spuse el, şi se îndreptă spre uşă. Era mai bine să-şi avertizeze secretarul despre osânda care îl aştepta.

Se resemnase cu faptul că anul care urma avea să fie o aglomeraţie de evenimente mondene, pentru că Jessica avea să îşi facă debutul. Dar un bal la Archer House anul acesta? Era destul ca să te facă să fugi la o mănăstire, cât se poate de departe. Bineînţeles, nu avea rost să spere că lista oaspeţilor avea să se limiteze la câteva personaje selecte. Mama lui vitregă se referise de câteva ori la această ocazie ca la un bal, şi niciun bal din Londra nu putea fi considerat un succes, dacă nu scotea tot ce se putea din ce era la îndemână. Ducesa, mama ei şi surorile sale aveau să invite pe orice persoană cu pretenţii de nobleţe, şi orice persoană cu pretenţii de nobleţe avea să accepte, pentru că Lady Anastasia Westcott era încă senzaţia orei, probabil a întregului sezon, cu atât mai mult cu cât dezvăluirea ei, ca să zicem aşa, fusese până acum un proces chinuitor de lent. Chiar şi la teatru, nicio persoană din afara grupului lor nu reuşise să îi fie prezentată.

— O vei însoţi bineînţeles pe Anastasia la dansul de deschidere, Avery, îi spuse ducesa înainte de a putea scăpa.

— O voi însoţi? răspunse el, întorcând capul spre ea.

— Dacă nu o vei face, faptul va fi cu siguranţă remarcat. Şi Alexander o va însoţi la cel de-al doilea dans.

— Şi apoi va urma o serie de posibili pretendenţi?

— Ei bine, ea *are* douăzeci şi cinci de ani, îi aminti mama lui vitregă. Nu mai este timp de pierdut.

— Dar averea îi va şterge câţiva ani.

— Cu siguranţă, încuviinţă ea, fără să observe ironia observaţiei lui. Dar aş vrea să fie mai receptivă la sfaturile referitoare la haine, în special la rochiile de bal. Sunt toate atât de simple, Avery. Şi nici nu are o siluetă prea opulentă, ca să le compenseze.

Ah. Până la urmă, nu scăpase de rochiile de bal.

— Dar e întotdeauna mai bine să creezi o modă, decât să o urmezi, spuse el.

— Să creezi moda simplităţii? răspunse ea, cu sprâncenele ridicate. Ce absurd eşti uneori, Avery! Şi a fost foarte nechibzuit din partea ei să insiste să angajeze fata aceea din Bath ca slujnică personală. O slujnică experimentată ar fi putut face multe pentru înfăţişarea ei. Şi lacheul acela nou – l-ai întâlnit? E chiar extraordinar. Dar nu mă porni.

— Nu o s-o fac, promise el, amintindu-şi scena în care portarul râsese tare împreună cu sus-numita slujnică de o observaţie pe care o făcuse el, Avery, de parcă ar fi fost toţi prieteni de când lumea.

În cele din urmă, reuşi să scape. Deşi nu scăpase teafăr, pe Jupiter! Era condamnat să ofere un mare bal la Archer House peste câteva săptămâni. Ce plictiseală teribilă!

Deşi poate că nu avea să fie o plictiseală. Avea să fie prima expunere a Annei în faţa societăţii, şi era posibil să fie ceva interesant de privit. *Ea* avea să fie interesantă.

Ah, şi trebuia să îl avertizeze pe Edwin Goddard şi apoi să îl întrebe dacă făcuse vreun progres în cercetările referitoare la reverendul şi doamna Snow, care poate mai trăiau, sau poate erau morţi, undeva în apropiere de Bristol – undeva lângă o biserică. Dar biserici existau peste tot. Nu era un indiciu prea folositor.

Cu toate acestea, dacă puteau fi descoperiţi, secretarul său avea să-i găsească. Avery îi mărise recent salariul. Trebuia s-o facă din nou, în viitorul nu prea îndepărtat. Dacă Edwin ar fi părăsit serviciul lui, s-ar fi resimţit amarnic.

*

Debutul Annei în societate fusese subiectul multor discuţii animate cu bunica şi mătuşile ei. Dorinţele ei nu fuseseră consultate. În opinia lui Elizabeth, rostită cu ochi scânteietori în timp ce erau singure, văduva şi mătuşile aveau să ajungă la un fel de înţelegere, şi nici nu avea rost să se obosească să îşi spună părerea. Lady Anastasia Westcott trebuia să îi fie prezentată reginei Charlotte la viitorul salon. Înţelegerea aceasta fusese unanimă şi urgentă. Restul rămânea deschis discuţiei.

La un capăt al spectrului era faptul că Anna trebuia introdusă în societate treptat, apărând la diferite serate selecte, la dineuri şi la concerte. La celălalt capăt era sugestia că apariţia ei de debut trebuia să aibă loc la un mare bal, găzduit de unul dintre ei. Dacă vrei să înveţi să înoţi, spusese mătuşa Mildred ca o analogie, e mai bine să fii aruncat în mijlocul unui lac adânc, decât să te bălăceşti în apa puţin adâncă de la margine.

În opinia Annei, existau mai multe posibilităţi de a se îneca.

Dar îşi păstră calmul. Era o problemă în care nu avea preferinţe ferme. Hotărâse să rămână la Londra, să înveţe rolul pe care trebuia să-l joace Lady Anastasia Westcott şi să îşi ocupe locul în societate. În afară de asta, era la cheremul rudelor ei, care ştiau mai bine decât ea cum se putea realiza această tranziţie. Baluri, serate, concerte – toate îi depăşeau experienţa şi toate erau la fel de imposibil de imaginat.

Susţinătorii ideii balului măreţ câştigară. Şi mătuşa Louise câştigă o ceartă mai puţin zgomotoasă, referitoare la locaţia balului. Avea să fie la Archer House, găzduit de ducele şi ducesa de Netherby. Data stabilită fu ziua următoare prezentării Annei la curte. Avea să fie precedat de un dineu, şi apoi ea avea să stea la linia de primire, împreună cu ducele şi ducesa. Orice persoană importantă avea să fie invitată, şi bunica avea să fie uimită cu adevărat dacă avea să existe vreun refuz. Lumea bună stătea pe jar,

aşteptând să întâlnească o fiică de conte care crescuse într-un orfelinat din provincialul Bath. Anastasia avea să aibă un partener pentru fiecare dans – nimeni nu se îndoia de asta, deşi avea să deschidă balul cu ducele de Netherby şi să danseze al doilea dans alături de contele de Riverdale.

Anna nu îl văzuse pe duce din ziua în care Harry plecase să se alăture regimentului său.

Se părea că avea să i se permită să danseze chiar şi valsul, din cauza vârstei ei mature, deşi exista o interdicţie ciudată, care nu le lăsa pe tinerele fete să valseze până nu primeau permisiune de la una dintre patroanele de la clubul Almack, oricine ar fi fost acestea.

Toate acestea fură suficiente ca să influenţeze apetitul Annei cu câteva zile înainte de data aleasă. Nu luase parte la nicio reuniune la Bath, înainte de a veni la Londra, şi regina fusese pentru ea o persoană care stătea pe tron undeva în nori, doar cu puţin mai prejos decât Dumnezeu. Pe măsură ce treceau zilele, descoperi că era mai uşor dacă îşi păstra mintea goală şi trăia doar momentul prezent. Deşi era mai uşor de spus decât de făcut, bineînţeles. Apetitul pierdut nu se mai întoarse.

Dragă Joel,

Sunt prea epuizată ca să dorm. Aşa se întâmplă cu o persoană terorizată, cu mintea amorţită şi cuprinsă de groază, după ce se termină totul

AM ÎNTÂLNIT-O PE REGINĂ ŞI AM VORBIT CU EA. Iartă-mă că ţip din nou, dar o biată orfană nu întâlneşte în fiecare zi regalitatea. E cel mai intimidant lucru pe care ţi-l poţi imagina, deşi regina arată ca orice muritor de rând şi zâmbeşte vag privind în jur şi pare să-şi dorească să se afle în altă parte, şi cred că exact asta îşi doreşte, biata lady! Dar toate... personajele galonate care te ajută să te aranjezi şi să te aşezi la rând alături de sponsorul tău (în cazul meu a fost ducesa, mătuşa Louise) sunt mult mai măreţe şi cu mult mai intimidante decât o simplă regină. Şi toată treaba e organizată în aşa fel, încât să facă tot

procesul cât se poate de incomod pentru participanţi. Când îţi vine rândul şi eşti anunţat aşa cum se cuvine, trebuie să te apropii de scaun (tron?) şi să execuţi reverenţa pe care ai repetat-o săptămâni în şir – o reverenţă foarte adâncă şi graţioasă, rezervată doar pentru regalitate. Apoi trebuie să primeşti zâmbetul vag dar amabil al Maiestăţii Sale şi să asculţi tot ce binevoieşte să-ţi spună. ŞI APOI vine partea grea, pentru că trebuie să te retragi cu faţa din Prezenţa Sa fără să calci pe trena rochiei. Şi trena este OBLIGATORIE, şi nu poate fi purtată pe braţ.

Până să-mi vină rândul, am sperat şi am tot sperat că nu va avea nimic să-mi spună în afară de câteva banalităţi şoptite, aşa cum se întâmplase cu cele două doamne foarte tinere care m-au precedat. Dar vai, auzise despre mine, Joel – despre mine, Anna Snow! S-a uitat la mine cu o fulgerare de interes care mi s-a părut real şi m-a întrebat dacă era adevărat că fusesem crescută într-un orfelinat, cu o cană de terci subţire şi o coajă de pâine uscată în fiecare zi. Dar am dezamăgit-o. I-am spus că ni se serveau trei mese complete pe zi şi o cină uşoară înainte de culcare. Cred – nu pot fi sigură – că am adăugat chiar că supele fuseseră întotdeauna consistente, cu multe legume şi adesea cu o bucăţică de carne, şi că în fiecare zi se cocea pâine, cu excepţia duminicilor. Dar până să ajung aici, ea se uita din nou vag şi una dintre înfricoşătoarele favorite mi-a semnalat foarte ferm să mă îndepărtez

Nu am călcat pe trenă. Dar am PĂLĂVRĂGIT!

Voi avea coşmaruri în seara asta, deşi mătuşa Louise m-a asigurat că nu pălăvrăgisem.

Aş vrea să comentez o mie şi unul de detalii din ultima ta scrisoare, dintre care cel mai însemnat e mult prea scurta menţionare a domnişoarei Nunce, noua profesoară. Dar sunt prea obosită ca să mai pot ţine pana. Îţi voi scrie din nou mâine. Mintea mea va avea nevoie să fie distrasă, pentru că mâine-seară e BALUL.

Oh, uneori aş vrea, aş vrea şi iar aş vrea ca scrisoarea aceea a domnului Brumford să nu mă fi găsit niciodată. Ar fi trebuit să mă ascund sub catedră. Sunt obosită şi mă

prostesc. Mă duc să mă culc. Dar să ştii că tu rămâi

Cel mai drag prieten şi confident (oricât ai fi de abuzat!) al Annei Snow

Spre sfârşitul după-amiezii următoare Anna încă îşi dorea să se poată trezi dintr-un vis lung şi ciudat, în patul ei îngust din cămăruţa din Bath. Dar bineînţeles că nu visa.

— Şi nu mai ai cum să dai înapoi, spuse ea cu glas tare.

— Oh, sper că nu, domnişoară Snow, răspunse Bertha, care răsucea părul Annei într-un coc destul de complicat în vârful capului şi lăsa libere nişte bucle pe care avea să le onduleze şi să le aranjeze frumos în jurul feţei şi pe gât. Nu mi-ar plăcea deloc să fiu nevoită să mă întorc. Sper că mă veţi păstra chiar dacă ieri am făcut o cută cu fierul de călcat la spatele rochiei dumneavoastră cafenii de plimbare, fără să-mi dau seama. Am observat când am călcat-o din nou, deşi adevărul e că am fost nevoită să apăs cât se putea de tare. E comic, nu-i aşa, că e atât de uşor să faci o cută, şi atât de incredibil de greu să scapi de ea? Îmi place să fiu aici şi să fiu tratată şi eu aproape ca un grangur, pentru că sunt camerista dumneavoastră personală. Şi îmi place să îl pot vedea pe Oliver în fiecare săptămână, în loc să trebuiască să aştept o scrisoare de două ori pe an. Cred că e cel mai prost autor de scrisori din lume. Totuşi, ucenicia lui merge foarte bine, şi e aproape sigur că îşi va păstra locul când va termina, deşi visul său e să-şi deschidă propria prăvălie. Oh nu, nu vreau să mă întorc niciodată. Vreau doar să treacă repede următorii trei ani şi să ne putem căsători, deşi nu ar trebui să gândesc aşa, nu? Înseamnă că vreau ca viaţa mea să treacă, şi viaţa e foarte dulce acum, exact aşa cum e. Nu-mi vine să cred cât e de dulce. John Davies spune acelaşi lucru, şi la fel şi Ellen Paine de la bucătărie. Oh, uitaţi-vă ce bine au ieşit buclele astea! Nu vi se pare că vă schimbă toată înfăţişarea? Eu am crezut întotdeauna că arătaţi bine, domnişoară Snow, dar nu mi-am dat seama cât de drăguţă sunteţi.

— Sunt? întrebă Anna râzând. Drăgălăşenia nu e pentru fete, Bertha? Eu am douăzeci şi cinci de ani.

— Ei bine, nu *păreţi* bătrână, o asigură Bertha. Nu arătaţi cu o zi mai bătrână de douăzeci de ani. O să fiţi cea mai splendidă lady de la bal.

— Ei bine, îţi mulţumesc. Anna se ridică în picioare, cu pieptănătura desăvârşită, şi îşi privi imaginea în oglinda înaltă. Era foarte probabil să nu fie splendidă.

Văzuse cum se îmbrăcaseră toţi la teatru, şi probabil că aveau să se îmbrace şi mai impresionant pentru un bal. Dar era mulţumită de înfăţişarea ei. Rochia ei avea să strălucească în lumina lumânărilor, şi ei îi plăcea culoarea, deşi ezitase când văzuse prima dată materialul. Era un roz vibrant, o culoare pe care nu o asociase niciodată cu propria persoană. Dar madame Lavalle desfăcuse balotul, îl drapase în jurul Annei şi îi îndreptase atenţia spre oglindă – şi Anna se îndrăgostise. Poate că arăta mai tânără decât era, sau cel puţin nu arăta mai bătrână. Şi rozul părea să adauge strălucire obrajilor ei, deşi ea se temuse că avea să se întâmple exact invers.

Se gândi că madame Lavalle îşi câştigase prin muncă falsul nume franţuzesc şi accentul. Era şi talentată, şi îndemânatică. Decolteul era puţin mai coborât decât şi l-ar fi dorit Anna, deşi nu era destul de jos ca să fie pe placul tuturor criticilor. Dar ei îi plăcea, şi îi plăceau şi corsetul ajustat şi mânecile scurte şi drepte. Rochia îi favoriza pieptul mic pe care îl avea – şi la fel şi corsetul. Fusta cădea dreaptă de sub piept şi totuşi dădea impresia că se unduia în jurul ei în timp ce păşea. Modista dorise să îi adauge o trenă, care ar fi arătat foarte frumos, spusese ea, purtată pe braţul doamnei în timp ce dansa, dar Anna refuzase. După ziua de ieri, era foarte bucuroasă că refuzase. Pantofii de dans din satin, brodaţi cu fir argintiu, aveau aproape culoarea rochiei. Mănuşile lungi până la cot erau argintii.

Oh, în intimitatea budoarului ei putea să creadă că arăta splendid. De ce nu? se gândi melancolică la cea mai bună rochie a ei de duminică şi la cele două rochii de zi pe care le adusese de la Bath, şi care dispăruseră toate din

camera ei. Dispăruseră şi cei mai buni pantofi, bineînţeles, cei vechi. Zâmbi privind imaginea Berthei în oglindă.

— Nu, nu trebuie să dorim să ne mai întoarcem niciodată, nu? Trebuie să privim înainte. E primul meu bal, Bertha. Te rog să-ţi petreci seara pe genunchi, rugându-te să nu-mi calc partenerul pe picioare la primul dans – sau, mai rău, să mă împiedic.

Bertha ţipă şi apoi râse.

— Vai de mine, bateţi în lemn, spuse ea.

Dar primul dans era cel al ducelui de Netherby, şi Anna nu-l mai văzuse din dimineaţa plecării lui Harry, cu mai mult de două săptămâni înainte. El nu avea s-o lase să calce pe picioarele cuiva. Ar fi o lovitură prea mare pentru importanţa lui. Oh, Cerule, avea să cineze la masa lui în următoarele două ore. Apoi avea să stea în linia de primire, cu el şi cu mătuşa Louise, şi apoi avea să danseze un cadril cu el. Dintr-odată, simţi că nu mai are aer şi trebui să-şi aducă aminte că el şi-ar fi dorit probabil să fie în oricare alt loc în seara aceea. Avea să arate plictisit şi fără îndoială că avea să se şi simtă plictisit. Ce umilitor!

Se întoarse de la oglindă, zâmbind.

— Oh, sunt agitată, Bertha, recunoscu ea.

— Cum? Dumneavoastră? Servitoarea părea neîncrezătoare. Întotdeauna ne miram, pentru că nimic nu vă putea scoate din fire, domnişoară Snow. Nu aveţi de ce să fiţi agitată, mai ales după ziua de ieri. Arătaţi splendid, şi sunteţi Lady Anastasia Westcott.

— Da, sunt. Dumnezeu să te binecuvânteze! Anna luă evantaiul de culoare argintie, unica ei extravaganţă din ziua în care fusese la cumpărături ca să o ajute pe Elizabeth să îşi găsească nişte pantofi noi de dans. Îşi îndreptă umerii şi ieşi din cameră. Vărul Alexander şi mama lui aveau să sosească în curând cu o trăsură, ca să le conducă pe Elizabeth şi pe ea la dineul de la Archer House.

Sosiră ultimii. Toţi ceilalţi oaspeţi erau adunaţi în salon şi se întoarseră cu toţii ca să îi salute pe noii sosiţi. Urmă un val de îmbrăţişări şi strângeri de mână. Vorbeau toţi deodată. Şi apoi Anna se trezi în centrul unei atenţii

critice.

— Presupun că arăţi cât de bine ne-am fi putut aştepta să arăţi, Anastasia, pentru că te-ai încăpăţânat şi ai refuzat să primeşti sfaturi de la cei care ştiu mai bine decât tine, spuse mătuşa Matilda – prima care îşi dădu cu părerea. Venind din partea ei, suna aproape ca o laudă, şi Anna zâmbi. Vino şi sărută-mă pe obraz – după ce îţi săruţi bunica.

Anna le sărută pe amândouă.

— E păcat, zise mătuşa Mildred, că rochia ta are prea mult material la corsaj şi nu are destul material la fustă, Anastasia. Un decolteu mai coborât şi o trenă, sau măcar nişte volane la tiv, ar fi făcut-o să arate mai drăguţ. Dar arăţi destul de bine.

— Nu-i aşa că nuanţa i se potriveşte minunat, Mildred? spuse verişoara Althea, privind-o pe Anna cu strălucitoare bunăvoinţă.

— Părul tău ar fi trebuit într-adevăr să fie tăiat, Anastasia, zise mătuşa Louise, deşi trebuie să admit că arată mult mai puţin sever decât de obicei. Ai dreptate, Mildred. Arată destul de bine, chiar dacă ar fi putut arăta mult mai modern.

— Nicio bijuterie şi nicio pană sau altceva de pus în păr, Anastasia? întrebă bunica Annei. Ar fi trebuit să mă aştept la asta şi să te fi dus la propriul meu bijutier. O să te duc înainte de următorul tău bal.

— Uneori, mamă soacră, zise unchiul Thomas, adresându-i Annei un zâmbet amabil, o lady este o bijuterie în sine. Şi ridică paharul de Xeres pe care îl ţinea în mână.

— Eu cred că arăţi cu adevărat încântător aşa cum eşti, Anna, spuse Elizabeth. Nu eşti de acord, Alex?

Interpelat astfel, vărul Alexander o privi grav pe Anna şi înclină fruntea.

— Ba da, într-adevăr, răspunse el – dar ce altceva ar fi putut spune?

Degetele ducelui de Netherby strângeau mânerul monoclului, dar nu îl ridică la ochi. Se abţinu şi de la comentarii. Spre deosebire de Alexander şi ceilalţi domni

prezenţi, îmbrăcaţi în hainele negre de seară, despre care Arma înţelesese că erau la modă şi elegante, el era îmbrăcat într-o haină de seară cambrată de un auriu mat, cu pantaloni până la genunchi de un auriu mai palid, cămaşă şi ciorapi foarte albi şi o vestă albă, cu broderii bogate de fir auriu. Lavaliera lui era ca o spumă, încadrându-i bărbia în complicate pliseuri înzăpezite, iar manşetele erau o cascadă de dantelă. Bijuteriile erau din aur, încastrat cu ametiste. Pantofii de dans aveau catarame aurite. Anna ghici că arăta oarecum demodat şi aproape uimitor de splendid. Faptul că era mai scund şi mai subţire decât toţi ceilalţi domni nu conta. Îi făcea pe toţi să pară lipsiţi de importanţă.

Pentru că familia îi terminase de judecat înfăţişarea, el păşi în sfârşit înainte şi luă asupra sa sarcina de a-i prezenta Annei singurele două persoane pe care nu le cunoştea – pe colonelul Morgan şi pe domnul Abelard îi întâlnise la teatru. Ceilalţi doi domni, care fuseseră chemaţi pentru a avea un număr egal de doamne şi domni la dineu, erau sir Hedley Thompson, vărul bătrânei contese văduve, şi domnul Rodney Thompson, fiul lui. Alte rude, se gândi Anna în timp ce ei se înclinau în faţa ei.

Curând după aceea, majordomul anunţă că masa era servită, şi ducele îi oferi braţul Annei. Aceasta fu încurcată. Asta nu se încadra în regulile stricte de conduită pe care i le explicase doamna Gray atât de minuţios şi pe care ea le memorase. Se pare că el îi citi gândurile.

— Uneori, spuse el încet, ca să-l audă doar ea, regulile sunt depăşite de ocazie, Anna. Aceasta este seara debutului tău, ca să zicem aşa. Tu eşti oaspetele de onoare. Ochii lui o priviră de sub pleoapele coborâte. Ai fost foarte inteligentă, deşi mă îndoiesc că ai făcut-o intenţionat. O să laşi în umbră orice altă lady în seara aceasta.

Ea fu mai degrabă amuzată decât ofensată.

— Şi asta e inteligenţă? întrebă ea.

— Chiar aşa. E ca şi cum ai vorbi încet într-o mare zarvă, făcându-te mai uşor auzit decât cei care ţipă. E un talent pe care îl cunoşti pentru că ai fost profesoară.

Asta însemna că observaţia lui că ea avea *să lase în umbră* pe toată lumea era un compliment, nu?

— Şi tu, spuse ea, îl vei eclipsa în mod sigur pe oricare alt gentleman.

— Ah, spuse el aşezând-o la dreapta lui, în capul mesei, omul trebuie să încerce.

Oh, îşi dădu seama Anna dintr-odată, surprinsă, mi-a fost dor de el.

capitolul 14

Dumnezeule mare, mi-a fost dor de ea, se gândi Avery. Nu era un gând comod, cu atât mai mult cu cât nu-l putea înţelege nici în ruptul capului. Bunica şi mătuşile spuseseră adevărul cu privire la înfăţişarea ei. Rochia ei era prea formală şi prea simplă, părul prea lins în ciuda zulufilor ondulaţi, persoana ei prea lipsită de bijuterii. Rostise simplul adevăr când îi spusese că avea să eclipseze pe toată lumea de la bal. Fusese serios şi atunci când îi spusese că fusese inteligentă, deşi era foarte conştient de faptul că ea nu procedase astfel în mod intenţionat.

Cu toate acestea, ea arăta cu adevărat splendid.

Iar el era cu adevărat… năucit.

Nu-şi mai amintea de când nu mai găzduise un eveniment nocturn. Organizarea dineurilor, a seratelor, a concertelor şi a altor lucruri asemănătoare cerea prea mult efort, deşi trebuia să admită că Edwin Goddard ar fi făcut toată munca adevărată, aşa cum făcuse şi acum. Avery privi în lungul mesei spre capătul celălalt, unde era aşezată mama lui vitregă, şi fu aproape surprins că încăpuseră atâtea persoane. Numără rapid – paisprezece persoane în total, incluzându-l şi pe el. Şi cifrele erau perfect echilibrate, şapte doamne şi şapte domni. Câtă minuţiozitate din partea lui Edwin şi a ducesei. O asemenea atenţie la detalii ar fi fost suficientă ca să îi stârnească o durere de cap.

Dar o avea pe Anna la dreapta lui, ca oaspete de onoare, şi pe contesa văduvă de Riverdale la stânga, ca doamna cu cel mai înalt rang după mama lui vitregă. Hotărî să le facă să se simtă bine, împărţindu-şi atenţia în mod egal între amândouă. De cealaltă parte a Annei se afla Molenor, observă el, o altă mişcare inteligentă a mamei lui vitrege, fiindcă Thomas avea maniere plăcute şi o fire amabilă, care nu avea s-o sperie pe Anna sau s-o facă să-şi înghită limba, de care mai avea nevoie.

Asta nu însemna că şi-ar fi putut-o imagina pe Anna înspăimântată. Ar fi trebuit să se topească de suferinţă încă din momentul în care păşise în această casă, în acea primă zi, dar rămăsese la fel de rece ca numele ei.[7] Îşi imagina că acela fusese momentul cel mai înspăimântător din toată viaţa ei de până atunci. Trebuia s-o întrebe. Gândul acesta se ivi în timp ce discuta cu văduva. Sau poate că, de fapt, cel mai înspăimântător moment fusese prezentarea de ieri în faţa reginei, de care se achitase cu bine, conform mamei lui vitrege.

— Să sperăm, spuse el după câteva minute, când văduva se întoarse spre Alex Westcott şi Molenor spre Lady Matilda, că ai epuizat tot ce putea fi spus despre vremea pe care o avem acum şi despre cea pe care sperăm să o avem în viitorul apropiat, Anna. Aş putea să mai fac câteva observaţii despre subiect dacă aş fi nevoit, dar mă îndoiesc că vreuna din ele ar fi originală, şi nu-mi place deloc să nu fiu original.

— Subiectul a fost epuizat, răspunse ea.

— Sunt încântat să aud asta. Spune-mi, Anna, care a fost cel mai înspăimântător moment din toată viaţa ta de până acum?

Ea se uită ţintă la el un timp, cu furculiţa suspendată deasupra farfuriei.

— De unde a venit întrebarea asta?

— Din mintea mea, prin intermediul buzelor.

Colţurile gurii ei se ridicară într-o jumătate de zâmbet,

---

7 Joc de cuvinte intraductibil: Snow înseamnă zăpadă în limba engleză, (n.tr.)

şi fruntea ei se încreţi. Furculiţa rămase suspendată.

— Cred că e un lucru pe care nu mi-l amintesc în mod conştient, deşi tot trupul mi se strânge de o groază fără nume când încerc să îmi amintesc cum a fost.

Ah. Fusese o greşeală să presupună că ea avea să-şi aleagă unul din cele două momente pe care şi le imaginase. Oare ce stârnise acum?

— Cred că a fost ziua în care am fost lăsată la orfelinat. Bărbatul care m-a dus acolo era morocănos şi nerăbdător cu mine, cred, dar măcar ştiam cine era şi ce legătură avea cu mine. Dar apoi – groaza absolută a abandonului şi a necunoscutului, când până atunci nu cunoscusem decât siguranţă şi fericire. Poate că nu a fost deloc aşa. Poate că eram destul de fericită să sosesc într-un loc în care erau alţi copii cu care să mă joc. Sunt sigură că nu am amintiri rele despre viaţa mea acolo. Poate că amintirea aceasta involuntară nici nu e o amintire.

Şi poate că era. Ei bine, era o conversaţie minunată pentru o seară festivă.

— Mănâncă-ţi cina, Anna, spuse el, şi furculiţa găsi în cele din urmă drumul spre gura ei.

— Şi care a fost al tău? îl întrebă ea. Vreau să zic, cel mai înspăimântător moment din viaţa ta.

El se gândi la un răspuns frivol şi se hotărî să fie sincer.

— Seamănă cu al tău, într-un fel. Când am fost dus în dormitorul pe care trebuia să-l împart cu alţi şapte băieţi în prima zi de şcoală, când aveam unsprezece ani, şi eram ultimul care sosise şi singurul băiat care nu mai fusese acolo. Tăcerea care s-a lăsat în încăpere era asurzitoare. Şi apoi, unul dintre băieţi a spus: „Oh, uite, Paddy, tatăl tău a trimis-o pe surioara ta ca să stea cu tine”. Şi toţi au cotcodăcit ca nişte găini – sau ca nişte cocoşei în devenire, presupun. Toată noaptea m-au ţinut treaz, în timp ce eu stăteam ghemuit sub cearşafuri, cu bufnete neaşteptate, zgomote de stafii şi râsete înăbuşite. Dar mă tem că nu era nicio stafie. Erau doar ei.

Ea îl privea încordată.

— Oh, bietul băieţel, zise ea. Când te-ai schimbat?

— Avery, spuse văduva din stânga lui, mi s-a spus că eşti o mare dezamăgire pentru toate doamnele, la toate balurile la care asişti. Se pare că dansezi de două sau de trei ori cu cele mai drăguţe fete şi apoi dispari în camera în care se joacă cărţi sau o ştergi cu totul. Sper că în seara asta nu vei sta mai mult în camera de cărţi decât în sala de bal.

El se întoarse din nou spre ea, şi Anna începu din nou să mănânce, continuându-şi conversaţia cu Molenor. Avery se gândi că nu vorbise niciodată despre copilăria şi adolescenţa lui cu nimeni. Dar acum o făcuse.

— Am pantofi noi de dans, zise el. Şi chiar dacă valetul meu a făcut tot ce a putut în privinţa lor, tot mai trebuie purtaţi. Voi dansa fiecare dans, chiar dacă voi merge la culcare cu zece băşici în talpă şi două în călcâie.

Balul care urmă depăşi într-o asemenea măsură tot ce experimentase Anna înainte, încât îşi dori doar să poată sta la o parte, aşa cum stăteau unele mame şi însoţitoare, şi să observe pur şi simplu totul. Dar totul era pentru ea, şi ea era în centrul atenţiei tuturor.

Sala de bal în sine îţi lua răsuflarea. Părea enormă, deşi probabil nu era cu mult mai mare decât sala de bal de la Westcott House. Era împodobită cu bănci, vaze şi coşuleţe suspendate cu flori roz, albe şi de culoarea piersicii, şi ferigi verzi, şi era parfumată de miresmele lor. Scaune aurite, tapiţate în catifea verde închis, erau aranjate unul lângă altul în jurul perimetrului de dans. Podelele de lemn fuseseră lustruite până ajunseseră ca sticla. Tavanul înalt, casetat, era împodobit cu trei candelabre uriaşe de cristal, toate pline de lumânări aprinse.

Un pian şi alte instrumente se aflau pe un podium, în celălalt capăt al sălii, şi aşteptau orchestra. Uşile duble din partea opusă erau deschise larg şi lăsau să se vadă o încăpere pătrată plină de mese acoperite cu feţe albe, vase de argint, sticle de cristal şi spaţii goale care aveau să fie acoperite în curând de tăvi cu bunătăţi pentru oaspeţi.

Oglinzi înalte până în tavan împodobeau un perete lung, dublând lumina şi efectul aranjamentelor florale. Pe peretele opus, uşile de sticlă fuseseră deschise larg, spre un balcon din piatră luminat de felinare.

— Şi totul e în onoarea ta, Anastasia, spuse mătuşa Louise. Cum te simţi?

— E frumos, mătuşă, spuse ea, evitând întrebarea.

Oaspeţii începură să sosească imediat şi continuară să se reverse ca un şuvoi mai mult de o oră, timp în care Anna rămase la uşă, flancată de mătuşa Louise şi de duce. Îl asculta atentă pe majordomul care anunţa fiecare oaspete şi încercă să memoreze numele şi feţele şi să-şi amintească salutul perfect dictat de etichetă pentru fiecare dintre ei. Dar era imposibil. Şi cum aveau să încapă atâţia oameni în sala de bal şi să mai şi danseze?

Nu îi trebui mult Annei ca să-şi dea seama – aşa cum se aşteptase – că nu arăta deloc splendid în comparaţie cu toate celelalte doamne care intrau pe uşă. Toate străluceau de bijuterii, rochiile lor erau o aglomerare de volane şi pliseuri, dantele şi panglici, şi o minune dacă te gândeai la legea gravitaţiei. Cum se puteau simţi comod cu nişte corsaje atât de decoltate, încât dezastrul era doar la o fracţiune de centimetru? Capetele erau pline de zulufi, bucle, diademe, turbane şi pene înalte, unduitoare. Parfumurile erau aproape copleşitoare.

Şi apoi fu timpul să înceapă dansul, şi ducele o conduse pe duşumea pentru cadril. Învăţase paşii la şcoală şi îi repetase cu domnul Robertson, dar era un dans mult prea formal pentru petrecerile de la orfelinat. Anna îl dansă acum cu inima cât un purice, pentru că ştia că toată lumea se uita la ea – şi nu gândea aşa pentru că era îngâmfată. Ducele de Netherby îi eclipsa într-adevăr pe toţi domnii prezenţi, bineînţeles, şi dansa cu eleganţă cu ochii aceia somnoroşi îndreptaţi asupra ei, astfel că ea uită în curând să se teamă că va greşi un pas sau un şir întreg de paşi. Îi întoarse privirea şi uită că era o curiozitate pentru toţi oamenii aceia – elita societăţii civilizate – şi că avea să fie bârfită şi judecată a doua zi, în saloanele mondene şi în

cluburile din toată Londra. Se bucură pur şi simplu de dans.

Se bucură şi de al doilea rând de dansuri, împreună cu vărul Alexander. Acesta se deosebea complet de duce – înalt şi bine clădit, cu o frumuseţe întunecată, imaculat, elegant, modern şi amabil.

— Sper să nu crezi, Anastasia, îi spuse el înainte să înceapă muzica, că Lizzie m-a forţat să îţi laud înfăţişarea înainte de cină. Am spus adevărul. Simplitatea ţi se potriveşte. Vorbeşte despre locul în care ai crescut şi se potriveşte totuşi şi cu schimbarea din viaţa ta.

— Îţi mulţumesc, Alexander, îi răspunse ea zâmbind.

— Familia şi prietenii apropiaţi îmi spun Alex.

— Şi eu fac parte din familie. Oh, ani şi ani întregi am visat atât de mult să pot spune asta cuiva, Alex. Şi acum pot s-o spun mai multor persoane.

El realiza atent paşii dansului ţărănesc cu precizie, când ar fi fost mai potrivit să danseze cu mai multă exuberanţă. Dar ea îl lăsă s-o conducă.

Dacă se aşteptase ca după primele două dansuri să aibă timp să se relaxeze şi să se bucure de spectacol, îşi dădu seama în curând că se înşelase. Ea şi mătuşa Louise se treziră înconjurate de domni, toţi dornici să îi solicite următorul dans. Şi acest lucru continuă întreaga seară. Avu parteneri pentru fiecare dans, dar nu reuşi să danseze nici cu jumătate dintre cei care o invitaseră. Totul ar fi fost năucitor dacă n-ar fi înţeles că niciunul dintre ei nu era cu adevărat interesat de Anna Snow, ci doar de Lady Anastasia Westcott, lansată de curând în lumea bună ca o curiozitate nemaiîntâlnită.

Dansă dansul dinaintea supeului cu lordul Egglington, un tânăr înalt şi neîndemânatic cu dinţi de iepure şi ochelari, care păru îngrozit de Anna până când ea descoperi că era nebun după cai şi îi puse câteva întrebări care îl făcură să-i vorbească, plin de un entuziasm juvenil. Apoi o conduse la cină şi continuă să vorbească, în timp ce Anna se relaxa şi îl asculta cu interes. Ghici că era cu câţiva ani mai mic decât ea. Fusese la şcoală cu Harry, explică el, dar după ce spuse asta se făcu roşu ca focul şi reveni rapid

la tema cailor, de parcă s-ar fi aşteptat ca ea să nu aprecieze că îi menţionase fratele.

Când invitaţii începură să se retragă spre sala de bal, se scuză şi se grăbi spre camera destinată doamnelor. După câteva minute, se îndrepta din nou spre sala de bal, croindu-şi drum printre invitaţi, când un gentleman îi ieşi în cale, făcând o reverenţă.

— Mă tem că nu ne-am cunoscut oficial, Lady Anastasia, spuse acesta. În seara asta eu am venit târziu. Deşi am cerut o dată să vă fiu prezentat, înainte ca dumneavoastră să fiţi pregătită pentru a face cunoştinţă cu lumea bună. Îmi cer iertare pentru îndrăzneala avută cu ocazia aceea şi vă implor să îmi permiteţi să mă prezint acum.

— Oh, spuse ea, recunoscându-l pe domnul pe care ducele îl mustrase cu atâta grosolănie la teatru. Da, îmi amintesc, şi aş fi fericită să vă cunosc, sir. I-am făcut cunoscută ducelui de Netherby nemulţumirea mea.

— Dar eu nu vă învinuiesc familia pentru că vă protejează, Lady Anastasia. Probabil că se tem că o floare atât de rară şi de inocentă va face un pas greşit şi va fi dispreţuită chiar de oamenii printre care trebuie să trăiască prin dreptul naşterii.

Poate că ducele avea nişte motive – deşi acestea nu erau o scuză – pentru a evita să o prezinte acestui bărbat, se gândi Anna.

— Vicontele Uxbury, la dispoziţia dumneavoastră, Lady Anastasia, spuse el cu altă plecăciune respectuoasă.

— Sunt încântată să vă cunosc, Lord Uxbury, răspunse ea, întinzându-i mâna dreaptă. El o luă şi o duse încet la buze.

Era un bărbat înalt şi arătos, deşi ea bănuia că ar fi fost şi puţin cam pompos. Şi chiar şi ea ştia – aceasta era una dintre regulile de etichetă pe care le menţionase doamna Gray – că dacă voia să îi fie prezentat, ar fi trebuit să-i ceară unei persoane apropiate, mătuşii Louise, poate, să i-l prezinte.

— Să îndrăznesc să sper, Lady Anastasia, că sunteţi

liberă să dansaţi următorul dans cu mine?

Ea deschise gura să-l răspundă.

— Lady Anastasia Westcott a promis să danseze următorul dans cu altcineva, se auzi o voce apatică de după umărul ei stâng. De îndată ce acel cineva va avea ocazia să i-l ceară. Şi acelaşi lucru se aplică la toate dansurile din seara asta, Uxbury.

Anna se întoarse spre ducele de Netherby, cu ochii mari, nevenindu-i să creadă. Inevitabil, monoclul lui montat în aur ajunsese aproape la ochi.

— Cineva m-a invitat deja, spuse ea cu o voce de gheaţă, ignorând faptul că nu voia într-adevăr să danseze cu vicontele Uxbury. Şi eram pe cale de a spune da, Excelenţa Voastră.

El o ignoră.

— Iartă-mă dacă nu mă slujeşte memoria, zise el, adresându-se vicontelui, dar ai fost invitat, Uxbury?

— Am fost, spuse vicontele ţeapăn. Nu aş fi venit neinvitat. Şi iartă-mă, Netherby, dar ai fost numit tutore pentru Lady Anastasia? Aveam impresia că nu e rudă cu tine şi că e majoră.

Vai de mine! Locul în care se aflau era unul foarte public. Era înţesat de invitaţi care intrau şi ieşeau din sala de bal sau se adunau în grupuri care conversau până la începerea dansului. Atmosfera din acest mic grup devenea ostilă. Aveau să atragă atenţia în orice moment.

— Ah, spuse ducele, atunci asta va fi o lecţie pentru mine, ca pe viitor să mă uit mai atent la listele de invitaţi şi să mă încred mai puţin în bunul-gust al Excelenţei Sale şi al secretarului meu. Ţi-aş fi îndatorat, Uxbury, dacă ai pleca din casa mea.

— Văd că eşti ofensat, răspunse lordul Uxbury. Totuşi, dacă ai fi în locul meu, Netherby, nu poţi nega că ai fi făcut exact acelaşi lucru. Nimeni nu doreşte să se trezească însurat cu o bas... Ah, îmi cer scuze, e o lady de faţă. Lady Anastasia, o să vă plecaţi în faţa unui capriciu ducal la propriul dumneavoastră bal de debut fără să protestaţi, sau o să mă onoraţi acordându-mi următorul dans?

Ducele nu o mai ignora. Nici nu mai continuă inexplicabila ceartă cu vicontele. În schimb, lăsă monoclul să atârne de şnur şi îşi întoarse ochii adormiţi spre ea, aşteptând răspunsul.

Şi alţi ochi curioşi se întoarseră spre ei, iar invitaţii care se îndreptau spre sala de bal se opriră.

— *Aş* întreba, Excelenţa Voastră, spuse ea, cu voce înceată, care e motivul certei dintre dumneavoastră şi vicontele Uxbury. În afară de asta, oricare ar fi, nu mă priveşte, şi trebuie să vă rog să îmi permiteţi să vă informez că nu îmi place să fiu prinsă la mijloc şi să fiu părtaşă la proastele dumneavoastră maniere – din nou.

Ochii lui scânteiară de ceva ce părea apreciere.

— Poate că lordul Uxbury nu s-a prezentat aşa cum trebuia, Anna, zise el încet. Poate că nu a menţionat că a fost logodit recent cu Lady Camille Westcott, până să facă şocanta descoperire că e doar domnişoara Westcott, fiica ilegitimă a defunctului duce de Riverdale.

Ochii ei se măriră, şi ea îl privi ţintă un moment înainte de a se întoarce spre viconte.

— *Dumneata* eşti bărbatul care a părăsit-o pe sora mea?

— Aţi fost greşit informată, zise el. Domnişoara Westcott a pus capăt logodnei noastre, cu o notă publică în ziarele de dimineaţă. Şi relaţia ei cu dumneavoastră nu este cu siguranţă una cu care să vă puteţi mândri, lady Anastasia. Sunt sigur că sunteţi de acord că este mai bine să vorbim cât mai puţin despre ea şi nefericita ei soră.

— Lord Uxbury. Inconştient, îşi folosi vocea de profesoară, cea pe care o utiliza atunci când clasa era deosebit de neatentă. Acum câteva minute, v-am informat că sunt încântată să vă cunosc. Nu mai sunt încântată. Nu vreau să vă cunosc nici acum, nici pe viitor. Nu doresc să mai vorbesc vreodată cu dumneavoastră. Sper să nu vă mai *văd* niciodată. Sunteţi un bărbat pe care îl dispreţuiesc, şi mă bucur că *sora mea* a fost destul de norocoasă ca să evite o căsătorie care i-ar fi adus în mod sigur doar nefericire, chiar dacă adevărul despre naşterea ei nu ar fi

fost descoperit niciodată. Archer House nu e casa mea, dar balul acesta este în onoarea mea. Vă cer să plecaţi.

Auzi prea târziu tăcerea din jurul lor. Şi o privire aruncată spre hol confirmă teama ei că nimeni nu mai intrase în sala de bal de când se uitase ultima dată. Într-adevăr, mai mulţi oameni păreau să fi ieşit, inclusiv Alexander, care stătea la distanţă de un metru, cu mâinile strânse la spate.

Şi apoi un grup de cinci tinere doamne care ieşeau din camera rezervată doamnelor bătură din palme. Nu făcură mult zgomot, fiindcă toate aveau mănuşi, dar un cuplu de domni li se alătură, apoi murmurul conversaţiei se auzi din nou, şi toţi se întoarseră de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic neobişnuit.

— Chiar aşa, spuse ducele pe un ton agreabil. Ridică din sprâncene în direcţia lui Alexander. O să mă asigur că părăseşti casa în siguranţă, Uxbury. Nu aş vrea să ai alt atac pe scări, nu?

— Anastasia, zise Alexander, permite-mi să te însoţesc înăuntru. În jurul mătuşii tale s-a adunat deja o mulţime, sperând să îţi ceară următorul dans.

Anna îşi aşează mâna la braţul lui şi îi permise să o conducă în sala de bal.

— Cât de mult ai auzit? îl întrebă ea.

— Explicaţia lui Netherby despre cine e Uxbury, spuse el, şi toată magnifica ta diatribă.

— Am vorbit foarte tare? întrebă ea.

— Nu ai vorbit tare deloc, numai foarte clar.

— Vai de mine, se strâmbă ea. Sunt un eşec colosal, de la prima mea ieşire în lumea bună.

— Dar îţi pare rău că i-ai administrat lui Uxbury o mustrare publică?

Ea se gândi un moment la asta, muşcându-şi buza de jos. Apoi îi zâmbi.

— Nu, spuse ea.

— Cred, Anastasia, spuse el, şi o surprinse cu un rânjet, că verişoarele mele – bunica ta şi mătuşile – vor trebui să înveţe să te prezinte ca pe o persoană originală,

nu ca pe o lady impecabilă şi perfect docilă.

— Sunt o lady imperfectă? se strâmbă ea.

— Cred că eşti. Şi îmi placi.

Ajunseră la mătuşa Louise, care era într-adevăr în mijlocul unui grup de domni, majoritatea tineri, care se întoarseră toţi odată ca să îi zâmbească şi să îi ureze bun venit în mijlocul lor, rivalizând între ei pentru a o conduce la următorul dans. Se părea că nu auziseră încă despre ce se întâmplase.

Dar chiar aşa, se gândi Anna, deschizând evantaiul pentru prima dată şi fluturându-l în faţă, cum îndrăznea. Cum *îndrăznea!*

„Şi relaţia ei cu dumneavoastră nu este cu siguranţă una cu care să vă puteţi mândri, Lady Anastasia. Sunt sigur că sunteţi de acord că e mai bine să vorbim cât mai puţin despre ea şi nefericita ei soră”.

Chiar se aşteptase ca ea să se bucure că îl cunoscuse? Că avea să-i facă plăcere să danseze cu el? Spera că Avery îl doborâse cu adevărat în seara aceea cu trei degete, deşi nu era încă sigură că îl credea. Îşi dorea s-o fi făcut din nou pe scări, de preferinţă aproape de vârf. Şi nu era ruşinată deloc de răutatea acestui gând. Dacă sora ei Camille avea inima zdrobită, s-ar fi simţit puţin mai bine ştiind că scăpase ca prin urechile acului de un mizerabil.

Următorul rând de dansuri, primul de după supeu, fu un vals, şi ea dansă cu impunătorul sir Darnell Washburn, care respiră astmatic în primele minute şi nu conversă deloc, pentru că era limpede că număra paşii în minte – buzele i se mişcau încet. Buzele i se opriră şi la fel se opri şi valsul lor, totuşi, atunci când o mână cu inele şi manichiură, încadrată de dantele, se aşeză pe umărul lui.

— Lacheul care stă la uşa camerei cu gustări are un pahar de bere rece pentru tine, Washburn, spuse ducele de Netherby. Du-te şi bea-l înainte să se încălzească prea tare. Voi dansa eu în locul tău cu Lady Anastasia.

— Oh, i-auzi. Privirea iniţial jignită a lui Sir Darnell se schimbă în altceva când văzu cine îl întrerupsese şi încerca să îi ia partenera. Decent din partea ta, Netherby. Dansul te

încălzeşte. Mă scuzaţi, Lady Anastasia?

— Sigur că da, sir, spuse ea, dar se uită foarte critic la duce când acesta o cuprinse în braţe. A fost nepoliticos.

— Să transpire în faţa ta şi să numere paşii în loc să îţi murmure complimente la ureche? Iartă-l, Anna! Poate rezista celor mai multe tentaţii, dar nu unui pahar de bere.

O conducea ireproşabil în vals, rotind-o în perimetrul ringului de dans, printre ceilalţi dansatori.

— Până mâine, spuse ea, voi fi vestită.

— Ah, Anna, recunoaşte meritele lumii bune. Eşti vestită deja, şi mătuşile tale de abia încep să-şi dea seama.

— Dacă nu ai fi fost atât de secretos, şi mi-ai fi explicat la teatru cine era, scena foarte publică din seara asta ar fi putut fi evitată.

— Aminteşte-mi să nu mai fiu niciodată secretos cu tine. Şi aminteşte-mi să nu te mai ofensez. Mă cutremur când mă gândesc că aş putea fi subiectul neplăcerii tale, mai ales într-un loc public.

— Am stricat balul? întrebă ea. *Mi-am distrus viaţa*? se întrebă în tăcere.

— Asta depinde de cei cu care vei vorbi în următoarele zile.

— Acum vorbesc cu tine.

— Chiar aşa. O conduse spre un colţ al camerei, rotind-o de două ori. Nu sunt plictisit, Anna. Şi mă plictisesc întotdeauna în stil mare la treburile din lumea bună, în special la baluri.

Şi atunci făcu din nou ceea ce mai făcuse o singură dată, deşi ea era la fel de puţin pregătită şi acum ca şi atunci. Îi zâmbi larg şi o învârti din nou. Iar ea îi întoarse zâmbetul, la fel de prinsă de magia valsului ca şi în timpul primei lecţii, în sala de muzică de la Westcott House.

Probabil că se făcuse de ruşine pentru totdeauna. Dar avea să se gândească mai târziu la asta.

Avea să se gândească a doua zi.

capitolul 15

Pentru ziua următoare balului nu fusese plănuit *nimic.* Mătuşile hotărâseră că avea să fie un timp pentru odihnă şi meditaţie, înainte de a se aduna cu toţii din nou să evalueze debutul Annei şi să facă planuri pentru restul sezonului.

Ziua următoare balului nu se dovedi însă a fi una liniştită.

Începu cu exact treizeci de buchete livrate la Westcott House înainte de prânz.

— Aproape că sunt tentat să las uşa din faţă deschisă, ca să nu se facă o gaură în ea de la atâta bătut, domnişoară Snow, spuse John Davies din spatele unui buchet deosebit de extravagant, format din două duzini de trandafiri roşii, pe care îl aducea în salon. Dar domnul Lifford a spus că nu se cade. Cred că asta a costat o avere.

Trei dintre buchete erau pentru Elizabeth, douăzeci şi şapte pentru Anna. Două, câte unul pentru fiecare dintre ele, erau de la Alexander.

— Vai de mine, spuse Anna, privind veritabila grădină care le înconjura, deşi câteva buchete fuseseră luate de servitoare şi aşezate în alte camere din casă. Nu-mi amintesc nici măcar de jumătate din domnii aceştia, Lizzie. Mai mult de jumătate. Sunt sigură că nici nu am dansat cu jumătate din ei. Ce amabili sunt toţi!

— Chiar aşa, răspunse Elizabeth, trecându-şi degetele peste petalele unei margarete vesele dintr-unul din buchetele ei. Sir Geoffrey Codaire m-a cerut în căsătorie cândva. În ziua următoare celei în care am acceptat cererea lui Desmond. Anunţul nu apăruse încă în ziare. A declarat că avea inima zdrobită, deşi eu cred că nu era aşa. Şi eu eram atât de îndrăgostită de Desmond, încât trebuie să mărturisesc că nici nu m-am mai gândit la el.

— E domnul care a dansat primul dans cu tine?

întrebă Anna, amintindu-şi că partenerul lui Elizabeth la acel dans fusese un gentleman înalt, solid, cu părul de culoarea nisipului, care îşi sorbea din ochi partenera.

— Şi valsul de după supeu, răspunse Elizabeth. Cel pe care l-ai început cu sir Darnell Washburn şi l-ai terminat cu Avery. Sir Geoffrey şi-a pierdut soţia acum un an, şi de abia a ieşit din perioada de doliu. Ce tragedie pentru el! A fost lovită de un cal scăpat de sub control, care trăgea o căruţă, lângă Hyde Park. L-a lăsat cu trei copii mici.

— Oh, spuse Anna.

Dar Elizabeth clătină din cap şi zâmbi.

— Nu a fost un bal cu adevărat încântător, Anna? Dumnezeule, am stat deoparte un singur dans – la vârsta mea.

— Arătai încântător, Lizzie, îi zise Anna. Galbenul te avantajează. Te face să arăţi ca o rază de soare.

Prietena ei râse.

— A fost frumos şi din partea domnului John să îmi trimită flori. Stătea uneori la noi când era băiat, şi tatăl lui vâna cu tăticul. Credeam că era un băiat oribil care îşi băga nasul în toate, dar s-a mai înmuiat. Sau poate că eu m-am înmuiat. Dar Anna, toţi admiratorii aceştia ai tăi – douăzeci şi câţi? Am pierdut şirul.

— Douăzeci şi şapte. E prima dată în viaţă că îmi dăruieşte cineva flori, şi acum mi-au dăruit flori douăzeci şi şapte de bărbaţi odată. E puţin cam copleşitor. E bine că nu am plănuit nimic pentru restul zilei şi că nu vine nimeni aici. Sunt deja epuizată – sau sunt încă epuizată.

Totuşi, se înşela în privinţa restului zilei. Luară prânzul şi apoi urcară în camerele lor ca să se schimbe cu rochii mai potrivite pentru după-amiază, chiar dacă nu mergeau nicăieri. Dar de abia se aşezară în salonaşul Annei, Elizabeth cu broderia ei, Anna la micul birou ca să scrie nişte scrisori, că John Davies veni să anunţe că sosiseră musafiri jos şi că el îi condusese în salonul mare, pentru că erau doi şi nu veniseră împreună, iar domnul Liffey spusese că, judecând după numărul florilor care sosiseră toată dimineaţa, aveau să fie mai mulţi musafiri, şi salonul pentru

invitaţi s-ar fi aglomerat prea tare, mai ales că patru dintre buchete ocupau deja aproape toată masa.

— Deşi arată frumos, adăugă el, şi au un miros minunat. Dar la fel miros şi toate buchetele din salonul mare şi cele de aici.

— Îţi mulţumesc, John, spuse Anna ştergându-şi tocul şi lăsându-l jos, în timp ce Elizabeth îşi împăturea broderia şi o punea deoparte. Cine poate să fie, Lizzie?

Până să ajungă în salon, mai sosiră trei domni, unul din ei cu mama lui, altul cu sora. Şi acesta fu doar începutul. Sosiră în continuare timp de două ore, pentru că acestea erau orele la modă pentru a face vizite, explică Elizabeth mai târziu, şi rămaseră câte jumătate de oră fiecare. Elizabeth turnă ceai, când fu adusă tava, şi Anna conversă cu musafirii. Fu surprinzător de uşor, pentru că toată lumea părea să fie bine dispusă şi vorbea cu uşurinţă. Râsetele răsunau mereu. Nu mai ţinu socoteala musafirilor, dar fuseseră cu siguranţă mai mult de douăzeci, şi numai patru doamne.

Anna primi cinci invitaţii la o plimbare cu trăsura în parc, în după-amiaza aceea, şi o acceptă pe cea pe care i-o făcu domnul Fleming, fiindcă invitaţia îl includea şi pe fratele lui – care nu îl însoţise – şi pe Elizabeth. Primi şi trei invitaţii la dansul de deschidere a balului oferit de Lady Hanna peste patru zile, pentru că toată lumea presupunea că Anna avea să ia parte. Primi şi o invitaţie la teatru pentru săptămâna care urma şi alta la Vauxhall, tot săptămâna care urma. Scăpă de toate cele cinci invitaţii, declarând cu un zâmbet că nu avusese încă şansa de a se uita la toate invitaţiile şi de a hotărî ce accepta şi ce date mai avea disponibile. Lecţiile doamnei Gray, deşi vesele şi pline de hohote de râs, fuseseră nepreţuite.

Şi într-adevăr, invitaţiile scrise sosiră toată ziua, şi valetul le aduse în salon pe o tavă de argint, după ce plecase şi ultimul dintre musafiri.

— Oh, Cerule, Lizzie, spuse Anna în timp ce le sortau, ce amabili sunt toţi! Credeam că după ceea ce am făcut aseară urma să fiu exclusă.

Elizabeth clătină din cap.

— Chiar nu înţelegi, Anna, nu? Nu voi spune că eşti cea mai bogată lady din Anglia, dar sunt aproape sigură că eşti printre primele cinci doamne bogate. Şi eşti tânără şi nou sosită pe scena socială. Şi… eşti singură.

— Dar cu puţin timp în urmă eram orfană şi profesoară la o şcoală de orfani.

Răspunsul ei li se păru grozav de amuzant şi izbucniră într-un râs nervos. Deşi Anna nu era chiar sigură că se simţea amuzată.

— Am face mai bine să ne pregătim pentru plimbarea cu domnul Fleming şi fratele său, zise Elizabeth. Şi ai face bine să nu te aştepţi să fie o plimbare liniştită, Anna.

*

Pe la mijlocul după-amiezii, Avery trecu pe la casa închiriată de contele de Riverdale şi află că tocmai se întorsese acasă, după ce o însoţise pe mama lui la bibliotecă. Ridică din sprâncene când Avery fu condus în salonul în care se aşezaseră amândoi ca să ia o gustare. Cred şi eu că e surprins, se gândi Avery, pentru că noi doi, deşi nu am fost duşmani, nu am fost niciodată prieteni.

— Avery, spuse doamna Westcott, zâmbindu-i afectuos şi ridicându-se în picioare. Ce plăcere. Te rog să vii aici şi să te aşezi! Eu o să iau o ceaşcă de ceai, dar cred că tu o să vrei ceva mai tare, împreună cu Alex. Cred că eşti foarte mulţumit de balul de aseară. A mers foarte bine, şi Anastasia s-a achitat de toate cu o seninătate admirabilă. Cât despre ceea ce s-a întâmplat cu vicontele Uxbury după supeu, ei bine, eu pot doar s-o aplaud pentru că a vorbit în apărarea bietei Camille. Aş vrea doar s-o fi auzit şi eu.

— Putem doar să sperăm, mamă, zise şi contele, îndreptându-se spre bufet, că restul lumii bune e de acord cu dumneata. Ce vrei să iei, Netherby?

Avery se aşeză şi conversă un timp, până când doamna Westcott îşi termină ceaiul. Apoi aceasta se ridică şi luă cele trei cărţi aşezate lângă ea.

— Îmi dau seama cum stau treburile, spuse ea, clipind din ochi. Ai venit cu un scop anume, nu-i aşa, Avery? Ai venit ca să vorbeşti ceva cu Alex în particular şi acum te întrebi cum să scapi de mine. Şi eu mă întreb cum să mă fac nevăzută fără să par necioplită. Am trei cărţi noi de la bibliotecă şi de abia aştept să mă cufund în ele. Nu, nu e nevoie să te ridici. Nici tu, Alex. Pot să ţin trei cărţi într-o mână şi să deschid uşa cu cealaltă.

Fiul ei se ridică totuşi şi îi deschise uşa. Apoi o închise încetişor în urma ei şi se întoarse să se uite la Avery.

— Cărui fapt îi datorez această onoare? întrebă el.

— Am nevoie de un secundant, spuse Avery oftând, şi m-am gândit că ar fi mai bine ca totul să rămână în familie, ca să zic aşa.

Pentru un timp, se aşternu tăcerea.

— Un secundant, zise Riverdale, îndreptându-se spre şemineu şi sprijinindu-se cu un cot de poliţă. Într-o luptă? Un duel?

— E extrem de plictisitor, dar am fost provocat de Uxbury pentru că l-am umilit în public şi i-am pricinuit o mare durere – cred că acestea au fost cuvintele pe care le-a folosit Jasper Walling de dimineaţă, când s-a prezentat la Archer House în numele lui Uxbury, ca să mă invite să îmi numesc secundanţii. Cred că s-a referit la un singur secundant, chiar dacă a folosit pluralul.

— La naiba! Nu pot să înţeleg de ce a crezut verişoara Louise că ar fi fost o dovadă de proastă creştere să nu îl invite la bal. A avut noroc că unul din noi nu l-a aruncat pe scări şi nu l-a dat pe uşă afară.

— Chiar aşa. Dar am nevoie de un secundant. Vrei să fii atât de bun?

Riverdale se încruntă la el.

— Ce armă o să alegi? Alegerea va fi a ta, de vreme ce eşti cel provocat şi nu provocatorul. Îmi amintesc că mânuiai destul de bine floreta în ultimul an de şcoală. Am auzit că Uxbury e un trăgător al naibii de bun. Tu cât de bun eşti?

— Acceptabil, răspunse Avery, scoţând tabachera din

buzunar şi luând o priză de tutun în timp ce Riverdale aştepta nerăbdător să continue. Totuşi, nu mi-ar plăcea deloc să îi trag un glonţ între ochi şi să produc un scandal. Ar fi încă şi mai neplăcut să trag în aer şi apoi să mă holbez la butoiaşul pistolului lui. Săbiile te fac să sângerezi, şi sângele e foarte greu de scos de pe cămăşi, sau cel puţin aşa m-a informat valetul meu. Săbiile fac şi găuri în cămăşi. Nu, nu, arma pe care o aleg trebuie să fie propriul meu trup, nestânjenit de alte arme adiţionale care pot produce găuri sau un exces de sânge. Deşi nasurile care sângerează pot fi o pacoste, bineînţeles.

— Alegi lupta cu pumnii? Lui Riverdale nu îi venea să creadă. Până când unul dintre voi cade la pământ, inconştient? Va fi un măcel, Netherby. Ai face mai bine să mă laşi pe mine în locul tău. Şi eu am luat parte la scena de aseară şi sunt înrudit de fapt şi cu Camille, şi cu Anastasia. Sunt destul de îndemânatic cu pumnii chiar dacă nu merg atât de des precum aş dori la salonul de box al lui Jackson.

— Eu sunt în căutarea unui secundant, nu a unui înlocuitor. Dacă nu eşti dispus, va trebui să o cer altcuiva, dar ar fi plictisitor.

— Va fi un măcel, repetă Riverdale.

— Sper că nu, răspunse Avery. Sper să mă pot controla şi să nu îi produc răni de durată, deşi va fi o mare tentaţie. Nu îmi place tipul.

Riverdale râse scurt, deşi nu părea amuzat.

— Cel puţin vei fi încă în viaţă la sfârşitul luptei. O să am eu grijă de asta.

— Chiar aşa? Avery se ridică în picioare. Îţi sunt foarte recunoscător, Riverdale. Aş prefera ca toată treaba să rămână între noi. Nu îmi place să fiu ostentativ în asemenea probleme. În plus, nu vreau să atrag atenţia asupra celor două doamne mai mult decât este necesar.

— Camille şi Anastasia? Voi încerca să îl conving pe Wallis să îl îndemne pe Uxbury la discreţie, deşi s-ar putea să fie dificil. S-ar putea ca Uxbury să dorească spectatori, mai ales când va şti că ai ales pumnii.

— Tot corpul, îl corectă amabil Avery. Atunci când

vorbim despre corpul omenesc, pumnii sunt o armă neînsemnată şi nu au întotdeauna efectul dorit – reduc eficienţa braţelor. Fă tot ce poţi, Riverdale. Nu te reţin mai mult – verişoara Althea trebuie să se fi plictisit deja de cărţile ei. Cred că mă vei ţine la curent.

— Aşa voi face, promise Riverdale înainte de a-l însoţi pe Avery spre uşă.

Totul e foarte plictisitor, se gândi Avery în timp ce cobora strada şi îşi atingea borul pălăriei în faţa unei lady care se plimba cu slujnica ei în direcţia opusă. Era foarte tentat să treacă pe la Uxbury şi să rezolve problema pe loc. Dar Uxbury alesese să fie un idiot şi să înainteze o provocare formală, iar acum trebuia urmat protocolul convenit între domni.

Totuşi, Avery spera din tot sufletul că toată problema avea să rămână secretă. Gândul că ar fi putut fi considerat apărătorul onoarei Camillei sau Annei – sau al ambelor – era îngrozitor. Avea să-i ruineze reputaţia de indolenţă decadentă. Dar ce poţi să faci atunci când un semen al tău hotărăşte să fie măgar? Nu poţi să-l inviţi pur şi simplu să nu mai fie. De fapt, ai putea, dar te-ai obosi degeaba.

Uneori, viaţa putea fi supărătoare.

*

În următoarea după-amiază, Anna stătea la fereastra salonului, privind strada de jos. Familia ei avea să sosească în curând cu veşti şi păreri – despre bal, despre triumfurile şi dezastrele ei, deşi spera că ultimele erau la singular şi nu la plural, despre următoarea oprire de pe drumul care o despărţea pe Anna Snow de Lady Anastasia Westcott. Era greu să nu se simtă puţin cam abătută, deşi ştia că ar fi trebuit să fie nebună de recunoştinţă faţă de soarta – sau orice altă putere – care făcuse ca toate visurile ei să se adeverească într-un mod atât de complet. Dacă surorile ei ar fi fost alături de ea, stând în cameră în spatele ei, sau de o parte şi de alta a ei, ţinând-o de braţ, totul ar fi fost diferit. Dar tot ar fi rămas mama lor undeva în frigul de

afară. Şi ar fi fost şi Harry, înfruntând toate pericolele şi privaţiunile războiului. Şi istoria ei tot ar fi avut lacune.

Şi cine a spus că viaţa putea fi fericită până la adânci bătrâneţi, cum se întâmplă uneori în poveşti? Clătină din cap.

Elizabeth era încă sus, schimbându-se. Valetul urma să informeze orice posibil vizitator că astăzi nu se primea. Nu aveau să mai repete ziua de ieri, deşi primise încă două buchete de dimineaţă, unul din ele strâns de mâna unui tânăr gentleman care bâlbâise o cerere în căsătorie, sau cel puţin intenţia unei cereri în căsătorie. De fapt, întrebase la ce gentleman trebuia să apeleze pentru permisiunea de a-i cere mâna. Anna se uitase la Elizabeth, şi Elizabeth se uitase la Anna şi sugerase că poate tânărul ar fi dorit să discute cu fratele ei, contele de Riverdale.

Ar fi fost mai simplu şi poate mai amabil din partea Annei să spună nu, dar cum să răspundă la o întrebare care nu fusese formulată?

Ochii ei se aţintiră asupra ducelui de Netherby, care venea agale pe stradă în direcţia casei. Însemna că astăzi nu o escorta pe mătuşa Louise, dar era limpede că venea acolo. După ce dispăru pe uşa de jos, ea aşteptă să fie anunţat.

El se opri în pragul salonului şi strânse mânerul monoclului uitându-se în jur, cu o expresie oarecum îndureratã.

— Am sosit primul? Ce umilitor! Aproape că sugerează că eram nerăbdător să te văd, Anna. Şi eşti singură? Nu e nicio verişoară Elizabeth care să te păzească? Sau vreo cameristă care să râdă la glumele mele?

— Avery, murmură ea.

Ochii lui se opriră asupra ei, şi o privi un moment prin monoclu.

— Ce este?

— Nimic.

El lăsă monoclul şi păşi în încăpere.

— Există un fel de a spune nimic care sugerează exact opusul. Toate florile astea vin de la admiratori,

presupun? Şi cele din hol şi de la parter? Un moment m-am întrebat dacă intrasem pe uşă în casă sau ieşisem în grădină. M-au dezorientat cu totul. Ce este, draga mea?

Apelativul afectuos şi neaşteptat îi aduse lacrimi în ochi, aşa că întoarse capul.

— Dimineaţă am primit o scrisoare de la domnul Beresford. Avocatul care se ocupa de afacerile tatălui meu în Bath.

— Îşi aminteşte că a primit o scrisoare de la bunicul meu cu mai bine de douăzeci de ani în urmă prin care îl informa de moartea mamei mele şi îi cerea să îi transmită vestea tatălui meu. Nu mai are scrisoarea aceea, şi nu-şi poate aminti de unde venea, cu excepţia faptului că era undeva în preajma Bristolului. Undeva în preajmă e foarte imprecis. Ar putea fi la trei kilometri sau la treizeci. Ar putea fi în nord, în sud, în est sau în vest.

— Dacă ar fi în vest, ar fi în canalul Bristol.

— Poate că trăiesc pe o insulă, spuse ea îmbufnată. Dar oriunde ar fi, au trecut mai bine de douăzeci de ani de atunci. Poate că amândoi sunt morţi şi uitaţi. Poate că de atunci s-au perindat o serie de vicari la biserica din satul acela.

— Nu s-au perindat. Biserica este St. Stephen. Satul este Wensbury, la nouăsprezece kilometri de Bristol, în sud-vest. Vicarul este, de aproape cincizeci de ani, reverendul Isaiah Snow. Trăieşte în vicariatul de lângă biserică, cu soţia lui, de patruzeci şi şapte de ani.

Ea se zgâi la el, de parcă ar fi fost la capătul unui tunel nesfârşit.

— De unde ştii? Vocea ei fu aproape o şoaptă.

— Mi-ar plăcea să pot spune că am fost într-o odisee lungă şi periculoasă de-a lungul şi de-a latul Angliei şi Ţării Galilor, omorând câţiva balauri pe drum, înrolat în misiunea de a-ţi descoperi înaintaşii materni. Dar vai, ai bănui că mint. Secretarul meu a descoperit informaţiile. Spune că nu a fost dificil. A căutat prin intermediul bisericii, care a găsit un vicar umil, de parcă omul nu s-ar fi pierdut niciodată. Şi într-adevăr nu se pierduse.

E foarte greu să te pierzi când rămâi în acelaşi loc cincizeci de ani.

— Mai trăiesc? spuse ea încă în şoaptă. Bunicii mei? Îşi duse mâinile strânse la gură şi îi zâmbi radios. Oh, îţi mulţumesc, îţi mulţumesc, Avery.

— Îi voi transmite recunoştinţa ta lui Edwin Goddard.

— Te rog s-o faci. Dar nu s-ar fi gândit să facă cercetările de capul lui. De ce i-ai cerut s-o facă?

El îşi scoase tabachera din buzunar, o privi absent şi o puse la loc.

— Vezi tu, Anna, i-am mărit salariul acum ceva timp, şi apoi mi-a trecut prin cap alarmantul gând că s-ar putea să nu fi făcut destule eforturi ca să-i dovedesc că îl merită. Aşa că am făcut un efort şi m-am gândit la reverendul Snow.

— Ce absurd!

El îşi ridică ochii şi o privi pătrunzător.

— Aminteşte-ţi, Anna, că au permis să fii luată de lângă ei după moartea mamei tale şi se pare că nu s-au mai interesat deloc de tine.

În momentul acela, uşa se deschise şi Elizabeth năvăli înăuntru.

— Îmi pare rău, spuse ea. Am călcat pe tivul rochiei chiar când ieşeam din garderobă şi l-am sfâşiat. A trebuit să mă schimb cu altceva. Şi apoi a trebuit să... Oh, nu contează. Ce mai faci, Avery?

— Sunt încântat, răspunse el, ridicând monoclul la ochi, că ai fost silită să te schimbi cu rochia asta, Elizabeth. Arăţi încântător.

— Oh, râse ea, şi la fel arăţi şi tu, Avery, ca întotdeauna. Cred că vom fi invadaţi. Am auzit o trăsură trăgând la scară când am ieşit din camera mea.

În următoarele cincisprezece minute, toată lumea sosi şi se aşeză în salon. Alexander stătea ca de obicei în faţa căminului, iar Avery se aşezase într-un colţ de lângă fereastră şi nu participa la conversaţia generală.

Conversaţia în sine adoptă un curs previzibil. Balul fu pronunţat în mod triumfător ca fiind cea mai mare

înghesuială a sezonului de până atunci. Debutul Anastasiei fusese un succes. Mătuşa Mildred declară că, dacă ar fi fost o sută de dansuri în seara trecută, Anastasia ar fi avut parteneri pentru toate. Unele doamne fuseseră auzite făcând observaţii referitoare la simplitatea înfăţişării ei, spuse mătuşa Louise, dar câteva dintre cele mai elegante tinere doamne, în special domnişoara Edwards, diamantul acela de primă categorie, fuseseră auzite declarând în cor că se săturaseră să fie atât de împovărate de bijuterii şi să îşi ţină pe braţ trenele şi volanele când voiau să danseze şi să fie obligate să stea jos o oră sau mai mult în fiecare seară, în timp ce cameristele le ondulau şi le încreţeau părul. Ce odihnitor ar fi fost să apari în public ca Lady Anastasia Westcott, spuseseră ele – dacă ar fi îndrăznit.

Marea Indiscreţie a Anastasiei – mătuşa Matilda sublinie cuvintele de parcă ar fi trebuit să înceapă cu literă mare – i-ar fi putut aduce ruina, şi cu siguranţă că printre cei mai scrupuloşi existau unii care fuseseră şocaţi. Dar se părea că ei reprezentau minoritatea. Alţii aplaudaseră felul în care rămăsese alături de sora ei vitregă nelegitimă şi îl pusese la punct cu severitate pe vicontele Uxbury.

— Ai fost lansată în societate cu mare succes, Anastasia, spuse verişoara Althea cu un zâmbet afectuos. Acum poţi să te relaxezi şi să te bucuri de restul sezonului.

Toată lumea se extazie vorbind despre numeroasele buchete care sosiseră cu o zi în urmă şi în dimineaţa aceea. Fură uimiţi şi mulţumiţi să audă câte persoane veniseră în vizită ieri după-amiază şi că fuseseră la plimbare în parc cu fraţii Fleming.

— Cred, Anastasia, spuse contesa văduvă, zâmbindu-i amabil nepoatei sale, că poţi să te aştepţi la mai multe cereri în căsătorie eligibile înainte de sfârşitul sezonului.

— Dar a primit deja una în dimineaţa asta, verişoară Eugenia, spuse Elizabeth. Cel puţin, nu a fost exact o cerere, nu-i aşa, Anna, ci o exprimare a dorinţei de a şti cărui gentleman trebuia să îi ceară permisiunea pentru a face o cerere. L-am îndrumat spre tine, Alex, deşi Anna e majoră şi nu are nevoie de permisiunea nimănui. Totuşi,

părea oarecum înfricoşată, şi i-am venit în ajutor.

— Îţi mulţumesc mult, Lizzie, răspunse el sec. Formsby a fost, nu? M-a găsit la Tattersall. L-am informat, aşa cum am informat alt domn aseară şi alţii doi de dimineaţă, că voi discuta problema cu familia Anastasiei şi cu ea însăşi.

— La mine au venit doi domni de dimineaţă, în timp ce eram la White, spuse unchiul Thomas, precum şi unchiul altuia care nu e membru. Le-am spus acelaşi lucru.

— Oh, Doamne, vai de mine! Bunica Annei îşi duse mâinile la piept, strălucind de încântare. E un succes mai mare decât ne-am aşteptat. Până la sfârşitul sezonului, Anastasia – înainte de sfârşit – vei putea să alegi între o mulţime de pretendenţi.

— Totuşi, nu trebuie să te grăbeşti să alegi, Anastasia, o sfătui mătuşa Matilda. Trebuie cântărită problema naşterii, a familiei din care provin şi a averii, ca şi problema importanţei tale. Eşti fiica defunctului conte de Riverdale – singurul copil al fratelui meu, şi eşti în posesia unei mari averi. Nu există limite ale aspiraţiilor tale în ceea ce priveşte alegerea unui soţ.

Până atunci, Anna tăcuse, dar acum vorbi.

— Sunt unul din cei patru copii ai tatălui meu.

— Bineînţeles că eşti, răspunse mătuşa Matilda, dar eşti singura care contează în ochii lumii bune.

— Nu sunt decât un obiect, spuse Anna, cu mâinile strânse în poală, aşa cum sunt fratele şi surorile mele. Ei au devenit obiecte fără valoare, în timp ce eu am devenit nepreţuită. Bărbaţii – domnii din lumea bună – s-au înghesuit în jurul meu la bal acum două seri şi au trimis ofrande florale ieri şi s-au repezit să mă viziteze ieri după-amiază. Am fost potopită de invitaţii de a mă plimba în parc, de a dansa primul rând de dansuri de la un bal de peste câteva zile, de a merge la teatru, de a merge la Vauxhall. Astăzi, câţiva dintre ei m-au cerut în căsătorie. Cred că vor urma şi alţii. Şi de ce? Pentru că sunt frumoasă şi desăvârşită? Pentru că sunt plăcută, fermecătoare şi inteligentă? Pentru că am caracter? Bineînţeles că nu.

Pentru că sunt un articol de vânzare, pentru că sunt bogată. Foarte bogată. Una dintre cele mai bogate doamne singure din Anglia, poate. Toată lumea vrea să se căsătorească cu banii mei.

— Anna! Mătuşa Louise o privi, nevenindu-i să creadă. Situaţia nu e chiar atât de... vulgară. Bineînţeles că membrii clasei noastre aleg parteneri eligibili atunci când se căsătoresc. Bineînţeles că ne căsătorim cu cineva de acelaşi rang. Şi bineînţeles că e de dorit, deşi nu esenţial, să te căsătoreşti cu cineva cu bani. Banii ne susţin modul de viaţă şi cheltuielile uriaşe ale domeniilor noastre şi ale altor instituţii. Dar nu avem în vedere doar rangul sau averea atunci când alegem soţi şi soţii. Căutăm pe cineva pe care să-l putem respecta, pe cineva la care să putem ţine, chiar pe cineva pe care să-l putem iubi. Eu nu pot spune că îl iubeam pe Netherby când m-am căsătorit cu el, deşi îmi plăcea şi îl respectam. Şi am ajuns să ţin la el, cum ţinea şi el la mine, cred, în timpul căsătoriei. I-am jelit moartea cu o durere foarte reală. Totuşi, nu m-aş fi căsătorit cu el dacă nu ar fi fost eligibil sau dacă ar fi sărăcit. Absenţa acestor lucruri nu ar fi fost favorabilă unei vieţi fericite.

— Nimeni nu se uită la tine şi vede un obiect, Anastasia, adăugă verişoara Althea. Departe de asta. Toţi văd o tânără lady demnă şi frumoasă, poţi să fii sigură. Aminteşte-ţi că poţi să alegi – dintre o năucitoare mulţime de opţiuni, se pare. Vei fi liberă să alegi pe cineva care să te aprecieze şi pe tine, şi averea ta. Poţi să alegi pe cineva pe care să îl poţi aprecia pentru caracterul său bun şi amabil, şi pentru alte atribute pozitive, care sunt importante pentru tine. Târgul de căsătorii nu e chiar lucrul impersonal de care te temi.

— Ce trebuie tu să faci, Anastasia, îi spuse bunica ei, e să te căsătoreşti cu Alexander. Şi ceea ce trebuie tu să faci, Alexander, e să îţi calci pe mândrie şi să o ceri în căsătorie, fără să mai aştepţi s-o facă altul înaintea ta.

capitolul 16

Urmă un moment de tăcere. Anna era îngrozită şi groaznic de ruşinată. Aruncând o privire spre Alexander, văzu că acesta rămăsese încremenit.

— Verişoară Eugenia, spuse mama lui pe un ton mustrător, nu este...

— Nu, mamă, interveni Alexander, ridicând o mână. Nu vreau să spun că nu m-am gândit şi eu la asta. Dumnezeu ştie că am nevoie de bani, dacă vreau să salvez Brambledean Court de la ruină şi să îmbunătăţesc condiţiile deplorabile în care trăiesc cei care depind de mine acolo. Şi se poate spune că proprietăţile legate de titlu şi avere ar trebui reunite, aşa cum erau atunci când a murit vărul Humphrey. O respect pe Anastasia şi admir felul demn în care a crescut, în ciuda împrejurărilor în care a lăsat-o tatăl ei. Admir şi modul în care a muncit din greu ca să ţină pasul cu schimbarea de împrejurări. Dacă m-aş căsători cu ea, aş salva-o de la alte expuneri la târgul căsătoriilor, care i se pare atât de respingător. Şi aş putea cu siguranţă să îi ofer respect, protecţie, afecţiune şi o soacră şi o cumnată care ar primi-o cu inima deschisă, ştiu bine.

— Ei bine, atunci, spuse bunica Annei, totul este...

Dar el ridică din nou mâna.

— M-am gândit la asta. Şi într-adevăr, acum că sugestia a fost făcută pe faţă, înaintea întregii familii, sunt dispus să fac o cerere formală, dacă Anastasia mă poate asigura că asta este ceea ce îşi doreşte. Totuşi, recunosc că m-aş căsători cu ea în primul rând pentru bani, şi asta îmi repugnă. Merită ceva mai bun de la bărbatul care va fi destul de norocos ca să îi câştige mâna. Merită un bărbat care să o vrea pe ea şi căruia să nu-i pese nici cât negru sub unghie de averea ei.

Se lăsă o altă tăcere scurtă, şi în timpul acesta Anna văzu că Elizabeth îşi scotea batista din buzunarul rochiei şi

o ducea la ochi.

— Anastasia? spuse bunica ei. Nu ai putea găsi pe cineva mai bun, şi e perfect limpede că Alexander se dă înapoi doar pentru că simte diferenţa dintre averile voastre şi se teme că îl vei considera un vânător de avere. Dar are titlul…

— Nu! strigă Elizabeth, lăsând batista în poală. Nu e drept ca el să se teamă că motivele lui pot fi interpretate greşit. Alex are vise, pe care le-a lăsat să aştepte ani la rând, pentru că tăticul a murit îngropat în datorii, şi el nu a reuşit să se elibereze până de curând. Visează la dragoste şi o viaţă de familie liniştită, şi nu ar trebui să-şi sacrifice visurile doar pentru că titlul de conte a căzut asupra lui. Şi Anna şi-a petrecut cea mai mare parte din viaţă într-un orfelinat, unde se pare că nu exista cruzime, dar nici iubire familială. Alex are dreptate. Ea merită să fie iubită acum. Merită să se căsătorească pentru că este totul pe lume pentru un anume gentleman. Eu îi iubesc pe amândoi, verişoară Eugenia, dar te rog, oh, te rog, nu trebuie să fie împinşi unul spre celălalt doar pentru că ar fi un aranjament convenabil.

— Lizzie. Mama ei venise şi se aşezase pe braţul fotoliului ei, şi acum o mângâia cu mâna pe spate.

Alexander se încruntase. Toţi ceilalţi păreau exasperaţi şi stânjeniţi, în măsură mai mare sau mai mică. Anna îşi strângea mâinile în poală. Le simţea îngheţate. Şi la fel era şi ea. Ducele de Netherby se ridică în picioare şi străbătu încăperea, oprindu-se în faţa scaunului ei.

— Nu am făcut comparaţie între averile noastre până la ultimul bănuţ, Anna, spuse el. Bănuiesc că ar fi o sarcină grea. S-ar putea ca Edwin Goddard să se bucure dacă i-o ofer lui. M-aş hazarda să spun, totuşi, că sunt mai bogat decât tine cu cel puţin un bănuţ sau doi. Am mult mai mult decât aş putea cheltui într-o viaţă întreagă, chiar dacă aş trăi extravagant până la vârsta de o sută sau o sută şi zece ani. Nu aş avea cum să folosesc averea ta, şi nu doresc să pun mâna pe ea. Dacă vreau să mă căsătoresc cu tine, e din cauză că prefer să-mi petrec restul vieţii cu tine şi

pentru că tu m-ai asigurat că preferi să-ţi petreci restul vieţii cu mine. Poţi să consideri că am rostit cererea, pentru că ar fi teribil de stânjenitor pentru mine şi probabil pentru toţi ceilalţi dacă m-aş lăsa în genunchi în faţa ta acum şi ţi-aş declara un devotament nemuritor, în cel mai înflorit limbaj pe care îl aşteaptă cu toţii de la mine. Poţi fi ducesă de Netherby, dacă alegi asta.

Anna făcu ochii mari şi rămase privindu-l în ochi – somnoroşi şi pătrunzători în acelaşi timp, ca de obicei. El întinse mâna după tabacheră, dar nu o scoase din buzunar. Iar ea simţi un val atât de neaşteptat de dorinţă, încât fu aproape copleşită de durere.

— Avery! ţipă mătuşa Louise.

— Oh! spuse Elizabeth.

Toţi ceilalţi păreau să spună câte ceva, dar Anna nu auzea niciun cuvânt.

— Ce… începu ea.

— … absurd? termină el încet. Dacă vrei, draga mea.

— Dar ce idee splendidă, Avery, spuse bunica Annei. Sunt uimită doar că nu mi-a trecut mie prin cap mai întâi. Şi nici măcar nu eşti rudă de sânge cu Anastasia, ca Alexander.

— Nu mă gândeam că eşti tipul de bărbat care se însoară, Avery, spuse mătuşa Mildred. Chiar aşa, credeam că poate…

— Millie! spuse aspru unchiul Thomas, şi ea tăcu.

Ducele de Netherby îi ignoră pe toţi. Se uita mereu în ochii Annei. Ea ar fi vrut să-i pună un milion de întrebări, deşi toate se puteau reduce la una singură.

De ce?

— Vreau să merg la Wensbury, se auzi ea spunând.

— Şi vei merge, răspunse el încet. Eu te voi duce acolo. Cu o armată de însoţitoare dacă alegi să mergi necăsătorită. Doar cu mine, dacă vrei să ne căsătorim întâi.

Oh. Era serios. Era serios.

Dar de ce?

Şi de ce era ea ispitită? De ce simţea dorinţa aceea dureroasă care îi pulsa jos în abdomen şi mai jos între

coapse?

Căsătorită. Necăsătorită. Căsătorită. Necăsătorită. Dar acestea nu erau singurele ei opţiuni, nu-i aşa? Putea merge singură să îşi privească în faţă bunicii. Nimeni nu o putea opri. Ar fi putut merge cu Bertha pentru companie şi respectabilitate şi cu John pentru protecţie, împreună cu un vizitiu. Poate că Elizabeth ar merge cu ea. Ar putea merge la Bath întâi, şi Joel le-ar fi însoţit în restul drumului – singurul ei prieten adevărat şi drag. Nu trebuia să aleagă pe nimeni.

— Aş vrea să merg căsătorită, spuse ea încet, astfel că nici nu fu sigură măcar că vorbele îi ieşiseră de pe buze.

— Atunci vei merge căsătorită, spuse el.

Dar de ce? Şi acum trebuia să-şi pună întrebarea aceasta şi ei, nu doar lui. Ce spusese? Ce făcuse? Nici nu-l cunoştea bine. Era ca o fiinţă din alt univers. Se ascundea în spatele pleoapelor grele şi a artificialităţii, şi poate că în spatele tuturor acestor lucruri nu era nimic valoros.

Cu excepţia faptului că îi permisese să vadă câte ceva din spatele măştii. Şi valsase cu ea – de două ori – şi de fiecare dată o dusese într-o lume mai strălucitoare şi mai fericită. O sărutase o dată şi îi trezise toate dorinţele fizice pe care le suprimase atâta timp, încât ajunsese aproape să creadă că nu avea să mai fie tulburată de ele niciodată.

Aveau să se căsătorească? El o întrebase şi ea spusese da? Pentru o clipă, se îndoi de realitatea acestui lucru, dar doar pentru o clipă, pentru că nu erau singuri în încăpere. Şi era zgomot, mai întâi un murmur, apoi o mare erupţie de sunete. Toată lumea vorbea în acelaşi timp din nou.

— Avery! Dragul meu băiat! exclamă mama lui vitregă.

— Anastasia! Asta îmi depăşeşte cele mai dragi speranţe. Contesa văduvă, bunica ei, îşi duse mâinile la piept.

— Mamă, lasă-mă să îţi ţin sărurile la nas, spuse mătuşa Matilda.

— Nu am fost mai surprinsă în viaţa mea. Sau mai

încântată. Ducesa, verişoara Louise, privea strălucitoare de la unul la celălalt.

— Absolut splendid! Vărul Avery şi Anastasia, spuse mătuşa Mildred, aruncându-i un zâmbet unchiului Thomas.

— Permite-mi să vă felicit. Anastasia, Netherby. Vă doresc multă fericire. Vărul Alexander arăta de fapt teribil de uşurat.

— Anna, Avery. Oh, ar fi trebuit să bănuiesc. Ce oarbă am fost. Elizabeth râdea.

— Eşti norocoasă într-adevăr, Anastasia, spuse mătuşa Matilda, având în vedere că ai refuzat mai mult de jumătate din sfaturile pe care ţi le-am oferit în ultimele săptămâni. Vei fi ducesă de Netherby! Lasă-mă să îţi fac vânt cu evantaiul, mamă.

— Ei bine, *asta* va fi o dezamăgire pentru câteva duzini de domni şi de doamne, comentă sec unchiul Thomas, Lord Molenor.

— Trebuie să ne reunim din nou mâine după-amiază. Avem de planificat o nuntă. Asta era mătuşa Louise, bineînţeles.

— De ce la Wensbury? Unde Dumnezeu e asta? întrebă mătuşa Mildred.

Ducele de Netherby se uita şi acum în ochii Annei, şi la fel făcea şi ea.

— Te voi vizita mâine-dimineaţă, Anna, spuse el, dacă mă poţi strecura între primirea buchetelor de flori şi a cererilor în căsătorie.

Alexander îşi drese glasul.

— Mâine-dimineaţă, Netherby?

— Ah, întâlnirea aceea. Ducele îşi trecu degetele peste montura monoclului. Dar e devreme, Riverdale, mult mai devreme decât ora la care i-ar plăcea Annei să fie vizitată. Voi veni după micul dejun, Anna.

— Poate că nu vei fi… în stare, spuse Alexander.

— Dar nimic nu mă va ţine departe de logodnica mea, răspunse ducele oftând adânc, şi se întoarse în sfârşit cu spatele la Anna. Orice oră care mă desparte de acest moment mi se va părea o eternitate. Acum voi pleca. Am

nişte afaceri de rezolvat. Cred că trebuie să am. Edwin Goddard ştie mai bine.

Şi fără să se mai uite măcar o dată la ea, ieşi din cameră, lăsând-o pe Anna cu dorinţa de a izbucni în râs. Sau în plâns. Sau amândouă.

Camera se umplu din nou de sunete. Anna o auzi doar pe mătuşa Mildred.

— Unde e Wensbury? întrebă ea. Nu am auzit niciodată de locul acesta.

*

Merită să se căsătorească pentru că este totul în lume pentru un anume gentleman.

Cuvintele verişoarei Elizabeth răsunau în mintea lui Avery în timp ce cobora strada. Oare cuvintele acelea îl împinseseră să facă cererea? Dacă era aşa, ce naiba spunea asta despre el?

...*pentru că este totul în lume pentru un anume gentleman.*

Dumnezeule mare, era un om logodit.

Nu îi stătea în fire să acţioneze impulsiv. Şi ce ocazie îşi alesese pentru a încălca un obicei vechi. Aproape că se aşteptase ca ei să-i fie milă de Riverdale şi să îi ofere averea şi mâna ei pentru a-i sluji nevoile, deşi trebuia să admită că Riverdale îşi exprimase destul de clar ezitarea de a profită de ea. Dar familia ar fi putut să-i convingă într-un moment că această căsătorie era cea mai bună opţiune pentru amândoi. Şi Avery simţise – ce? Plictiseală? Anxietate? Panică?

Panică?

Şi se trezise ascultând pledoaria lui Elizabeth împotriva căsătoriei dintre Anna şi fratele ei şi apoi se ridicase în picioare pentru a o sprijini – cerând-o el pe Anna în căsătorie.

Ce naiba? Nu ar fi putut pur şi simplu să o invite la o plimbare, aşa cum făcuse într-o ocazie precedentă?

Ea spusese da.

Oricum, nu folosise exact cuvântul acesta. Îşi exprimase preferinţa de a fi mai degrabă căsătorită decât necăsătorită atunci când avea să călătorească spre Wensbury pentru a-şi găsi bunicii din partea mamei. Nu spusese de fapt că îşi dorea să fie căsătorită cu el, totuşi, nu-i aşa? Dar nu, nu exista nicio speranţă de scăpare, dacă nu voia să se facă de râs. Ea îl luase în serios.

Ar fi trebuit să ştie că era în pericol de când îi dăduse lui Edwin Goddard sarcina de a-l găsi pe reverendul Snow şi pe soţia sa. Ar fi trebuit să o ştie la prânz, când se întorsese acasă şi Edwin îl întâmpinase cu scrisoarea pe care o primise mai devreme, iar el, Avery, îşi schimbase rapid hainele şi se îndreptase spre South Audley Street, pentru ca ea să nu fie ţinută în neştiinţă niciun minut mai mult decât era necesar. Ar fi trebuit s-o ştie cu două seri în urmă, atunci când îl însoţise până la uşă pe Uxbury după magnifica diatribă pe care i-o servise ea, şi apoi se întorsese şi cedase copleşitoarei şi nemanieratei dorinţe de a-l întrerupe pe Washburn şi de a valsa el însuşi cu ea. Ar fi trebuit să ştie de când o văzuse plângând după Harry. Ar fi trebuit să…

Naiba să le ia pe toate, se gândi el, oprindu-se dintr-odată pe trotuar, sunt îndrăgostit de ea.

Recunoscu printr-un salut curtenitor un cuplu de cunoscuţi, care păreau să creadă că se oprise ca să converseze cu ei, şi încetiniseră pasul ca să îi facă pe plac. Însă el îşi continuă drumul, aşa că şi-l continuară şi ei pe-al lor.

Încercă să şi-o imagineze aşa cum o văzuse în prima zi, cu rochia aceea hidoasă de duminică şi cu pantofii urâţi. Tot ce putu vedea fu demnitatea cu care îşi explicase prezenţa în casă şi în salonul roz, şi curajul cu care îl privise de sus până jos, chiar şi atunci când îşi dăduse seama că şi el o măsura cu privirea.

Merita să se căsătorească pentru că este totul pe lume pentru un anume gentleman.

Naiba s-o ia de treabă, ar fi izbucnit într-un milion de injurii şi blasfemii dacă nu ar fi fost pe o stradă publică,

unde putea fi auzit. Totul pe lume, chiar aşa. Era destul ca să îl facă să vomite.

Deşi ar fi fost bine *să fie* îndrăgostit de ea, de vreme ce era condamnat să se căsătorească cu ea. Oricum, prevedea că ar fi trebuit să se căsătorească în viitor. Poate că era mai bine că se întâmpla mai devreme şi nu mai târziu. Îşi imaginase, totuşi, că atunci când avea să facă în sfârşit alegerea, cea aleasă avea să fie o frumuseţe recunoscută, cineva ca domnişoara Edwards. Dansase cu ea odată, cu două seri în urmă, şi se trezise întrebându-se de ce o admirase atât de mult cu doar câteva săptămâni înainte. Faţa şi silueta ei aveau o anumită moliciune care aveau să se transforme aproape sigur în grăsime şi banalitate peste zece ani, şi se întrebase dacă ea avea destul caracter ca să facă inevitabilele schimbări să pară de mică importanţă.

Chiar şi atunci, ar fi putut ghici adevărul din gândurile acestea lipsite de milă.

Nu fusese niciodată îndrăgostit. Nici nu se apropiase vreodată de această stare. Nici nu ştiuse ce însemna acest termen. Nu se lipsise de mâncare sau de somn. Nu simţise dorinţa de a scrie un sonet dedicat sprâncenei ei stângi – sau drepte, dacă tot veni vorba – şi nici aceea de a cânta o baladă despre o dragoste pierdută sub fereastra dormitorului ei, în toiul nopţii. Nu se simţise nemângâiat când era departe de ea sau îmbătat de dragoste în prezenţa ei. Nici măcar nu bănuise nimic, până de curând, când îi trecuse prin cap să o ceară în căsătorie şi să îi scoată pe toţi din necaz.

Nimeni nu fusese în necaz.

Ba da, ea fusese. Rostise discursul acela scurt şi pasionat despre faptul că se simţea ca un obiect, un articol de vânzare. Descrisese toată frenezia interesului masculin trezit de apariţia ei în societate ca pe cea mai rea insultă care i s-ar fi putut aduce cuiva. Cele mai multe dintre doamne şi-ar fi sacrificat braţul drept pentru jumătate din atenţia aceea. Pentru ea era un necaz.

El o ceruse în căsătorie ca să o scape de necaz. Nu îi

păsase de necazurile altora.

Măcar avea să ştie că el nu se căsătorea cu ea pentru bani.

Urcă scările spre Archer House, bătu la uşă, întinse pălăria şi bastonul valetului şi se uită spre trepte încruntat. Avea chef să spargă în două un teanc de cărămizi cu muchia palmei. Dar fusese învăţat demult că nu trebuia să exerseze niciodată atunci când îşi ieşea din fire. Arta pe care o învăţase nu era un antidot pentru proasta dispoziţie. Ceea ce *trebuia* să facă era să urce şi să aibă o discuţie cu Jessica. Nu avea să fie deloc încântată de veştile lui, şi nu era corect să o lase pe mama lui vitregă să i le dea.

Nu făcea niciodată nimic pentru că *trebuia.*

Cu excepţia unui singur lucru, se gândi el oftând în sinea lui în timp ce se îndrepta spre camera de studiu.

*

Anna nu scăpă atât de uşor din salon. Rămase acolo în tăcere o oră sau poate două – habar nu avea cât de mult – în timp ce toată lumea din jur îi plănuia nunta.

Trebuia să se mărite la biserica St. George din Hanover Square. Toată lumea fu de acord cu acest lucru, nu doar pentru că era la o aruncătură de băţ de Archer House, ci şi pentru că era biserica în care aveau loc nunţile elegante din timpul sezonului. Toată lumea trebuia invitată şi totodată avea să ia parte la ceremonie, desigur. Mătuşa Louise avea să-l împrumute din nou pe domnul Goddard de la Avery, ca să întocmească lista, care nu avea să fie dificilă, de vreme ce avea să fie în esenţă aceeaşi ca şi pentru balul de acum două seri – cu excepţia vicontelui Uxbury, bineînţeles. Domnul Goddard urma să scrie şi invitaţiile. Avea un scris ordonat şi precis. Dejunul de nuntă urma să aibă loc la Archer House, aşa cum se şi cuvenea. Strigările trebuiau citite din următoarea duminică, pentru ca nunta să nu trebuiască amânată mai mult de o lună. Madame Lavalle şi asistentele ei aveau să fie aduse înapoi la Westcott House ca să facă trusoul şi rochia de mireasă a

Anastasiei. Bunica Annei avea să o ducă la bijutierul ei personal şi să aibă grijă ca Anna să cumpere bijuterii potrivite cu rangul ei prezent şi cu perspectivele viitoare.

— Deşi bineînţeles că vei purta bijuteriile Netherby la recepţie şi la alte ocazii formale, Anastasia, adăugă ea.

— Mă vei înlocui în purtarea titlului, Anastasia, spuse mătuşa Louise, cu o mână pe inimă, şi mă vei surghiuni în poziţia de văduvă. Sunt încântată. Mă temeam cu adevărat că Avery nu se va căsători niciodată. Acum sper doar că îşi va face datoria şi va începe să populeze camera copiilor de la anul.

Mintea Annei părea să nu funcţioneze clar. Toată lumea părea să fi uitat că ea declarase că voia să meargă la Wensbury să îşi vadă bunicii şi să afle singură ce se întâmplase cu atâţia ani în urmă. Bineînţeles, rudele din partea mamei ei nu contau deloc pentru aceşti aristocraţi.

Ducele spusese că avea s-o ducă acolo. O lăsase să aleagă dacă voia să meargă căsătorită sau necăsătorită, şi ea alesese să se căsătorească întâi. Apoi îşi luase pur şi simplu rămas-bun şi plecase. Absolut tipic din partea lui s-o lase la cheremul familiei ei binevoitoare. Nunta ei avea să fie peste cel puţin o lună. Iar ea tânjea să scape de o viaţă care o copleşea. Tot ce reuşise să facă era să înrăutăţească lucrurile. Să le înrăutăţească foarte tare.

În jurul ei, discuţia ajunsese la anunţurile logodnei şi la petrecerile de logodnă.

De ce Dumnezeu fusese de acord să se căsătorească cu ducele de Netherby? Era într-adevăr îndrăgostită de el? Dar ce însemna asta – să fii îndrăgostită? Şi el era cu siguranţă ultimul bărbat de pe pământ care să îi sucească minţile.

În cele din urmă, toată lumea plecă, deşi Anna ştia că era doar un răgaz temporar. Elizabeth coborâse să îşi petreacă mama şi fratele şi lipsea de ceva timp.

— I-am rănit sentimentele lui Alex? o întrebă Anna când se întoarse.

— Nu, o asigură Elizabeth. Dar el se teme că ţi le-a rănit pe ale tale. Şi se teme că ai acceptat cererea lui Avery

fără să te gândeşti prea bine, pentru că erai supărată.

Anna zâmbi trist.

— Sper că nu te-am rănit prin ceea ce am spus, adăugă Elizabeth.

— Oh, sigur că nu, o asigură Anna. Nici Alex. Nu ştiu de ce am acceptat cererea lui Avery, Lizzie – dacă pot să spun aşa. Am fost luată cu totul prin surprindere. Dar… nu cred că îmi pare rău.

— Nu va fi un soţ uşor de manevrat, spuse Elizabeth, dar va fi unul fascinant, bănuiesc.

— Da, încuviinţă Anna. Va fi cu siguranţă splendid în comparaţie cu mine. Dar la multe specii de păsări şi animale, masculii sunt mai spectaculoşi decât femelele. Ştiai asta?

Râseră amândouă, dar apoi Elizabeth îşi muşcă buza de jos, şi Anna se gândi că o tulbura ceva.

— Ce este? întrebă ea.

— După ce Avery a făcut cererea şi apoi a plecat, am văzut că Alex era tulburat de ceva, i-a amintit lui Avery de o întâlnire pe care o are mâine-dimineaţă, dacă îţi aminteşti. Şi nu a participat la discuţia generală de după aceea. Am scos totul de la el chiar acum, făcând câţiva paşi cu el pe stradă, după ce am urcat-o pe mama în trăsură. M-a implorat să nu îţi spun, dar cum aş putea? Mi-a cerut doar să te asigur mâine, în cazul în care Avery nu îşi ţine promisiunea de a veni aici, că nu e nimic personal legat de absenţa lui şi că va veni cu siguranţă când va fi în stare.

Anna o privi întrebător.

Elizabeth îşi muşcă buza din nou, înainte de a continua.

— Oh, Anna, vicontele Uxbury l-a provocat pe Avery la duel. Se vor lupta mâine-dimineaţă. Alex va fi secundantul lui, dar e foarte îngrijorat. Avery nu putea refuza provocarea. Domnii nu pot s-o facă, ştii, fără să-şi piardă respectul şi chiar onoarea, deşi e foarte prostesc. Dar Alex se teme că va fi un măcel. A jurat să îl oprească înainte ca Avery să fie… rănit prea tare, dar se teme că nu va fi în stare să vină în vizită mâine-dimineaţă.

Anna simţi cum i se scurge tot sângele din cap. Aerul din nările ei era rece. Urechile îi ţiuiau.

— Un duel? spuse ea. Până la moarte?

— Oh, nu. Alex îl va opri înainte de a se ajunge la asta.

— Cum poţi să opreşti traiectoria unui glonţ? Anna sări de pe scaun. Cum poţi redirecţiona o lovitură de sabie? Ce arme vor folosi?

— Alex nu a spus. A spus doar că se teme că va fi un măcel.

— Trebuie să merg la Archer House, spuse Anna, întorcându-se spre uşă. Eu l-am înfuriat pe lordul Uxbury. Avery nu trebuie să moară pentru un lucru pe care l-am spus eu. Trebuie să merg şi să îi pun capăt.

— Oh, nu poţi, Anna, spuse Elizabeth, prinzând-o de braţ. Nu poţi să te amesteci în treburile domnilor, mai ales într-o afacere de onoare. Ar fi teribil de umilitor pentru Avery dacă ai încerca. S-ar înfuria groaznic, şi nu ai reuşi să-l faci să se răzgândească. Nu el e provocatorul. Oh, trebuie să înţelegi că ar fi imposibil.

Da, Anna înţelegea.

— Unde? întrebă ea. Când?

— În Hyde Park. Nu ştiu exact unde, dar am auzit că duelurile au loc de obicei printre copacii din partea de est a parcului, unde nu pot fi observate şi oprite. Duelurile sunt ilegale, ştii. De obicei au loc în zori, probabil din acelaşi motiv. Alex va veni aici de îndată ce poate, ca să mă liniştească. Mi-a promis că mă va linişti. Vom avea veşti la micul dejun.

— Partea de est – partea asta – în Hyde Park, în zori, murmură Anna încruntându-se.

Elizabeth se uită la ea.

— Doar nu te gândeşti să mergi, nu? întrebă ea. Este absolut nepotrivit, Anna. Femeile nu au voie... Nu li se dă voie nici măcar să afle despre asemenea întâlniri. Ai avea mari necazuri dacă ai încerca să intervii. Ai deveni o paria în societate şi l-ai face pe Avery ţinta batjocurilor.

Anna se gândea că vicontele de Uxbury era un bărbat

mare. Era înalt şi destul de lat în umeri, şi i se părea că pieptul şi umerii lui aveau o cantitate egală de muşchi şi de grăsime. Era de două ori mai mare decât Avery, şi ea chiar nu credea, în niciun caz, că ducele îl doborâse odată înţepându-l cu câteva degete în piept. Oricum, asta nu avea să conteze mâine. Dacă aveau să lupte cu săbiile, vicontele ajungea mult mai departe decât Avery, şi avea şi avantajul înălţimii. Dacă se luptau cu pistoalele, ei bine…

Elizabeth oftă.

— La ce oră plecăm? întrebă ea.

— Noi? Anna îşi concentră atenţia asupra ei.

— Noi, spuse Elizabeth. Dar numai ca să privim, ţine cont, Anna, dacă nu suntem prinse înainte de a începe, şi cred că aşa va fi. Nu ca să ne amestecăm.

— Nu ca să ne amestecăm, încuviinţă Anna. De cum se luminează? Voi bate la uşa ta.

Elizabeth încuviinţă, şi râseră amândouă, dintr-un motiv necunoscut. Era îngrozitor.

— Cred, spuse Anna, că aş face mai bine să sun să ni se aducă nişte ceai proaspăt.

El va muri, se gândi ea, şi mie îmi vine să beau ceai?

capitolul 17

Avery şi Alexander ajunseră în Hyde Park, la Locul stabilit, când cerul începea să capete culoarea cenuşie a zorilor. Sosiseră devreme, dar nu erau primii, la naiba!

— Walling a fost de acord, spuse Riverdale, cu vădită exasperare, că ar fi fost mai bine pentru toţi cei implicaţi dacă am fi păstrat secretul asupra acestei întâlniri. Se pare însă că Uxbury nu a fost de aceeaşi părere şi a spus fiecărui bărbat pe care îl cunoştea, iar aceştia au repetat-o la rândul lor. E intolerabil.

Avery îşi aduse aminte de prima rundă de box în care luptase la şcoală – dacă a lupta era cuvântul potrivit. O mulţime de bărbaţi, zumzăind de anticipare, se adunase în

jurul unui luminiş dintre copaci, iar caii şi cabrioletele lor formau un cerc neregulat în spate. Dacă paznicul nu îi prindea şi nu îi aresta pe toţi, însemna că nu exista nicio dreptate pe pământ. Avery bănuia însă că paznicul, sau oricine reprezenta legea şi ordinea în Hyde Park, urma să sufere de un acces grav de orbire şi surzenie – dacă ieşise din casă la ora aceea. Murmurul de surescitare crescu atunci când cel provocat ieşi la vedere. Uxbury şi Walling sosiseră deja. La fel şi un bărbat îmbrăcat complet într-un costum negru sever; pe iarba din spatele lui se afla o geantă mare de piele. Chirurgul, fără îndoială. Cât de previzibil şi ostentativ din partea lui Uxbury să plătească serviciile unui medic pentru o luptă corp la corp, care nu implica nicio armă letală. Sau poate că exista o oarecare înţelepciune în asta.

Toate feţele care se întoarseră ca să îl vadă sosind purtau aceeaşi expresie. Mielul dus la măcelărie, gândeau cu toţii. El strânse montura monoclului şi îl duse la ochi, şi aproape toată lumea descoperi dintr-odată ceva mai interesant de privit. Uxbury, care poza în erou, îl privea din cercul de iarbă cu demnitate trufaşă. Avery îi examină expresia prin monoclu. Ar fi pariat că fusese îndelung exersată în oglindă.

Walling păşi în centrul ierbii, oarecum stânjenit, şi Riverdale se duse să conferenţieze cu el. Apoi fiecare din ei se întoarse la cel pe care îl seconda.

— Uxbury e dispus la scuze, pentru chinul şi stânjeneala îndurate, spuse Riverdale.

— Şi o să se scuze în faţa tuturor acestor oameni? întrebă Avery, lăsând monoclul să atârne de şnur şi ridicând din sprâncene. Extraordinar! Să-l auzim, atunci, cu orice preţ. Nu că mi-aş aminti că am suferit un mare chin şi o mare stânjeneală, deşi aş fi putut suferi, dacă aş fi fost un tip sensibil.

— Înţeleg că nu eşti dispus să te scuzi, deci? întrebă Riverdale.

Avery se mulţumi să se uite la el, şi Riverdale se întoarse.

— Ducele de Netherby, spuse el cu o voce care răsună în spaţiul gol şi ajunse fără îndoială la fiecare gentleman de acolo, vă mulţumeşte pentru oferta amabilă. Totuşi, nu îşi aminteşte să fi regretat niciuna din vorbele pe care i le-a spus vicontelui Uxbury.

Din mulţime se auzi un zgomot aprobator şi câteva fluierături. Un gentleman neidentificat strigă:

— Aşa se face, Netherby. Luptă până în pânzele albe.

Am petrecut treisprezece sau paisprezece ani evitând scene exact ca asta, se gândi Avery oftând în sinea lui, în timp ce Riverdale îl ajuta să se dezbrace de haină, de fular şi de lavalieră, de ceasornicul de buzunar şi monoclu, de vestă şi cămaşă. Dar ce altceva putea să facă, când fusese provocat la un duel, şi provocatorul făcuse atâta reclamă, încât ar fi fost surprinzător să existe vreun gentleman în Londra care să nu fie prezent?

— Cred, spuse Riverdale, că ar fi mai înţelept dacă ţi-ai păstra cămaşa, Netherby. Uxbury şi-o păstrează.

Avery îl ignoră. Se aşeză pe o buturugă incomodă şi strâmbă şi îşi dădu jos o cizmă şi ciorapul.

— Dumnezeule mare, spuse Riverdale, vădit îngrozit, trebuie să îţi păstrezi cizmele.

Avery îşi dădu jos şi cealaltă cizmă.

— Dumnezeule mare, Netherby, spuse Riverdale din nou în timp ce Avery se ridica în picioare, îmbrăcat doar cu pantalonii strâmţi – strâmţi, dar elastici şi comozi. Gândeşte-te care îţi este ultima dorinţă.

Judecând după sunetele din jur, se părea că toată lumea era de acord.

Avery îşi roti umerii şi îşi îndoi braţele.

— Ascultă, spuse Riverdale, încet şi imperios. Mi-ai cerut să îţi fiu secundant, şi e de datoria mea să îţi ofer cât de multe sfaturi pot. Nu trebuie să fii un blestemat de martir, Netherby. Foloseşte-ţi braţele şi pumnii ca să-ţi acoperi faţa şi trupul. Foloseşte-ţi picioarele ca să te fereşti din calea loviturilor – şi asta ar fi fost mult mai uşor de făcut dacă ţi-ai fi păstrat cizmele. Uxbury are avantajul înălţimii şi al greutăţii. Stai departe de pumnii lui cât de mult poţi! Stai

cu ochii pe el! Foloseşte-ţi ochii! Dacă, printr-o minune, poţi să treci de apărarea lui, foloseşte-ţi pumnii. Pune în scenă un spectacol grandios. Şi când eşti doborât – se opri un moment şi îşi drese glasul. Şi când eşti doborât, rămâi la pământ. Dacă poţi să rezişti măcar un minut, cu atât mai bine. Nu tu eşti provocatorul. El este. Celor mai mulţi dintre cei prezenţi nu le place că a forţat-o pe Camille să dea anunţul, nici cum vorbeşte despre ea. Sunt de partea ta. Îţi admiră curajul de a accepta provocarea unui oponent de două ori mai mare şi de a refuza să îţi ceri scuze. Înfrângerea va fi un fel de triumf.

— Cred, zise Avery, că Walling aşteaptă să îţi termini monologul, Riverdale, ca să poată da startul acestei întâlniri.

Secundantul lui îl privi exasperat şi tăcu.

— Lupta va începe, anunţă Walling. Va continua până când unul dintre cei doi domni se recunoaşte învins sau până când unul din ei e doborât şi nu se mai poate ridica.

Uxbury păşi pe scenă – iarba aceea pipernicită nu putea fi considerată altfel – cu paşi hotărâţi, înfăţişare crâncenă şi pumnii încleştaţi. Adoptă o poziţie care l-ar fi făcut mândru pe patronul sălii de box al lui Jackson. Făcu câţiva paşi de dans cu picioarele încălţate în cizme. Avery păşi spre el şi se opri la o distanţă de şaptezeci de centimetri, cu braţele pe lângă corp.

Uxbury rânji şi încercă un croşeu de dreapta care, dacă l-ar fi nimerit, ar fi izbit direct nasul lui Avery şi i-ar fi zguduit creierii. Avery se feri cu braţul şi apoi făcu acelaşi lucru când urmă un croşeu de stânga.

— *Acoperă-te,* Netherby, strigă cineva din mulţime peste vuietul general – era posibil să fi fost Riverdale.

Uxbury mai realiză câţiva paşi de dans, rânji din nou şi repetă exact acelaşi atac – cu exact acelaşi rezultat. Era cam greu de cap. E uimitor, se gândi Avery, cât de înalt te făceau cizmele. Uxbury părea cu cinci centimetri mai înalt decât de obicei, deşi probabil că el era cu cinci centimetri mai scund din cauză că era desculţ. Solul era neregulat şi puţin pietros pe alocuri, foarte diferit de duşumeaua din

pod, dar văzuse şi mai rele în timp ce exersa cu instructorul său chinez.

— O să stai acolo pe loc ca un băiat frumos, nu? întrebă Uxbury.

Câteva persoane chicotiră. Unii strigară: „Ruşine!”, deşi nu era limpede dacă se refereau la Uxbury sau la ducele de Netherby.

La următorul atac, Uxbury lovi întâi cu pumnii şi apoi se repezi cu tot trupul înainte, într-o rafală de lovituri înverşunate. Dar îşi trădase intenţia cu ochii şi cu trupul, prostul, şi loviturile nu erau metodice, cu excepţia dorinţei de a sfârşi lupta aproape înainte de a o începe. Trebui să-şi forţeze puţin mai mult ochii şi reflexele pentru a se feri de loviturile de pumni, deşi un pumn îi şterse umărul şi îl întoarse puţin într-o parte. Uxbury lansă altă lovitură puternică, intenţionând să îşi trimită victima pe lumea cealaltă. Avery se feri, aşteptă ca pumnul şi braţul să treacă pe lângă el fără să-l atingă, se răsuci puţin mai tare şi îl lovi pe Uxbury în tâmplă cu talpa piciorului.

Acesta căzu ca un sac de cartofi.

Mulţimea vui.

Uxbury clipi şi păru ameţit, apoi uluit, apoi indignat şi apoi înfuriat. Poţi să-l citeşti ca pe o carte scrisă cu litere mari, scrise apăsat, se gândi Avery. Nu cred că e un bun jucător de cărţi. Se ridică împleticindu-se, clătină din cap, şovăi, se uită încruntat la Avery, apoi îşi reluă poziţia, în timp ce din fundal se auzeau voci care îl îndemnau pe Avery să-l dea gata cât mai avea ocazia.

— A fost o lovitură murdară, spuse Uxbury printre dinţi.

— Te-ai *murdărit* pe cămaşă? întrebă Avery. Dar cred că va ieşi la spălat.

Uxbury nu învăţase nimic. Îşi reluă atacul aproape în acelaşi fel, deşi cu mai multă înverşunare, de parcă greutatea, muşchii şi forţa brută ar fi întrecut inteligenţa, agilitatea şi spiritul de observaţie. Avery îl lăsă să dea lovituri în gol un timp, deviind fiecare croşeu sau ferindu-se din calea lui. Atacul lui Uxbury devenea tot mai disperat.

După vreo două minute se opri, totuşi, fără suflare, cu transpiraţia curgându-i pe faţă, cu cămaşa udă lipită de corp. Era foarte impresionant.

— Eşti ca un profesoraş de dans care ţopăie, spuse el printre dinţii încleştaţi. Stai liniştit ca un bărbat, Netherby.

Avery se răsuci şi îl lovi în cealaltă parte a capului cu celălalt picior.

Uxbury se plecă, dar rămase în picioare, în timp ce mulţimea vui din nou. Pumnii lui loviră puţin mai jos.

— Papiţoiule! spuse el cu dispreţ. Camille Westcott nu e doar o bastardă, să ştii. E o curvă şi o târfă. La fel e şi Abigail Westcott. La fel şi Lady Anast…

De data asta, Avery îşi plasă ambele picioare sub bărbia lui Uxbury, îşi luă avânt şi lovi. Oponentul lui căzu greoi pe spate şi rămase acolo.

Se lăsă o tăcere ciudată. Avery nu fu conştient de ea de la început. Deveni însă conştient de faptul că, spre deosebire de celelalte două lovituri, aceasta din urmă fusese condusă de furie. Era împotriva disciplinei antrenamentului său, dar nu îi părea rău. Uneori, furia era o emoţie omenească îndreptăţită.

Îşi dădu seama că nu îşi folosise deloc mâinile. Probabil că era mai bine că nu se folosise de *ele* la furie.

Wailing venea în grabă spre Uxbury. La fel şi doctorul, ţinându-şi strâns geanta neagră. Avery se înapoie la Riverdale şi la teancul ordonat de haine. Doar atunci izbucni zgomotul, întrerupând tăcerea sinistră. Dar nimeni nu îi vorbi lui Avery. Nimeni nu îl privi direct în faţă.

— Unde *naiba*, întrebă Riverdale în timp ce Avery stătea pe un ciot şi îşi trăgea un ciorap, ai învăţat să faci asta?

— Vezi tu, spuse Avery liniştit, eu am fost un băiat scund, Riverdale, după cum îţi aminteşti. Şi drăguţ. Şi o pradă pentru orice hărţuitor de la şcoală – şi o şcoală pentru băieţi e plină de aşa ceva.

— Oriunde ai fi învăţat-o, zise Riverdale, aplecându-se asupra lui Avery în timp ce acesta îşi trăgea cizmele – nu a fost la şcoală. Dumnezeule mare, nu am văzut niciodată

aşa ceva. Nici eu şi niciunul dintre cei de aici. Acum înţeleg, prin urmare, de ce aura aceea de putere şi pericol pare să planeze mereu asupra ta. Am crezut întotdeauna că nu exista niciun motiv întemeiat. Dar acum înţeleg! Permite-mi să te tratez cu un mic dejun la White. E încă foarte devreme, dar...

Avery îşi trăsese cămaşa peste cap.

— Am nişte comisioane de făcut înainte de a o vizita pe Anna. Dar îţi mulţumesc pentru ofertă şi pentru că ai fost alături de mine în dimineaţa asta. Întinse mâna dreaptă şi se întrebă dacă Riverdale avea s-o accepte. Dar o acceptă, după ce o privi un moment, şi îşi strânseră scurt mâinile.

— Trebuia să fiu eu, spuse Riverdale. Camille şi Abigail sunt verişoarele mele. Şi la fel şi Anastasia.

— Ah, răspunse Avery, dar ea e logodnica mea, şi ele sunt surorile ei. În plus, Uxbury a ales să mă provoace pe mine.

Riverdale îl ajută cu haina. O parte din mulţime se risipise, dar jumătate dintre bărbaţi erau încă acolo, vorbind unul cu altul şi privindu-l pe furiş pe Avery. Uxbury era tot întins pe iarbă, iar doctorul stătea într-un genunchi alături de el. Se părea că îi luă sânge. Walling ţinea un vas în partea cealaltă. Uxbury mişcă încet capul dintr-o parte în cealaltă. Însemna că avea să supravieţuiască.

Avery se întoarse şi plecă, iar contele de Riverdale păşi alături de el.

*

Dragă Joel,

Ce prefăcut devii şi ce isteţ! Nu intenţionam să îţi baţi atâta capul din cauza mea. Nu mă simt însă vinovată, pentru că se pare că există toate şansele să-ţi găseşti de lucru în urma acestor manevre.

Chiar ai cultivat cunoştinţa doamnei Dance doar pentru că e prietenă cu doamna Kingsley, bunica surorilor

mele, şi apoi ai reuşit să fii invitat la una dintre seratele ei literare şi artistice? Cum te-ai fi simţit dacă doamna Kingsley nu şi-ar fi făcut apariţia? Cred că ar fi fost oricum o seară plăcută, şi ţi-a oferit o ocazie extraordinară de a arăta tablourile pe care le luaseşi cu tine. Mă bucur totuşi foarte mult că doamna Kingsley a apărut şi că a privit cu interes portretul unei tinere pe care i l-ai arătat. Ce şmecher ai fost comentând despre cât e de greu să găseşti în zilele acestea în Bath persoane tinere pe care să le pictezi.

Trebuie să mă anunţi dacă iese ceva din toate astea. E o dezamăgire că ai văzut-o doar pe Abigail, şi numai o dată sau de două ori. Îmi fac griji cu adevărat pentru surorile mele. M-am gândit să le scriu, dar verişoara Elizabeth şi bunul meu simţ m-au sfătuit să nu o fac încă. Trebuie să le ofer timp ca să accepte noile realităţi din viaţa lor, şi sunt ultima persoană de care trebuie să li se amintească.

Nu ştiu nici măcar de unde să încep cu veştile mele. Nu ţi-am scris de acum trei seri, din noaptea balului. A fost un succes uriaş. M-am simţit ca o prinţesă în rochia mea de bal (până le-am văzut pe celelalte doamne, care erau cu mult mai drăguţe decât mine) şi am fost tratată în orice caz ca o prinţesă. Cred că până şi bunica, şi mătuşile au fost uluite. Nu doar că am dansat fiecare dans, dar am avut cam o duzină de parteneri dintre care să aleg pentru fiecare dans.

Şi în dimineaţa următoare, nu mai puţin de douăzeci şi şapte de buchete de flori au fost aduse pentru mine. Şi o mulţime de domni – nu le-am mai ţinut socoteala – şi câteva doamne au venit în vizită după-amiază. Câţiva dintre ei m-au invitat la diferite distracţii. Eu şi Elizabeth, unul dintre domni şi fratele lui am fost la o plimbare cu trăsura în Hyde Park, la ora considerată la modă, şi acum ştiu de ce. Oamenii nu reuşesc să înainteze prea mult pe jos, călare sau cu trăsura, pentru că se opresc să pălăvrăgească şi să bârfească. Ieri, un tânăr domn a venit să mă întrebe la cine trebuie să apeleze înainte de a mă cere în căsătorie. Şi după-amiază am aflat că alţi câţiva

bărbaţi au înaintat aceeaşi întrebare rudelor mele de gen masculin.

Oare am ajuns dintr-odată frumoasă, încântătoare, inteligentă şi cu totul irezistibilă? Ei bine, irezistibilă, da. Pentru că sunt bogată. Foarte, foarte bogată. Să nu-ţi doreşti niciodată să ajungi bogat, Joel şi cât de nerecunoscător sună afirmaţia asta! Ignoră-mă!

Oh, Joel, Joel, Joel – sunt logodită! Cu ducele de Netherby! Habar nu am cum s-a ajuns la asta. Sunt sigură că nu poate să dorească într-adevăr să se căsătorească cu mine, sau că eu vreau să mă căsătoresc cu el, dacă tot veni vorba. Eu nu am nimic care să-l atragă, şi multe care l-ar putea respinge. El nu e interesat de bogăţia mea – îi ajunge bogăţia lui, după cum mi-a explicat atunci când m-am plâns familiei mele că sunt o pradă pentru orice vânător de avere din ţară şi ei au încercat să mă mărite cu vărul Alexander (care părea la fel de stânjenit şi îngrozit ca şi mine). Ducele a păşit spre mine şi mi-a spus că aş putea fi ducesă de Netherby, dacă aş vrea. A fost cu siguranţă cea mai ieşită din comun cerere în căsătorie din istorie. Şi, oh da, acum îmi amintesc. Totul a început când am spus că vreau să merg la Wensbury lângă Bristol, unde mai trăiesc încă părinţii mamei mele. El a aflat informaţia asta pentru mine şi apoi a spus că mă va duce acolo, fie necăsătorită, cu Elizabeth sau Bertha sau cu amândouă ca să mă însoţească, sau căsătorită şi însoţită doar de el şi eu am ales să merg căsătorită. Aşa că acum sunt logodită.

Îţi dai seama ce talmeş-balmeş şi ce disperare e în capul meu? Ar trebui să mototolesc foile astea de hârtie, să le arunc pe duşumea şi să sar pe ele. Dar încă nu ţi-am spus totul. El trebuie să vină în dimineaţa asta, după câte s-ar putea presupune pentru a discuta despre nuntă, pe care restul familiei a aranjat-o până în cele mai mici detalii, după ce a plecat el. Pentru că, vezi tu, a plecat. După ce a făcut cererea, şi eu am acceptat, a plecat pur şi simplu. Ai putea să cauţi un secol întreg, în toată lumea, şi nu ai găsi pe cineva atât de ciudat ca el sau măcar pe jumătate. Continuă să citeşti dacă nu eşti deja convins!

Elizabeth mi-a spus aseară că a fost provocat la duel de vicontele Uxbury, aristocratul acela oribil care s-a purtat atât de josnic cu biata Camille. Nu voi intra în detalii despre cum s-a ajuns la asta, dar duelul a fost stabilit pentru următoarea dimineaţă, în zori, în Hyde Park. Vărul Alexander trebuia să fie secundantul lui (prin el a aflat Elizabeth) şi se aştepta să fie un măcel. Nu mă îndoiesc că toţi cei care au auzit despre duel au crezut la fel. Doamnele nu pot interveni în niciun fel într-un duel. E un lucru între domni, totul despre onoare şi alte asemenea prostii. Nu aveam cum să le spun nici unuia dintre ei să-l anuleze şi bineînţeles că nu puteam să i-au parte. Dar am luat, şi Elizabeth a venit cu mine.

Hyde Park e enorm, dar din fericire am găsit locul destul de uşor, chiar dacă era încă întuneric când am ajuns acolo, îmbrăcate în mantale negre şi furişându-ne ca vrăjitoarele din Macbeth. Acolo era adunată o mulţime uriaşă, şi chiar dacă nu făceau mult zgomot, se auzeau totuşi destul de bine ca să ne conducă în direcţia corectă. În plus, erau şi cai care băteau din copite şi sforăiau în jurul lor. A fost un miracol că nu ne-a văzut nimeni. Cred că, dacă ne-ar fi văzut cineva, consecinţele ar fi fost teribile, deşi nu am insistat pentru ca Elizabeth să mi le dezvăluie. S-ar fi putut să fiu pedepsită să fiu profesoară într-o şcoală de orfani pentru tot restul vieţii! Însă ne-am strecurat în spatele unui stejar viguros, şi eu m-am căţărat pe o ramură. Nu am făcut niciodată aşa ceva, în toată viaţa mea.

Eram îngrozită. Probabil că eram la doi metri şi jumătate de pământ, şi mă simţeam de parcă aş fi fost la un kilometru şi jumătate.

Nu ştiu cum să descriu ceea ce s-a întâmplat. Ducele de Netherby şi vărul Alexander au sosit aproape ultimii, în afară de câţiva rătăciţi. Inima îmi palpita cum stăteam lipită de ramură, şi nu era din cauza înălţimii. Aşteptam să fie scoase pistoalele sau săbiile. Şi vicontele Uxbury părea foarte mare şi ameninţător. Dar nu au existat arme. Se pare că hotărâseră să lupte cu pumnii, deşi nici exprimarea

aceasta nu este corectă, de vreme ce ducele nu şi-a folosit deloc pumnii. Şi, Joel, ducele s-a dezbrăcat de toate şi a rămas doar în pantaloni – cobesc scriind cuvintele acestea. Şi-a scos chiar şi cizmele şi ciorapii, şi arăta atât de mic, atât de nepotrivit pentru ceea ce îl aştepta, încât nu a mai rămas nici cea mai slabă speranţă în bietul meu piept. Şi totuşi arăta mlădios, perfect şi incredibil de frumos. Oh, vai de mine! Aş vrea să nu fi scris ultima propoziţie, dar chiar dacă o şterg cu jumătate de ocean de cernealã, vei fi în stare să citeşti ceea ce am scris. Să o lăsăm să rămână, atunci. E teribil de frumos, Joel.

Când s-a anunţat lupta şi el a păşit pe iarbă în întâmpinarea vicontelui, am crezut pe deplin în prezicerile lui Alexander. Şi când vicontele a început să lovească, aproape că am murit. Dar nu mi-am ascuns faţa printre crengi, pentru că, vezi tu, mă simţeam foarte răspunzătoare. I-am vorbit obraznic lordului Uxbury la bal, şi apoi Avery l-a scos afară – şi totuşi el a fost cel provocat. Cred că nu poţi să provoci o femeie la duel.

Joel, braţele lui se mişcau atât de repede că nici nu le vedeam cu adevărat. Dar se ferea de pumnii aceia ucigători de parcă ar fi fost doar nişte ţânţari şi s-a tot ferit, chiar şi atunci când lordul Uxbury a trecut la lovituri mortale, cu o serie întreagă de pumni care l-ar fi omorât sigur pe Avery, dacă măcar unul şi-ar fi atins ţinta. Dar el îşi mişca picioarele, trupul şi braţele cu o asemenea agilitate, încât le respingea sau le evita pe toate, şi apoi s-a rotit şi a ridicat un picior într-un unghi imposibil şi la lovit pe viconte în cap cu talpa – deşi era mult mai sus decât nivelul lui – şi vicontele s-a prăbuşit bufnind. Încă nu ştiu cum a făcut Avery asta, chiar dacă a făcut-o din nou puţin mai târziu, lovind cu celălalt picior cealaltă tâmplă a vicontelui.

Lordul Uxbury, ca toţi ceilalţi, se aştepta evident la o victorie rapidă şi uşoară. Până atunci trăncănise, evident. Îl tachinase pe Avery din start, cu nişte porecle ridicole şi prosteşti, dar după ce a fost lovit a doua oară în cap, şi-a pierdut cumpătul şi a spus nişte lucruri cu adevărat urâte şi ruşinoase, pe care nu le voi repeta, despre Camille, Abigail

şi despre mine. Aş vrea să fiu mai talentată şi să pot descrie ceea ce s-a întâmplat, imediat după ce numele meu a fost rostit complet de buzele lordului Uxbury. Nu am văzut niciodată aşa ceva în toată viaţa mea. Nici măcar nu am auzit despre aşa ceva. Joel, el s-a ridicat de la pământ – Avery, vreau să spun – şi s-a întors pe jumătate în aer, înainte de a lovi pe rând cu picioarele sub bărbia vicontelui şi a ateriza din nou pe pământ. Însă vicontele Uxbury nu mai era în picioare la vremea asta. Se prăbuşise pe spate şi rămăsese acolo. Era încă întins pe pământ când am plecat cu Elizabeth, dar nu era mort, lucru pentru care am fost foarte recunoscătoare, oricât de mult nu l-aş putea suferi şi oricât l-aş dispreţui.

Alexander a venit mai târziu la noi, aşa cum îi promisese lui Elizabeth, şi i-a şoptit în taină – nu şi-a dat seama că ştiam despre duel şi sigur nu a bănuit că am fost amândouă acolo – că Avery câştigase lupta şi că lordul Uxbury fusese dus acasă, buimac şi incapabil să stea pe picioare.

Ducele de Netherby e un om teribil de periculos, Joel. Am bănuit-o întotdeauna, dar eram oarecum nedumerită. Pentru că e mic de statură şi indolent, şi se îmbracă mai fistichiu decât oricine şi face paradă, mai ales cu tabacherele şi monoclurile lui pe care le schimbă odată cu fiecare costum de haine. Dar e periculos. Şi eu sunt logodită cu el. Cred că strigările vor fi citite duminica viitoare şi nunta va fi peste o lună. Bănuiesc că sunt puţin cam speriată, ceea ce e absurd, ştiu. El nu mi-ar face rău. De fapt, simt că nu ar face rău nimănui, dacă nu e provocat serios, aşa cum a fost în dimineaţa asta. Dar când e provocat...

Oh, trebuie să termin. Scrisorile mele sunt din ce în ce mai lungi. Mă gândesc adesea la ziua în care vorbeam cu tine la şcoală, şi Bertha mi-a adus scrisoarea domnului Brumford. Dacă aş fi ştiut ce ştiu acum, aş fi dat foc scrisorii şi aş fi privit-o arzând? Dar cred că el ar fi trimis alta.

Îţi mulţumesc pentru toate celelalte veşti din scrisoare. Ştii, citesc de mai multe ori tot ce îmi scrii.

Fiecare cuvânt e preţios pentru mine. Dacă nu poţi găsi o cale de a-mi cunoaşte surorile şi de a afla ce simt faţă de mine, nu te îngrijora. Nu e răspunderea ta. Dar apreciez faptul că încerci. Voi sigila această scrisoare şi o voi da valetului fără întârziere, pentru că el trebuie să vină în această dimineaţă – logodnicul meu, vreau să zic – şi nu ştiu când va veni şi dacă mă voi putea uita la el fără să mă tem de ciudăţenia lui.

E din altă lume? Şi totuşi nu mă tem cu adevărat. E interesant – ce cuvânt nepotrivit e şi acesta. Cred că viaţa mi s-ar părea plictisitoare dacă nu l-aş mai vedea niciodată.

Aşa cum viaţa mi se pare puţin plictisitoare fără tine. Află că mă gândesc la tine zilnic şi rămân, ca întotdeauna.

Cea mai dragă prietenă a ta.

Anna Snow

Cunoscută şi ca Lady Anastasia Westcott

Şi care va fi în curând (vai de mine!) ducesa de Netherby

Scrisoarea era aproape prea groasă. Dar Anna făcu ce făcu şi o sigilă, observă că Elizabeth era încă plecată asupra scrisorii pe care o scria la măsuţa de sub fereastra salonului, şi trase de şnurul clopoţelului. John veni la chemarea ei, şi Anna îi înmână scrisoarea, spunându-i să i-o dea majordomului ca să fie trimisă în ziua aceea.

— Oh, e pentru domnul Cunningham, nu-i aşa? spuse John, uitându-se la ea. Dacă nu aţi fi sigilat-o deja, domnişoară Snow, v-aş fi spus să îi transmiteţi salutări. Mi-a plăcut întotdeauna de el ca profesor. Ştia cât ajutor şi câtă încurajare să ofere, fără să ne spună ce să pictăm sau cum să o facem. Şi nu vorbea niciodată prostii. Nici dumneavoastră nu vorbeaţi. Am avut noroc cu profesorii mei.

— Îţi mulţumesc, John, spuse Anna, observând că Elizabeth ridicase fruntea şi zâmbea, sincer amuzată. Voi trece salutările tale în următoarea scrisoare adresată lui Joel.

— Îmi place de Bertha şi de John al tău, zise Elizabeth

după ce el plecă. Sunt reconfortanţi.

— Cred că John îl aduce la disperare pe domnul Lifford.

— Dar e un băiat atât de chipeş, spuse Elizabeth, cu o sclipire în ochi.

Anna se aşeză în fotoliul din faţa focului. Nu îşi luă cartea. Ce rost avea? Ştia că nu va putea citi niciun cuvânt. Cât timp o să întârzie? O să vină oare?

Cum *făcuse* lucrul acela? Probabil că se înălţase un metru optzeci sau doi metri în aer, şi rămăsese acolo în timp ce lovea cu ambele picioare, de parcă legile naturii nu i s-ar fi aplicat. N-ar fi crezut-o niciodată, dacă nu l-ar fi văzut cu ochii ei. Şi cum fusese în stare să anticipeze fiecare din loviturile care plouau asupra lui şi să se apere de fiecare? Nimeni nu putea avea ochii sau braţele atât de rapide – şi totuşi el le avea.

Nu avea pieptul lat, nici muşchii bombaţi. Totuşi, după ce se dezbrăcase, ea văzuse că tot trupul lui era încordat şi perfect. Totul era proporţionat. Îl considerase întotdeauna frumos. În dimineaţa asta văzuse întreaga măsură a acestei frumuseţi şi fusese copleşită, chiar dacă era îngrozită pentru siguranţa lui.

Îşi aminti dintr-odată pretenţia lui prostească de a-l fi doborât pe vicontele Uxbury cu trei degete. Bănuia că nu vorbise prostii, până la urmă. Se întâmplase cu adevărat.

Era într-adevăr un bărbat periculos.

Din stradă se auzi zgomotul unei trăsuri şi al unor cai, şi Elizabeth îşi ridică fruntea din scrisoare.

— E Avery, spuse ea, într-o cabrioletă. E neobişnuit pentru el. Merge aproape peste tot pe jos. Oh, vai de mine, aproape că mă tem de el. Anna, eşti chiar sigură că vrei să te *căsătoreşti* cu el?

— Da, răspunse Anna, dintr-odată fără suflare. Sunt sigură, Lizzie.

De jos se auzi o bătaie în uşă.

capitolul 18

Avery ajunse mai târziu decât avea de gând la Westcott House, dar comisioanele lui fuseseră întârziate de ora prea matinală. Se părea că oamenii nu începeau să muncească de cum se crăpa de ziuă sau chiar mai devreme. Totuşi, acum ajunsese, întrebându-se, aşa cum se întreba adesea când urma să o vadă pe Anna, dacă o anumită vrajă care fusese aruncată asupra lui nu fusese ridicată între timp şi avea să o vadă ca pe o tânără complet obişnuită, aşa cum şi era, desigur. În împrejurările actuale, ar fi fost mai bine să nu se întâmple asta.

John, Lacheul Prietenos, îl întreţinu în timp ce urcau scările, informându-l că domnişoara Snow avea să fie fericită să-l vadă, pentru că tocmai terminase de scris o lungă scrisoare fostului său profesor din Bath şi se ocupa probabil cu câteva mărunţişuri – acestea fuseseră cuvintele exacte ale lacheului – de vreme ce Lady Overfield nu îşi terminase încă scrisoarea ei. John credea, totuşi, că Lady Overfield scrisese mai multe scrisori şi astfel se explica faptul că încă mai scria. Nu conta, totuşi, după cum se părea, pentru că poşta nu avea să treacă înainte de ora unu şi cu siguranţă că până atunci urma să termine şi ea.

Avery se gândi la servitorii din alte case, care dispăreau într-o invizibilitate implicită, lipsindu-i astfel pe angajatori şi pe oaspeţi de multă isteţime, înţelepciune şi voie bună.

— Excelenţa Sa, ducele de Netherby, anunţă John, strălucind de un mândru formalism, după ce bătu la uşa salonului şi o deschise larg – şi apoi strică tot efectul, rânjindu-i lui Avery.

Anna stătea lângă foc, îngrijită şi drăguţă într-o rochie înflorată de muselină. Elizabeth stătea la masa de lângă fereastră, înconjurată de foi, călimări, sugative şi pene de scris. Dar se ridică în picioare şi zâmbi.

— Avery, spuse ea în timp ce el se înclina, Anna te aştepta. Eu mi-am terminat chiar acum scrisorile şi le duc jos ca să le pun pe tavă şi să plece cu poşta de azi. Apoi mai am de făcut unul sau două lucruri în camera mea.

El se întoarse şi îi deschise uşa, şi ea se apropie şi îi făcu cu ochiul.

— Nu voi lipsi chiar tare, tare mult, spuse ea. Îmi i-au responsabilitatea de însoţitoare a Annei foarte în serios, să ştii.

El închise uşa în spatele ei şi se îndreptă spre scaunul Annei. Ea nu spusese nimic, în afară de un salut şoptit. Părea puţin cam palidă, poate puţin cam încordată, cu picioarele aşezate unul lângă altul pe duşumea, cu mâinile strânse în poală, într-o poziţie foarte corectă, chiar dacă scaunul fusese făcut cu siguranţă ca să stai relaxat. Auzise despre toate planurile de nuntă de la mama lui vitregă, şi când îl chemase pe Edwin Goddard în dimineaţa aceea ca să vadă dacă poşta adusese ceva care să necesite atenţia lui personală – din fericire nu fusese nimic – aflase fără să întrebe că secretarul aştepta doar un cuvânt din partea lui ca să se apuce de treabă. Lucrând împreună, cu puţină încurajare din partea altor membri ai familiei Westcott, ducesa şi Goddard aveau să organizeze fără îndoială o nuntă mai presus de oricare alta. Ducesa menţionase chiar în treacăt catedrala St. Paul, pregătind poate drumul pentru o sugestie definitivă, peste o zi sau două.

Dar acum Goddard nu mai aştepta cuvântul acela, bineînţeles. I se încredinţase altă însărcinare.

În mod tipic, deşi era limpede că nu se simţea în largul ei, logodnica lui se uita la el direct, fără să clipească.

El se aplecă, se sprijini de braţele fotoliului şi îşi apropie gura de gura ei. Ea nu săruta ca o expertă, şi era de înţeles. Buzele ei rămaseră închise şi nemişcate, deşi nu se dăduse înapoi şi nu le strânsese. El îşi despărţi buzele, trecându-le uşor peste buzele ei, lingându-le până se despărţiră singure, şi îşi strecură limba după ele. Atunci ea se mişcă. El îi simţi mâinile descleştându-se, atingându-i uşor pieptul şi aşezându-se pe umerii lui. El îşi apăsă limba

dincolo de dinţii ei, în interiorul gurii. Ea inspiră brusc – pe gură – şi se prinse mai strâns de umerii lui. El îşi trecu vârful limbii pe cerul gurii ei, şi ea îl prinse şi începu să-l sugă.

Ar putea da lecţii curtezanelor, se gândi el în timp ce îşi retrăgea limba şi ridica fruntea. Mirosea uşor a levănţică. Se ridică.

— Du-te şi adu-ţi boneta! Bate la uşa lui Elizabeth şi spune-i să-şi ia şi ea boneta dacă nu are alte planuri pentru restul dimineţii. Dacă are, va trebui să o luăm pe Bertha în locul ei.

— Unde mergem? îl întrebă ea. Trebuie să mă schimb?

— Nu trebuie să te schimbi, o asigură el. Te voi duce la o biserică neînsemnată de pe o stradă neînsemnată. Nu are o arhitectură remarcabilă, şi din câte ştiu niciun eveniment de importanţă istorică nu a avut loc acolo.

Încet, ea îi zâmbi.

— Atunci de ce mergem acolo?

— Ca să ne căsătorim.

Ea îşi lăsă capul într-o parte şi zâmbetul fu înlocuit de uimire.

— Ca să ne căsătorim, repetă ea. Într-o biserică neînsemnată de pe o stradă neînsemnată. Bunicii şi mătuşilor nu le va plăcea asta. Şi-au pus în cap să ne căsătorim la St. George sau chiar la St. Paul, care e într-adevăr foarte mare. Am văzut-o din exterior.

El scoase o foaie de hârtie dintr-un buzunar interior al hainei, o desfăcu şi i-o înmână. Ea se uită în jos, o citi şi se încruntă.

— Ce *este* asta? întrebă ea.

— O aprobare specială, îi spuse el. Ne permite să ne căsătorim în biserica pe care o alegem, cu un preot pe care îl alegem şi în ziua care ne convine.

Ea ridică privirile spre el, încă încruntată, fluturând hârtia cu aprobarea într-o mână.

— Ne vom căsători *acum*? îl întrebă ea*. În dimineaţa asta*?

— Vezi tu, Anna, treaba e că, atunci când ai spus că vrei să te căsătoreşti, ai făcut-o cu scopul urgent de a putea călători spre satul Wensbury fără altă întârziere şi fără să trebuiască să iei cu tine un întreg arsenal de însoţitoare feminine pentru ca prezenţa mea în anturaj să devină respectabilă. O nuntă mare ne va întârzia plecarea cu cel puţin o lună.

— Cu scopul urgent...? Încruntarea ei nu dispăruse. Dar căsătoria e pentru totdeauna.

— Oh, nu chiar, o asigură el. Numai până când unul dintre noi moare.

Ea făcu ochii mari.

— Eu nu vreau ca tu să mori, spuse.

— Poate că vei muri tu prima, deşi sper că nu. Probabil că până atunci mă voi obişnui cu tine, şi îmi va fi dor de tine.

Pentru o clipă, ea păru îngrozită şi apoi râse, un sunet de bucurie sinceră.

— Avery, eşti chiar imposibil şi chiar insuportabil. Nu ne putem căsători *astăzi*.

— De ce nu?

Ea îl privi ţintă un moment.

— Nu sunt... îmbrăcată.

— Îngăduie-mi să te informez că eşti. Aş roşi oribil dacă nu ai fi.

— Eu... Ea păru să-şi fi înghiţit limba, apoi râse din nou. Avery!

El îşi scoase tabachera din buzunar, o deschise cu o mişcare bruscă a degetului mare, examină amestecul, închise cutia şi o puse înapoi.

— O întrebare, zise el. Vrei nunta în lumea bună, Anna? Va fi ceva într-adevăr splendid. Toată lumea va fi acolo, poate chiar Prinny însuşi – prinţul de Wales, adică regentul. Amândoi suntem persoane foarte sus-puse, şi nunta noastră va fi Evenimentul sezonului – eveniment cu „e” mare, desigur. S-ar putea să ţi se pară copleşitor, deşi ar fi, presupun, cel mai mare vis al fetelor care cresc într-un orfelinat.

— Nu, zise ea. Nu eşti un prinţ. Acesta ar fi cel mai mare vis. Şi o trăsură de cristal.

El o privi apreciativ.

— Vrei nunta, Anna? o întrebă din nou. Cea pe care o plănuiesc cu atâta zel rudele tale?

Ea clătină din cap şi închise un moment ochii.

— Mi se face rău numai când mă gândesc. Am obosit atât de tare de… măreţie, şi totul e din ce în ce mai rău.

— O altă întrebare. Când deschise ochii, el se uită în ochii ei. Vrei să te căsătoreşti cu mine?

Ea îi întoarse privirea un moment, apoi se uită la hârtia din mâna ei. O întinse cu grijă în poală şi se uită la ea.

— Da, spuse ea, uitându-se în cele din urmă la el. Dar tu vrei să te căsătoreşti cu mine?

— Du-te şi adu-ţi boneta, îi spuse el, şi luă aprobarea din poala ei, o puse la loc în buzunar şi îi întinse mâna să o ajute să se ridice în picioare.

— Foarte bine, răspunse ea.

Ea se opri să se încrunte la el după câteva momente, când îi deschise uşa salonului. Deschise gura să vorbească, trase aer în piept şi apoi ieşi din cameră fără să spună nimic.

E ziua nunţii mele, se gândi el.

Dar căsătoria e pentru totdeauna.

Da, pentru totdeauna. Pentru toată viaţa. Un timp îndelungat.

Aşteptă să fie cuprins de panică. Dar aşteptă zadarnic. După câteva momente coborî scările ca să le aştepte pe doamne jos. Poate că John avea să-i ofere o conversaţie interesantă.

*

Anna stătea alături de Elizabeth în cabrioletă, cu faţa spre cai, în timp ce Avery stătea cu spatele. Era o zi însorită, şi era cald chiar dacă trăsura se mişca. Niciunul dintre ei nu spunea nimic. Elizabeth rămăsese uluită şi

neîncrezătoare atunci când Anna bătuse la uşa dormitorului ei şi o întrebase dacă era liberă să o însoţească la nunta ei. Dar nu îi trebuise mult ca să înţeleagă, apoi zâmbise şi râsese, în loc să leşine de şoc şi groază, aşa cum se aştepta Anna.

— Dar ce previzibil din partea lui Avery, spusese ea. Nu ştiu de ce nu ne-am aşteptat la asta, Anna.

— E nebun, răspunsese Anna. Judecând după evenimentele de astăzi, Lizzie, şi e doar zece şi jumătate – este nebun de-a binelea. Aş face mai bine să merg să-mi aduc boneta.

După câteva minute, el le ajutase pe amândouă să urce în cabrioletă, Anna întâi. Elizabeth se oprise în timp ce păşea pe ultima treaptă, cu mâna în mâna lui.

— Ce splendid din partea ta, Avery, spusese ea. Toată lumea se va înfuria la culme.

— Nu ştiu dacă o vor face, răspunsese el, ridicând din sprâncene şi arătând oarecum plictisit. O căsătorie implică doar doi oameni, nu? În cazul de faţă, pe Anna şi pe mine.

Acum, totuşi, ea ţinea mâna Annei şi o strângea uşor, pentru că trăsura care venea de pe o stradă obişnuită – Anna nici măcar nu îi observase numele când intraseră pe ea – încetinea în timp ce se apropia de o biserică obişnuită. Şi era foarte limpede că aceasta era într-adevăr strada, şi aceasta era biserica în care avea să se oficieze nunta lor. Un gentleman aştepta afară şi păşi prompt în faţă ca să deschidă uşa şi să tragă scările înainte chiar ca vizitiul să poată coborî de pe capră.

— Totul e pregătit, Excelenţa Voastră, anunţă el.

Avery coborî primul. O ajută şi pe Elizabeth să coboare, apoi îi oferi mâna şi Annei.

— Eşti o mireasă încântătoare, spuse el, măsurând-o leneş din priviri în timp ce cobora.

Nu părea ironic, deşi ea purta boneta ei simplă de paie cu rochia de dimineaţă din muselină înflorată. Dar vai, era într-adevăr o mireasă, nu? Încă nu îşi dăduse seama de realitatea acestui lucru.

— Iată-l pe devotatul meu secretar, Edwin Goddard,

doamnelor, zise el când ea coborî pe trotuar. Lady Overfield, Edwin, şi Lady Anastasia Westcott.

Domnul se aplecă în faţa lor.

— Edwin a venit ca să fie martor la nuntă, împreună cu verişoara Elizabeth, explică Avery. Dacă l-aş fi lăsat acasă, şi-ar fi pierdut fără îndoială timpul redactând o listă de invitaţi pentru mama mea vitregă, ducesa. Ei îi place să-l împrumute când nu sunt acasă ca să protestez. Intrăm?

Anna acceptă braţul oferit şi intră în biserică alături de el. Era mai mare decât păruse din exterior, cu tavanul înalt şi un naos lung. Era întuneric, iar singura lumină venea de la câteva lumânări şi ferestrele înalte, cu sticlă sablată care nu fusese probabil ştearsă de un secol.

Era rece, aşa cum e întotdeauna în biserici, şi mirosea clasic a ceară de lumânare, a tămâie veche şi a cărţi de rugăciuni, cu un uşor iz de umezeală. Un tânăr păşi spre ei, înveşmântat în haine preoţeşti. Avea părul blond şi sprâncene atât de deschise la culoare, încât nu se văzură aproape deloc până nu se apropie. Zâmbea. Chipul lui era presărat cu pistrui.

— Ah, domnul Archer, spuse el, întinzând mâna dreaptă ca să îi strângă mâna lui Avery. Şi… domnişoara Westcott? Strânse mâna Annei. Aveţi aprobarea, domnule? Sunt gata să oficiez pentru această fericită ocazie.

— Şi doamna Overfield şi domnul Goddard ca martori, răspunse Avery, căutând aprobarea în buzunar.

Preotul zâmbi şi îi salută, înainte de a examina rapid documentul.

— Pare să fie în ordine, spuse el vesel. Începem? Slujba de nuntă e foarte scurtă când e dezbrăcată de toată ornamentele care le plac multor oameni. Dar este la fel de sacră şi uneşte la fel de strâns. Şi la fel de festivă pentru mireasă şi mire. Florile, muzica şi invitaţii nu sunt esenţiale.

Îi conduse spre naos. Anna auzea cizmele bărbaţilor lovind duşumeaua de piatră în timp ce înaintau. Fără niciun rost, începu să se gândească câte zile trecuseră de când primise scrisoarea de la domnul Brumford, câte de când îl privise pentru prima dată pe ducele de Netherby, indolent,

strălucitor şi înspăimântător, în holul de la Archer House. Trecuseră doar câteva zile? Sau săptămâni? Sau luni? Nu mai ştia. Se gândi la domnişoara Ford şi la Joel, la copiii de la şcoala ei, la Harry, Camille, Abigail şi mama lor, la bunica şi mătuşile ei, la Alexander şi la Jessica, la bunicii care o alungaseră după moartea mamei ei. Se spune că, în clipa morţii, toată viaţa îţi trece pe dinaintea ochilor, nu-i aşa? Nimeni nu îi spusese vreodată că acelaşi lucru se întâmpla atunci când te căsătoreai.

Drumul până în naos păru nesfârşit şi mult prea scurt.

Îl văzu pe Avery aşa cum era acum, îmbrăcat cu eleganţă conservatoare. Şi se gândi la el aşa cum fusese cu câteva ore în urmă, purtând doar pantalonii aceia strâmţi şi manifestând o rapiditate inumană a reflexelor şi o sfidare nepământeană a gravitaţiei. Simţi o teamă paralizantă, pentru că nu ştia nimic despre el, cu excepţia faptului că era periculos. Şi persoana lui reală, oricum ar fi fost, era ascunsă adânc, sub straturi de artificialitate, şi s-ar fi putut ca ea să n-o descopere niciodată.

Dar ajunseseră în faţa catapetesmei, şi era prea târziu pentru teamă. Rămaseră în picioare cu faţa spre preot, în timp ce Elizabeth se aşeza în strana din faţă şi domnul Goddard se oprea lângă Avery.

— Dragii mei, spuse preotul celor patru oameni adunaţi în faţa lui, şi folosea vocea familiară a preoţilor de pretutindeni. Dacă în strane ar fi fost cinci sute de oameni, fiecare dintre ei l-ar fi auzit limpede.

Niciunul dintre martori nu zise nimic atunci când fură invitaţi să numească orice piedică în calea căsătoriei. Nimeni nu năvăli în biserică în ultimul moment strigând *stop!* Anna promise să-l iubească, să-l respecte şi să-l asculte pe bărbatul care o ţinea de mână. El îi jură acelaşi lucru. „Cu trupul meu te voi cinsti” îi spuse el, privind-o foarte atent cu ochii lui albaştri, din spatele pleoapelor pe jumătate coborâte. Domnul Goddard îi înmână un inel de aur, şi el îl strecură pe degetul ei, privindu-i faţa, nu mâna, în timp ce o făcea. Cum făcuse asta?

Şi apoi, înainte chiar ca ea să-şi dea seama că se

căsătorea, *era* căsătorită. Conform preotului, era doamna Avery Archer.

Atât de multe nume. Anna Snow. Anastasia Westcott. *Lady* Anastasia Westcott. Doamna Archer. Ducesa de Netherby. *Chiar* era? Fu cât pe ce să izbucnească în râs când şi-i imagină dintr-odată pe copiii de la orfelinat şi pe domnişoara Ford citindu-le scrisoarea care anunţa căsătoria. Domnişoara Snow a lor era acum Lady Anastasia Archer, ducesă de Netherby. Îşi imagină ochii mari, icnetele de veneraţie, oftările satisfăcute. Ce gânduri frivole şi prosteşti pentru un asemenea moment!

Fură conduşi într-o mică sacristie, în care îi aştepta registrul, deschis la pagina corectă, cu o călimară alături şi o pană proaspăt ascuţită aşezată pe o sugativă. Anna semnă pentru ultima dată cu numele ei de fată – se opri exact la timp, înainte de a scrie Anna Snow. Avery îşi scrise numele cu mişcări îndrăzneţe şi rapide – Avery Archer. Semnăturile lor fură privite de martori, aşa cum se cuvenea. Şi se părea că asta era totul.

Erau soţ şi soţie.

Preotul le strânse mâinile în faţa sacristiei, ură miresei şi mirelui o viaţă lungă şi roditoare împreună, şi dispăru din nou înăuntru. Anna tot nu îi ştia numele. Elizabeth o îmbrăţişă strâns, cu lacrimi în ochi, cu zâmbetul pe buze, în timp ce domnul Goddard îi strângea mâna patronului său. Apoi Elizabeth îl îmbrăţişă pe Avery, şi domnul Goddard vru să facă o plecăciune în faţa Annei, dar ea îi întinse mâna dreaptă şi el o luă.

— Vă doresc toată fericirea din lume, Ex... Privi spre uşa sacristiei, care era întredeschisă. Doamnă Archer.

— Bietul om, spuse Avery când erau pe la jumătatea naosului, cred că ar fi lovit de dambla dacă i s-ar spune toate cozile legate de numele meu, şi acum şi de al tău, Anna. Dar căsătoria e legală, chiar dacă m-am lipsit de toate zorzoanele legate de identitatea mea. Eşti soţia mea dragă şi ducesa mea.

Soarele păru orbitor când păşiră afară, iar aerul, plin de o căldură văratică. O femeie păşea grăbit pe cealaltă

parte a străzii, iar un copil se ţinea de mâna ei şi sărea peste crăpăturile din trotuar. Un cal tropăia undeva pe drum, departe de ei. În spate, un băiat mătura o grămadă aburindă de bălegar din drum. De pe fereastra înaltă a unei case din spatele lui, o slujnică scutura o carpetă de praf şi îl striga pe băiat. Toate activităţile obişnuite ale vieţii de zi cu zi continuau în jurul lor, de parcă lumea nu s-ar fi schimbat în ultimele cincisprezece minute. Soarele strălucea pe inelul Annei, şi ea îşi dădu seama că nici măcar nu îşi luase mănuşile. Ce groaznic!

— Aici, aproape, e o librărie la care mi-am dorit dintotdeauna să mă uit, spuse Elizabeth. Domnule Goddard, îţi plac librăriile? Ai vrea să mă însoţeşti acolo? Ne putem întoarce acasă într-o birjă. Sunt sigură că eşti un expert în a face rost de una.

— Va fi o plăcere, milady, răspunse domnul Goddard. Cu permisiunea Excelenţei Sale, vreau să zic.

— Edwin, oftă Avery, poţi să te duci şi la dracul din partea mea. Nu, poate că nu ar trebui să mă pripesc aşa. S-ar putea ca dracul să descopere cât de nepreţuit eşti şi să nu te mai dea înapoi atunci când voi avea nevoie de tine. Şi voi avea nevoie de tine, cred. Oricum, nu astăzi.

Elizabeth le zâmbi strălucitor şi puse stăpânire pe braţul domnului Goddard. Porniră pe stradă cu paşi vioi, fără a mai privi înapoi.

— Vezi tu, Anna, nu mai ai nevoie de o însoţitoare, spuse Avery privindu-i cum plecau. Nu atunci când eşti însoţită de soţul tău.

Ea întoarse capul şi se uită la el, şi realitatea o lovi în cele din urmă cu toată puterea. Se uită la ducele de Netherby şi simţi toată ciudăţenia lui şi toată realitatea faptului că *el era soţul ei.*

Se părea că el îi citise gândurile.

— Până când moartea ne va despărţi, spuse el încet şi îi oferi mâna.

De data asta se aşeză alături de ea în cabrioletă şi îi luă din nou mâna în mâna lui. Nu purta nici el mănuşi.

— Oricât de mult aş vrea să te duc cu mine la Archer

House şi să închid toate uşile şi ferestrele spre lumea de afară până mâine-dimineaţă, zise el când cabrioleta se puse în mişcare, nu o pot face, din nefericire.

— Oh. Dintr-odată, îşi aminti. Întreaga familie vine din nou în după-amiaza asta, ca să discute despre nunta noastră mai detaliat.

— Întreaga familie se adună de prea mult timp la Westcott House pentru a-ţi aranja viaţa, Anna. Există pericolul ca acesta să devină un obicei înrădăcinat. E timpul să-şi reia fiecare viaţa lui. Dar cred că verişoara Elizabeth se va pierde în adâncurile acelei librării până când va fi sigură că e prea târziu pentru a duce vestea. Edwin va fi fericit. El şi cărţile sunt cei mai buni prieteni. Ridică vocea şi i se adresă vizitiului: Westcott House, Hawkins.

— Vor fi teribil de şocaţi cu toţii, zise Anna.

— Sper doar că John nu le va spune vestea în timp ce îi conduce în salon. Pare să creadă că trebuie să converseze cu oaspeţii tăi. Crezi că ai putea să-l faci să înţeleagă că e important să se poarte ca un lacheu normal, măcar de data asta, Anna? Pare să fie aproape neimpresionat de teribila mea importanţă.

— E foarte emoţionat de faptul că e lacheu într-o casă mare din Londra şi a ajuns să poarte chiar şi livrea. O să am o discuţie cu el. Cu siguranţă că nu vrem să le spună bunicii şi mătuşilor că am ieşit să ne căsătorim în dimineaţa asta.

Ea râse, şi el întoarse capul şi o privi cu ochi leneşi, zâmbitori.

— Sper, ducesa mea, spuse el încet, să te aud râzând mai mult în zilele ce vor veni. Îi duse mâna la buze şi o ţinu acolo, cu ochii în ochii ei.

Anna îşi muşcă buzele.

— De îndată ce îi putem convinge pe toţi că nu mai au nimic de plănuit o vreme, spuse el, îi trimitem să-şi vadă de treabă. Nu cred că Elizabeth va trebui convinsă să se întoarcă acasă cu mama ei şi Riverdale. În afară de Jessica, ea e de departe favorita mea dintre rudele tale, Anna, şi va şti că trei sunt prea mulţi pentru noaptea nunţii. Şi asta va fi în seara aceasta – noaptea nunţii noastre la Westcott

House. Mâine vom pleca spre Wensbury.

El îşi împleti degetele cu ale Annei, aşezându-le pe locul dintre ei.

...*noaptea nunţii noastre.*

capitolul 19

Avery stătea la fereastră în salon. În spatele lui, mama sa vitregă se plângea de ceva, şi Jessica stătea îmbufnată. Anna stătea liniştită, nu departe de uşă, cu mâinile strânse în poală; el observase că îşi aşeza întotdeauna mâna dreaptă peste cea stângă. Se schimbase cu o rochie de după-amiază de un albastru-deschis, care nu ar fi putut fi mai severă nici dacă ar fi încercat – o acoperea până la gât, până la încheieturile palmelor şi până la glezne, şi nu avea nicio fundă şi niciun volan. Bertha o pieptănase din nou şi îi trăsese părul de pe faţă cu atâta înverşunare, că ochii ei păreau aproape oblici. Anna spusese la prânz – deşi nu mâncase aproape nimic – că şi-ar fi dorit să poată să fugă şi să se ascundă. El fusese ispitit să-i îndeplinească dorinţa, dar vai, trebuiau să înfrunte întâi familia.

Mama lui vitregă se plânse pentru că Anna nu fusese acasă de dimineaţă, când venise madame Lavalle ca să discute despre trusoul de mireasă. Se plânse pentru că Avery lipsise de acasă toată dimineaţa, când erau atât de multe de discutat cu privire la nuntă, încât nici nu ştia de unde să înceapă. Aranjase ca strigările să fie citite duminică? Dar unde? Ar fi vrut să discute despre posibilitatea de a alege catedrala St. Paul. Se plânse că Edwin Goddard dispăruse din biroul lui toată dimineaţa, înainte de a putea discuta cu el despre lista invitaţilor, şi nu apăruse până nu venise ea acolo. Nu îi stătea în fire, şi să o facă tocmai astăzi întrecea orice măsură. Se plânse că, dacă Anna avea să insiste să mai arate ca o guvernantă, nu ar fi surprinsă dacă Avery şi-ar fi schimbat părerea.

Era vădit într-o dispoziţie iritabilă – şi probabil că Jessica nu era străină de asta.

Sora lui vitregă nu fusese încântată de anunţul pe care i-l făcuse ieri după-amiază. Trecuse rapid de la neîncredere la groază şi de la groază la furie. Fusese cât pe ce să izbucnească în una dintre crizele de nervi pentru care fusese faimoasă înainte de sosirea guvernantei actuale. Dar când el îşi duse monoclul la ochi şi o privi cu neplăcere mută, ea se hotărî să izbucnească în hohote de plâns şi să îl întrebe printre icnete şi suspine cum putea fi atât de lipsit de loialitate faţă de Abby, Harry şi Camille, încât să se logodească cu femeia aceea cenuşie şi urâtă.

— Ai grijă, Jess, îi spusese el foarte încet, ridicând monoclul, dar fără să îşi deschidă braţele şi să o aline.

— Sunt nedreaptă, nu-i aşa? îi răspunsese ea, renunţând la suspine, cu o expresie tristă, cu faţa umflată şi roşie şi cu ochii injectaţi. Pe unchiul Humphrey ar trebui să-l urăsc. Dar ce rost ar avea? E mort.

— Mă aştept să te porţi curtenitor cu ducesa mea, Jess, dacă nu vrei să fii închisă în camera de studiu până la optsprezece ani, sau până te căsătoresc cu primul bărbat care poate fi convins să te ia de pe capul meu.

Buzele ei se ridicaseră, iar ea scoase un chicotit înăbuşit.

— Voi fi, promise ea. Dar aş fi vrut să fi ales pe altcineva, Avery – pe oricine altcineva. Te vei plictisi de ea în două săptămâni. Dar presupun că asta nu contează pentru tine, nu? Domnii pot avea alte interese, în timp ce doamnele au doar broderiile şi dantelele.

— Uneori, Jess, spusese el, ridicând monoclul până la jumătatea drumului spre ochi din nou, mă întreb ce te învaţă guvernanta ta.

Mai devreme, trimisese vorbă prin vizitiu că Lady Jessica Archer avea să o însoţească pe mama ei la Westcott House în acea după-amiază. Şi acum era acolo, tăcută, îmbufnată şi extrem de politicoasă.

Avery văzu că sosea Molenor cu soţia lui, şi chiar în spatele lor, rabla de trăsură cu care se plimbau prin oraş

bătrâna contesă văduvă şi fiica ei cea mai mare, când erau nevoite. Cei patru intrară odată în salon, şi urmă un val de salutări înainte ca plângerile să fie reluate. Băiatul lor cel mare fusese exmatriculat de la şcoală pentru tot restul trimestrului, raportă verişoara Mildred, pentru că fusese prins căţărându-se pe fereastra dormitorului la ora patru dimineaţa – căţărându-se ca să intre, nu ca să iasă – cu părul şi hainele mirosind evident a parfum floral. Ştirea sosise în dimineaţa aceasta, printr-o scrisoare a directorului, şi Molenor nici nu ajunsese la club. Plănuia, de fapt, să pornească a doua zi, la prima oră, spre casa lor din nordul Angliei.

— Chiar când sunt atât de multe de făcut aici, se lamentă ea, de parcă servitorii noştri şi vicarul nu ar fi în stare să îl supravegheze destul de atent pe Boris până după nuntă.

— Mă voi întoarce la timp pentru nuntă, Millie, spuse Molenor, bătând-o uşurel pe mână.

— Nu asta e problema, Tom, se plânse ea. Mai sunt şi toate lucrurile care vor trebui făcute până atunci.

Contesa văduvă o mustră şi ea pe Anna pentru că ieşise de dimineaţă, când ajunsese madame Lavalle. Tânărul lacheu îi spusese. Anastasia ar trebui într-adevăr să fie disponibilă pentru toţi cei care aveau misiunea de a o pregăti pentru nuntă. O lună poate părea un timp îndelungat, dar zboară foarte repede.

— Va fi categoric nunta sezonului, zise ea. Şi cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mai convinsă sunt că ai dreptate, Louise, şi că numai catedrala St. Paul ar fi foarte potrivită.

Verişoara Matilda voia să ştie unde era Elizabeth şi spera că Anastasia nu îl întreţinuse singură pe vărul Avery.

— S-a dus la o librărie de care s-a îndrăgostit, mătuşă, îi explică Anna.

Avery văzu că Riverdale sosea împreună cu mama lui. Peste un minut sau două, toţi aveau să fie prezenţi şi li se putea explica situaţia.

— Cred, spunea Lady Matilda, că ar trebui să mă mut

aici luna următoare, ca să aduc suficientă respectabilitate nunţii care se apropie. Bineînţeles, dacă te poţi lipsi de mine, mamă.

În timp ce verişoara Althea saluta pe toată lumea, o îmbrăţişa pe Anna şi o întrebă veselă cum se simţea în prima zi după logodnă, Riverdale îl examina cu atenţie pe Avery, de parcă s-ar fi întrebat dacă evenimentele din zori se întâmplaseră cu adevărat. Avery înclină fruntea şi îşi trecu degetele peste tabachera din buzunar. Însă nu avu ocazia de a se retrage. Verişoara Althea îl îmbrăţişă şi îi puse aceeaşi întrebare pe care i-o pusese şi Annei.

— Nu te mai gândi la logodnă, Althea, spuse mama lui vitregă. Trebuie să ne concentrăm asupra pregătirilor de nuntă, şi Avery nu înaintează deloc. Când am întrebat în dimineaţa asta, secretarul lui m-a informat că Avery nu aprobase încă anunţul de logodnă pe care l-am redactat împreună cu domnul Goddard aseară. Şi Avery nu era nicăieri. Apoi a dispărut şi secretarul din birou. Anunţul ar fi trebuit trimis astăzi, ca să apară în ziarele de mâine. Şi trebuie să hotărâm unde vor fi citite strigările, ca să putem face pregătirile până duminică. Apoi trebuie să…

— Dar vedeţi, interveni Avery, cu ochii aţintiţi asupra Annei, în dimineaţa aceasta am fost ocupat cu probleme legate de nunta mea. La fel şi Edwin Goddard. La fel şi Anna. Trebuie să fim toţi scuzaţi că am fost indisponibili pentru cei care se aşteptau să ne găsească pe toţi acasă. Am fost împreună, toţi trei, şi verişoara Elizabeth, înainte de a-şi aminti de librărie şi de a pleca în grabă acolo împreună cu Edwin. La vremea aceea, totuşi, nici nu mai aveam nevoie de ei. Până atunci fuseseră martori la căsătoria mea cu Anna şi apoi au avut destul tact ca să dispară.

Urmară câteva momente de tăcere totală, timp în care Anna îi întoarse privirea, părând stăpână pe sine – exact aşa cum fusese la Archer House, cu câteva săptămâni sau cu un veac în urmă – dar mâna ei dreaptă era încordată şi se ţinea strâns de cea stângă, ascunzând inelul de nuntă.

Jessica îşi regăsi prima graiul.

— V-aţi căsătorit? strigă ea sărind în picioare. Ei bine, eu mă bucur. Marea nuntă pe care o plănuiau toţi ar fi fost atât de *stupidă.*

Verişoara Matilda scosese deja sărurile şi un evantai din săculeţ şi se întorsese spre mama ei, aşezată alături. Păcat că avea doar două mâini.

— Cum? Mama lui vitregă sărise şi ea în picioare, ţinând-o pe Jessica de braţ. Cum?

— V-aţi *căsătorit?*

Asta era verişoara Mildred.

— Acum poţi veni acasă cu mine, Millie, spuse Molenor, şi mă poţi ajuta să-l pun la punct pe neisprăvitul nostru.

— Oh, nu aţi mai putut aştepta, zise verişoara Althea, cu mâinile strânse la piept, privind cu ochi strălucitori de la Anna la Avery. E atât de romantic!

— *Romantic*? spuse văduva. Dă deoparte sărurile acelea, Matilda, sau foloseşte-le tu! Anastasia, habar nu ai cât de mult va suferi reputaţia ta din cauza asta. Nu ai învăţat nimic în afară de vals, săptămânile trecute? Dar Avery ar fi trebuit să ştie, şi e tipic pentru el să sfideze regulile nescrise ale societăţii şi să trateze cu dispreţ buna ei părere. O să fiţi norocoşi dacă nu vă veţi trezi ostracizaţi de lumea bună.

— Anastasia, spuse Riverdale, pot să-ţi ofer sincerele mele felicitări şi urări de bine? Şi ţie, de asemenea, Netherby.

— Oh, vai de mine, spuse mama vitregă a lui Avery, nu mai sunt ducesa de Netherby, nu? Anastasia e. Eu sunt ducesa văduvă.

— E doar un nume, mamă, zise supărată Jessica.

Şi apoi vorbi Anna, cu aceeaşi voce joasă şi poruncitoare pe care o folosise în salonul roz, cu atâta timp în urmă.

— Ieri am fost copleşită de constatarea că devenisem un articol de vânzare, cel mai preţuit obiect din târgul căsătoriilor. Voiam să scap, chiar pentru un scurt timp, ca

să-mi trag răsuflarea şi să-mi pun gândurile în ordine. Am spus, în auzul tuturor, că voiam să merg la Wensbury să-mi văd bunicii, părinţii mamei mele, ca să aflu dacă puteam afla de ce mă alungaseră după moartea mamei mele şi să aşez cumva această parte a istoriei mele în locul potrivit. Avery s-a oferit să se căsătorească cu mine şi să mă ducă acolo. Ştia că vreau – că *am nevoie* – să merg în curând. Ştia că aşteptarea nunţii mari pe care aţi fost atât de amabili s-o plănuiţi pentru noi ar fi fost mai mult decât un timp pierdut pentru mine. Ar fi fost un chin care m-ar fi copleşit şi mai mult. Aşa că a adus cu el o aprobare specială azi-dimineaţă şi m-a dus la o biserică al cărui nume nici nu îl ştiu, de pe o stradă pe care nu o pot numi, ca să fiu căsătorită de un preot a cărui identitate încă nu o cunosc. Elizabeth şi domnul Goddard au fost martori la nunta noastră. Ştiu că unii dintre voi sunt dezamăgiţi, atât de mine cât şi de pierderea nunţii splendide pe care începuseră să o plănuiţi. Dar aceasta este ziua nunţii mele, şi a fost cea mai încântătoare nuntă pe care mi-aş fi putut-o imagina, şi trebuie să vă cer iertare, chiar dacă nu regret nicio clipă ceea ce am făcut. Vom pleca în voiajul de nuntă mâine.

Nu îşi luase ochii de la Avery în timp ce vorbise.

Cred că m-am îndrăgostit de ea din prima zi, se gândi Avery. Şi asta era o posibilitate năucitoare, mai ales că îşi amintea de pantofii aceia, de rochie, de manta şi de bonetă. Dar chiar şi atunci văzuse demnitatea liniştită şi măsurată a femeii de sub hainele acelea. De fapt, toată treaba era năucitoare. Felul în care se purtase ea cu ocazia aceea şi de atunci încolo îi trezise respectul, şi chiar admiraţia, şi asta era ceva surprinzător. Dar dragostea romantică? Nu credea în ea. Nu crezuse niciodată şi nici nu avea s-o facă vreodată.

Însă ceea ce simţea el pentru ea trebuie că era într-adevăr dragoste romantică. O măsură din priviri şi se simţi mulţumit, deşi nu înţelegea de ce. Se uită din nou în ochii ei şi zâmbi. Dumnezeule mare, era soţia lui.

— Ei bine, spuse mama lui vitregă, reluându-şi locul şi

trăgând-o pe Jessica pe scaun lângă ea, nu voi spune că nu cred. Îmi vine foarte uşor să cred totul. E exact lucrul pe care îl aşteptam de la Avery. Va trebui să scoatem tot ce putem din situaţia asta. Trebuie să plănuim o recepţie de nuntă mare şi să explicăm natura grăbită şi aproape clandestină a nunţii cu o uşoară înfrumuseţare a adevărului. Bunicii materni ai Annei sunt bătrâni şi infirmi. Şi-au dorit să îşi întâlnească nepoata de mult pierdută înainte de a muri, şi Avery a insistat să se căsătorească fără întârziere cu Anastasia şi să o ducă acolo. Toţi am şovăit, dar am fost de acord. Toată lumea va fi încântată. Proaspăta ducesă de Netherby va fi din nou senzaţia momentului. Trebuie să ne punem pe treabă.

— Mă simt silit să vă informez că nu veţi face asta aici şi acum, interveni Avery. Asta e ziua nunţii mele, şi simt dorinţa de a fi singur cu mireasa mea. Văd că Elizabeth coboară dintr-o birjă la uşa de afară. Nu mă îndoiesc că a venit să-şi ia lucrurile ca să se poată întoarce acasă cu Riverdale şi verişoara Althea. Edwin Goddard are deja anunţul scris al nunţii noastre şi va avea grijă să apară în ziarele de mâine. Cred că vorbesc şi în numele ducesei mele mulţumindu-vă pentru toate eforturile pe care intenţionaţi să le faceţi în favoarea noastră şi să vă eliberez de nevoia de a face mai mult.

— Asta include recepţia de nuntă, Avery? întrebă mătuşa Mildred. Dacă plec mâine cu Tom, nu mai vreau să înfrunt călătoria de întoarcere peste câteva săptămâni. În plus, Peter şi Ivan se vor întoarce acasă de la şcoală în viitorul nu prea îndepărtat.

— Asta include recepţia de nuntă, spuse Avery şi o observă pe Anna închizând o clipă ochii, uşurată.

Atunci se ridicară cu toţii, vorbind toţi deodată, după cum se părea. Toată lumea voia să îmbrăţişeze mireasa şi să strângă mâna mirelui. Şi apoi toată lumea voi să îmbrăţişeze pe toată lumea, şi ceva zgomotos şi amuzant trebuie să se fi întâmplat când Avery se uita în altă parte, pentru că se auzi un val de râsete furtunoase, amestecate cu felicitări, urări, mustrări şi avertizări. Verişoara Elizabeth

îşi vârî capul pe uşă în mijlocul acestor întâmplări, observă cu ochi scânteietori că fusese prinsă cu mâţa în sac, limbaj liber pentru care fu mustrată de o încruntată verişoară Matilda, deşi ea nu o luă în seamă şi dispăru pe scări cu mama ei, ca să-şi ia nişte lucruri şi să lase instrucţiuni pentru celelalte, pe care aveau să i le aducă mai târziu.

Şi apoi plecară toţi, chiar şi majordomul, şi lacheul John, iar Avery şi Anna rămaseră unul lângă altul în hol.

— Ei bine, ducesa mea.

— Ei bine, ducele meu. Ea îi zâmbi şi roşi.

— Dormitorul tău are o încuietoare? Cu o cheie?

— Da.

— Şi uşa de la budoar?

Ea se gândi un moment.

— Da.

— Arată-mi drumul, spuse el, oferindu-i braţul. Să mergem şi să ne încuiem înăuntru.

— E doar mijlocul după-amiezii, protestă ea.

— Aşa este, încuviinţă el. Înseamnă că mai este destul timp până la cină.

*

Era ziua mare. Mai mult, era o zi luminoasă şi însorită, iar dormitorul ei era cu faţa spre sud. Chiar după ce el trăsese perdelele pe fereastră, lumina soarelui nu se estompase prea mult. Pe fereastra deschisă pătrundeau zgomotele zilei, o pasăre cântând, un câine lătrând în depărtare şi copitele unui singur cal. Un glas din josul străzii strigă un salut vesel, şi alt glas răspunse.

Mirele ei, soţul ei, stătea în faţa ei. Se mulţumea se privească, fără să încerce să o atingă sau să o sărute. Ea se întrebă dacă ar fi trebuit să intre în budoar să se schimbe cu o cămaşă de noapte. Dar el încuiase uşa.

— Cred, ducesa mea, spuse el, că eşti perfectă. Dar permite-mi să desfac ambalajul cadoului, ca să văd dacă am dreptate.

Cuvintele lui o uluiră şi o încurcară. Perfectă? Nu era

deosebit de drăguţă. Nu avea o siluetă cu care să se laude. Refuzase să se îmbrace la modă. Nu avea nici vervă, şi nici vreun alt farmec evident. Averea ei nu îl interesa. Să fi fost doar faptul că era diferită de orice altă femeie pe care o cunoscuse el? Să fi fost doar noutatea? Oare jucăria de azi avea să fie aruncată mâine, când va trece noutatea?

El se apropie, deşi nu ajunse chiar lângă ea, şi întinse braţele ca să îi descheie rochia la spate. Ea îşi dădu seama că degetele lui erau obişnuite cu treaba asta. Nici măcar nu trebuia să se uite la ceea ce făcea. După ce o descheie până la şolduri, îi trase rochia de pe umeri, mângâind-o cu dosul degetelor reci pe pielea ei caldă. Instinctul îi spunea să ridice mâinile şi să ţină corsetul, dar se forţă să îşi păstreze braţele pe lângă corp, şi el trase mânecile în jos, întinzând tivul ca să-i elibereze încheieturile. Nu se grăbea deloc. Dar când braţele nu îi mai ţinură rochia la locul ei, aceasta alunecă pe cămaşă şi ciorapi şi căzu grămadă la picioarele ei.

Îi era greu să continue să respire egal pe nas. Şi trebuia să se forţeze ca să nu coboare privirea şi să nu închidă ochii, ca să nu-l mai vadă stând acolo, uitându-se la ea – nu în faţă, ci la trupul ei şi la hainele care îi mai rămăseseră, cu pleoapele pe jumătate coborâte, ca de obicei, cu ochii aproape visători.

El se plecă într-un genunchi ca să o descalţe şi apoi începu să îi ruleze câte un ciorap şi să îl scoată din picior. Se ridică din nou şi îi scoase cămaşa şi corsetul, până când nu îi mai rămase nicio haină după care să îşi ascundă modestia. Nici măcar o bijuterie, cu excepţia inelului de nuntă. Soarele îşi bătea joc de perdele şi scălda totul într-o strălucire trandafirie.

El o privea, examinând fiecare părticică din ea. Degetele lui abia o atinseseră în timp ce o dezbrăca, totuşi ea era convinsă că fiecare mângâiere a degetelor, fiecare atingere uşoară a degetului mare, fiecare ştergere a încheieturilor fusese deliberată. Se simţea atinsă peste tot. El era încă îmbrăcat în hainele imaculate, mai formale decât de obicei, pe care le purtase la nunta lor, şi avea

chiar şi cizmele ofiţereşti.

— Am avut dreptate. Ochii lui erau pătrunzători acum şi aţintiţi în ochii ei. Eşti perfectă, Anna mea.

Chiar şi cuvintele lui erau deliberate. „Ducesa mea. Anna mea. Permite-mi să desfac ambalajul cadoului". Declarând că îi aparţinea lui. „Eşti perfectă". Cuvintele lui implicau că doar cele mai bune lucruri erau demne să-i aparţină. Ea nu obişnuia să se subaprecieze, dar… perfectă? Şi vorbea despre trupul ei. Nu credea că pentru moment era foarte interesat de caracterul ei.

— Am o siluetă de băiat, spuse ea.

Ca de obicei, el se gândi la cuvintele ei înainte de a răspunde.

— Nu se poate să fi văzut mulţi băieţi, răspunse el. Eşti femeie, Anna, din vârful capului până la degetele picioarelor.

Ea simţi fluturi în stomac. „Femeie", spusese el – nu o femeie. Cumva, era o diferenţă între cele două noţiuni.

Atunci el o atinse, cu vârfurile degetelor, cu buricele degetelor, cu dosul degetelor, cu podul palmelor, cu încheieturile, cu toată mâna. Atingeri uşoare, ca de pană. Peste umeri şi pe braţe în jos, peste mâini. În jos peste umeri, pe despicătura dintre sâni, sub sâni şi în jurul lor, pe deasupra, între sâni, pe coaste până la mijloc, peste şolduri până deasupra picioarelor. La spate şi în sus, de-a lungul şirei spinării, în jurul umerilor. Mângâind-o, învăţând-o, luând-o în stăpânire. În jos cu o singură mână de data asta, peste un sân, peste coaste, peste abdomenul plat şi tot mai jos, până când dosul palmei se odihni uşor pe muntele împădurit dintre coapse.

Se întrebă dacă el ştia ce senzaţii îi provocau atingerile acestea şi se gândi că ştia, bineînţeles că ştia. Bineînţeles *că ştia.* Bănuia că ştia tot ce era de ştiut despre… care era cuvântul? Distracţie? Dragoste? Aproape că îşi putea auzi bătăile inimii. Şi sigur o simţea. Simţea şi o durere ciudată şi o pulsaţie intensă înăuntru, chiar sub mâna lui. Era mai greu să respire fără să gâfâie. Se întrebă dacă ar fi trebuit să facă ceva. Dar nu. El orchestra asta şi îi

poruncise fără vorbe să stea liniştită şi să se relaxeze.

El e periculos, periculos, periculos, se gândi ea, bărbatul acesta mărunt, subţire, auriu.

Soţul ei.

Ochii lui se ridicară la nivelul ochilor ei, şi el îşi luă mâinile de pe ea.

— Spune-mi, Anna, a fost ideea Berthei să îţi strângă atât de tare părul azi după-amiază, sau a fost ideea ta? Şi să nu îţi calomniezi slujnica. Am amintiri plăcute despre singura mea întâlnire cu ea. Ochii lui erau din nou în ochii ei.

— Eu… aproape că am intrat în panică atunci când m-am retras în budoar după prânz, recunoscu ea. M-am gândit – ce *am făcut*? Am vrut să mă ascund. Îmi voiam înapoi vechea personalitate. Eu…

— Te-ai pierdut, atunci? întrebă el foarte încet. Te-ai dăruit pe gratis, Anna? Unei brute sălbatice şi lipsite de inimă? Mă răneşti.

— Voiam să fiu Anna Snow din nou.

— Chiar aşa? *Voiai,* ducesa mea?

— Avery, spuse ea, eram foarte speriată. Ah. Nu ştiuse că avea să spună asta. Şi nici nu era adevărat. *Speriată* era un cuvânt complet greşit.

— Dar eşti pe mâini bune, spuse el, ridicând mâinile şi începând să îi scoată agrafele din păr.

— Oh, spuse ea supărată, exact la asta mă referam şi eu.

El scoase încet agrafele, se aplecă să le pună într-unul din pantofii ei şi se îndreptă din nou, ca să-şi treacă degetele prin părul ei şi să-l aranjeze pe umeri, o parte în faţă, o parte în spate. Acum îi ajungea doar până la sfârcurile sânilor. Vârfurile se ondulau uşor.

— Dar sunt mâini bune, spuse el, ridicându-le în spaţiul gol dintre ei, cu palmele spre ea. Mâini mici, degete subţiri, patru dintre ele cu inele de aur. Trei dintre degetele acelea doborâseră un bărbat şi îl lăsaseră fără suflare, chinuindu-se să supravieţuiască. Te vor proteja tot restul vieţii mele şi nu te vor răni niciodată. Te vor ţine şi îţi vor

aduce mângâiere când vei avea nevoie. Vor ţine copiii noştri. Te vor mângâia şi îţi vor aduce plăcere. Vino! Întinde-te pe pat!

Copiii noştri...

El trase cuverturile până la capătul patului, şi ea se întinse, privind în sus spre el. Părul lui strălucea auriu în lumina trandafirie din cameră. Ochii lui rătăceau peste trupul ei în timp ce îşi desfăcea lavaliera şi o dădea la o parte. Nu se grăbi să se dezbrace. Îi trebui mult timp ca să scape de haina ajustată şi de cizme, dar nu se grăbea. Anna îl privea. În dimineaţa aceea, văzuse de la distanţă frumuseţea trupului său aproape gol. Acum, când îşi trase cămaşa peste cap, văzu că muşchii braţelor, ai pieptului şi ai abdomenului erau încordaţi şi compacţi, chiar dacă nu ieşeau în relief. Dar el nu era un bărbat care să se bazeze pe forţa brută, nu?

— Oh, spuse ea, când el îşi dădu jos cămaşa, eşti rănit.

Ea nu înţelesese că una dintre loviturile vicontelui Uxbury îşi atinsese ţinta. Era exact sub umărul drept, de unde pornea braţul, o vânătaie care era roşie şi proaspătă şi nu se făcuse încă neagră sau purpurie sau în toate culorile curcubeului. El se uită la ea.

— Un fleac. Am dat peste o uşă.

— Oh, ce clişeu! Mă aşteptam la ceva mai mult de la tine.

În ochii lui străluci o sclipire de amuzament.

— Cel mai rău lucru pe care îl poate spune cineva despre mine, Anna, e că sunt lipsit de originalitate. M-ai lovit până în străfundul inimii. Totuşi, ai dreptate. Permite-mi să fiu mai explicit. Uşa a dat peste mine.

Ea se surprinse râzând.

— Eşti atât de absurd, spuse ea.

El lăsă capul într-o parte şi se uită în jos la ea, iar scânteia aceea de amuzament îi mai strălucea încă în ochi. Dar nu spuse nimic. Începu să se dezbrace de pantaloni şi indispensabili.

Ea avea douăzeci şi cinci de ani şi era complet

inocentă. Ştia cum arăta un bărbat doar pentru că frunzărise un volum despre Grecia antică şi dăduse peste imaginile şi sculpturile unor zei şi eroi, în timpul unei vizite la librăria din Bath. Fusese şocată şi fascinată în acelaşi timp şi se gândise cât de nedrept era faptul că fizicul masculin era mult mai atrăgător decât cel feminin – deşi poate crezuse asta doar pentru că îl privise cu ochi de femeie. Pusese cartea înapoi pe raft, privind vinovată în jur, ca să vadă dacă nu fusese observată, şi nu se mai uitase niciodată în ea.

Avery era mult mai frumos decât toţi acei zei şi eroi, poate pentru că era real, din carne şi sânge. Era perfecţiunea întruchipată.

El se lăsă într-un genunchi pe pat şi îşi puse mâinile de o parte şi de cealaltă a ei, ca să se poată aşeza călare pe ea. Genunchii lui îi apăsară genunchii, şi îşi trecu mâinile peste ea din nou. Îi prinse sânii între degetul mare şi arătător şi îşi trecu buricele degetelor mari peste sfârcurile ei. Le frecă în cercuri uşoare şi le apăsă uşor din nou, până când ea simţi *ceva*... atât de intens, încât închise ochii şi se arcui mai aproape de el. Gura lui îi atinse umărul, gropiţa dintre umăr şi gât, gâtul – deschisă, fierbinte, umedă. Şi apoi se lăsă peste ea, strângându-i picioarele între picioarele lui, în timp ce mâinile se mişcau sub ea şi îi prindeau fundul, iar el se freca între coapsele ei şi îl simţi tare, lung şi străin.

El îi atinse cu buzele cealaltă parte a gâtului şi umărul, iar una dintre mâini coborî între ei şi degetele lui îşi croiră drum între coapsele ei strânse şi înăuntru, între pliuri şi mai adânc, până când un deget intră exact în ea până la articulaţie, iar ea înţepeni de şoc, stânjeneală şi dorinţă. Picioarele lui apăsară mai strâns picioarele ei. Putu să audă umezeala în timp ce el îşi mişca degetul, scoţându-l, strecurându-l din nou înăuntru.

— Frumoasă, foarte frumoasă, spuse el, cu buzele pe tâmpla ei.

Ridică fruntea şi se uită la ea, în timp ce mâinile lui se strecurau sub picioarele ei şi le desfăceau larg,

înfăşurându-le pe lângă picioarele lui, iar el se aşeza între ele. Îşi mişcă din nou mâinile sub ea, ridicând-o şi ţinând-o în sus. Ea îl simţi tare şi fierbinte acolo unde fusese degetul lui, şi apoi el intră în ea împingând ferm. O privi în timp ce faţa ei exprima şocul, durerea şi ceva dincolo de cuvinte. Rămase nemişcat, cufundat în ea, în timp ce mintea şi trupul ei se luptau cu o nouă realitate şi tensiunea o părăsea treptat.

— Ah, biata mea Anna, murmură el. Atât de fierbinte, atât de frumoasă. Nu aveam cum să nu te rănesc, vezi tu. Dar numai de data asta. Durerea nu va mai exista data viitoare, niciodată. E promisiunea mea pentru tine.

Ea îl atinse. Îşi aşeză mâinile de o parte şi de cealaltă a mijlocului său – tare, ferm şi musculos, atât de deosebit de mijlocul ei. Şi apoi le mişcă pe spatele lui, de-a lungul şirei spinării, şi le lăsă să se odihnească pe fesele strânse. El ieşi încet din ea, cu muşchii relaxaţi sub mâinile ei, şi ea nu vru să-l lase să iasă. Apoi muşchii se strânseră şi el intră din nou, tare, ferm şi profund, îşi lăsă capul pe pernă, lângă capul ei, şi se sprijini pe coate şi braţe, deşi pieptul lui îi apăsa sânii şi umerii lui o ţineau ţintuită pe pat. El intra şi ieşea din ea, într-un ritm regulat. Se auzeau sunete – de intrare şi ieşire umedă, un uşor scârţâit al patului, respiraţie întretăiată, râsete din stradă, de departe. Avea senzaţii – greutatea lui ţintuind-o pe pat, căldura, uşoara răceală a aerului care venea pe fereastră şi îşi croia drum printre perdele, tăria lui înăuntrul ei, catifelată, umedă, nu chiar dureroasă. Nu voia să se termine. Voia să continue pentru totdeauna.

Pentru totdeauna durează foarte mult şi foarte puţin. Ritmul se întrerupse şi el se apăsă tare în ea până nu mai avu unde să înainteze, şi în timp ce murmura ceva neinteligibil la urechea ei, ea simţi un şuvoi de căldură fierbinte înăuntru şi ştiu că se terminase. El se lăsă cu toată greutatea pe ea, relaxându-se, şi ea îl cuprinse cu braţele şi îşi desfăcu picioarele de pe picioarele lui, lăsându-le pe pat. După câteva momente, el oftă la urechea ei, ieşi din ea şi se rostogoli alături, cu capul sprijinit în mână.

— Căsătorită şi iubită, murmură el. Nu mai eşti Anna Snow, nici Anastasia Westcott. În schimb, eşti soţia mea. Ducesa mea. E o soartă atât de teribilă, Anna?

În vocea lui răsuna o notă de nostalgie.

— Nu, spuse ea, şi zâmbi. Ducele meu.

Atunci el se ridică din pat, luă una din cheile pe care le lăsase pe măsuţa de toaletă, descuie uşa budoarului şi intră acolo. Se întoarse după câteva momente, cu un prosop mic în mână. Încuie uşa din nou şi se urcă iar în pat, trase cearşaful deasupra şi o pătură peste ei, şi îşi trecu braţul pe sub umerii ei ca să o întoarcă cu faţa spre el. Îi strecură prosopul între coapse, îl desfăcu şi îl apăsă uşor, înainte de a-şi retrage mâna şi a lăsa prosopul unde era. Fu un gest liniştitor. Aranjă aşternuturile peste ei şi o trase mai aproape. După câteva clipe, dormea.

Cum putea să doarmă? Dar se gândi că pentru el nu fusese atât de impresionant ca pentru ea. Nu voia să se gândească la alte femei, dar nu se îndoia că fuseseră multe. El avea treizeci şi unu de ani, şi nu părea genul de bărbat care să nu aibă ceea ce îşi dorea. Îşi dădu seama că gândul nu o tulbura. Cel puţin, nu atunci când se aplică trecutului.

Ea nu dormise aproape deloc cu o noapte în urmă. Probabil că ar fi crezut că nu dormise deloc, dacă nu s-ar fi tot trezit din nişte vise bizare. Se trezise înaintea zorilor. Fusese cu Elizabeth în Hyde Park, înainte de lumina zilei. Trăise toată groaza şi ciudăţenia duelului, apoi se întorsese acasă şi, în loc să se culce înapoi, luase micul dejun devreme împreună cu Elizabeth şi apoi îi scrisese o scrisoare lungă lui Joel. Apoi fusese nunta şi apoi vizita familiei şi acum consumarea căsătoriei. Se putea ca toate acestea să se fi întâmplat într-un răstimp atât de scurt?

Epuizarea o lovi în moalele capului, ca un ciocan de lemn. Şi conştiinţa faptului că îi era cald şi se simţea bine, că trupul ei era lipit de trupul lui, că sunetul uşor al respiraţiei lui era liniştitor şi adormitor, că era… fericită.

Adormi.

capitolul 20

— E bine să te avem din nou acasă, Lizzie, zise Alex în timpul cinei. Mi-a fost dor de tine. Şi mamei la fel.

— E bine, recunoscu ea, deşi mi-au plăcut săptămânile cu Anna. Îmi place foarte mult de ea.

Mama lor îl privea pe Alexander cu ochii uşor înceţoşaţi.

— Îţi pare tare rău, Alex, că s-a căsătorit cu Avery? întrebă ea. Ai cerut-o tu însuţi în căsătorie ieri, mai mult sau mai puţin, şi cred că am fi putut-o convinge să accepte dacă el nu ar fi fost acolo.

— Nu, răspunse el, luând paharul cu vin şi lăsându-se pe spate în scaun. Nu îmi pare rău, mamă. Netherby m-a salvat de ispita de a o convinge pe Anastasia să accepte calea uşoară, prin care scăpăm amândoi de problemele noastre.

— Dar eşti oricum puţin trist? întrebă ea.

— Poate, puţin, recunoscu el după un moment de ezitare. Dar numai dintr-un motiv condamnabil. Aş fi putut readuce prosperitatea la Brambledean, fără să mai trebuiască să-mi bat capul ca să găsesc o modalitate de a o face.

— Te nedreptăţeşti singur, spuse ea. Ai fi fost bun cu Anastasia. Te cunosc prea bine ca să cred că ţi-ar fi păsat doar de bani, fără să te gândeşti la mireasa care ţi i-a adus.

— Va trebui să mă căsătoresc pentru bani în orice caz. Aceasta este concluzia la care am ajuns. Brambledean nu se poate recupera după atâţia ani de delăsare cu muncă grea şi gospodărire chibzuită, ca Riddings Park. Dar am titlul şi proprietatea ruinată, ca să le ofer în schimb unei soţii bogate.

— Ah, spuse ea, întinzându-se peste masă ca să-l bată pe mâna liberă. Nu m-am aşteptat niciodată să devii aspru sau cinic, Alex. Îmi rupi inima.

— Îţi cer iertare, mamă, spuse el, lăsând jos paharul ca să îi acopere mâna cu mâna lui. Nu mă simt nici aspru,

nici cinic. Sunt doar realist. Le datorez prosperitate celor care depind de mine la Brambledean. Dacă pot să le-o ofer prin căsătoria cu o mireasă bogată, atunci aşa să fie. Mireasa nu trebuie să fie neplăcută doar pentru că e bogată, şi sper că nici eu nu îi voi displăcea doar pentru că am un titlu de conte. Mă aştept să ţin la ea şi mă voi strădui neîncetat ca şi ea să poată ţine la mine.

Mama lui oftă, îşi eliberă mâna şi îşi întoarse atenţia spre farfuria ei.

— Eşti jignit de ceea ce a făcut Avery, Alex? întrebă Elizabeth. Ştiu că nu ţi-a plăcut niciodată de el.

Gândindu-se la asta, el se încruntă.

— Cred că mi-am revizuit recent părerea despre el, spuse el. Eu... În el există ceva mai mult decât permite lumii să vadă sau decât alege să facă lumea să creadă. Chiar şi aşa, o parte din mine e îngrozită de soarta Anastasiei. El nu poate să o aprecieze aşa cum trebuie şi nu poate s-o trateze într-un mod care să depăşească o indiferenţă nepăsătoare. Ea va regreta sigur hotărârea ei impulsivă de a se căsători cu el doar pentru că s-a oferit să o ducă să-şi vadă bunicii, care nu au vrut să mai ştie nimic de ea după moartea mamei ei. Mă tem că va fi în curând foarte nefericită.

Elizabeth lăsă fruntea într-o parte şi îl privi într-un mod ciudat.

— Dar...?

— Dar am straniul sentiment că s-ar putea să mă înşel complet. Îl cunosc pe Netherby de când eram amândoi băieţi şi mergeam la aceeaşi şcoală. Totuşi, recent am descoperit anumite... aspecte ale personalităţii lui pe care nici măcar nu le bănuiam. Privi spre el. E posibil, chiar probabil, să nu-l fi cunoscut niciodată deloc. Şi da, încă sunt jignit de purtarea lui, Lizzie, şi cred că nu l-aş putea numi niciodată prieten. Cum poţi fi prieten cu cineva care alege să nu fie cunoscut de nimeni? Totuşi, dacă aş avea nevoie vreodată de... ajutor, cred că nu aş ezita să apelez la el. În spatele fricii mele pentru Anastasia se află bănuiala că va fi fericită până la urmă, şi că poate va fi şi el fericit. Deşi

nimeni nu şi-l poate imagina pe Netherby *fericit,* nu?

— Oh, eu pot, spuse mama lor. Ochii lui îl trădează uneori, Alex, dacă te uiţi la el destul de atent. Are un anumit fel de a o privi pe Anastasia… Ei bine, eu cred că e îndrăgostit de ea. Şi ea e îndrăgostită de el, desigur. Ce femeie nu ar fi dacă el şi-ar concentra atenţia asupra ei şi ar informa-o în felul acela ciudat al lui că poate fi ducesa lui dacă vrea şi apoi ar răpi-o a doua zi, cu o aprobare specială şi doi martori ca să se căsătorească cu ea? Lizzie, a fost o nuntă foarte romantică?

— Cred că a fost, mamă, spuse Elizabeth cu ochii scânteietori. Cred că a fost poate cea mai romantică nuntă la care am luat parte vreodată. Verişoara Louise ar fi făcut apoplexie, ca să nu mai vorbim despre verişoara Matilda – Anna purta boneta ei simplă de pai şi îşi uitase mănuşile.

Ea râse, şi mama ei îşi duse mâinile la piept, strălucind de încântare. Alexander se lăsă pe spate în fotoliu şi zâmbi afectuos, uitându-se de la una la cealaltă.

*

Când venise la Londra în caleaşca pe care o închiriase domnul Brumford, cu valijoara în care se aflau aproape toate bunurile ei lumeşti şi cu domnişoara Knox pe post de însoţitoare, Anna se gândise că era culmea confortului. Ce diferenţă însemnau cele câteva săptămâni. Acum călători din nou spre vest într-o trăsură atât de opulentă, încât chiar şi starea lamentabilă a drumurilor englezeşti nu putea afecta prea mult arcurile şi nici nu putea schimba confortul pluşat al scaunelor. De data asta, aveau atâtea bagaje, încât în spatele lor venea o trăsură separat, împreună cu un valet şi o servitoare.

Pentru companie îl avea pe Avery, care o întrebă despre educaţia ei şi îi povesti despre a lui, şi conversă cu ea despre cărţi, artă, muzică, politică şi război. Îi povesti despre Morland Abbey, casa lui de la ţară, acum şi a ei, o casă cu caracter înconjurată de un parc vast amenajat cu chioşcuri, o alee sălbatică, un lac, cărări umbroase şi pajişti

deluroase presărate cu arbori bătrâni. Uneori era serios, alteori scandalos de amuzant în felul său ciudat. Vorbi mult şi ascultă la fel de mult, cu faţa întoarsă de obicei spre ea, privind-o în felul său leneş, dar atent.

Adesea, nu vorbiră deloc, privind peisajul care trecea prin faţa geamurilor. Uneori moţăiau şi chiar dormeau; el cu capul în colţul lui, ea cu fruntea între umărul lui şi spătar. Uneori el o ţinea de mână şi îşi împleteau degetele. Dacă erau tăcuţi de prea mult timp, el îi gâdila palma cu unghia degetului mare şi îi zâmbea leneş, când ea întorcea capul.

Călătoreau într-un ritm mult mai lent decât cel din prima ei călătorie. Oricând se opreau să schimbe caii, el rămânea afară în curte ca să se uite cum erau schimbaţi, adesea cu o expresie amărâtă pentru că această călătorie fusese plănuită cu prea mare grabă şi nu avusese timp să îşi trimită propriii săi cai înainte, la diferitele staţii de poştă. Apoi i se alătura Annei la o gustare sau la o masă completă, întotdeauna într-un salonaş separat, chiar dacă se părea că hanul la care se opriseră era plin ochi. Erau trataţi întotdeauna cu o consideraţie care ajungea adesea slugărnicie şi o uimea pe Anna, deşi îşi dădea seama că Avery era atât de obişnuit cu ea, încât nici nu o observa. Blazonul său era, desigur, gravat pe ambele uşi ale trăsurii, iar vizitiul, valetul şi cei doi călăreţi erau îmbrăcaţi cu o livrea distinctivă. Toată lumea ştia despre călătoria lor spre vest. Însă Anna bănuia că, şi dacă el ar fi fost singur, fără toate farafastâcurile acelea, toţi ar fi ştiut de la prima privire că nu era un gentleman oarecare, ci un distins membru al clasei conducătoare.

Petrecură două nopţi pe drum, în cele mai bune hanuri, cu cele mai bune servicii. În fiecare seară fuseseră serviţi cu o cină ca un banchet, apoi se plimbaseră cam trei kilometri, pentru că zilele de călătorie nu le permiteau să se mişte, şi apoi merseră în pat, unde făcură dragoste, dormiră adânc şi apoi făcură dragoste din nou, în zori.

Anna se simţea din ce în ce mai îndrăgostită. Dar nu, nu era corect să spună aşa, pentru că fusese cât se poate de îndrăgostită dinainte de a pleca din Londra. În timpul

călătoriei începu să-l iubească, pe măsură ce îl cunoştea mai bine – pe măsură ce afla mai multe despre inteligenţa lui, despre cunoştinţele şi opiniile lui, despre evidenta dragoste pe care o simţea faţă de cămin, despre tipul său de umor, despre modul în care făcea dragoste. Deşi nu se putea spune că exista un singur mod. Fiecare ocazie era diferită de precedenta şi de următoarea.

Bineînţeles că se aflau în perioada pe care unii o numesc luna de miere a căsătoriei lor, şi ea avea prea mult bun-simţ ca să se aştepte să dureze veşnic. Dar, pentru că în primele două zile şi jumătate ale căsătoriei lor fuseseră siliţi să stea împreună tot timpul, între ei se dezvoltase o anumită libertate. Puteau să stea în tăcere fără să se simtă stânjeniţi. Puteau să aţipească când era şi celălalt de faţă. Mai important, se clădea ceva asemănător unei prietenii, şi asta putea rămâne şi pe viitor, ca să se simtă confortabil atunci când pasiunea avea să moară – cum avea să se întâmple în mod sigur.

Un simţământ de libertate în compania celuilalt şi prietenia aveau să fie de ajuns pentru anii care le stăteau în faţă. Şi – oh, dă, Doamne, te rog – copii. El vorbise de fapt despre ei în ziua nunţii lor. Şi probabil că îşi dorea fii, bineînţeles, sau măcar un moştenitor. Nu, îşi spuse ea cu fermitate o dată sau de două ori, atunci când îndoielile începuseră să apară dintr-un ungher al minţii, nu am luat o hotărâre rea. Acum sunt fericită. Pe viitor mă voi mulţumi să fiu mulţumită. Gândindu-se la asta, zâmbi.

— Un bănuţ pentru gândurile tale, ducesa mea, spuse Avery. Erau undeva la sud de Bristol, nu departe de capătul călătoriei lor. O amuza întotdeauna când îi spunea astfel – iar când erau în pat, o excita.

— Oh, răspunse ea, mă gândeam că aş putea să mă mulţumesc cu o viaţă mulţumită.

El păru îndurerat.

— Nu poţi să vorbeşti serios, desigur. Mulţumire, Anna? Bleah! Nu are niciun haz. Tu nu ai fost făcută pentru aşa ceva. Trebuie să ceri fericire completă sau să te lupţi cu o profundă nefericire. Dar niciodată *mulţumire.* Nu trebuie

să te vinzi ieftin. Eu n-o s-o permit.

— Înseamnă că ai de gând să fii un tiran?

— Te aştepţi la ceva mai puţin? Voi insista să fii fericită, Anna, fie că vrei, fie că nu. Nu voi tolera neascultarea.

Ea râse, şi el întoarse capul.

— Acum tu trebuia să spui: „Da, Excelenţa Voastră”, pe cel mai supus ton posibil, adăugă el.

— Ah, dar nu mi-am învăţat niciodată rolul. Nimeni nu mi-a dat piesa scrisă.

— Eu te voi învăţa, spuse el, şi întoarse capul ca să se uite la peisajul de ţară.

Şi nu glumeşte decât pe jumătate, se gândi ea, încurcată. Poate că nu înţelege că asta e doar luna de miere. Poate că se gândeşte că simţămintele lui vor dura. Dar care *erau* simţămintele lui? Pasiunea lui faţă de ea era doar fizică? De ce se căsătorise tocmai cu ea, dintre toate femeile? Avea treizeci şi unu de ani. Făcea parte din aristocraţie, era bogat, puternic, influent şi frumos. S-ar fi putut căsători cu oricine, în următorii zece ani. Anna era sigură că nimeni nu l-ar fi refuzat.

De ce ea?

Dar numai jumătate din atenţia ei era îndreptată asupra misterului care era soţul ei. Restul era ocupată cu uşoara greaţă pe care o simţea în stomac. Cu puţin timp în urmă, se opriseră ca să ia prânzul. Cealaltă trăsură rămăsese acolo, împreună cu bagajul şi cu toţi servitorii, cu excepţia vizitiului. Aveau să se întoarcă să-şi petreacă noaptea acolo. Dar în curând aveau să ajungă la Wensbury, acolo unde ea petrecuse doi ani pe când era copil, unde era probabil îngropată mama ei, unde mai trăiau încă bunicii ei, în vicariatul de lângă biserică, unde mai era încă vicar bunicul ei.

Să fi fost toate astea o greşeală uriaşă? De vreme ce ei nu o doriseră, nu ar fi fost mai bine să-i lase în pace? Dar acum că toată pustietatea anilor trecuţi se ştersese, cum s-ar fi putut mulţumi să nu ştie tot ce era de ştiut? Trebuia să-i vadă, chiar dacă ei îi întorceau spatele. Trebuia să vadă

lucrurile de care îşi aducea aminte ca prin ceaţă, disparat – camera cu pervaz, cimitirul din faţă, poarta cu acoperiş. Da, trebuise să vină.

Şi apoi, cu mult înainte de a fi pregătită, ajunseseră într-un sătuc care părea adormit şi pitoresc. Wensbury. Nu era aproape nimeni pe afară – cu excepţia unui băiat care învârtea un cerc pe stradă, până zări trăsura. Atunci se opri, strigă ceva în direcţia căsuţei văruite şi acoperite cu paie de lângă el, şi se zgâi la ei, cu gura pe jumătate căscată, în timp ce o femeie tânără venea la uşă, ştergându-şi mâinile de şorţ. În josul străzii, un căţel observase că îi încălcaseră teritoriul şi acum lătra înverşunat, trezindu-l pe bătrânul care dormea pe o bancă lângă uşa căsuţei lui, cu căţelul la picioare, şi care tresări acum speriat, uitându-se lung după ei, cu mâinile strânse pe mânerul bastonului care se odihnea între picioarele lui. Două femei care bârfeau peste gardul unei grădini se opriră, probabil la mijlocul propoziţiei, şi se uitară la ei cu vădită uimire.

Anna nu credea că Avery observase ceva din toate astea.

— E o biserică drăguţă, spuse el, uitându-se peste piaţa înverzită din centrul satului. Multe biserici de ţară sunt. Mă întreb dacă în clopotniţa aceea e un clopot. Aş paria că este. Apoi se întoarse să se uite la ea şi, văzându-i expresia, îi spuse: Anna, Anna, nu o să te mănânce nimeni. Eu n-o s-o permit. Îi luă mâna în mâna lui, strângând-o cu fermitate.

— Dacă n-o să vrea să mă vadă, o să plecăm pur şi simplu, Avery. Măcar am venit.

— Mi se pare, observă el, că eşti pe cale să spui că ai fi bucuroasă.

— Da, recunoscu ea.

El îi strânse mâna până când aproape o duru, în timp ce trăsura se învârtea pe lângă piaţă, scrâşnind.

Şi apoi opriră în faţa unei clădiri de lângă biserică, care trebuie să fi fost vicariatul, şi un gentleman vârstnic, cu părul alb şi sprâncene stufoase, fără pălărie, păşi prin…

oh, prin poarta acoperită a cimitirului şi le ieşi în cale, cu un zâmbet amabil de bun venit. În timp ce Avery cobora din trăsură şi se întorcea spre Anna ca s-o ajute să coboare, uşa vicariatului se deschise, şi o lady vârstnică, subţire şi măruntă ca o păsărică, cu părul cenuşiu pe jumătate ascuns sub o bonetă de dantelă, ieşi în prag şi îi privi cu placidă curiozitate. Anna ghici că prin Wensbury nu treceau multe trăsuri mari, şi foarte puţine dintre ele se opreau în faţa bisericii.

— Bună dimineaţa, domnule, doamnă, spuse domnul. Vă pot ajuta cu ceva?

— Reverendul Isaiah Snow? întrebă Avery.

— Într-adevăr, sir, spuse domnul în timp ce doamna venea prin grădină spre poartă. Şi vicarul bisericii în ultimii cincizeci de ani. Unii dintre enoriaşii mai tineri îşi imaginează că sunt aproape la fel de bătrân ca şi biserica. Şi aceasta este buna mea soţie. Cu ce vă putem servi? V-aţi oprit din pricina porţii acoperite? E un exemplar frumos al genului său şi a fost întreţinută cu grijă. Sau poate că v-aţi oprit pentru biserică? Datează din vremea normanzilor.

— Asta este o clopotniţă? întrebă Avery, cu monoclul în mână.

— Chiar aşa, spuse reverendul Snow. Şi în sat există patru clopote credincioase, care trezesc toţi somnoroşii duminica şi îi cheamă la slujba de dimineaţă.

— Isaiah, interveni soţia lui, poate că doamna ar vrea să intre în casă şi să bea un pahar de limonadă, în timp ce tu îi arăţi domnului biserica. L-aţi pornit să vorbească despre subiectul lui preferat, sir, şi prevăd că nu o să puteţi scăpa de el o oră bună.

— Îngăduiţi-mi să mă prezint, spuse Avery, în timp ce mâna Annei se răcea în strânsoarea lui caldă. Avery Archer, duce de Netherby.

— Ah, spuse vicarul, am ştiut când am văzut blazonul de pe uşa trăsurii că trebuie să fiţi cineva important, sir. Suntem onoraţi că aţi binevoit să opriţi aici.

— Şi permiteţi-mi să v-o prezint pe soţia mea, ducesa, continuă Avery, fostă Lady Anastasia Westcott, deşi a fost

cunoscută în cea mai mare parte a vieţii ca Anna Snow.

Mâinile doamnei se ridicară să îi acopere obrajii, care deveniră albi ca varul. Se clătină, şi Annei i se păru că avea să cadă. Dar se prinse de gard înainte să se întâmple asta.

— *Anna?* spuse ea aproape în şoaptă. Micuţa Anna? Dar ai murit acum douăzeci de ani. De febră tifoidă.

— Dumnezeule mare, spuse vicarul. Oh, Dumnezeule mare, ne-a minţit, Alma, şi noi l-am crezut. Dar uită-te şi spune-mi dacă nu am dreptate. Nu ţi se pare că în faţa ta se află Alice a noastră?

Soţia lui se mulţumi să geamă şi se prinse mai tare de gard.

— Bunicuţo? spuse Anna. Nu ştia de unde venise numele – venise pur şi simplu. Oh, bunicuţo, nu am murit.

capitolul 21

Avery se simţea întotdeauna mai relaxat la ţară decât la Londra. De parcă ar fi dezbrăcat o armură pe care o îmbrăca inconştient în faţa societăţii şi şi-ar fi permis să fie persoana care ar fi dorit dintotdeauna să fie. Nu îşi învinuise niciodată părinţii pentru copilăria lui. Nu îi învinuise niciodată cu adevărat pe băieţii şi profesorii de la şcoală pentru că îl identificaseră ca fiind cel mai slab dintre ei şi săriseră pe el ca să îşi bată joc. Toată lumea trebuie să îşi urmeze drumul în viaţă. Şi toate acestea – forţele negative şi cele pozitive din viaţa lui – avuseseră un rol şi îl îndrumaseră pe propriul său drum. Nu ar fi vrut ca lucrurile să fie diferite. Îi plăcea viaţa lui. Se plăcea pe sine însuşi. Dar cel mai mult îi plăcea viaţa lui de la ţară.

Pornise în această călătorie de dragul Annei. Dar se trezise relaxându-se de îndată ce ieşise din Londra, în ciuda faptului că o călătorie pe distanţe lungi obişnuia să îl facă neliniştit şi iritabil. Se trezise dorindu-şi ca această călătorie să nu se mai termine, pentru că se temea că pe soţia lui s-ar fi putut să o aştepte dezamăgirea şi poate chiar o

adevărată durere. Oricum ar fi fost, nu putea face nimic ca să o ferească de ceea ce avea să se întâmple. Putea doar să fie acolo cu ea. Ea avea nevoie să facă asta.

Cei care îi cunoşteau viaţa publică s-ar fi putut aştepta să simtă doar dispreţ faţă de satul mic şi încântător în care locuiau bunicii ei, faţă de umilul vicariat de lângă vechea biserică normandă şi faţă de vicarul vârstnic, uşor aplecat şi prietenos, şi soţia sa mărunţică şi căruntă, cu boneta ei prea mare, a cărei unică servitoare venea numai dimineaţa – cu excepţia dimineţii de duminică, zi de odihnă pentru toţi lucrătorii.

— Cu excepţia vicarului, observase acest gentleman, chicotind.

Până la urmă, pe Anna nu o aşteptase nicio dezamăgire, deşi fusese suficientă durere de transmis. Adevărul îi fusese clar lui Avery încă dinainte de a păşi în vicariat şi de a se aşeza într-un salon confortabil, decorat generos cu milieuri croşetate, bibelouri de porţelan şi urcioare de lut. Mai trebuiau furnizate doar detaliile poveştii.

Pentru familia Snow, Riverdale fusese întotdeauna doar domnul Humphrey Westcott. Nu le spusese nimic despre titlul său nobiliar sau despre faptul că era moştenitorul unui conte. Fură uimiţi – şi poate neimpresionaţi – să afle că fiica lor fusese vicontesă Yardley, nu doar doamna Westcott. Erau aproape siguri că ea nu ştiuse. Avery schimbă o privire cu Anna şi ştiu că ea se gândea la nunta lor de acum câteva zile – domnişoara Anastasia Westcott şi domnul Avery Archer.

— Alice s-a dus la Bath ca să fie guvernantă, le explică vicarul. L-a întâlnit pe Westcott şi s-a căsătorit cu el înainte ca noi să-l cunoaştem măcar. Totul a fost roz un timp. Aveau camere închiriate acolo, şi apoi s-a născut Anna – o botezaseră Anastasia, dar Alice îi spunea Anna, şi aşa i-am spus şi noi. Apoi soţul ei a început să dispară săptămâni la rând, şi ea s-a îmbolnăvit de ceea ce s-a dovedit a fi tuberculoză, şi au rămas în urmă cu plata chiriei, iar proprietarul o urmărea pe ea pentru că Westcott

nu era niciodată acasă şi apoi nu au mai avut destui bani de mâncare. În cele din urmă, ea a implorat nişte oameni pe care îi cunoştea să o ia în trăsură şi s-a întors aici, aducând-o pe mica Anna cu ea, iar el a protestat doar de formă. A venit o singură dată aici şi a făcut puţin pe grozavul – nouă nu ne-a fost niciodată prea drag, Almei şi mie –, dar nu a stat prea mult. Nu i-a trimis niciodată vreun ban şi doar una sau două scrisori, care veneau întotdeauna printr-un avocat din Bath. Nu a trimis niciodată vreun dar pentru copil. După ce a murit Alice, am vorbit cu soţia mea despre asta şi am hotărât că cel mai potrivit ar fi fost să îi dăm de ştire, deşi nu aşteptam să conteze prea mult pentru el. Pentru noi conta. Fiica noastră, unicul nostru copil, se dusese, şi mica Anna rătăcea prin toată casa, cu o privire pierdută şi întrebând unde plecase mama ei şi când se întorcea.

Se opri să îşi sufle nasul cu zgomot într-o batistă uriaşă.

— Dar el a venit, continuă el, şi a insistat să o ia pe Anna cu el, chiar dacă l-am implorat să o lase aici. Ea era tot ce mai aveam, şi Alma îi fusese mai mult mamă decât bunică în timp ce Alice era bolnavă. Oricum, el a luat-o, şi nu ne-a scris niciodată. Au trecut treisprezece luni înainte s-o facă în cele din urmă – o notă scurtă, în care regreta să ne informeze că fiica lui, Anastasia, murise de febră tifoidă. Nu a răspuns la scrisoarea pe care i-am scris-o eu în schimb.

— M-a dus la Bath, le povesti Anna, şi m-a lăsat la orfelinatul de acolo sub numele de Anna Snow. Nu s-a întors niciodată, dar m-a întreţinut toată copilăria, până la moartea lui recentă. Se recăsătorise deja înainte să moară mama. Au avut trei copii, fratele meu vitreg şi surorile mele vitrege. Căsătoria a fost bigamă, bineînţeles, şi copiii ilegitimi, un fapt care a produs o mare suferinţă, de vreme ce adevărul a ieşit la iveală după moartea lui. Titlul şi proprietăţile care ţineau de titlu au trecut la verişorul meu de-al doilea, iar averea mi-a revenit mie. Presupun că s-a temut să mă lase aici cu voi, ca nu cumva să descoperiţi

adevărul şi să-l scoateţi la iveală.

— Dacă nu i-am fi scris după ce a murit Alice, Isaiah, spuse soţia lui, poate că ar fi uitat cu totul de noi şi ne-ar fi lăsat în pace. Poate că Anna ar fi crescut aici, unde ar fi fost iubită. Oh, ce răutate îngrozitoare! Am jelit după tine, Anna, crezând că ai murit atât de curând după Alice, până am căzut la pat şi aş fi rămas acolo dacă nu mi-aş fi dat seama dintr-odată că, dacă muream şi eu, l-aş fi lăsat pe bunicul tău cu o povară mult prea mare pentru umerii unui muritor. Dar în inima mea te-am jelit mereu. Erai un copilaş atât de… încântător. Şi ai crescut singură într-un orfelinat? Atât de aproape de aici? Numai la Bath? Ah, mă doare inima!

Anna stătea pe un scăunel acoperit cu o carpetă croşetată de lângă scaunul ei, ţinând-o de mână.

— Dar măcar nu sunt moartă, spuse ea. Nu sunt moartă. Şi măcar ştiu acum că nu m-aţi alungat pentru că nu m-aţi vrut.

Bunica ei gemu.

— Sir. Avery se întoarse spre bătrânul gentleman, care îşi sufla din nou nasul. Dacă nu vă deranjez prea tare, aş vrea să mă uit mai îndeaproape la poarta acoperită şi la biserică. Sunt sigur că soţia mea s-ar bucura să vorbească în tihnă cu bunica ei.

Vicarul se ridică atât de repede în picioare, încât lui Avery i se păru uşurat. Era prea mult sentimentalism pentru un bărbat.

— Şi eşti duce, spuse el, clătinând din cap neîncrezător, şi Anna ducesă. Căsătoria voastră a avut loc de curând?

— De acum trei zile, sir, spuse Avery. Ne-am căsătorit în linişte cu o autorizaţie specială şi nu am mai aşteptat strigările. Anna voia să vină aici de îndată ce secretarul meu a descoperit unde eraţi, şi eu voiam ca ea să aibă această posibilitate fără nicio întârziere inutilă.

— Eşti un înger, spuse doamna Snow. Şi arăţi puţin ca un înger. Nu-i aşa, Isaiah?

— E din vina părului, doamnă, spuse Avery, strâmbându-se intenţionat. Blestemul vieţii mele.

— Să nu spui asta niciodată, îi zise ea. E aureola ta. Vino în bucătărie, Anna, şi o să fac un ceai. Trebuie să-mi spui totul despre viaţa ta şi mai mult decât totul. Oh, vă rog, să mă ciupească cineva ca să fiu sigură că nu visez. Încă mă tem că mă voi trezi în orice moment. Eşti atât de drăguţă! Nu-i aşa, Isaiah? Aşa cum era şi mama ta, înainte de a se îmbolnăvi. Vino!

Şi se ridică în picioare şi o luă pe Anna cu ea, în timp ce vicarul îl ducea pe Avery afară.

Şi treaba era, se gândi Avery în următoarea oră şi jumătate, că nu era doar politicos, arătând un pretins interes faţă de ceea ce era evident mândria şi bucuria vicarului. Se bucură examinând structura porţii acoperite, împungând cu degetul în bisericuţa întunecoasă şi rece şi căţărându-se pe treptele înguste şi sinuoase spre platforma turnului, de unde putu vedea clopotele care răsunau duminica, la nunţi şi la înmormântări, şi care se aflau deasupra capetelor lor – deşi la înmormântări se trăgea doar unul dintre ele, după cum îi explică vicarul. Avery se bucură ascultând istoria bisericii, povestită de reverendul Snow cu evidentă încântare şi foarte detaliat. Şi îşi permise să hoinărească la pas prin cimitir, în timp ce vicarul arăta unele dintre pietrele de mormânt ce purtau numele familiilor care trăiau de secole în zonă. Îi arătă mormântul mamei Annei: „Aici zace Alice Westcott, Fiică iubită a reverendului Snow şi a soţiei sale, Mamă devotată a Anastasiei, Te vom regreta mereu”. Şi datele, care arătau că avea douăzeci şi trei de ani atunci când murise. Mai tânără decât era Anna în acel moment.

Avery întoarse capul spre vicariat şi văzu că Anna şi bunica ei erau la fereastra de sus, privind afară. Ridică mâna, şi Anna o ridică pe a ei. După aceea avea să o aducă afară. Deşi poate că voiau bunicii ei s-o facă.

Puţin mai târziu, Avery trimise trăsura înapoi la han, unde luaseră camere pentru noapte, şi unde era găzduit deja restul echipajului. Le trimise vorbă să rămână acolo până la noi ordine, inclusiv valetul său şi camerista Annei, deşi fiecare trebuia să facă o valiză cu lucrurile esenţiale şi

să trimită la vicariat cele două valize – nu mai mult.

Când cei doi bătrâni îl priviseră cu ochi îngrijoraţi şi rugători, iar o tânără lady îl privise cu înflăcărată încredere, el fusese de acord să rămână acolo câteva zile. Cei care îl cunoşteau pe ducele de Netherby ar fi fost plini de o uimire vecină cu neîncrederea. Dar ducele însuşi descoperea rapid că alegea să fie oriunde era sau îşi dorea să fie soţia lui, chiar dacă era un vicariat care nu depăşea ca mărime holul de intrare de la Morland.

Gândul acesta fu cam alarmant. Era şi nou, şi merita explorat. Poate că sufletul lui tânjise dintotdeauna să fie îndrăgostit.

Sau poate că era pur şi simplu nebun.

*

Rămaseră acolo opt zile. Anna plivi straturile de flori cu bunica ei, tăie florile uscate şi adună buchete pentru casă. Stătu cu bunica ei în salon, vorbind la nesfârşit, ştergând de praf toate bibelourile şi suprafeţele de sub ele, învăţând să croşeteze, o formă de lucru manual de care nu se interesase prea mult înainte. După-amiaza stăteau în bucătărie, punând la cuptor prăjituri şi tarte, pregătind căni mari de limonadă şi fierbând ceai. Vizitară câţiva vecini şi hoinăriră împreună prin cimitir. Într-o după-amiază călduroasă, se odihniră un timp pe o bancă de piatră de sub poarta acoperită şi râseră de Anna, care fusese fascinată şi înfricoşată de ea în copilărie.

Petrecu timp şi cu bunicul ei, dar atunci erau de obicei toţi patru. Avery petrecu cel mai mult timp cu el. Chiar şi atunci când bunicul era închis în biroul său, compunând predica de duminică, Avery stătea acolo cu el, citind. Cei doi păreau să se bucure într-adevăr de tovărăşia lor, spre mirarea Annei. Uneori, ea se uita la soţul ei şi îşi amintea cum era când îl văzuse prima dată. Era greu de crezut că era acelaşi om. Se îmbrăca la fel, cu excepţia faptului că monoclul, tabachera şi majoritatea bijuteriilor zăceau uitate într-un bol chinezesc, în micul dormitor pe care îl

împărţeau. Şi lavaliera era legată cu un nod simplu, observă ea, iar cizmele mai pierduseră din strălucire, însă lui părea să nu-i pese. Şi manierele lui păreau mai relaxate, mai puţin afectate şi apatice. Se purta respectuos şi afectuos cu ea şi cu bunicii ei, fără urmă de condescendenţă. Conversa deschis şi raţional, fără cuvintele afectate care pe jumătate o iritau şi pe jumătate o amuzau la Londra.

Bunica ei nu putea fi dezbărată de părerea că el era un înger.

— Şi venerează şi pământul pe care îl calci, Anna, spuse ea. Bunul Dumnezeu a avut grijă de tine, iubirea mea, fără niciun ajutor de la bunicuţa şi bunicuţul. Asta mă va ajuta să rămân umilă. Totuşi, tot o să-L întreb ceva când o să ajung faţă în faţă cu El, în cer. Presupun că acolo voi ajunge. De fapt, nu accept niciun refuz.

Râse veselă, şi Anna fu izbită, aşa cum i se întâmplase mereu şi mereu în aceste opt zile, de un val de amintiri… sau nu chiar amintiri. Amintirile din anii petrecuţi aici erau puţine şi preţioase. Dar uneori erau frânturi şi răbufniri familiare, nimic destul de clar ca să poată fi captat de minte, dar suficient de real ca să-i atingă sufletul şi să zăbovească acolo. Singurele amintiri reale erau cele cu poarta acoperită – deşi nu ştia nici ea de ce – şi cu pervazul geamului de la camera care fusese a mamei ei, după cum aflase acum, cu vedere asupra cimitirului şi a bisericii. Dar mai era şi râsul bunicuţei, milieurile, ceainicul mare şi rotund de porţelan cu imaginea ştearsă a unei scene rurale idilice şi mica spărtură triunghiulară din capac, obiceiul bunicuţului de a-şi încheia greşit numeroşii nasturi mărunţi de la vestă, şi zâmbetul lui liniştit şi afabil. Mai era şi simţământul pe care îl avusese duminică în biserică, privindu-l pe bunicul în rol de vicar şi întrebându-se dacă era Dumnezeu. Şi simţământul – sau era o amintire? — că o întrebase odată pe bunicuţa în timpul slujbei şi fusese redusă la tăcere, cu mâna peste gură şi asigurarea şoptită că nu, nu era.

Bunica ei râse veselă când Anna o întrebă după

slujbă, în timp ce se întorceau pe jos acasă, fiecare din ele ţinându-se de un braţ al lui Avery.

— Chiar s-a întâmplat, spuse ea. În momentul acela am simţit că aveam să mor de ruşine, pentru că ai ales cel mai tăcut şi mai solemn moment ca să-ţi înalţi glăsciorul, care trebuie să fi ajuns până în clopotniţă. Dar am păstrat amintirea ca pe o comoară.

— Ai crezut că bunicul tău era Dumnezeu, poate, Anna? întrebă Avery. Dar ce nebunie. Dumnezeu e mult mai sever, nu-i aşa?

Bunicuţa îl împunse tare în coaste cu cotul şi râse.

Fu o săptămână idilică în multe moduri. Anna şi Avery se plimbau pe câmp, pe cărări şi urme de care, oriunde îi duceau, la braţ sau uneori de mână, cu degetele împletite; câteodată, când nu era nimeni în jur, se ţineau de mijloc. Uneori se oprea s-o sărute şi revenea la vechiul lui mod de a fi.

— Anna, spuse el odată, înfiorându-se în mod vizibil, ai căpătat tenul trandafiriu al unei fetişcane de la ţară. Arăţi chiar *sănătoasă*. Nu sunt sigur că îndrăznesc să te duc înapoi la Londra. Poate că nişte buze mai roşii ar fi o uşoară îmbunătăţire. Şi, după ce o sărută îndelung şi o privi ca înainte, cu ochi leneşi: Da, e clar că te ajută. Trebuie s-o fac în continuare.

— Absurd, spuse ea, zâmbindu-i.

— Chiar aşa.

Făcea dragoste cu ea în fiecare seară, încet şi în linişte, pentru că nu era o casă foarte mare. Era atât de minunat că nu putea fi descris în cuvinte.

În seara dinaintea plecării, după câteva zile de ezitare, bunicii ei fuseseră de acord să vină pentru câteva săptămâni la Morland Abbey în timpul verii – Avery vorbise despre o lună sau două, sau zece. Bunicul Annei ameninţa de cinci ani buni că se pensionează, îi relată bunica ei, şi printre cunoscuţii lor exista un tânăr cu totul încântător, ajutor de preot la o biserică din Bristol, care era foarte dornic de a se stabili pe cont propriu. Nu era nevoie de prea mare efort ca să-l convingă să ţină locul vicarului câteva

săptămâni.

— Poate că o să vezi când ne întoarcem că parohia nu s-a prăbuşit fără tine, Isaiah, adăugă ea.

— Poate că tocmai de asta mă tem, Alma, răspunse el, zâmbindu-i afectuos.

Avery le spuse că avea să le trimită propria sa trăsură şi că nu accepta niciun protest, şi suficienţi servitori ca să le ofere siguranţă şi confort pe toată durata călătoriei. Avea să facă toate aranjamentele pentru cai, mese şi cazare. Trebuiau doar să vină.

— Ar însemna nespus de mult pentru Anna. Şi va fi o mare încântare pentru mine. Mai sunt încă nişte ruine din vechea abaţie, inclusiv arcada. Vă vor interesa, sir.

În dimineaţa următoare, se vărsară lacrimi înainte ca Avery să o ajute pe Anna să urce în cea mai simplă dintre cele două trăsuri, care se întorsese de la hanul în care îi aştepta restul trupei. Dar fură şi zâmbete. Aveau să se vadă unii pe alţii în curând.

— Nu seamănă deloc cu ultima ocazie, în care am fost smulsă de la ei, spuse ea, lăsându-se pe spate în timp ce trăsura ieşea din sat.

— Îţi aminteşti? întrebă el, luând o de mână.

— Nu cu mintea. Dar cu inima, da. Îmi amintesc că am plâns fără oprire. Îmi amintesc vocea tatălui meu, morocănoasă şi nerăbdătoare, spunându-mi să fiu fată mare. Cred că am avut mare noroc că nu a trebuit să cresc cu el, ca Harry, Camille şi Abigail.

— E un mod de a privi lucrurile. Da, într-adevăr, Anna mea, ai fost norocoasă să creşti într-un orfelinat.

Ea întoarse capul şi îi zâmbi.

— Nu a fost chiar atât de rău. M-a făcut persoana care sunt acum, şi oricât de înfumurată aş părea, mă plac pe mine însămi.

— Hmm. Un moment, el păru impresionat. Da, şi mie. Îmi place chiar şi boneta asta, deşi fiecare simţământ de modernitate din mine ar trebui să se simtă îngrozit de simpla ei vedere.

Era vorba despre boneta de paie pe care o purtase la

nuntă – şi în fiecare zi de atunci.

— Aşa că ne întoarcem la Londra, spuse ea. Acum pot să înfrunt asta.

— Londra poate aştepta o zi sau două. Acum mergem la Bath.

— Bath? Ea ridică din sprâncene.

— Vreau să văd orfelinatul acela al tău. Şi vreau să-l întâlnesc pe… prietenul acela al tău.

— Pe Joel?

— Pe Joel, da, încuviinţă el. Şi vom face o vizită doamnei Kingsley, ca să le vedem pe Camille şi pe Abigail.

Ea îl privi ţintă, cu inima bătându-i incomod.

— Dar ne vor primi? Mă vor primi pe mine?

El îi întinse o batistă mare de in şi ea îşi dădu seama că două lacrimi i se rostogoleau pe obraji.

— Ducele de Netherby e primit oriunde, spuse el în vechiul lui mod. E un om teribil de important. Ducesa de Netherby va fi primită cu el. În plus, Anna, există o legătură de familie, şi doamna Kingsley te va primi măcar din curiozitate.

— E mama fostei contese, îi aminti ea.

— Da, încuviinţă el, luându-i batista din mână şi ştergându-i obrajii şi ochii cu ea.

*

Doamna Kingsley avea o casă pe Crescent, adresa cea mai prestigioasă din Bath, care se arcuia în linii graţioase şi clasice în vârful unui deal cu vedere panoramică asupra oraşului şi a câmpurilor din jur. Kingsley fusese un om bogat – şi acesta era motivul căsătoriei dintre fiica lui şi răposatul conte de Riverdale. Avery îşi trimisese cartea de vizită cu valetul în după-amiaza următoare sosirii lor, şi fură conduşi în salon după câteva minute şi anunţaţi cu demnitate formală.

Avery o întâlnise doar o dată sau de două ori pe doamna Kingsley. Era o lady formidabilă, înaltă şi cu părul alb. Străbătu camera venind spre ei, îl salută cordial pe

Avery strângându-i mâna şi apoi se întoarse şi se uită liniştită la Anna.

— Ducesă, spuse ea cu răceală, drept recunoaştere a prezentării lui. Ar fi o nedreptate să aruncăm păcatele tatălui asupra fiicei. Eşti bine-venită în casa mea.

— Vă mulţumesc, doamnă, spuse Anna, şi Avery se întoarse spre ea şi nu fu surprins să o vadă calmă şi demnă, cu mâinile împreunate în faţă. Ar fi pariat, totuşi, că, dacă ar fi putut vedea prin mănuşi, încheieturile ei ar fi fost albe. Se jucase cu dejunul şi prânzul, după ce mâncase cu poftă toată săptămâna.

Camille şi Abigail erau şi ele prezente, şi stăteau amândouă în picioare. Niciuna nu făcu totuşi vreo mişcare spre uşă. Camille pare mai slabă şi mai palidă, se gândi Avery, în timp ce Abigail e doar palidă. Se înclină în faţa lor şi păşi spre ele.

— Când treci prin Bath, spuse el, cu mâna pe mânerul monoclului, simţi dorinţa de a-ţi vizita rudele prin alianţă.

— Nici măcar atât nu suntem, Avery, observă Camille.

— Ah, spuse el, dar tatăl tău şi mama mea vitregă au fost fraţi. Cu siguranţă că asta ne face un fel de veri. Şi Jessica nu trebuie să audă niciodată că nu e nicio legătură între voi. Nu doar că ar plânge fără oprire, ci ar face o criză teribilă de nervi şi m-ar aduce la capătul răbdărilor. Ce mai faci, Camille? Şi tu, Abigail?

— Bine, răspunse politicos Camille.

— Da, bine, spuse şi Abigail. Şi suntem foarte recunoscătoare că ai venit să ne vizitezi, Avery. Sper că mătuşa Louise şi Jessica sunt sănătoase?

— Da, dar şi foarte supărate pentru că Anna şi cu mine am ales să ne căsătorim în linişte şi în taină, în loc să suportăm toate deliciile unei nunţi cu „n” mare. Îmi veţi saluta soţia? Va fi foarte nefericită dacă nu o veţi face, şi atunci voi fi nefericit şi eu. E mortal de plictisitor să fii nefericit.

Abigail se uită la ea şi o salută cu o uşoară reverenţă. Camille o privi cu gravitate în timp ce se aşezau cu toţii.

— Acum câteva zile am primit o scrisoare de la

Jessica, spuse Abigail, deşi bunica văzuse deja anunţul în ziarele din Londra. Vă doresc fericire, Ex… Se opri scurt şi se încruntă. Îţi doresc numai bine, Anastasia. Am răspuns la scrisoare ca să sugerez că poate e timpul să renunţăm la amărăciune. Ar trebui să îmi urmez singură sfatul.

— Îţi mulţumesc, Abigail, spuse Anna. Tocmai am petrecut o săptămână în satul Wensbury, cu bunicii din partea mamei, pe care i-a descoperit Avery pentru mine. Credeau că am murit. Tata le-a scris, îndată după ce m-a adus la orfelinat, ca să-i informeze că murisem de febră tifoidă.

— Oh, spuse Abigail.

Camille se încruntă, privindu-şi mâinile aşezate în poală.

— Domnul Kingsley a fost foarte dornic să o căsătorească pe Viola cu moştenitorul contelui de Riverdale, remarcă doamna Kingsley. I-a luat minţile gândul că fiica lui va fi o viitoare contesă. Şi ea era dispusă. El era un tânăr chipeş. Eu m-am opus din start. Mie nu îmi plăcea. Îl consideram egoist, şi am văzut că farmecul lui ascundea o lipsă de caracter. După ce am alungat presimţirile, am trăit în pace ani la rând, dar acum totul s-a dus. A fost un om rău.

— Sunt încântată, spuse Camille înţepată fără să ridice privirile, că ţi-ai redescoperit bunicii şi ei pe tine.

— Îţi mulţumesc, Camille, răspunse Anna. Aţi primit veşti de la Harry? E în siguranţă?

Harry ajunsese cu bine în Portugalia, după ce fusese unul dintre puţinii pasageri de pe corabie nederanjaţi de răul de mare şi se pare că le trimisese surorilor o scrisoare scurtă şi foarte entuziastă – aşa cum făcuse şi cu Avery. De abia aştepta prima bătălie şi şansa de a înfrunta armatele lui Napoleon Bonaparte.

Rămaseră o jumătate de oră, timp în care doamnele purtară o conversaţie afectată, politicoasă. Îşi luară rămas-bun cu mulţumiri şi urări de bine de amândouă părţile. Şi Avery, recunoscător că se terminase totul, trecu braţul Annei pe sub braţul său şi coborî cu ea în direcţia

catedralei, a Salonului cu ape minerale şi a principalei părţi a oraşului, pe jos aşa cum veniseră, pentru că dealul era prea abrupt pentru trăsură.

— Spune-mi, Anna, întrebă el, a fost o eroare de judecată din partea mea să te aduc aici?

Pentru un moment, ea îşi sprijini boneta de umărul lui.

— Nu, spuse ea, pentru că m-au primit şi au fost politicoase şi am văzut singură că sunt pe mâini bune la bunica lor. Şi poate că acum mă vor urî mai puţin, deşi sunt sigură că faptul că m-am căsătorit cu tine nu le face să mă privească cu mai multă dragoste. E adevărat că timpul vindecă toate rănile?

— Adevărul e că nu am habar, spuse el cu toată sinceritatea. Dar de dragul discuţiei, voi declara dogmatic că da, bineînţeles că timpul vindecă toate rănile.

— Îţi mulţumesc, zise ea şi îi zâmbi trist.

capitolul 22

— A fost politicos din partea lor să ne viziteze. Camille fu prima care întrerupse tăcerea.

— Aşa cred şi eu, încuviinţă bunica lor. E ceea ce aş fi aşteptat de la Netherby, bineînţeles. Totuşi, ducesa lui trebuie să fi avut nevoie de un curaj deosebit ca să-l însoţească. Am fost surprinsă să o văd atât de modest îmbrăcată, deşi era limpede că hainele fuseseră făcute de cei mai buni croitori. Nu am putut detecta nicio urmă de vulgaritate la ea, şi manierele ei sunt excelente.

— Tot nu înţeleg de ce s-a căsătorit Avery cu ea, spuse Abigail. Are reputaţia că îi plac doar cele mai vestite frumuseţi.

— Cred că tocmai acesta este motivul, Abby, spuse Camille. Ai văzut cum se uita la ea?

Abigail oftă.

— Am crezut că poate avea s-o ia vărul Alexander, zise ea, ca să reunească titlul şi averea. Dar în schimb s-a

căsătorit Avery cu ea. Nu cred că ar fi făcut-o din milă, şi sunt sigură că nu a făcut-o din avariţie.

— Sigur că nu, răspunse Camille. Oh, am tot învârtit argumentele astea de câteva zile, de când a citit bunica anunţul, şi sunt sătulă până peste cap de acest subiect. Cred că s-a căsătorit cu ea din dragoste, Abby, oricât de uimitor ar părea.

— Biata Jess, zise Abigail. Îi e atât de ciudă pe Anna din cauza noastră, chiar dacă ştie foarte bine că nimic din situaţia aceasta îngrozitoare nu e din vina surorii noastre. Şi acum Anna e şi cumnata ei, nu doar verişoară.

— Trebuie să înveţe să se adapteze, spuse Camille, ridicându-se neliniştită în picioare şi îndreptându-se spre fereastră; ajunsă acolo, se uită la terenul în pantă acoperit cu iarbă şi la privelişte de sub geam, aşa cum ai sfătuit-o şi tu, Abby. Mă întreb dacă ea – ducesa, vreau să zic – îl va duce pe Avery să vadă orfelinatul. Dacă o face, crezi că vor afla?

— Că am fost acolo? întrebă bunica ei. Că am fost de acord să organizez o bibliotecă mare pentru şcoală şi să fac rost de cărţi care să o umple? E un lucru pe care mulţi cetăţeni din Bath l-ar face din caritate. Nu văd niciun motiv pentru care ducesa de Netherby să fie informată, sau pentru care să i se pară remarcabil, dacă află.

— Că eu am fost acolo, bunico, spuse Camille, întorcându-se spre fereastră.

— Tu? Bunica ei era uluită. Tu ai fost la orfelinat, Camille? Când, mă rog? Din câte ştiu eu, de când ai venit aici, ai ieşit din casă doar de două ori ca să te plimbi cu Abigail, şi în ambele ocazii cu un văl gros peste bonetă ca să îţi acopere faţa, de parcă ai fi suferit o mare dizgraţie şi te-ai fi temut să fii recunoscută.

— La prima ocazie am trecut pe acolo, îi povesti Camille. La a doua am intrat şi am cerut să vorbesc cu administratorul. Abby nu a venit cu mine. S-a plimbat în sus şi în jos pe stradă până am ieşit.

— Nu am avut curaj, Cam, spuse Abigail.

— Şi? întrebă bunica lor, încruntându-se.

— Domnişoara Ford, intendenta, a fost destul de amabilă ca să îmi arate unele camere, după ce i-am explicat cine eram. Încă îi era dor de... Anna Snow. Şi acelaşi lucru îl simt toţi, se pare. Era liniştită şi modestă, dar – cum a spus exact domnişoara Ford? — când a plecat de acolo, au descoperit că valoarea ei reală era mult mai mare. Profesoara care a înlocuit-o nu corespunde. A ameninţat de mai multe ori că pleacă, şi am înţeles că domnişoara Ford spera că o va face, înainte de a fi concediată.

— Cam, spuse Abigail, cu o faţă nefericită, tot cred că...

Dar Camille ridică o mână să o oprească.

— M-am oferit să iau locul profesoarei, dacă se iveşte un post liber, bunico, spuse ea, chiar dacă numai pentru un scurt timp, până poate fi găsit cineva mai calificat şi mai experimentat.

— Ce? Bunica ei îşi duse mâna la perlele de la gât. Camille? Chiar nu e nevoie de asta.

— Ba este, spuse Camille. Trebuie să mă pun cumva în locul ei – al Annei Snow, vreau să zic – chiar dacă numai pentru scurt timp şi chiar dacă nu am cum să ştiu niciodată ce simte un copil de acolo. Trebuie să nu o mai urăsc. Poate că pot să fac asta dacă îi iau locul.

Abigail îşi acoperi faţa cu mâinile.

— Mie mi se pare, spuse doamna Kingsley, că ura – sau dragostea – ţin de puterea voinţei, Camille. Nu trebuie să treci prin această umilire.

— Puterea voinţei pare să nu funcţioneze, îi răspunse nepoata ei. Funcţionează la nivelul minţii, dar nu şi al inimii.

— Ei bine, spuse bunica ei cu vioiciune, poate că învăţătoarea nu îşi va părăsi postul şi poate că intendenta nu va avea curajul de a o scoate afară sau va avea pe altcineva în minte înainte de a o face. Şi poate că într-o zi vei veni la Salonul cu ape minerale cu mine la plimbarea de dimineaţă şi vei întâlni nişte domni care să te facă să-l uiţi pe vicontele Uxbury. Abigail m-a însoţit de două ori şi a stârnit interes în ambele ocazii. Nu cred că vor fi multe

persoane de aici care să facă prea multe speculaţii asupra schimbării tale de statut. La urma urmei, voi sunteţi nepoatele mele şi eu sunt foarte respectată în societatea din Bath.

— Vom vedea, spuse Camille, întorcându-se la scaunul ei. Dar a fost politicos din partea lor să vină. Şi să întrebe despre Harry.

— Harry e fratele ei, Cam, spuse Abigail, tamponându-şi ochii cu batista înainte de a o lăsa deoparte. Şi noi suntem surorile ei.

*

Domnişoara Ford nu menţionă vizita pe care o făcuse Camille la orfelinat. Menţionă însă faptul că doamna Kingsley, o remarcabilă cetăţeană din Bath, arătase recent un interes bine-venit faţă de orfelinat şi urma să sponsorizeze organizarea unei biblioteci mari pentru şcoală şi să cumpere cărţi de toate felurile cu care să o umple. Intendenta o menţionă doar pentru că ducele şi ducesa de Netherby făcuseră o ofertă identică. Anna nu credea că făcuse legătura între doamna Kingsley şi ea însăşi. Încă de când preda la şcoală, Anna visase să aibă cărţi pentru toţi copiii, ca să citească fără deosebire de vârstă, interes sau capacitate. Totuşi, când trimisese o sumă mare de bani orfelinatului, curând după ce moştenise averea, nu specificase pe ce trebuia cheltuită şi domnişoara Ford, cu aprobarea consiliului director, cumpărase paturi noi şi alte mobile pentru dormitoare, de care aveau mare nevoie, şi geamuri noi pentru sala de mese.

Bucătăria era veche, de la cuptoare şi soba de gătit la cămară, mesele de lucru şi podeaua neregulată, iar ustensilele din spălătorie încă şi mai vechi. Totul fusese reparat şi aranjat de atâtea ori, îi explică bucătăreasa ducelui după ce îşi reveni puţin din uluirea ei mută, încât acum erau reparaţii şi cârpeli peste reparaţii şi cârpeli. Avery o asigură pe domnişoara Ford că ar fi fost o încântare pentru el şi ducesa lui să reînnoiască totul dacă puteau

suporta inconvenientul de a avea muncitori jos, atâtea zile cât era nevoie ca să termine treaba.

Arăta la fel ca în timpul şederii la vicariat. Toate lanţurile, inelele şi ceasornicele fuseseră lăsate la hotelul Royal York, unde stăteau, împreună cu monoclul şi tabachera. Lavaliera de la gât era legată cu gust, dar fără măiestria obişnuită. Ochii erau bine deschişi, şi se purta ca un gentleman rafinat şi amabil. Pe Anna o amuză să vadă că se putea schimba după cum voia. O impresionă şi faptul că nu venise cu înfăţişarea lui de plictiseală afectată sau de condescendenţă. Când Winifred Hamlin îşi adună curajul şi păşi spre el, informându-l că se rugase pentru domnişoara Snow când plecase la Londra şi că rugăciunile ei fuseseră ascultate, el o privi cu un zâmbet care îi încreţi coada ochilor.

— Fără rugăciunile tale, deci, nu aş fi întâlnit-o niciodată pe domnişoara Snow, nu m-aş fi căsătorit cu ea şi nu aş fi făcut-o ducesa mea. Viaţa mea ar fi fost mai săracă fără ea. Îmi voi aminti că trebuie să-ţi mulţumesc pentru fericirea mea, tânără lady.

— Oh, nu mie, îl asigură Winifred, arătând pioasă spre cer.

Acest lucru se întâmplă în sala de clasă, unde adunase domnişoara Ford toţi copiii, după ce anulase orele de curs pentru ziua respectivă. Şi veniseră toţi, revărsându-se, chiar şi ţâncii care erau în grija unora dintre fetele mai mari, şi priveau cu uimire şi veneraţie la domnişoara Snow a lor, care era acum aproape o prinţesă, pe cât de aproape putea fi fără a ajunge cu adevărat la acest statut. Cei mai mulţi dintre ei erau încă extrem de încântaţi, pentru că Bertha Reed îi vizitase de dimineaţă.

Anna îl prezentă pe soţul ei, iar el se înclină şi zâmbi, în timp ce copiii aplaudau şi salutau.

— Domnişoară Snow, spuse Olga Norton, fluturând mâna în aer când zgomotul se domoli puţin. Domnişoara Nunce ne-a spus că aţi greşit învăţându-ne să visăm, pentru că visurile nu se adeveresc în cazul a nouă sute nouăzeci şi nouă de oameni dintr-o mie, mai ales în cazul

celor ca noi. Ne-a spus că aţi avut o influenţă proastă.

Urmă un val de acceptări îndurerate.

Vai de mine! Domnişoara Nunce, îşi dădu seama Anna, era noua profesoară.

— Olga! spuse domnişoara Ford, foarte stânjenită.

— Ei bine, ştiţi, zise Anna, domnişoara Nunce cam are dreptate. Foarte puţine visuri se adeveresc exact în modul în care le-am visat. Dar visurile se pot adeveri în moduri neaşteptate, care ne aduc la fel de multă fericire. Dacă visezi să devii căpitanul unei corăbii mari, s-ar putea ca visul să nu ţi se îndeplinească. Dar poţi să îţi dai seama că de fapt tu visai viaţa pe mare şi să devii marinar, să vezi lumea şi să fii cel mai fericit om. Şi dacă visezi să te căsătoreşti cu un prinţ – sau cu un duce – s-ar putea să nu-ţi împlineşti visul, pentru că nu sunt foarte mulţi prinţi şi duci disponibili.

Se opri şi lăsă să se stingă valul de râsete încântate, timp în care câţiva copii arătară spre Avery şi ţipară veseli.

— Dar poţi să găseşti un bărbat care să te iubească şi să aibă grijă de tine şi să-ţi câştige devotamentul, şi poţi să te căsătoreşti cu el şi să fiţi fericiţi tot restul vieţii. Acelaşi lucru poate fi adevărat şi în cazul băieţilor. Visurile sunt foarte importante, pentru că ne pot oferi multe ore plăcute, şi ne pot inspira şi îndruma în direcţia spre care trebuie să ne îndreptăm în viaţă. Dar care este cel mai important fapt despre noi înşine pe care trebuie să ni-l amintim mereu, întotdeauna? Cine îmi poate spune?

Mai multe mâini se ridicară în aer.

— Tommy?

— Că suntem la fel de importanţi ca oricare altă persoană, domnişoară, spuse Tommy. La fel de importanţi ca el. Arătă fără ruşine spre Avery. Dar nu mai importanţi decât ceilalţi.

— Chiar aşa, spuse ea, privindu-l strălucitoare. Dar nu vreau să contrazic ceea ce v-a învăţat domnişoara Nunce. Cred că ea nu vrea ca vreunul dintre voi să fie dezamăgit dacă cele mai măreţe visuri ale sale nu se adeveresc niciodată. Nu vrea să vă vadă răniţi. Vrea ca voi să

înţelegeţi că puteţi găsi succesul, împlinirea şi fericirea în tot felul de locuri surprinzătoare. Viaţa ne poartă adesea în direcţii neaşteptate. Dar vai de mine, cei mai mulţi dintre voi au petrecut deja destule ore în clasă, făcându-şi lecţiile. Nu vă reţin mai mult. Îi voi permite domnişoarei Ford să vă dea pauză. Dar să ştiţi că mă gândesc la voi toţi în fiecare zi. Am fost fericită aici. E un loc fericit.

Copiii aclamară din nou, dar primiră pauza fără şovăire. Anna îşi muşcă buzele, gata să izbucnească în plâns. Îi iubea pe toţi atât de mult. Însă nu era o dragoste sentimentală sau compătimitoare. Toţi trebuiau să-şi croiască drumul în viaţă şi să îl urmeze, şi adevărul era că aveau la fel de multe şanse de a avea o viaţă bună ca şi majoritatea copiilor care creşteau acasă cu părinţii lor. Nici vieţile acestor copii nu erau lipsite de provocări.

— Nu sunt deloc sigură că am spus adevărul despre domnişoara Nunce, îi spuse ea lui Avery în timp ce se întorceau la hotel, tot pe jos. Dacă ucide toate visurile acestor copii, le va lua ceva infinit mai preţios. Ce ar fi ei, ce ar fi oricare dintre noi, fără visuri?

— Nu trebuie să te întristezi, îi răspunse el. Femeia asta mi se pare o pacoste şi nu ar trebui lăsată să se apropie de vreo şcoală. S-a opus ideii cărţilor pentru copii, nu? Dar nu are puterea de a ucide visurile, Anna. Visurile sunt la fel de normale şi esenţiale pentru noi ca şi respiraţia. Copiii aceia vor visa în continuare. Băieţii vor dori să fie un alt Lord Nelson, probabil fără să aibă parte şi de moartea lui. Fetele vor dori să se căsătorească cu un prinţ sau să fie o altă Ioana d’Arc, fără martiraj.

— Chiar şi ducii visează?

— Nu am fost duce în copilărie, doar marchiz.

— Şi marchizii visează?

— Bineînţeles.

— Ce? Ce visai? Ce visezi *acum?*

El rămase atâta timp tăcut, încât ea crezu că nu avea să-i răspundă. Când vorbi în cele din urmă, ajunseseră aproape de uşa hotelului.

— O persoană pe care să o pot iubi, spuse el încet

când era prea târziu ca să-i mai poată răspunde.

*

Joel Cunningham, prietenul Annei, li se alătură la cina din seara aceea, într-un salon separat la Royal York. Veni cu trei minute mai devreme, îmbrăcat normal, dar fără imaginaţie, în haine de seară. Era înalt – deşi nu foarte înalt – şi lat în umeri, deşi fără niciun gram de grăsime. Avea o faţă rotundă şi deschisă, păr întunecat şi tuns foarte scurt şi ochi întunecaţi. Avea dinţi frumoşi şi zâmbea.

Avery îl urî de la prima vedere. Întinse mâna spre mânerul monoclului, dar se stăpâni.

— Anna. Întinse amândouă mâinile spre ea. Avery părea să fi făcut parte din mobile. Uită-te la tine! Arăţi… elegantă.

— Joel. Ea îl privi cu un zâmbet la fel de larg ca al lui şi întinse şi ea mâinile spre el. Mă bucur atât de mult că ai venit. Şi asta e o haină nouă. E foarte frumoasă.

Mâinile lor se uniră şi îşi îndoiră coatele de parcă ar fi fost pe cale să se îmbrăţişeze. Poate că nu o făcuseră pentru că el nu făcea parte din mobile, se gândi Avery. Anna îşi întoarse faţa încă strălucitoare spre el, ţinând încă mâinile acelui bărbat.

— Avery, spuse ea, acesta este scumpul meu prieten Joel Cunningham.

— Mă gândeam eu că el este, oftă Avery, şi degetele îi strânseră mânerul monoclului, în ciuda lui. Spune-mi, ce mai faci?

— Avery, soţul meu, zise Anna, ducele de Netherby.

Cunningham îi lăsă mâinile şi se întoarse să-şi facă reverenţa, iar Avery observă cu interes că se uita la el la fel de critic, cântărindu-l cu aceeaşi ostilitate mascată cu care se uitase şi el la Cunningham. Ca doi câini râvnind după acelaşi os? Ce gând alarmant şi umilitor!

— Încântat, spuse Cunningham.

Anna se uita de la unul la celălalt, şi Avery văzu că înţelesese destul de bine situaţia şi era amuzată.

Nu era un început promiţător pentru seara lor, dar Avery nu voia nicidecum să pară un soţ gelos – se înfiora numai gândindu-se la asta. Şi Cunningham înghiţi orice urmă de ostilitate pe care o avusese sau o simţise văzându-l pentru prima dată pe bărbatul cu care se căsătorise prietena lui. Începură o conversaţie în trei destul de plăcută, iar mâncarea fu cu adevărat delicioasă.

Cunningham era un bărbat inteligent şi citit. Din câte înţelese Avery, câştiga tot mai bine ca portretist, deşi visa să îşi facă un nume ca peisagist, şi cultiva visul vag de a deveni scriitor.

— Deşi oamenii cu un oarecare talent în artele vizuale nu sunt neapărat talentaţi şi în arta cuvintelor, spuse el.

— Şi cei care pozează pentru portretele tale sunt încă în majoritate bătrâni? îl întrebă Anna. Ştiu că ţi-ai dorit întotdeauna să pictezi persoane tinere.

El se gândi la asta.

— Da, îmi place să pictez tinereţea şi frumuseţea, dar bătrânii tind să aibă mai mult caracter pe care să îl prind pe pânză. Sunt o provocare mai interesantă. De abia în ultimul timp am înţeles asta. Poate că e un semn că propriul meu caracter se maturizează.

Îi raportă Annei că nu făcuse multe progrese în urmărirea domnişoarelor Westcott. O văzuse pe una dintre ele, despre care presupusese că era sora mai mică, intrând în Salonul cu ape minerale cu bunica ei de două ori, dar nu dăduse cu ochii de cea mai mare.

— Am întâlnit-o pe doamna Kingsley la o serată literară a doamnei Dance, şi mi-a făcut complimente referitoare la miniaturile pe care le luasem cu mine. A menţionat că avea două nepoate care locuiau cu ea şi era clar că se gândea la posibilităţi. Ţi-am scris despre asta, Anna, nu-i aşa? Dar de atunci nu am mai auzit nimic despre ea, şi nu am bătut nici eu la uşa ei, cu şevaletul în mână. Uneori, lucrurile astea cer timp, răbdare şi câteva manevre.

Anna zâmbi înţelegător.

— Le-am vizitat astăzi împreună cu Avery, spuse ea. Sunt în siguranţă cu doamna Kingsley, Joel, şi nu am avut

de gând niciodată să îţi cer mai mult; a fost destul că le-ai localizat şi că m-ai asigurat că se stabiliseră aici.

Cunningham îşi dedica o parte din timp orfelinatului, predând voluntar arta câteva după-amiezi pe săptămână. Avery îl întrebă cât de bine lucra cu noua profesoară, şi el se strâmbă.

— E o imbecilă. Dar o imbecilă periculoasă, pentru că pare foarte respectabilă, felul de persoană care trebuie să ştie totul despre învăţătură şi nevoile copiilor în creştere. Nu ştie nimic. Îi e ciudă pe faptul că predau arta şi face mereu aluzii la faptul că ea e o talentată acuarelistă şi cât de multe aplauze a primit de la tot felul de oameni neinteresanţi. A căpătat obiceiul de a trage cu urechea la lecţiile mele şi uneori mă contrazice pe faţă. În Evanghelia după domnişoara Nunce, arta bună nu are nimic de-a face cu talentul sau cu imaginaţia sau – Doamne fereşte – cu viziunea individuală a artistului, şi totul de a face cu dexteritatea corect învăţată şi meticulos aplicată. Când unul dintre băieţii mei a pictat un cer plin de lumină şi culoare, şi viaţă, şi glorie, ea a refuzat să îl expună în clasă pentru că nu era de un albastru uniform şi nu avea o minge de aur în colţul din dreapta sus, cu raze galbene egale ca lungime ieşind din ea. Eu i-am mulţumit în faţa copiilor, cu teribilă curtoazie – ţi-ar fi plăcut să vezi asta, Anna – pentru că mi-a oferit ocazia de a expune tabloul în studioul meu.

— Oh, spuse Anna, cu cotul pe masă şi bărbia în palmă, dacă aş fi putut să fiu o muscă pe perete.

— Încearcă să mă determine să plec de aici, spuse Joel. Dar eu sunt prea încăpăţânat ca să plec şi îmi pasă prea mult de copii ca să îi fac pe plac. Sper să o determin pe *ea* să plece. Ar trebui să vezi cum le permit copiilor să adune tot felul de instrumente artistice în dulap, Anna. Tu m-ai certa o săptămână. Domnişoara Nunce se bosumflă şi ia o înfăţişare de martir şi se plânge domnişoarei Ford.

Anna râse şi lui Avery începu să-i placă omul.

— Eşti un bărbat norocos, Netherby, îi spuse Cunningham cu puţin înainte de a pleca. Am cerut-o în căsătorie pe Anna acum doi ani, dar m-a refuzat. Ţi-a spus?

M-a informat că singurul motiv era singurătatea pe care o resimţeam după plecarea din orfelinat. Mi-a spus că aveam să regret dacă mi-ar spune da. Avea dreptate, fără îndoială – adesea are. Te invidiez, dar ea rămâne prietena mea.

Avery îşi dădu seama că îi transmitea un mesaj clar. Voia să rămână în viaţa Annei, dar de vreme ce se căsătorise cu Avery, nu aveau să existe nici resentimente, nici gelozie. Nu aveau niciun motiv pentru care să continue ostilităţile.

— Şi eu mă invidiez, îi spuse Avery, în timp ce Anna se uita din nou de la unul la altul ca înainte, conştientă de subtilităţi. Soţia mea a fost foarte norocoasă să crească alături de cineva care să rămână prietenul ei pe viaţă. Nu mulţi oameni pot să se laude cu asta. Sper că ne vom întâlni din nou.

Era sincer – aproape. Dar nu crezu niciun moment că Anna nu însemna mai mult decât o prietenă pentru Cunningham. Bănuia că Anna nici nu-şi dădea seama de adevărata natură a sentimentelor pe care le nutrea acest bărbat pentru ea.

În curând după aceea îşi strânseră mâinile cu toţii şi Cunningham porni spre casă.

— Oh, Avery, spuse Anna, întorcându-se spre el când rămaseră singuri, e atât de ciudat să mă întorc aici şi totul să fie la fel şi în acelaşi timp diferit.

— Eşti tristă?

— Nu, răspunse ea încruntându-se. Nu tristă. Cum aş putea fi? Doar… Râse încetişor. Doar tristă.

El îi prinse faţa în palme şi o sărută.

— Vom pleca de aici mâine, zise el. Dar ne vom întoarce. Nu putem da timpul înapoi, ducesa mea, dar putem să vizităm întotdeauna trecutul.

— Da. Ochii ei înotau în lacrimi. Oh, ce săptămâni ciudate şi emoţionante au fost ultimele două. Dar sunt gata să plec.

Acum două săptămâni nici nu erau căsătoriţi. Acum nu se putea imagina fără Anna – un gând uşor alarmant.

— Vino în pat, te rog, spuse el. Lasă-mă să fac

dragoste cu tine.

— Da, răspunse ea, sprijinindu-se pe el.

Dar tot tristă părea.

capitolul 23

Fusese uşor să se îndrăgostească. De fapt, nu fusese nici măcar atât. Se întâmplase pur şi simplu. Avery nici nu plănuise, nici nu se aşteptase, nici nu dorise în mod special. Se îndrăgostise oricum. Şi hotărârea de a se căsători şi de a face cererea fusese uşoară. O făcuse fără să se gândească dinainte, mânat doar de impulsul momentului, mai ales pentru că – gândindu-se la asta, se cutremura – îşi imaginase că ea ar fi putut fi convinsă şi s-ar fi putut convinge singură să se căsătorească cu Riverdale. Fusese uşor să se căsătorească. Fără probleme sau amânări, obţinuse aprobarea şi găsise un preot dispus şi capabil să îi căsătorească chiar în dimineaţa aceea – şi o convinsese pe Anna să meargă cu el.

Următoarele două săptămâni fuseseră nespus de fericite. Da, aceasta era expresia potrivită şi nu era deloc exagerată. Se relaxase în minunea căsătoriei lui – şi da, chiar şi cuvântul acesta, minune, era potrivit. Îşi permisese să se bucure de companie, tovărăşie şi sex cu soţia sa. Se îndrăgostise de bunicii ei şi de modul lor de viaţă. Se simţise ca un copil într-o grădiniţă în săptămâna aceea la vicariat, fără să-i pese de lume şi fără să fie conştient de sine. Se bucurase chiar şi de Bath. Camille şi Abigail sufereau încă în mod evident, dar erau pe mâini bune şi aveau să se descurce. Era sigur de asta. Nu îşi strânseseră sora vitregă în braţe, dar se forţaseră să fie politicoase. Se minunase de orfelinat, care nu fusese instituţia mohorâtă la care aproape că se aşteptase, dar fusese totuşi căminul foarte spartan al soţiei lui timp de douăzeci şi unu de ani. Ea fusese iubită acolo, şi era foarte legată de toţi, atât de personal, cât şi de copii. Se bucurase chiar şi de seara

petrecută alături de Cunningham, deşi fusese pregătit să nu-l suporte şi să-l dispreţuiască. Dar omul era inteligent, interesant şi onorabil. Era clar că avea sentimente faţă de Anna, dar se pare că alesese cu câţiva ani în urmă să fie prietenul ei, dacă nu putea fi nimic mai mult.

Da, totul fusese uşor şi idilic până la întoarcerea în Londra. Idilic ca în expresia fericiţi până la adânci bătrâneţi. Dar în Londra Avery descoperise că nu ştia cum să fie căsătorit. Habar nu avea. Nicio idee. Şi astfel, conform firii lui, se retrase în carapace ca o ţestoasă, până se simţi destul de comod.

Însă nu era uşor nici măcar să se simtă destul de comod. Existase întotdeauna o distanţă – impusă de el *însuşi* – între el şi majoritatea cunoscuţilor lui. Ştia că cei mai mulţi dintre oameni erau oarecum înspăimântaţi de el, pentru că îl respectau prea mult. Acum, dintr-odată, distanţa era enormă. Se căsătorise cu una dintre cele mai bogate moştenitoare care păşiseră vreodată în târgul de căsătorii, aproape înainte ca oricare alt pretendent să aibă prilejul de a se uita la ea – fără să apară măcar un anunţ al logodnei lor în ziarele de dimineaţă, doar cel de nuntă. Şi apoi dispăruse cu ea timp de două săptămâni, chiar în toiul sezonului. Acum se întorsese.

Printre bărbaţi, bineînţeles, era ceva mult mai important decât căsătoria lui – cu excepţia poate a celor care speraseră să se căsătorească ei înşişi şi să obţină averea. Era blestematul acela de duel, deşi Avery sperase că avea să fie uitat înainte de întoarcerea lui. În schimb, incidentul atinsese proporţii mitice în mintea colectivă, şi bărbaţii se zgâiau la el – şi se uitau grăbiţi în altă parte când ridica monoclul spre ei – cu fascinaţie şi teamă. Se spunea că Uxbury era încă în pat, deşi fără îndoială că umflătura din spatele capului scăzuse de la mărimea unei mingi de crichet la cea a unui ou de furnică – dacă furnicile aveau ouă iar vânătăile de pe bărbie păliseră probabil până ajunseseră la culoarea pală a muştarului, de la negru şi purpuriu.

Avery îşi făcu apariţia de câteva ori în Camera

Lorzilor, pentru că în ultimele zile îşi neglijase datoria. Îşi vizită cluburile, îşi însoţi soţia la o serie de evenimente sociale, şi păstră distanţa corectă faţă de ea până se făcu vremea să o însoţească acasă. O luă cu trăsura în Hyde Park de două ori, la ora la modă, şi se plimbă odată cu ea pe lângă Serpentine, croindu-şi drum prin mulţime. În cele mai multe dintre seri cina acasă cu ea, cu mama lui vitregă şi cu Jessica, care acum era considerată destul de adultă ca să li se alăture. Dormea în patul Annei şi făceau dragoste cel puţin o dată în fiecare noapte. Luau micul dejun împreună şi se uitau amândoi prin invitaţii, după ce le tria Edwin Goddard.

Nu era absolut nimic în neregulă în căsătoria lor. Nu era diferită de alte căsătorii din lumea bună, din câte ştia el. Şi tocmai asta – naiba s-o ia! — era problema. Nu avea idee cum s-o facă mai bună, cum să prindă din nou strălucirea şi euforia acelor două săptămâni. Presupunea că fusese ceea ce oamenii numeau luna de miere. Lunile de miere, prin însăşi natura lor, nu puteau să dureze prea mult.

Poate că lucrurile aveau să fie diferite – mai bune – atunci când avea să se sfârşească sesiunea parlamentară şi odată cu ea şi sezonul, iar ei aveau să poată merge la Morland Abbey ca să-şi petreacă vara. Bunicii ei urmau să vină pentru câteva săptămâni. Dar era conştient că nu te puteai baza pe viitor ca să îmbunătăţeşti prezentul. Viitorul nu exista. Numai prezentul.

Prezentul era… dezamăgitor. Timp de două săptămâni cunoscuse fericirea. Da. Verifică gândul acesta în minte. Da, fusese fericit. Nu se bucura să se întoarcă la normal. Şi bineînţeles, chiar şi normalul nu mai era normal. Pentru că exista soţia lui şi căsătoria, şi nu ştia ce să facă cu niciuna din ele. Nu era obişnuit să se simtă nepotrivit, să nu îşi poată controla viitorul.

Petrecu ore lungi sus, în camera lui de la mansardă – bănuia că Anna nici nu ştia măcar că el era acasă – dar chiar dacă îşi lucra nemilos trupul până era scăldat în sudoare, şi stătea în poziţie de meditaţie până se

transforma în sfinx, nu putea afla pacea. Nu putea găsi locul de dedesubt şi din spatele gândurilor lui care erau ca un vârtej; locul acela în care să se scufunde şi să afle pacea. Şi întotdeauna, întotdeauna, în mansardă, afară, în pat, pretutindeni, nu putea scăpa de ecoul unui glas lent şi liniştit care îi spunea, cu pronunţatul său accent chinezesc: „Eşti întreg, băiete, însă ai un mare gol în centrul tău. Dragostea trăieşte în centrul întregului şi străbate totul. Când vei găsi dragostea, vei fi împăcat”.

Dar, conform plictisitorului său obicei, maestrul nu voise niciodată să-i explice asemenea observaţii. Îi explicase întotdeauna că adevărurile profunde şi durabile nu puteau fi învăţate decât prin experienţă. Degeaba protestase Avery că iubea – pe mama lui moartă, pe tatăl lui, pe sora lui vitregă, oh, numeroase persoane. Domnul chinez se mulţumise să zâmbească şi să încuviinţeze.

Avery era nefericit.

*

Archer House din Hanover Square, care o intimidase atât de mult atunci când păşise pentru prima dată acolo, era acum căminul Annei. Toate posesiunile ei fuseseră mutate în timpul absenţei sale. John şi câţiva dintre ceilalţi servitori fuseseră aduşi şi ei.

— Ducele dumneavoastră m-a solicitat în mod special, îi explică John Annei cu un zâmbet strălucitor. Asta trebuie să însemne că îmi fac bine treaba, nu credeţi? Majordomul-şef de la cealaltă casă voia să mă facă să cred că nu trebuie să vorbesc cu oamenii dacă nu mi se vorbeşte, dar mie mi s-a părut un lucru nepoliticos şi neprietenos. Îmi place livreaua asta nouă mai mult decât cea veche – nu vreau să vă jignesc, domnişoară Snow. De fapt, sunt fericit să port orice livrea. Aş fi putut sfârşi foarte uşor la un cizmar, ca bietul Oliver Jamieson.

— Cred, John, că ucenicia asta a fost un vis împlinit pentru Oliver.

— Ei bine, spuse el vesel în timp ce valetul lui Avery

intră în hol şi rămase uluit să îl vadă pe noul lacheu pălăvrăgind cu ducesa, sunt oameni de toate felurile, nu-i aşa, domnişoară Snow? Şi asta e foarte bine, presupun. Ar fi cam ciudat dacă toţi ar vrea să devină lachei.

În afara faptului că era căsătorită şi locuia într-o casă diferită, viaţa semăna mult cu viaţa pe care o trăise Anna înainte de a părăsi Londra. Bunica ei şi cele două mătuşi care mai erau în Londra era la fel de preocupate de soarta ei ca de obicei. Se părea că existau multe potenţiale pericole care trebuiau evitate. Chiar atunci când fusese prezentată în societate cu mare succes şi câteva urale, comisese uriaşa greşeală socială de a nu bate fierul cât e cald şi se căsătorise într-o grabă indecentă şi apoi dispăruse două săptămâni întregi. Ar fi fost într-adevăr uimitor dacă cei mai înrăiţi cârcotaşi nu aveau s-o privească încruntaţi sau chiar să o evite. Ar fi fost uimitor dacă nu ar fi fost ştearsă de pe lista invitaţilor la cele mai prestigioase evenimente ale sezonului şi dacă permisele pentru Almack nu i-ar fi fost retrase. Numai noul ei titlu şi enorma importanţă a lui Avery ar fi putut-o salva. Dar era nevoie de multă muncă.

Aveau loc conferinţe la Archer House şi în casa contesei văduve. Mătuşa Mildred şi unchiul Thomas nu mai erau în Londra, bineînţeles, şi verii lor de gradul doi nu se implicară de data asta. Fu plănuită o rundă de vizite, cu bunica Annei sau mătuşa Louise pe post de însoţitoare. Fu sfătuită la care petreceri şi baluri ar fi fost mai avantajos să asiste.

Avery o însoţi la unele dintre distracţiile de seară. Într-o dimineaţă, în timp ce se uitau printre invitaţiile pe care le adusese poşta, o informă cu un oftat că nu trebuia să asiste la niciuna dacă prefera să nu o facă, şi lumea bună nu avea decât să se spânzure, dar Annei nu i se păru un sfat prea folositor. Curând după ce sosise la Londra, hotărâse să rămână şi să înveţe rolul pe care trebuia să-l joace Lady Anna Westcott, şi acum nu mai putea da înapoi, pentru că era ducesa de Netherby, şi era necesar să îndeplinească datoriile unei ducese. Avery nu avea decât să trimită lumea

bună să se spânzure, pentru că fusese întotdeauna un aristocrat. Excentricităţile lui erau acceptate pentru că el era indiscutabil ducele. Însă orice excentricitate a ei avea să fie catalogată ca stângăcie sau vulgaritate.

Era conştientă de o anumită nemulţumire din viaţa pe care o ducea şi încerca să nu o recunoască. La urma urmei, luna de miere nu putea dura veşnic, şi asta era partea reală a căsătoriei. Dar îi era dor de zilele cu discuţii lungi despre tot ce era sub soare şi de plimbările cu mâinile şi degetele împletite, de râsete şi sărutări. Nu era nimic în neregulă în căsătoria lor, cu excepţia faptului că vieţile lor ocupate îi ţineau departe unul de altul în majoritatea timpului, şi chiar şi atunci când erau împreună păreau să fie mereu cu alţi oameni. Ajunsese să înţeleagă că acesta era modul de viaţă al lumii bune. Căsătoria lor nu era mai rea decât altele – şi acesta era un mod oribil de a se linişti. Voia ceva mai bun.

Poate că toate aveau să fie mai bune la vară, când urma să locuiască în casa de la ţară. Sau poate că nu. Poate că trebuia să se obişnuiască pur şi simplu cu noua realitate.

În cele din urmă, se răsculă.

Era în casa bunicii ei şi plănuiau în detaliu tot restul sezonului. Mătuşa Matilda observase că, deşi Anastasia fusese prezentată reginei, nu fusese prezentată în calitate de lady căsătorită – ca ducesă. Bunica şi mătuşa Louise rămaseră la fel de şocate şi fură de acord cu ea. Prezentarea trebuia să aibă loc.

— Nu! Anna fu surprinsă de fermitatea cu care rostise acest unic cuvânt. Dar după ce traversă încăperea, se aşeză pe scăunelul de lângă fotoliul bunicii ei şi continuă. Lucrurile acestea trebuie să se oprească. Cred că am devenit o obsesie pentru voi toate. Aţi fost foarte amabile şi v-aţi lăsat deoparte viaţa ca să mă pregătiţi pe mine pentru viaţa care trebuie să fie a mea, ca fiică a tatălui meu. Aţi făcut asta, şi vă apreciez eforturile mai mult decât pot spune, pentru că aş fi fost pierdută fără ajutorul şi influenţa voastră.

— Nu avem nevoie de mulţumirile tale, Anastasia,

spuse bunica ei. Am făcut doar ce trebuia făcut de fiecare dintre noi, şi vom continua să o facem cât timp va fi nevoie.

— Bunico, spuse Anna, luând-o de mână, înţeleg cât de mult jeleşti încă pierderea tatălui meu, chiar dacă a făcut ce a făcut, şi ceea ce s-a întâmplat cu Harry, Camille, Abigail şi mama lor. Ştiu că ai crezut că era de datoria dumitale să mă primeşti în familie şi să mă pregăteşti pentru locul care mi se cuvenea. Cred că ai făcut-o şi din dragoste, nu doar din datorie. Şi asta e tot ce vreau de la dumneata şi de la mătuşile, şi verişoarele mele. După asta am tânjit toată viaţa. Am nevoie de dragostea voastră. Şi am nevoie să vă pot iubi. Nu vă puteţi imagina cum e să nu ai pe nimeni al tău, şi apoi să ai o întreagă familie dispusă să te primească şi să te ajute să îţi croieşti drumul în viaţă. Opriţi-vă acum! Vă rog! Am fost prezentată în societate şi am un soţ alături de care pot să îmi croiesc propriul drum. Voi trebuie doar să mă iubiţi.

— Anastasia! strigă mătuşa Matilda. Bineînţeles că te iubim. Eu am început chiar să mă gândesc la tine ca la fiica pe care n-am avut-o niciodată. Gata, nu trebuie să începem să plângem. Lasă-mă să îţi ţin sărurile sub nas!

Bunica ei se mulţumi să o bată încetişor pe mână.

— Nu vrei să o întâlneşti din nou pe regină în calitate de ducesă de Netherby, Anastasia? întrebă mătuşa Louise. Sau să mergi miercuri la Almack, sau să iei parte la balurile şi concertele pe care le-am ales pentru tine?

— Nu vreau să fiu o pustnică, spuse Anna. Dar vreau să hotărăsc singură sau cu Avery unde şi cum să îmi petrec zilele şi serile. Când o vizitez pe bunica sau pe mătuşa Matilda, sau pe verişoara Althea şi pe Elizabeth, vreau s-o fac pentru că le iubesc şi vreau să-mi petrec timpul cu ele. Vreau ca voi să fiţi familia mea, nu secretarele şi profesoarele mele. Oh, vă rog, nu vreau să vă rănesc pe niciuna dintre voi. Eu vă iubesc.

— Gata! Bunica se aplecă spre ea şi o îmbrăţişă. Oh, du-te de aici cu sărurile acelea, Matilda! Niciuna dintre noi nu are nevoie de ele. O să fie aşa cum spui tu, Anastasia. Şi într-adevăr, se pare că în ciuda tuturor temerilor noastre şi

a dezastrelor care te-au amenințat, eşti încă senzaţia sezonului. Şi tu, şi Avery. Îl iubeşti, copilă?

— Oh, îl iubesc, bunico.

Şi îl iubea. Dar oh, uneori era nefericită.

*

Mama vitregă a lui Avery cina cu mama şi sora ei şi o luaseră pe Jessica cu ele. El şi Anna cinau singuri pentru prima dată de la întoarcerea la Londra. Părea o ocazie rară, şi el se relaxă, mai ales când ea îi spuse că nu avea de gând să asiste la concertul pe care rudele îl credeau important pentru ea.

— Tu o să ieşi? îl întrebă ea, iar el speră că detectase o notă de nostalgie în glasul ei.

Avusese de gând să meargă cu ea, deşi principala cântăreaţă era o soprană cu o voce care îi zgâria urechile.

— Cred, spuse ea în timp ce supa era aşezată în faţa lor, că mătuşa Louise s-a întors la bunica în seara asta din cauza celor întâmplate după-amiază. Cred că se poate ca eu să le fi rănit. Sper să n-o fi făcut.

El o privi întrebător.

— Le-am spus că nu mai vreau să-mi administreze viaţa. Ştiu că nu sunt o lady chiar atât de şlefuită cum vor ele şi ştiu că mai sunt oameni care se uită urât la mine din tot felul de motive. Ştiu că în orice moment întreaga lume bună poate să-mi întoarcă spatele…

— Anna, o întrerupse el, eşti ducesa de Netherby. Eşti ducesa mea.

— Ei bine, da. Ea alese să zâmbească. Şi ştiu că tu trebuie doar să ridici monoclul, şi toţi se vor înghesui să mă primească din nou. Dar m-am săturat să mă sprijin pe alţii, Avery, să mă simt nepotrivită şi incompletă. Le-am implorat să mă iubească pur şi simplu şi să îmi permită să le iubesc. Pentru că le iubesc, să ştii.

— Ah! El se lăsă pe spate în scaun, uitând de supă. Şi pe mine ce mă implori?

— Oh, te rog să-mi dai sarea!

Continuară să discute despre lucruri lipsite de importanţă în tot restul cinei, în timp ce Avery se întreba ce avea să însemne noul spirit de independenţă al soţiei sale pentru el, pentru ei, şi dacă avea să însemne ceva. Dar conversaţia îşi schimbă cursul după ce farfuriile pentru desert fură strânse şi înlocuite cu fructe şi brânză, iar el le făcu semn servitorilor să se retragă.

— Avery, spuse ea dintr-odată, trebuie să fac planuri pentru Westcott House şi Hinsford Manor şi pentru averea mea.

— Trebuie? El o privi leneş, şi continuă să îşi cureţe mărul.

— Domnul Brumford mi-a spus – oh, cu mult timp în urmă – că nu trebuie să-mi bat capul cu asta, şi eu l-am crezut pe cuvânt pentru că mintea mea era plină de atâtea alte lucruri, că nu mai era loc pentru altceva. Dar ambele case sunt goale. M-am gândit că vărul Alexander ar putea sta la Westcott House când vine la Londra. La urma urmei, el e contele. Crezi că ar vrea? Şi *vreau* ca Abigail, Camille şi mama lor să se întoarcă la Hinsford. A fost principalul lor cămin. Crezi că ar exista vreo modalitate de a le convinge? Şi toţi banii şi investiţiile mele – nu îmi *place* să fiu singura posesoare. Oh! Ea se opri dintr-odată şi se uită la el. Sunt ale *tale* acum? Eşti stăpânul meu *şi* al averii mele pentru că eşti soţul meu?

— Mă superi, iubirea mea, spuse el. Sunt stăpânul tău exact în felul în care şi tu eşti stăpâna mea. Suntem căsătoriţi unul cu celălalt – până când moartea ne va despărţi, ceea ce poate părea alarmant, dacă vom ajunge vreodată să regretăm faptul. Am vorbit cu avocatul meu şi m-am asigurat că ceea ce a fost al tău înainte de căsătorie a rămas şi acum al tău – ca să faci ce vrei cu toate. Riverdale poate fi convins să închirieze Westcott House când e în oraş, deşi aş paria că nu o va accepta ca pe o favoare. Eşti liberă să încerci să-l convingi, bineînţeles. Eu cred că nu o vei convinge pe verişoara Viola sau pe surorile tale vitrege să se întoarcă la Hinsford, dar eşti din nou liberă să încerci. Ce vrei să faci cu averea ta, în afară de a o

privi cum creşte?

— Vreau să o împart în patru părţi, aşa cum ar fi trebuit să facă tatăl meu într-un nou testament, înainte de a muri. Se poate face acum? Chiar fără permisiunea fratelui şi a surorilor mele?

— Îi voi pune toate întrebările acestea lui Edwin Goddard, spuse el, tăindu-şi mărul în patru şi luând o felie de brânză. Nu mă îndoiesc că va şti unele răspunsuri şi va avea vreun sfat înţelept. Şi îl voi chema şi pe avocatul meu. El se va ocupa de toate problemele legale, conform dorinţelor tale şi posibilităţilor, în limita legii.

Mărul ei rămăsese neatins în mijlocul farfuriei, şi el se întinse să i-l cureţe.

— Nu, spuse ea. Dar nu vorbea despre măr. Nu, nu ar fi drept faţă de domnul Goddard. Are deja destul de muncă. Şi nu ar fi drept să îl concediem pe domnul Brumford doar pentru că e banal şi puţin pompos. Îi voi transmite toate instrucţiunile. Şi îmi voi folosi propriul secretar. Ştiu pe cineva…

— … la orfelinat, termină el.

— Da.

Se uitară amândoi în timp ce el curăţa mărul într-o singură fâşie şi apoi îl tăia în patru şi îi scotea sâmburii.

— Mulţumesc, spuse ea.

El se lăsă pe spate în scaun şi muşcă din măr.

— Eşti supărată dintr-o cauză anume? o întrebă el.

— Nu. Ea oftă. Nu, Avery. Dar mi se pare că am fost dusă de un val de când am deschis scrisoarea domnului Brumford în sala de clasă şi am hotărât să vin aici. Am lăsat viaţa să mi se întâmple. Oh, am controlat-o în domenii neînsemnate şi lipsite de importanţă, cum a fost modelul noilor mele rochii, dar… Ea ridică din umeri.

— Te-a purtat valul să te căsătoreşti cu mine? o întrebă el, şi apoi îşi dori să mă fi întrebat. Nu voia în mod deosebit să îi audă răspunsul.

Ea aranjă cele patru bucăţi de măr într-un şir ordonat de-a curmezişul farfuriei. Apoi ridică din nou privirea spre el.

— Cred că m-am căsătorit cu tine pentru că am vrut s-o fac.

Ei bine, asta era o foarte mare uşurare.

— Sunt flatat, răspunse el. Onorat. Mărul tău începe să se facă maroniu.

Uşurarea lui fu de scurtă durată. Mâinile ei dispărură în poală, şi ea continuă să îl privească fix.

— Avery, întrebă ea încet, unde ai învăţat să faci asta?

În mod ciudat, el ştiu exact despre ce vorbea ea, deşi spera că se înşelase.

— Asta?

— Să te lupţi cu un bărbat mult mai mare ca tine în felul acela şi să îl învingi fără să-l laşi să pună mâna pe tine – cu excepţia faptului că o uşă a dat peste tine curând după aceea. Să sari în aer mai sus decât propria ta înălţime şi să mai ai încă puterea de a-l lăsa inconştient cu tălpile picioarelor tale desculţe.

El o privi câteva clipe, absolut nemişcat. Blestematul de Riverdale i-a spus, se gândi el pentru o clipă. Dar nu.

— Unde erai? o întrebă.

— Sus, într-un copac, răspunse ea. Elizabeth era ascunsă în spatele lui.

— Câteva duzini de bărbaţi s-ar fi supărat foarte tare dacă v-ar fi prins. Inclusiv Riverdale şi Uxbury. Şi eu.

— Unde ai învăţat asta? îl întrebă ea din nou.

El se sprijini într-un cot pe masă, îşi trecu mâna peste ochi şi apoi se lăsă pe spate în scaun.

— Răspunsul scurt la întrebarea ta, zise el, e că am învăţat de la un bătrân gentleman chinez. Dar răspunsul scurt nu e suficient, nu? Eşti soţia mea, şi îmi dau repede seama că viaţa mea a fost întoarsă pe dos ca urmare a scurtei noastre nunţi şi a devenit o necunoscută înfricoşătoare.

— Înfricoşătoare? Ea făcu ochii mari.

El închise ochii şi respiră de câteva ori adânc.

— M-am căsătorit cu femeia greşită, murmură el, cu ochii încă închişi, sau cu singura femeie corectă. Nu o să

rămâi la suprafaţa vieţii mele, nu-i aşa, Anna? Nu te vei mulţumi să îmi aduci comoditate şi plăcere, deşi nu a existat multă comoditate şi multă plăcere de când ne-am întors la Londra. Oare din cauză că trebuia să pui întrebarea asta şi să capeţi un răspuns? Sau din cauză că nu o să fii mulţumită până nu vezi şi străfundul inimii mele? Şi poate că din cauză că nici eu nu voi fi mulţumit până nu îţi voi permite să ajungi acolo?

Deschise ochii şi se uită la ea. Ochii ei erau încă larg deschişi. Faţa ei îşi pierduse culoarea. El îi zâmbi trist.

— Ar trebui să avertizeze cineva bărbaţii despre ce îi aşteaptă când se căsătoresc.

Îşi aruncă şervetul pe masă, se ridică în picioare şi întinse mâna spre ea.

— Vino, îi spuse.

Ea se încruntă un moment, se uită la mâna lui cu vizibilă nelinişte, apoi îi dădu mâna.

capitolul 24

El o duse sus, trecu de etajul cu salonul, trecu de dormitoarele de la următorul etaj şi ajunse în mansardă.

O luă la stânga şi intră într-o cameră mare. Până în acel moment o ţinuse strâns de mână, dar o lăsă după ce închise uşa şi păşi în cameră ca să aprindă nenumăratele lumânări aşezate în candelabrele de perete, pe duşumea, pe pervazul geamului. Le aprinse în ciuda faptului că o fâşie strălucitoare din lumina înserării pătrundea încă oblic pe fereastră.

Camera era goală, în afară de două bănci de lemn aşezate la perete şi de o grămadă de perne – şi de toate lumânările. Duşumeaua era din lemn lăcuit. Nu exista niciun covor. Peste toate plutea ceva, ceva pe care Anna nu l-ar fi putut explica în cuvinte dacă ar fi încercat. Era ciudat, straniu, totuşi se simţi pe loc şi complet acasă şi împăcată. Se simţea un miros slab de tămâie.

— Aşteaptă aici, spuse el fără să se uite înapoi la ea, şi dispăru pe o uşă aflată pe peretele opus băncilor. Anna stătea încă în prag când el se întoarse după câteva minute, purtând nişte pantaloni albi largi şi o jachetă albă largă, petrecută parte peste parte în faţă şi legată la mijloc. Era desculţ. Păşi spre ea, cu mâinile întinse spre mâinile ei.

— Vino, spuse el, şi o conduse spre banca de lemn mai apropiată de fereastră. Când se aşează, el luă o pernă şi se aşează pe ea în faţa ei, cu picioarele încrucişate, cu mâinile pe genunchi. Nimeni nu vine aici în afară de mine. Chiar şi curăţenia o fac tot eu.

Da, simţea asta. Camera era ca un fel de sanctuar sau de mănăstire, în ciuda mărimii ei.

— Şi acum eu?

— Tu eşti soţia mea, spuse el, şi pentru o clipă în ochii lui apăru o privire aproape tristă, timidă, rugătoare. Dar dispăru înainte s-o poată prinde. E o privire vulnerabilă, se gândi ea. Îi e frică.

— Avery, spuse ea, aproape în şoaptă, de parcă ar fi fost într-o biserică, într-un loc sfânt. Nu te cunosc deloc, nu-i aşa?

— Eu am făcut astfel încât să nu mă cunoască nimeni. E un mod comod de viaţă.

— Dar de ce?

El oftă.

— Îţi voi spune o poveste, despre un băieţel despre care toată lumea credea că ar fi trebuit să fie fetiţă pentru că era mic, delicat şi drăguţ – şi timid.

Vorbea despre el – la persoana a treia, distanţându-se chiar şi acum de propria lui poveste.

— Mama lui îl adora şi îl răsfăţa. Îi dedica aproape tot timpul ei şi îi permitea doar bătrânei ei doici să intre în cercul lor. Îi preda singură lecţiile pentru că refuzase să lase un preceptor să se apropie de el şi nu putea găsi nicio guvernantă care să se potrivească exact cu standardele ei. Îl ţinea cât de departe putea de tatăl lui – lucru nu prea greu, de fapt, pentru că tatăl lui îl privea încurcat şi fără bunăvoinţă. Şi atunci, pe când avea nouă ani, mama

copilului s-a îmbolnăvit şi a murit. A rămas în grija doicii, dar după doi ani tatăl lui a decis că era timpul să-l facă bărbat şi l-a trimis la şcoală.

— Bietul băiat, spuse ea, păstrând iluzia că vorbea despre altcineva. Aş vrea să-l fi avut în clasa mea.

— Tu aveai cinci ani pe atunci. Toţi elevii noi din şcolile de băieţi sunt o ţintă pentru hărţuire. Nimănui nu-i pasă. E considerată parte din educaţia unui băiat. Şcoala e menită să îl asprească, să scoată la iveală bruta din el, ca să poată supravieţui şi să prospere într-o lume a bărbaţilor. Hărţuirea e ceva ce băieţii primesc şi dau mai departe. E un sistem care funcţionează minunat. Societatea noastră e fondată pe asta. Cei puternici se ridică în vârf şi conduc lumea noastră. Cei slabi îşi găsesc locul undeva la mijloc. Cei mai slabi sunt distruşi, dar oricum erau inutili. Copilul din povestea mea era cel mai slab. Era un băieţel timid, firav, drăguţ şi înspăimântat.

Anna se aplecă uşor în faţă şi întinse încet mâna spre el, dar apoi o aşeză din nou în poală, strângând-o pe cealaltă. Povestea lui nu era gata.

— Am refuzat să mă las distrus. Am descoperit în mine o încăpăţânare care persista, chiar dacă tot ce încercasem – boxul, scrima, canotajul, alergările – fuseseră nişte eşecuri şi mă umpluseră de ridicol. Am încercat mai mult – şi mai mult. Şi am supravieţuit. Poate că m-aş fi prins cu ghearele de un loc în partea de jos a grupului de mijloc până la încheierea adolescenţei. Eram moştenitorul unui ducat bogat, la urma urmei, şi asta mi-ar fi adus un oarecare respect. Dar apoi s-a întâmplat ceva. Ceva care mi-a schimbat viaţa. Într-o zi, în timpul penultimului an de studii, în timp ce mă întorceam spre şcoală dintr-o plimbare de unul singur, am văzut un bătrân gentleman chinez, pe un loc viran şi lipsit de vegetaţie dintre două clădiri. Era îmbrăcat aşa cum sunt eu acum şi chiar desculţ.

Ea ridică din sprâncene în timp ce el se opri şi zâmbi, cu o privire pierdută în depărtări.

— Am stat şi l-am privit cam… oh, poate o jumătate de oră. Probabil că ştia că eram acolo, dar nu a dat niciun

semn, şi eu nu eram conştient de nimeni şi de nimic, în afară de el. Nu pot să ţi-l descriu cu adevărat, Anna. Pot doar să ţi-l arăt. Vrei?

— Da. Ea lunecă pe bancă şi se sprijini cu un umăr de perete lângă geam, şi îşi cuprinse genunchii cu braţele în timp ce el se ridica în picioare şi se aşeza în mijlocul duşumelei. Îşi uni palmele ca la rugăciune şi închise ochii. Ea îl privi respirând lent câteva secunde sau poate chiar un minut, şi ea ştiu că se îndepărta cumva de ea şi se cufunda în el însuşi. Îşi mişcă gâtul în cercuri lente, mai întâi într-o direcţie, apoi în cealaltă.

Anna îşi dădu seama că se temea, deşi teamă nu era cuvântul potrivit. Era mai mult un fel de veneraţie. Era în prezenţa necunoscutului, a unui lucru ciudat şi exotic, întrupat în bărbatul cu care se căsătorise cu mai puţin de o lună în urmă. Îi trecu prin minte că el era poate mai presus de înţelegerea ei. Totuşi, tânjea după el cu o dragoste care era aproape o durere fizică.

Şi el se mişca – în moduri care depăşeau atât de mult tot ce experimentase ea până atunci, încât nu putea decât să-l privească şi să-şi cuprindă braţele.

El folosea toată aria duşumelei. Dar mişcările erau foarte lente, exagerate, stilizate. La început ea crezu că erau simple mişcări, care nu îi solicitau prea mult trupul. Dar apoi văzu că îl solicitau foarte mult, pentru că nimeni nu putea fi atât de suplu, de graţios şi de precis în mişcări în mod natural, fără mult exerciţiu şi durere. Văzu încordarea braţelor, a picioarelor şi a muşchilor, imposibila arcuire a şirei spinării, echilibrul hotărât. Picioarele lui nu părăsiră nicio dată duşumeaua în acelaşi timp, dar îşi putea răsuci trupul, putea întinde talpa fiecărui picior pe rând până ajungea la tavan, cu picioarele în linie dreaptă, doar cu o uşoară înclinare la genunchiul piciorului de jos. Dar adevărul era că nu putea formula în cuvinte ceea ce vedea. Ar fi fost imposibil să prindă în vorbe graţia, autocontrolul, puterea, măiestria sportivă, puterea şi frumuseţea pură a mişcărilor pe care le privi minute în şir.

Era mai încântător şi mai mişcător decât orice dans

pe care îl privise vreodată, inclusiv valsul. Dar nu era un dans. Mişcările erau mult prea lente şi erau realizate pe o melodie care îi aparţinea doar lui – sau pe o tăcere care cânta cu insuportabilă dulceaţă.

Ceea ce privea ea nu era o reprezentaţie. El nu era conştient de prezenţa ei.

Şi apoi se opri după cum începuse, şi după câteva momente el se întoarse spre ea, traversând camera, îşi luă perna şi se aşeză din nou în faţa ei cu picioarele încrucişate, cu genunchii atingându-i duşumeaua.

— Avery, spuse ea. Nu putea spune mai mult.

— L-am întrebat dacă voia să mă înveţe şi a vrut. Dar când a înţeles profunzimea dorinţei, a nevoii şi a dedicării mele, m-a învăţat cu mult mai mult decât ai văzut tu acum. M-a învăţat că trupul meu îmi putea fi totul în toate, dar numai dacă îmi supuneam şi îmi controlam mintea, şi numai dacă ajungeam la sufletul – el îl numea eul meu adevărat – din centrul fiinţei mele. M-a învăţat să îmi impun voinţa asupra trupului, ca să facă tot ce îi spuneam eu să facă. M-a învăţat să îl transform într-o armă, o armă cu potenţial letal, deşi mi-am exersat aceste abilităţi doar asupra unor obiecte neînsufleţite – şi a unui copac. Dar el m-a învăţat că autocontrolul trebuia să meargă mână în mână cu puterea fizică. Pentru că nicio armă mortală nu trebuie utilizată – niciodată. Este spre binele tuturor să nu fie utilizată. Prin violenţă nu se câştigă nimic, în afară de îndobitocirea celor care o exercită şi a celor care sunt provocaţi să se răzbune.

— Ai fi putut să-l omori dacă ai fi vrut, nu? îl întrebă ea, îmbrăţişându-şi genunchii mai strâns.

— Pe Uxbury? Nu am fost nici măcar ispitit s-o fac, Ana. Am vrut doar să pun capăt acestei prostii cât de repede posibil şi să scap de acolo. Vezi tu, atunci când ştii că ai putere, nu mai simţi nevoia de a o demonstra. Când ştii că ai o armă care poate respinge orice agresiune, nu ai nevoie s-o foloseşti. Şi nu trebuie să te lauzi cu ea şi nici măcar să vorbeşti despre ea. E un secret pe care l-am păstrat întotdeauna cu stricteţe doar pentru mine. Nu sunt

sigur de ce. Poate că la început m-am temut să nu fiu considerat ridicol sau ciudat. Şi când oamenii au început să mă trateze diferit, m-am mulţumit cu asta, şi secretul marii schimbări din viaţa mea mi s-a părut un lucru preţios, care ar fi fost mânjit dacă aş fi vorbit despre el.

— Hărţuiala a încetat?

— În mod ciudat, a încetat, deşi nimeni nu ştia despre existenţa acestui gentleman chinez sau despre lungile ore petrecute cu el. Nu m-am luptat cu nimeni, cu excepţia partidelor obligatorii de box şi a şedinţelor de scrimă la care nu am excelat niciodată. Nu am spus nimic nimănui. Şi totuşi… hărţuiala a încetat. Oamenii se temeau de mine sau mă respectau oricum foarte mult, dar nu ştiau de ce – sau nu au ştiut înaintea acelui lamentabil duel public. Când crezi în tine, Anna, când eşti stăpân pe tine însuţi, când nicio jignire pe care ţi-o adresează cineva nu are puterea de a-ţi stârni furia sau dorinţa de a riposta, oamenii par să o simtă şi să te respecte.

— Dar ce preţ ai plătit pentru viaţa asta secretă? îl întrebă ea.

El o privi câteva momente, înainte de a răspunde.

— Totul în viaţă are un cost. Trebuie doar să cântăreşti ce câştigi şi la ce renunţi. Am câştigat cu mult mai mult decât am pierdut, Anna. Eliberarea de hărţuire a fost cel mai mic beneficiu al transformării mele.

— Dar nimeni nu te cunoaşte. Ţi-ai modelat deliberat viaţa de adult în aşa fel, încât să fii necunoscut şi nimeni să nu te poată cunoaşte.

— Eram necunoscut şi înainte. Nu eram băieţelul acela timid şi firav, aşa cum nu sunt nici acum războinicul invincibil. Nu în interiorul meu. În interior sunt încă eu, aşa cum am fost întotdeauna. Trăiesc aici, Anna. Îşi lovi uşor pieptul cu pumnul strâns. Dar nu sunt un pustnic.

Ea îl privi, tot cu mâinile strânse pe genunchi.

El se plecă într-o parte şi luă altă pernă, pe care o aşeză în faţa lui.

— Vino, spuse el, întinzându-i mâna.

— Oh, nu pot sta aşa, protestă ea.

— Cu toate fustele acelea? Nu, încuviinţă el. O să îţi fac un costum ca al meu pe care să-l porţi aici în camera asta, dacă vrei, Anna. Vezi, te-am lăsat să intri în camera în care nu intră nimeni în afară de mine. Camera asta e un fel de simbol. De fapt, te-am lăsat să intri în viaţa mea, să cunoşti adevărata mea personalitate, şi în momentul acesta, Anna, sunt din nou băieţelul acela. Pentru că nu te pot controla pe tine sau ce vei face cu ce ţi-am spus şi arătat, şi nu aş face-o nici dacă aş putea, dar sunt îngrozit. Da, stai aşa. Îmi place mai mult să te privesc aşa decât de sus – sau de jos.

Ea se aşezase pe pernă, îmbrăţişându-şi genunchii, care erau ridicaţi în faţa ei. Picioarele ei atingeau una din gleznele lui. El se uită la ele şi apoi le ridică pe rând şi îi dădu jos papucii şi ciorapii de mătase, apoi i le îndoi sub picioarele lui încrucişate.

— Papucii te ţin departe de realitate, spuse el, privind-o în ochi. Îi zâmbi şi se aplecă peste picioarele lor îndoite ca să o sărute. Sunt încă îngrozit. Aşa am fost de când ne-am întors la Londra şi am fost confruntat cu realitatea faptului că sunt un bărbat căsătorit şi nu am habar cum să procedez. Eram în apă până la gât şi nu ştiam să înot. Şi nu am înotat bine. Minunea celor două săptămâni de după nuntă a pierit şi mă tem că a dispărut pentru totdeauna. O vreau înapoi. Cum o aducem înapoi, Anna? Ai simţit şi tu pierderea?

Oare acesta era aristocratul atotputernic, autosuficient şi sigur pe el care o umpluse de veneraţie când îl întâlnise pentru prima dată? Clipi ca să alunge lacrimile.

— Da. Mi-ai spus odată, Avery, că cel mai drag vis al tău era să ai o persoană pe care să o iubeşti.

Ochii lui îi întoarseră privirea, larg deschişi, foarte albaştri în lumina estompată a amurgului şi a lumânărilor care pâlpâiau.

— Da, răspunse el.

— Pot să fiu acea persoană? îl întrebă ea.

Ochii lui se îndepărtară. Îşi puse palmele pe gleznele

ei şi le urcă spre braţele strânse pe genunchi şi apoi pe umeri. Privi din nou în ochii ei şi se ridică în picioare. Adună un braţ de perne şi le aşeză grămadă lângă ea, sub pervazul ferestrei. Îngenunche alături de ea, o întoarse şi o întinse pe perne. O dezbrăcă cu mâini rapide şi îndemânatice, şi apoi desfăcu eşarfa de la mijlocul lui, dezbrăcându-se de jachetă şi apoi de pantalonii largi. Soarele dispăru dintr-odată, dar lumina lumânărilor rămase, iar Annei i se păru din nou că acest spaţiu vast şi în cea mai mare parte gol era cea mai caldă, comodă şi fericită încăpere în care intrase vreodată.

Mâinile ei se mişcară pe trupul lui în timp ce el îngenunchea între coapsele ei. Era un mascul perfect format, deosebit de frumos, puternic, atrăgător şi potent.

— Anna, murmură el în timp ce mâinile şi buzele lui începură să o dezmierde. Ducesa mea.

— Iubirea mea.

Ochii albaştri visători priviră un moment în ochii ei.

— Iubirea mea?

— Iubirea mea, repetă ea. Bineînţeles. Nu ştiai? Oh, Avery, nu ştiai?

Atunci el îi zâmbi, cu o privire de o dulceaţă atât de intensă încât îi tăie răsuflarea. Şi intră în ea şi se lăsă peste ea şi îşi lăsă capul auriu pe pernă, lângă capul ei.

Făcură dragoste, fără să spună nimic. Fără să se gândească măcar. Se lăsară doar învăluiţi de o dulceaţă şi de un sentiment de bine şi de o nevoie tot mai mare şi o durere atât de plăcută, încât atunci când ajunse pe culme, putură doar să strige împreună şi să coboare într-o nefiinţă care era cumva totul.

Ah, nu existau cuvinte. Nici gânduri. Doar dragoste.

Zăceau printre perne, epuizaţi, relaxaţi, încă uniţi, ţinându-se în braţe. Lumina lumânărilor pâlpâia, formând modele mişcătoare pe pereţi şi pe tavan, şi lumea părea foarte departe.

— *Aş* vrea să putem rămâne aici pentru totdeauna, spuse ea.

El oftă şi ieşi din ea, apoi se aşeză. Întinse mâna după

pantalonii albi, se îmbrăcă cu ei şi se aşează din nou alături de ea cu picioarele încrucişate şi cu pantalonii lăsaţi pe coapse.

— Dar asta e doar o cameră, Anna, zise el, întorcând capul ca să se uite la ea. Noi trecem dincolo de camere şi de timp. Îşi atinse cu mâna întâi propria inimă, apoi inima ei. Trebuie doar să fim conştienţi de asta. E foarte uşor să pierzi această conştienţă – când eşti prins în viaţa aglomerată a Londrei moderne în timpul sezonului, de exemplu. Eu învăţ această conştienţă iar şi iar. Şi te voi învăţa şi pe tine dacă vrei.

— Vreau. Însă ceea ce vreau cu adevărat este costumul alb.

El râse pentru că vorbele ei fuseseră neaşteptate, şi se transformă într-un bărbat cald şi relaxat. Soţul ei.

— Dar vom pleca în curând de aici, zise ea, privind în jur. Şi vom merge la Morland Abbey.

— O să-ţi placă, Anna, spuse el, cu faţa luminată. O să-l adori. Îţi promit. Şi am o cameră exact ca asta şi acolo.

Ea îi zâmbi, văzând înflăcărarea lui, neaşteptatul aer adolescentin, persoana care trebuie să fi fost de la început, întreg şi fericit acum.

Zâmbetul lui păli, deşi îi rămase în ochi.

— Când am plecat de la şcoală şi mi-am luat un şovăielnic rămas-bun de la maestrul meu, continuă el, a fost de fapt un adio. A murit în somn după doar o lună. Când m-am dus să-i spun la revedere, mi-a spus că eram întreg cu excepţia unui singur lucru. Exista o gaură în centrul fiinţei mele, mi-a spus, şi numai dragostea o putea umple. Dar nu a vrut să-mi explice. Niciodată nu îmi explica. El era de părere că trebuia să găsesc singur răspunsurile. Putea fi foarte enervant. Nu a vrut să-mi spună dacă era dragoste faţă de omenire sau faţă de natură, sau de familie, sau dragoste romantică. Tot ce mi-a spus a fost că o să ştiu când o s-o găsesc şi că asta avea să mă facă întreg şi împăcat în sfârşit cu mine însumi. Am găsit-o, Anna. Şi e dragoste romantică.

Ea îi atinse genunchiul, care îi apăsa uşor stomacul.

— M-am îndrăgostit de tine, îi zise el, şi m-am căsătorit cu tine. Şi dintr-odată m-am simţit plin de dragoste până la refuz şi până în adâncul fiinţei mele. Dragoste faţă de tine şi de toată lumea, şi de toate lucrurile. Dar apoi m-am îndoit şi m-am poticnit. Nu am crezut că puterea iubirii şi a fericirii avea să dureze. M-am îndoit de sentimentele tale, nu am crezut că meritam să fiu iubit. Şi apoi, în cele din urmă, mi-a trecut prin minte că trebuia să te aduc aici, că trebuia să te aduc în adâncul fiinţei mele şi să am încredere că nu vei râde sau – mai rău – că nu vei înţelege deloc. Oh, nu poţi să ştii cât de vulnerabil mă simt încă, Anna, înşirând asemenea absurdităţi. Dar dacă nu le spun acum, nu le voi spune niciodată şi s-ar putea să pierd pentru totdeauna partea aceea din mine care lipseşte.

— Dar tu înşiri mereu absurdităţi, zise ea.

El se uită în jos în ochii ei şi râse din nou. Se aplecă deasupra ei, o ridică şi o aşeză, goală, în poala lui. Apoi o strânse în braţe, şi îl strânse şi ea, şi se agăţară unul de altul minute nesfârşite.

— Da, spuse el în cele din urmă, să ne întoarcem la întrebarea ta. Poţi să fii şi eşti capabilă să fii, şi eşti deja, Anna. Persoana pe care să o iubesc. Totul pentru mine.

Îşi zâmbiră unul altuia, apoi buzele li se întâlniră.

Sfârşit